

"KRALLARIN MİRASI TAM DA SEVDİĞİM GİBİ BİR FANTAZYA:

TARİH, ROMANTİZM, CİNAYET VE BÜYÜNÜN BİR ARAYA GELİŞİ."

CINDA WILLIAMS CHIMA

THE NEW YORK TIMES ÇOKSATANI SAVAŞCI VÂRİSİN YAZARI

KRALLARIN MİRASI

THE NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

ELEANOR HERMAN

ŞEHİRLERİN YANIP KÜL OLDUĞU VE KÜLLERİNDEN KRALLIKLARIN YÜKSELDİĞİ BİR ZAMANI HAYAL EDİN.

İskender, Makedonya'nın on altı yaşındaki veliahtı, bilinen dünyayı fethetmeye yazgılı olduğunu öğrenmek üzeredir.

Katerina, kraliçeyi gizlice öldürme planları yaparken saray hayatının karanlık sırlarına dair bir yolculuğa çıkmak zorundadır.

Jacob, Katerina'yı kazanmak için akla hayale sığmayacak kadar ileri gidecek, prensin himayesindeki bir katil olan Hephaiston'la rekabet bile edecektir.

Ve denizin öte yanındaki Pers Prensesi **Zofia**, kaderini alt etmek için Ruh Yiyiciler'in peşine düşer.

Eleanor Herman, hayal gücünü gerçek tarihin şaşırtıcı detaylarıyla harmanlayarak dünyanın gördüğü en büyük imparator Büyük İskender'in hikâyesini *Taıırılıarın ve Kralların Kanı* serisinin ilk kitabıyla yeniden kurguluyor.

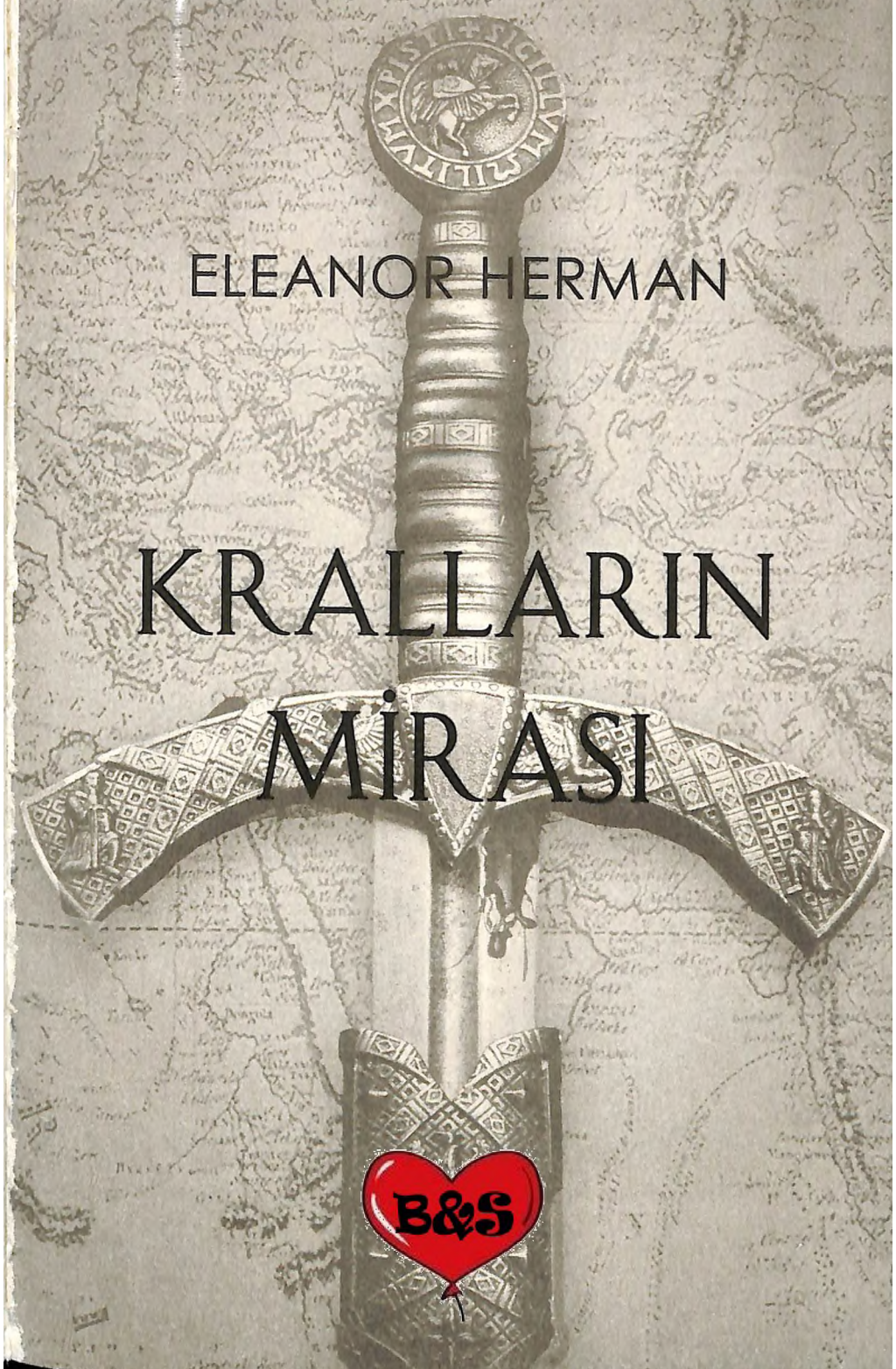
www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-560-0

Eleanor Herman, *The New York Times* kurgud   tarih kitaplarının çoksa-
tan yazarıdır. Aynı zamanda History
Channel'ın *Lost Words* programının
pek çok bölümünü hazırlayan Eleanor,
medyadaki çok sayıda saray skandalını
yorumlayan önemli kişilerden biridir.
Baltimore, Maryland'de doğan yazar,
Towson  niversitesi'nin gazetecilik
bölümünden mezun olmuş, Avrupa dil-
leri üzerine  alı mı  ve *Peace* dergisi-
ne NATO için pek çok yazı yazmıştır.
Çocukluğundan beri antik dünyaya
büyük ilgi duyan Eleanor,  nl  pek
Çok kutsal mek nı, sarayı, hâlâ var-
lığını koruyan arenayı, Homeros'un
Truvası'ndan k hinlerin büyük tapı-
naklarına kadar birçok yeri ziyaret
etmiştir. McLean, Virginia'da kocası ve
pek mağrur dört kedisiyle yaşamakta-
dır. *Kralların Mirası* ilk romanıdır.

ELEANOR HERMAN

KRALLARIN MİRASI

Pegasus Yayınları: 1982
Bestseller Roman: 827

Kralların Mirası
Tanrıların ve Kralların Kanı - 1

Eleanor Herman
Özgün Adı: Legacy of Kings

İngilizceden çeviren:
Gizem Yeşildal

Editör: Selma Altıntaş Bursalıoğlu
Düzeltili: İlker Sönmez
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2018
ISBN: 978-605-299-560-0

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2018
Copyright © Paper Lantern Lit LLC & Eleanor Herman, 2015

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı'ndan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

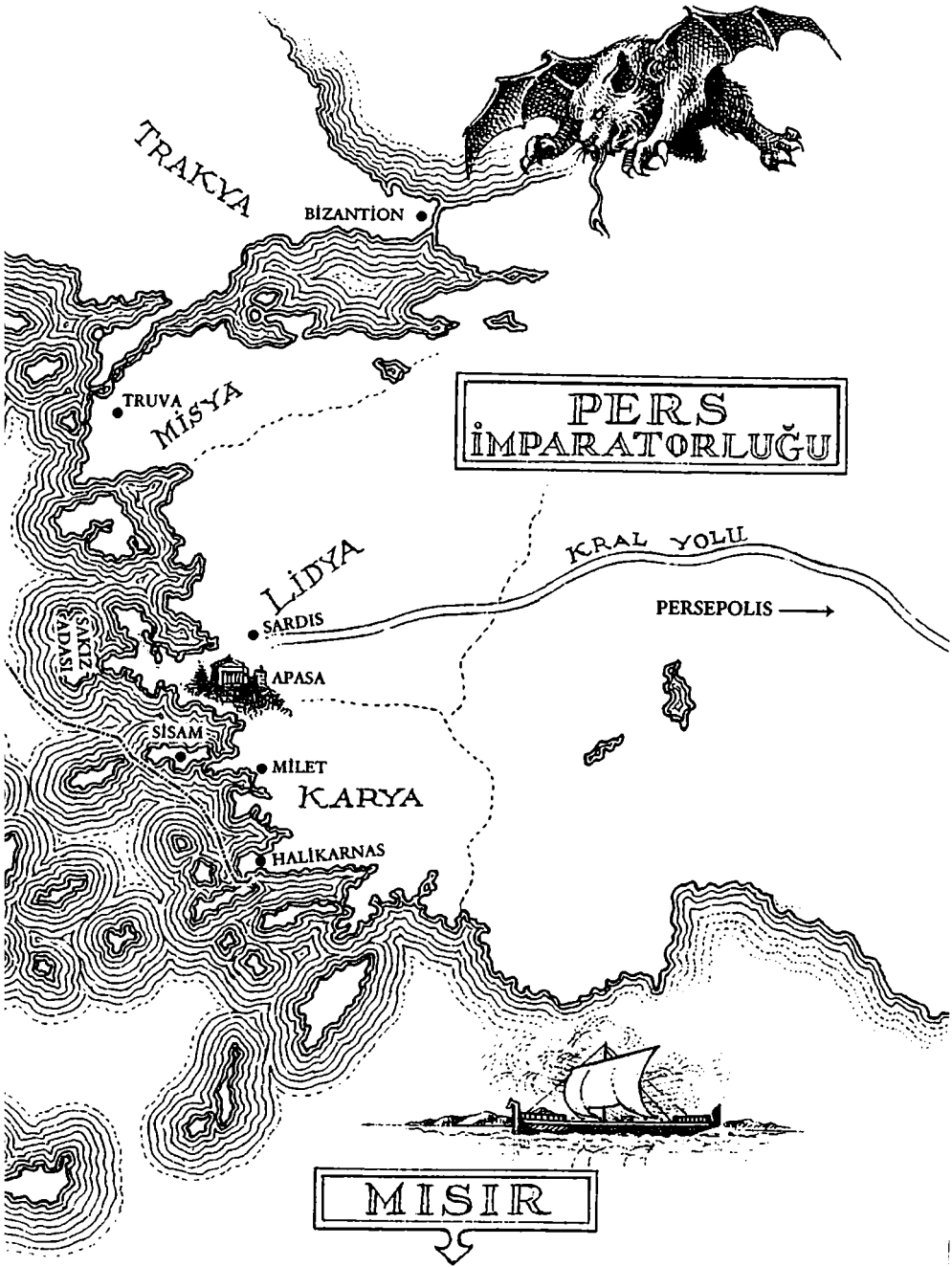
Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

 [pegasusyayinlari](https://www.facebook.com/pegasusyayinlari) [pegasusyayinevi](https://twitter.com/pegasusyayinevi) [pegasusyayinlari](https://www.instagram.com/pegasusyayinlari)

Dehası, cesareti ve muhteşem azmiyle
tıpkı İskender gibi dünyayı fetheden
Rachel Dymant'e

BİRİNCİ SAHNE
MASUMİYET VE KURNAZLIK
M.Ö. 340

*Mükemmellik kazara meydana gelmez...
Kaderini şans değil, seçimlerin belirler.*

– Aristoteles

BİRİNCİ BÖLÜM

Katerina yoluna çıkan ağaç köklerini ve taşları gözleriyle tarayarak çayırdaki hızla koşuyordu. Kalbi küt küt atıyor, ayakları ağrıyordu. Biraz önünde bir ceylan, toynakları yere değmiyormuşçasına sıçrayarak ilerliyordu. Uzun, siyah halkalı boynuzlarıyla kahverengi ile beyazın bulanık bir görüntüsüydü; sanki yalnızca yeryüzüne değil, gökyüzüne de aitti.

Önlerinde uzanan ormanın ilerisinde Erişsa ile başkent arasındaki bütün köylerin ve ormanların yer aldığını biliyordu. Aniden esen meltem karmakarışık kahverengi saçlarının arasından geçti. Ciğerleri yanıyordu. İçten içe, ceylanın ondan korkmadığını, aksine ona meydan okuduğunu biliyordu. Hayvanın nabızı, sıcaklığı, *hayat enerjisi adeta* kendi göğsüne yayılıyordu. Ceylan, ona yetişmesini *istiyordu*.

Kat küçükken, annesi hayvanların düşüncelerini ve hislerini anlama yetisini her zaman gizli tutmasını söylerdi ona çünkü böyle bir bilgi tehlikeliydi. Ama o eskidendi...

Annesinin parlak mavi gözleri, kızıl kahverengi saçlarından dökülen krem rengi peçesi geldi gözlerinin önüne. Sesini duydu: Belli belirsiz Karya aksanıyla alçak ve gırtlaktan gelen sesi. Bir an için o tatlı, tanıdık rahatlama hissine kapıldı. Ama anıları

yankılanan çığlıklara dönüşürken, her zamanki gibi boğazında acı veren o sızıyı hissetti.

Kat tökezleyince ceylan da ön ve arka ayaklarını aynı anda kaldırarak sıçradı. Çıplak bacaklarını kesen jilet gibi keskin otların arasında daha hızlı koşmak için içgüdüsel, ilkel bir hiddet onu ele geçirdi.

Güneş ufukta alçalmaya başlamıştı. Ceylan nemli kocaman kahverengi gözleriyle bir an arkasına baktı. *Zamanı geldi. Zamanı geldi, zamanı geldi, zamanı geldi.*

Ceylan, çayırın sonundaki ağaçların arasına daldı. Kat öne atıldı, artık hayvanın sadece birkaç santim gerisindeydi ve hayvan ağaçların arasında cirit atarken bile onu çağıran karanlık meşaleler gibi dimdik duran boynuzlarına odaklanmıştı. Kat olabildiğince ustalıklı dallardan sakınıyor, alçak olanların altından geçerek hayvanı takip ediyordu.

Birkaç adım sonra ona dokunabilecekti...

Sert bir şeye çarptı.

Sersemleyip geriye sendeleyerek yere düşerken mavi gökyüzünü, yukarıdaki yeşil dalları, çimenleri ve çamuru, sonra yeniden gökyüzünü gördü ve sonra... karanlık. Kat sol yanağının yere değdiğini fark etti. Gözlerini açıp yavaşça odaklandı.

"Kat!" Jacob'ın sesiydi. "İyi misin? Çok özür dilerim. Beni gördüğünü sanmıştım."

Kat yavaşça oturup başını ovarken kesik kesik soluyordu. Önündeki bir çift güçlü, esmer bacak, yukarı çıktıkça en eski arkadaşının geniş vücudunu oluşturuyordu. Kat delikanlıyı o kadar uzun zamandır ve o kadar iyi tanıyordu ki bazen onu kendinden bile daha iyi tanıdığını düşünürdü. Yakın zamana dek hem oyun arkadaşı hem de baş belası olan çocuk. Artık boyu uzamış, daha yakışıklı olmuştu ve nedense eskiden dahil olduğu kalıplara direnen bir hali vardı.

Kat başını uzatıp çocuğun arkasından etrafa bakındı ama ceylanın zarif vücudunu göremedi. Onu kaybetmişti.

“Haydi,” dedi Jacob elini uzatarak.

Kat konuşacak kadar soluklanamamıştı ve hâlâ başı dönüyordu ama yardım teklifini kabul ederek delikanlının elini tutup ayağa kalktı.

Jacob bir kaşını kaldırarak geniş, esmer yüzünde şapşal bir ifadeyle baktı. “Berbat bir haldesin,” dedi kendini tutamayarak. “Ayrıca bacakların kesilmiş, Kat.” Kız sürekli ağlıından kaçan asi bir taymış gibi başını iki yana salladı.

Kat yüzünü buruşturup üstünü silkeledi. “İyiyim, Jacob. En azından sen yoluma çıkana kadar *iyiydim*.”

“O ceylanın peşinden *yalınayak* koştuğuna inanamıyorum. Sen delisin.” Başını iki yana salladı.

“Sen de sakarsın,” diye karşılık verdi Kat.

Jacob gülümsedi. “Öyleyim.”

Kahkahasını bastıramayan Kat, çocuğu itti. “Madem eğlencemi mahvettin, bari eşyalarımı eve kadar taşı. Haydi gel,” diyerek bıçak ve ağlarla dolu av çantasını omzundan çıkarıp ona attı.

Jacob çantayı yakaladı. “Tanrılar aşkına, ne var bunun içinde?”

Kat omuz silkti. “Alt tarafı birkaç tuzak gereci.”

“Kat, bir dakika. Eve bu... bu halde gidemezsin.”

Kat dönüp ona bakarken hâlâ bu *yeni*, son birkaç aydır ortaya çıkan Jacob’ı tam olarak kabullenememişti: Bu Jacob komik suç ortağından öteydi... Geniş, kaslı omuzları ve çarpık gülümsemesi kalbinin teklemesine sebep oluyordu.

“*Hangi* halde?” diye soran Kat aslında sert rüzgârla kırlarda sürüklenen ayaklı bir çalı yumağı gibi görüldüğünün farkındaydı.

Jacob gözlerini devirdi. “En azından yemekten önce gölette yıkan. Önemli bir yemek... sayılır.”

Kat çocuğun ne sakladığını merak ederek başını kaldırdı; Jacob ne zaman sır saklasa Kat mutlaka anlardı. Bir şey söyle-

meyeceğini anlayınca iç geçirerek Jacob'ın peşinden, tilkilerin ve kurtların, temiz suyundan içmek için çevresinde gezindiğini bildiği, çayırın batı ucundaki büyük gölete gitti. En sıcak yaz gecelerinde bir ayı ve yavrusunun bile suda yıkanıp yüzdüğünü görmüştü. Hayvanlar iki büyük kütük gibi görünüyorlardı ama ağızlarından çıkan baloncuklar onları ele vermişti.

Deri sandaletlerini ve kemerini çıkarıp üstünde yalnızca tuniğiyle beline kadar soğuk suya girdi. Solukları düzene girmeye başlamış, baş dönmesi geçmişti. Gözlerini kapayıp iç geçirdi.

Derken, dalga sesleri duydu. Jacob arkasından suya girmişti.

"Anlat bakalım. Neden o ceylanı kovalıyordun?" diye sordu gülerek. "Belli ki onu öldürmek gibi bir niyetin yoktu."

"Onu kovalamıyordum, onunla *yarışıyordum*." Suya daldı, saçlarının kasvetli sessizlikte etrafında süzülüğünü hissetti. Jacob, Kat'le ilgili hemen hemen bütün küçük detayları bilse de -kaz etini neredeyse yanmış yemeyi sevdiğini, endişelendiğinde parmağını kemirdiğini ve üzgünken kendini ormana attığını- onun hakkında bilmediği ya da anlayamadığı tek şey buydu. Göğsünün derinliklerindeki o his, başkalarında olmayan *feraseti*. Hayvanların o tuhaf açlık, ihtiyaç ve dürtü dillerinde ona fısıldamaları. Odaklanmaları. Bilgelikleri.

Bazen de ikazları.

Kat suyun altından çıkıp derin derin nefesler alarak gözlerindeki suyu sildi. "İlk defa ona yetişecektim ve sen bunu bozdun." Jacob'a su sıçrattı.

Jacob başını çevirmekte geç kaldı ve sonra gülmeye başladı. Kat'e daha fazla su sıçratarak karşılık verdi. Kat çığlık attı, suyun yorgun bacaklarının hareketini engellediğini hissederek göletin sonundaki çimenlik alana koştu. Jacob da olabildiğince su sıçratarak peşinden geliyordu. Kat ona yeniden su sıçratmak için döndüğünde şaşkınlıktan ağzı açık kalan Jacob donakaldı.

“Ne oldu? Korktun mu?” dedi Kat, delikanlının bakışlarının yüzüne değil, vücuduna odaklandığını fark etmeden önce. Başını eğince irkildi. Ağartılmamış tuniği sırlıslıkla olmuştu ve içi görünüyordu. Jacob neredeyse *her şeyi* görebiliyordu. Yanaklarının kızardığını hisseden Kat hemen elleriyle vücudunu gizlemeye çalıştı.

Kat geri çekilmesine rağmen beline kadar gelen suda ilerleyen Jacob uzanıp ellerini kızın omuzlarına koydu. Bakışları o kadar yoğun, o kadar duygu doluydu ki Kat kıpırdayamaz oldu.

Jacob nefes almakta zorlanıyormuş gibi göğsü kalkıp iniyordu. “Kat, sana bir şey söylemek istiyorum...” İçinde tuttuğu her neyse, söyleyemeyerek ağzını kapadı.

Kat en son ne zaman birbirlerine ne söyleyeceklerini bilemediklerini hatırlamıyordu. Jacob saçlarından geniş, güçlü yüzüne ve omuzlarına düşen suyla ona bakarken sanki iki yabancıydılar. Jacob’ın dudakları yeniden aralanınca Kat bedeninin hafifçe ürperdiğini hissetti.

Sonra Jacob ona uzandı, o kadar yakındı ki Kat saçlarındaki o tanıdık toz toprak kokusunu alabiliyordu. O kadar yakındı ki dudakları dudaklarına değdi. Jacob bir anda dudaklarını dudaklarına bastırıp sırtından tutarak dilinin yumuşak hareketleriyle kızın ağzını aralarken Kat’in elleri ıslak tuniğinden ayrılıp iki yanına düştü.

Başta yavaş ve kararsız olan öpüşmeleri Kat geri çekilmeyince derinleşti ve Kat bedenlerinin ne kadar yakın olduğunu fark etti. Islak vücuduna değen sert, güçlü vücudu teninde tatlı ürpertilere sebep oluyordu.

Bu nasıl olur? diye bağıırıyordu zihni. Jacob onun kardeşi gibiydi, hayır, kardeşi değil. Üvey kardeşi. Çömlekçi Cleon ile Sotiria’nın oğlu. O... olaydan sonra... Kat’i altı yaşından beri büyüten insanların oğlu.

Düşünceleri çok güçlü duygulara dönüşerek onu ele geçirdi. Jacob onun gözlerini, boynunu öpüyor, ıslak tuniğinin üzerinden kendini ona sıkıca bastırıyordu...

“Jacob! Kat!”

O kadar hızlı ayrıldılar ki Kat etrafına su sıçratarak göle düştü. Ayağa kalkıp yine kollarıyla göğüslerini kapatırken, Jacob’ın küçük kardeşi Calas’ın onlara doğru koştuğunu gördü.

“Demek buradasınız!” Cal gözünün önüne düşen buklelerini geriye attı. “Annem ikinizin de *hemen* eve gelip yemeği hazırlamasına yardım etmenizi istiyor. Tavşan yahnisi var!”

Tavşan yahnisi mi? Jacob’ın en sevdiği yemektir. Artık bir şeyler döndüğünü *anlamıştı*.

Jacob’la gölden çıkıp elbiselerini ve saçlarındaki suyu sıktılar. Kat genelde şal olarak kullandığı fazladan kumaşı çantasından çıkarıp omzuna attı. Çimenlerin üstüne oturdular ve sandaletlerinin bağcıklarını bağlayıp kayışlarını taktılar. Sonra da elinde bir dal parçasıyla uzun otlara vura vura koşan Calas’ın peşine takıldılar.

Aralarında yoğun bir sessizlik vardı. Kat az önce olanlara bir türlü anlam veremiyordu. Jacob’ın elleri. Kokusu. Dudakları... Hepsi de gerçek olmayan bir rüyaydı fakat Kat gerçek *olduklarını* biliyordu. O an şaşkınlık yaratsa da aslında içinden bir ses, uzun zamandır bunu beklediğini söylüyordu.

Peki, bu ne anlama geliyordu? Artık her şey farklı mı olacaktı? Hiçbir şeye anlam veremeyerek başını sallayıp gizemli yemeğin sebebine odaklanmaya çalıştı. “Ee? Ne kaçırdım? Neyi kutluyoruz?”

Jacob başını iki yana salladı. “Bu... şey... biraz ani oldu,” dedi yavaşça ve Kat o gün ikinci kez Jacob’ın ondan önemli bir şey sakladığını anladı.

“Cleon büyük bir anlaşma mı imzaladı?”

“Hayır,” dedi Jacob süklüm püklüm gülümseyerek.

“Hemen şimdi söylemezsen...” Kat şakayla karışık tehdit eder gibi elini kaldırdı.

Jacob kızın bileğinden tuttu. “Ne yaparsın?” diye fısıldadı.

Kat utanıp hemen arkasını döndü.

Yürümeye devam ettiler. Sonunda Jacob bu sessizliğe daha fazla dayanamadı.

“Sana daha sonra söylemek istiyordum,” diye başladı. “Doros ile Kyknos köyün ihtiyarlarıyla toplantıdan geldiler ve ister inan ister inanma ama Erisa’nın turnuva adayı olarak *ben* seçildim.” Hâlâ inanamıyormuş gibi, “Turnuvada yarışacağım,” diye tekrar etti.

Kat olduğu yerde donakaldı. Kan Turnuvası. Gözünün önüne havada parlayan bıçaklar, kesilen boğazlar, koparılan kol ve bacaklar, oyulmuş gözler geldi. “*Seni mi* seçtiler yani?”

“Bu kadar şaşırmış gibi yapmana gerek yok.” Jacob bir an için alınmış göründü. Boğazını temizledi. “Bunu yapacağım. Yarın gidiyorum.”

“Gidemezsin,” dedi Kat hemen. “Seni öldürürler. Daha on yedi yaşındasın. Oradaki katılımcılardan bazıları Olimpiyat atletleri, profesyonel güreşçiler ve askerler. Bendis’i hatırla!” Dört sene önce köyü, Bendis’i yarışmaya göndermişti ve çocuk bir daha geri dönmemişti. “Yirmi beş yaşındaydı,” diye devam etti, “senden daha büyüktü ve...”

“Köy milislerinde eğitim aldım,” diye sözünü kesti Jacob.

Kat gözlerini devirmeden edemedi. “Paslı kılıç ve yamuk oklarla. O eğitim saçmalıktan başka bir şey değil.” *Seni öldürürler*. Bu korkunç düşüncüyü aklından çıkaramıyordu ama dile de getiremiyordu. *Seni de kaybedemem*.

Jacob kızın ıslak saçındaki yaprağı çekip çıkararak iç geçirdi. “Kat, ben iyi bir çömlekçi değilim. Babamın dediği gibi, beceriksizim. Cal bile benden daha iyi çömlek yapıyor. Geleceğime buradan uzakta yön vermem gerekiyor. Belki farkında

değilsin ama ben artık çocuk değilim ve hayatımla ilgili bir şeyler yapmam gerekiyor.” Sözleri sert ve kararlıydı; Kat’ın her zaman göremediği yanlarından biriydi. “Bu büyük bir onur,” dedi sesini alçaltarak. “Kan Turnuvası’ndaki en iyi yarışmacılar kralın seçkin muhafız alayına, *Hypaspist*’e seçiliyor.”

“Yani bizi terk edeceksin,” dedi Kat. Bu basit bir gerçektir. Başkası söylese de olurdu. Söylerken bile boğazı acıyordu. “Geri dönmeyeceksin.”

Jacob elinin tersini Kat’ın yanağında gezdirerek onu şaşırttı. “Geri döneceğim,” dedi yumuşacık bir ses tonuyla. “Teklif edebileceğim bir şey olduğunda. Sana teklif edeceğim bir şey.” Kat çocuğun yüzünün kızardığını görebiliyordu. “Sen... sen benim yokluğumda bir şey yapma yeter.”

Bir kez daha durmuşlardı; Cal önlerindeki toprak yolda koşuyordu.

Sana teklif edeceğim bir şey. Bir anda ve gerçekten delikanlının ne demek istediğini anlamıştı ve tekrar tekrar göle düşmüş gibi hissediyordu.

Öpüşmeleri –daha birkaç dakika önce aralarında geçen her şey– onu hayrete düşürmüştü. Afallatmıştı. Böyle bir şeyin *onunla* olabileceğini hiç düşünmemişti. Daha önce kendisinin de bunu ne kadar istediğini hiç bilmiyordu. Yaptıklarının ona ne kadar doğru ve iyi geldiğine inanamıyordu. Oysa şimdi söyledikleri...

Bundan çok daha fazlasıydı, öyle değil mi? Kat’i istiyordu. Yalnızca onunla birlikte olmak, ona sahip olmak istiyordu. Kardeş ya da arkadaş olarak değil, karısı olarak.

Ve bedeni hâlâ delikanlının dokunuşlarıyla karıncalanırken, onu yolun kenarına çekip yeniden öpmek isterken, *karısı olma* düşüncesi onu durduruyor, donduruyordu. Kat de onu istiyordu. Daha önce bunu fark etmemişti ama artık apaçık ortadaydı.

Ama hazır değildi. Hâlâ yapması gereken –korkunç, tehlikeli ve gizli– bir şey vardı. Aksi takdirde asla mutlu olmayacağını içten içe biliyor, iliklerine dek hissediyordu.

Yutkundu. “Ben... sen yokken bir şey yapmayacağım,” dedi. Çünkü en azından bu kadarı doğrudu. Ona kur yapan köylü çocuklar onun için bir anlam ifade etmiyorlardı. “Ama yapmam...” Ne diyeceğini bilemeyerek durdu.

Ama Jacob’ın onun kararsızlığını anladığı, gözlerindeki ısırtıyı gördüğü, yüzünde beliren acılı ifadeden belli oluyordu. Bir adım geriledi. “Elbette. Anlıyorum.”

Sonra da dönüp çabucak kızdan uzaklaştı.

Kat arkasından, “Anlamıyorsun,” diye seslendi ama Jacob dönmedi. Yarım kalan işi bitirmesi gerektiğini ona nasıl söyleyebilirdi ki? Jacob, aklını kaçırdığını, imkânsız bir amaç uğruna hayatını tehlikeye attığını söylerdi... Onu durdurmaya çalışır, her şeyi mahvederdi.

Aileye katıldığında Cleon ile Sotiria’nın, yeni kızlarının çeyizi için diktikleri genç zeytin ağaçlarının yanından geçerek onun peşinden gitti. Kahverengi süt keçileri Hekabe ile Afrodit’in ağılının yanına geldiğinde durup, ağızları çimenlerin üzerinde dikkatlice hareket eden ve kuyruklarıyla sinekleri kovalayan keçilere baktı. Hekabe çimenlerden bir ısırık almak için eğildiğinde Kat hayvanın başını iki yana salladığına yemin edebilirdi. Sanki Kat’ın yaptığını anlamış, hata yaptığını hissetmişti. Kat ofladı. Şu anda kimsenin sessiz kınamasına maruz kalmak istemiyordu; bir keçinin bile.

Jacob avluya giden uzun ahşap kapıyı açtıktan sonra aniden durunca Kat ona çarptı.

“Arenadan sağ çıkamazsam,” dedi bir anda, “bilmeni istiyorum ki... seni hep sevdim. Ben altı –sen kaçtın, beş mi?– yaşındayken dokuma tezgâhının arkasında bilyelerimizle oynarken bile.”

Kat'ın soluğu kesildi. Annesinin dokuma tezgâhının arkasında oturup narin ellerinin uzun çözgü ipliğini örüşünü, sonra her ipliği birbirine sıkıca geçirerek sağlamlaştırmasını izlemeye bayılırdı.

Oysa şimdi o çok iyi tanıdığı parlak gözlere bakarken kendini dilsiz, kaybolmuş hissediyordu. O da Jacob'a onu sevdiğini söylemek istiyordu ama kelimeler boğazında düğümlendi. Bunun yerine omzundaki uzun, demir broşu çıkardı. Ortasında Jacob'ın iki sene önce bir derenin kenarında bulunduğu dikdörtgen şeklindeki pürüzsüz, altın benekli zeytin yeşili taş vardı. Jacob'ın onu bulunduğu günü, dağlardan akıp ormanların içinden geçen binlerce yıllık buz gibi kaynak suyunun taşa böylesine kusursuz bir şekil vermesinin çocuğun ne kadar hoşuna gittiğini hatırlıyordu. Tanrıların ışık saçan bir armağanıymış gibi taşı kaldırıp hayran hayran bakmıştı. Sonra da demirci Phineas'a götürüp pelerin broşu yaptırmış ve Kat'e vermişti.

Kat broşu ona uzattı. "Al bunu. Oyunlarda seni korur."

Göz göze gelmemeye çalışarak broşu Jacob'ın avcuna bıraktı. Jacob'ın eli güçlü ve sıcaktı ve ateşin üzerinde kaynarken suyu akan eriklerin kokusu gibi ağız sulandırıcı bir his uyandı içinde.

Jacob. *Onun* Jacob'ı.

Ön kapıdan içeri girdiklerinde tencere tava seslerinin rahatlatıcı takırtılarıyla karşılandılar. Yeni pişmiş ekmek ile tavşan yahnisinin kokusu sinmişti odaya. Gaz lambaları yakılmış, küçük odaya altın sarısı ile kahverenginin sıcak ışıltısı yayılmıştı. Kat odanın köşesindeki sunağın üstünde çeşitli ikramlar gördü: Bir *oinokhoe'* dolusu şarap, bir çiçek çelengi ve bir kavanoz ballı incir.

İçi acıdı. Bunlar Jacob'ın hayatta kalması için temennilerdi.

Kat yemek boyunca sessizdi. Yemekten sonra aile sırayla Home-roş'un yıpranmış eski yazmalarını sesli okurken o da bulaşıkları yıkamak için su çekmeye avluya gitti. Gece oluyordu ve ahşap kovayı doldururken çıkırıktan çıkan gıcırta ile rüzgârın hafif uğultusu dışında her yer sessizdi.

Ve sonra, karanlığın içinde birinin ona baktığını hissetti. Başını kaldırdı.

Ceylan, kapının hemen önünde bekliyordu.

Şimdi, diyordu parlak gözleri. *Şimdi*.

Uzaktaki ağaçların arasından yükselen yarımaya bakınca tepeden tırnağa ürperdi. Köyün yıldız gözlemcisi Laertes iki hafta içinde dolunay çıktığında tam tutulma gerçekleşeceğini ve bin yıllık Tanrılar Çağı döngüsünü sona erdirerek yeni bir çağ başlatacağını söylemişti. Büyünün –hem iyi hem kötü– açık bir kapıdan girmişçesine dünyada yer edineceği bir dönem olacaktı. Kat'e öyle geliyordu ki sanki tabiat –kendisi de dahil– büyük bir sabırsızlık ve farkındalıkla bu olaya hazırlanıyordu. Belki de bu ceylanla başlamıştı bile.

Çalkalanan kovanın ipini çözüp kuyunun yanına bıraktı. Çabucak kapıyı açıp patikaya çıktı. Ceylan onu bekliyordu, başını hafifçe salladı ve yola koyuldu.

Şimdi. Şimdi.

Kurşun gibi ağır havada patika boyunca uçarcasına ilerlediler ve bu kez yarış kolay geliyordu. Kat, ceylanla yarışmıyordu; onunla bir olmuş, onun bir parçası olmuştu. Ayrı varlıklar değil, iki bedende tek bir ruh gibiydiler. Kat acı hissetmiyordu, nefesi kesilmemişti; ayakları yere belli belirsiz değerken yalnızca olağanüstü bir hafiflik ve sevinç hissediyordu.

Adımları ceylanınkiyle uyumluydu ve birlikte geceye akıyorlardı. Güneş doğup batarken ve sonra yeniden doğup batarken çayırarda ve dağlarda, ormanların ve vadilerin arasından, ayakları parlak su yüzeyine hafifçe değerek okyanusun üstünden

bile sonsuza dek koşmak istiyordu. Kalın kıllı postunu bir an da olsa hissetmek için uzanıp ceylana dokundu. Tatmin olmuşçasına hırlayan ceylan sağa saparak çayırdan ağaçların arasına girerken büyüğü de onunla birlikte gitti. Kat bir an fena halde tökezleyerek durdu ve ceylanın gözden kayboluşunu izledi.

Soluklanmak için ellerini dizlerine koyup eğildi. Hızlı atan kalbinin, yan tarafına giren krampın ve dizinde zonklayan acının farkındaydı. Bacakları dayanılmaz bir şekilde ağrıyordu ve daha birkaç dakika önce o kadar hızlı koştuğuna inanamıyordu; sanki zihni kısa bir süreliğine bedenini terk etmişti.

Ama şimdi geri dönmüştü ve bir anda yeniden Jacob için ve ona sahip olmak istiyorsa yapması gereken imkânsız şey için endişeleniyordu. Jacob'ı çok istiyordu. Her şeyden çok. Ama karısı olacağını nasıl söyleyebilirdi ki? Yıllardır hem korktuğu hem de hayalini kurduğu görevden sağ çıkacağından emin olamazken...

Topallayarak eve yürüdü. Karaltıdan ibaret, rüzgâra kapılmış yalnız bir kerkenez, dalların arasındaki evine gitmek üzere yanından geçti. Kat, kuşun uykusunda bile avlanma ve et rüyaları gördüğünü biliyordu.

Acımasızdı.

İntikamcıydı.

Şiddetini artıran akşam rüzgârı saçlarını gözlerine uçuşturup şal gibi boynuna doluyordu. Öz annesinden kalan, hâlâ sakladığı o güzel, şeffaf şal gibi.

Gözlerini gökyüzünden ayırmadan kerkenezin karanlıkta kayboluşunu izlerken öfkenin ve özlemin o tanıdık, buruk tadını aldı ve tam olarak ne yapması gerektiğini anladı. *Şimdi.*

Şimdi.

İKİNCİ BÖLÜM

Adeta terden, sıcaktan ve hareketten ibaretti. Hephaestion onu yere serdiğinde gözüne kum kaçtı ama kum taneleri avcuna batarken hemen kendini topladı. İskender çabucak doğruldu. Arkadaşları Telekles ile Priksos saman balyalarının üstüne oturmuş, yüksek sesle tezahürat ediyorlardı.

İki çocuk, kumlu, yuvarlak antrenman çukurunda birbirlerinin etrafında daire çizerken İskender, Heph'ten gözünü ayırmıyor, çenesini sıkışını, omuzlarının duruşunu, duruşundaki hafif eğimi gözden kaçırmıyordu. Arkasında, mızrak atışları ve okçuluk için kullanılan boyalı brandalar bulanık bir silüetten ibaretti. Kalbi küt küt atan İskender birkaç adım sağa kaydı ama bu sefer de güneş, antrenman ve uzun mesafe koşularında kullandığı zırh ve silahlardan yansıyor, gözünü alıyordu. Gözlerini kısıp dönerken Heph'in kolundaki kasılmayı fark etti ve ani pozisyon değişikliğini kolladı.

İskender ve Heph aynı anda birbirlerine atılarak burun buruna geldiler. Heph, İskender'in arkasından elini atıp onu sımsıkı tutarak çabucak üstünlük sağladı. Sonra bir sağa bir sola atılarak İskender'in dengesini bozmaya çalıştı. İskender'in zayıf noktasını herkesten iyi biliyordu: Sol bacağı. İskender yıllardır sol

bacağını sağ bacağından daha çok çalıştırır, acıyla haykırıncaya dek üstünde zıplar, ağırlık bağlayarak kilometrelerce yol yürürdü.

İskender içgüdüsel olarak sağa atılır atılmaz tam da Heph'in istediğini yaptığını fark ederek kendine küfretti. Heph onu kumun üstüne fırlatırken ısırdığı dilinden paslı bir kan tadı yayıldı ağzına. *Çok erken*, diye azarladı kendini. *Çok erken karşılık verdim*. Zayıflığın kolunda, bacağına ya da sırtında olmadığını öğrenmişti. Zayıflık zihindeydi.

İskender kavgada fazla aceleci olabilirdi ama o da Heph'in zayıf noktasını biliyordu.

Heph zaferinin tadını çıkararak gülümsedi. Koyu renk gözleri –neredeyse dalgalı, kalın saçları kadar siyahtı– fare yakalamış mutlu bir kedi gibi yarı kapalıydı.

İşte: Hephaestion'un en büyük hatası. Gurur. Geçen yaz Kral Philip'in yağmacı Moloslu sığır hırsızlarına karşı başlattığı sefere katıldıklarında gururu yüzünden az kalsın ölecekti. O baldırı çıplak, sakalı keçe gibi darmadağın pis adamların tehlikeli olmadığını düşünerek varaklı zırhlarla kaplı beyaz atıyla peşlerine düşmüştü. Onu az kalsın canlı canlı şişleyecek üç tanesine kafa tutunca İskender onu kurtarmak zorunda kalmıştı.

İskender ani bir hareketle Heph'i yakalayıp kafakola aldı. Biraz boğuşmadan sonra Heph sonunda elinden kurtulmayı başardı.

"Haydi, hanımlar," diye söylendi, yamuk burnu yüzünde orantısız bir gölge oluşturan Diodotus. "Kral sizi güreş konusunda eğitmemi istedi, dans konusunda değil." Deri göğüs zırhından çıkan kıllı omuzları, eski bir savaşçıdan çok dağ ayısı gibi görünmesine yol açıyordu.

Ayağa fırlayan Telekles dönüp durarak, "Heph, arenada hepimizi rezil edeceksin. Dönüp durma!" diye bağırdı.

Priksos koca elini Telekles'in omzuna koyup onu oturttu.

Heph yüzünde kararlı bir ifadeyle İskender'in omuzlarını tuttu. Fakat sonra tereddüt etti. "Bir haber..."

İskender, Heph'in ani duraksamasından faydalanarak bütün ağırlığıyla bastırarak onu çevirdi. Bir koluyla Heph'in sol dirseğini kilitlerken öbürüyle delikanlının sağ omzundan tutup onu yerden kaldırdı ve yarım daire çizerek döndürüp yüzükoyun yere bıraktı. Sonra da arkadaşının sırtına çıkıp diğerlerinin yüksek sesli kahkahaları eşliğinde kalkmasına izin vermeyecek şekilde yere yapıştırdı.

"Sen kazandın," dedi Heph, kum yüzünden boğuk çıkan sesiyle.

İskender gülümsedi. Heph'in üstünden kalkınca genç adam oturup yüzündeki kumu temizlerken İskender'e arkasını işaret etti. Kum ve salya tükürürken, "Bir habercinin geldiğini söyleyecektim," derken yenilgisine öfkelenildiği her halinden belli oluyordu.

İskender dönüp darmadağınık olmuş kumral saçlarını gözünün önünden çekti —saçını kestirmesi gerekiyordu— ve yaklaşık on dört yaşındaki haberci çocuğun tiksintiyle ona baktığını gördü. Hayır, ona bakmıyordu, sol bacağındaki yaraya bakıyordu: Doğduğundan beri uyluğuna yılan gibi yapışmış uzun, mor lekeye bakıyordu. Utancın verdiği o tanıdık sıcaklığın göğsünden yüzüne yayıldığını, ensesini yaktığını hissetti. Dövüş sırasında kemerine takılan tuniğini indirdi. Hâlâ adrenalin salgıladığından, çocuğun uzun yüzünü yumruklamak istiyordu.

Ama İskender daha çocuğu azarlayamadan haberciyle göz göze geldi ve tüm sesler kesildi; ışık ve renkler soldu.

Yine oluyordu. O kıpırtı. O aşinalık. Kontrol edemediği o güç.

Ansızın donakaldı, bedeninden ayrıldı ve görünmez bir güç onu çekip beyaz bir ışık tüneline savurdu. Beyaz tünelin diğer ucunda, sarayda bir yerlerde küçük bir oda belirdi. Bir ocakta yanan ateşi gördü, tavandaki bir delikten çıkan dumanın kokusunu duydu. Bir kadın tencereyi karıştırıyordu. Çocuğun annesi. Tabii

ki. Babası yakın zamanda ölmüş olmalıydı; İskender kadının acıyla eğilen bedeninden ve çatık kaşlarından anlamıştı.

Beşikte bir bebek agucuk gugucuk sesler çıkarıyordu: Çocuğun kız kardeşi.

İskender aniden karanlık odadan çıkıp baş döndürücü bir hızla şimdiki zamana döndü. Kulağında her zamanki dayanılmaz çınlamayla kendini yeniden bedeninin içinde buldu. Haberci çocuk ona tuhaf tuhaf bakıyordu.

İskender onları ilk defa görüyormuş gibi Heph'e, Diodotus'a, yakışıklı Telekles'e, yuvarlak yüzlü Priksos'a ve binaların güneşten kurumuş çatı kiremitlerine baktı. Her şey küçük, karanlık ve kırılğan görünüyordu; itinayla hazırlanmış bir illüzyon.

Sinirle alnını ovuşturdu, kaşlarını kaldırıp biri koyu kahve, diğeri gri-mavi gözleriyle –her zaman insanların kendilerini huzursuz hissetmelerine sebep olurdu– haberciye dik dik baktı. “Ne istiyorsun?” Çocuk hemen cevap vermeyince tekrarladı: “Buraya. Neden. Geldin?”

Çocuk tiz bir sesle, “Binlerce kez özür dilerim, efendim. Babanız derhal sizinle konuşmak istiyor.”

İskender başını salladı. “Haydi, Heph.” Öfkesiyle birlikte enerjisi de uçup gitmişti. Bir an kendini çok yorgun hissetti.

Telekles ile Priksos güreşmeye can atarak çukura atıldılar. Truva Savaşı'nın kahramanı Akhilleus'u örnek alan Telekles sarı saçlarını çağa uygun olmayan bir şekilde uzatıyor ve vücudunun her zaman heykel gibi formda olmasına dikkat ediyordu. Rakiplerinin karşısında dans edip dönerek kafalarını karıştırırdı. Priksos ise ondan daha kilolu, güçlü ve yavaştı. Normalde İskender kendisine kuyruksüren ile öküzü hatırlatan bu iki rakibin eğlenceli çekişmesini izlemek için kalırdı ama babasının ne söyleyeceğini öğrenmesi gerekiyordu.

Güreş alanının diğer tarafındaki Heph, gümüş kollarını alıp bileğine doladı. İskender sabırsızlığını bastırmaya çalışırken o da kıvrımlı metal kolyesini dikkatlice boynuna geçirdi.

İskender ile Heph antrenman alanından ayrılırken ahırların, tavuk kümeslerinin ve keçi ağallarının önünden geçtiler. Saray muhafızlarının uyudukları iki katlı, ufak pencereci barakaların yanından geçtiler. Hemen yanında, demircinin çekiçe silah ve cephanelere şekil verdiği demirci ocağından siyah bir duman yükseliyordu. Döner merdivenlerden çıkıp servis kanadındaki loş ve dar koridordan geçerek Philip'in Makedonya'ya bakan krallığının –Bir gün İskender'in başına geçeceği krallığın– surlarına çıktılar ve durup alçak bir duvara yaslandılar.

Kumlu şehir Pella, meydanlara bölünmüş düz yollardan oluşan bir ağ gibi, sarayın ayaklarına serilmişti. Kalın surlar ve sivri kuleler şehrin etrafını kuşatmıştı. Eskiden İskender'in bildiği tek dünya gri duvarlar, mercan rengi çatılar ve yeşil-kahve arazilerdi fakat Mieza'nın mağara ve gölleriyle kıyaslayınca şimdi bu manzara kuru ve harap geliyordu ona.

Aristoteles'in Heph ve İskender'i son üç senedir mantık ve strateji alanında eğittiği Mieza'daki Nymph Tapınağı, bereketli doğası, neredeyse ışıldayan yeşil örtüsü ve morlarla, mavilerle bezeli gökyüzüyle çok farklıydı. On üç ila on altı yaş arası yaklaşık iki düzine ayrıcalıklı çocuk –Priksos ve Telekles de dahil– sabahlarını dersle, öğleden sonralarını da güreşerek, at binerek ve avlanarak geçirirdi. Akşamları ise şiir, felsefe ve tarih konularında hararetli tartışmalar yaparlardı.

Fakat iki hafta önce, İskender'in on altıncı yaş gününün üstünden çok geçmeden Kral Philip'in habercisi gelmiş, İskender'in eve dönmesini buyuran mesajı getirmişti. O zaman da şimdiki gibi, kral parmağını şıklatınca İskender'in çocuk gibi koşması bekleniyordu.

Sokakta boş yük arabasını süren bir adam başka bir araca yol vermek için küfrede ede eşeğini ve arabasını geri geri götürmeye çalışıyordu. *Her zaman böyle olur,* diye düşündü İskender. Biri her zaman boyun eğmeliydi.

Ama uzun süre değil.

Onun başka planları vardı. Babasının bilmediği planlar. Ve başarılı olursa dünyanın gelmiş geçmiş en büyük imparatoru olacaktı.

İskender, babasının çalışma odasına geldiğinde yüzleri kırmızı armalı, uzun burunlu, kaplamalı miğferlerle gizlenmiş muhafızlar mızraklarını indirip kenara çekildiler. İskender kapıyı çaldı.

“Baba,” dedi kapının arkasından, “beni görmek istemişsin.”

“Gir!” diye gürledi tok bir ses. İskender kapıyı yavaşça açıp içeri girdi. Heph, “İstiyorsan o züppe arkadaşın da girsin!” diye bağırıldığını duyana kadar kapının dışında bekledi.

İskender görmediği halde Heph’in odaya girip biraz arkasında yerini aldığını duydu. Gözucuyla Heph’in tuniğini ve kemerini düzelttiğini gördü. Arkadaşının müşkülpesentliğine içten içe güldü. Heph’in, yanında olduğunu bilmek İskender’e babasıyla yüzleşmek için gereken gücü veriyordu.

Oda, çoğunu annesinin dekore ettiği diğer kraliyet dairelerine hiç benzemiyordu. Burada püsküllü ipek yastıklar, fresk kaplı duvarlara çizilmiş tombul melekler ve güzel kızlar, Kraliçe Olympias’ın tercih ettiği, rüzgârda uçuşan ince perdeler ya da fildişi ve sedef işlemeli abanoz koltuklar yoktu.

Kral Philip’in çalışma odası daha çok askeri karargâhı andırıyordu. Üstünde kalın bir battaniyenin olduğu karyolasında uyurdu. İçeride, üstünkörü yapılmış birkaç tabure, katlanabilir kamp sandalyesi ve masa vardı. Boyasız duvarlara kılıçlar, baltalar, mızraklar ve kanlı bayraklar gibi savaş ganimetleri asılmıştı.

Deri kemer bağladığı eski, mavi bir tunik giyen Philip ayakta durmuş, kâğıtlarla kaplı masaya bakıyor, danışmanlarından biri olan beyaz sakallı ve ufak tefek Euphranor da onun yanında durmuş, okuyamadığı kelimeleri ona okuyordu. Philip'in önündeki mektup İskender'in baktığı yerden ters durduğu halde, birkaç metre uzaktan, büyük harflerle yazılmış başlığı okuyabiliyordu: *Asaryân Lordu Mordecai'den Makedonya Kralı II. Philip'e içten selamlarımla. Yarın oyunlar için Pella'ya gelip bu ivedi meseleyi görüşmeyi umuyo...*

İskender, kralın tek gözünün –parlak, kırmızımsı kahve-rengi– kendisine kilitlendiğini hissedince bakışlarını mektuptan kaçırdı. İskender doğmadan çok uzun zaman önce Philip diğer gözünü düşman kılıcı yüzünden kaybetmişti.

Siklop, diye düşündü İskender. Doğaüstü güçlere ve hayvani zekâyâ sahip tek gözlü yaratıklara benzetiyordu babasını. Onlar da tıpkı bir sürü tuhaf yaratık gibi uzun zaman önce ortadan kaybolmuşlardı: Uçan atlar, yılan saçlı kadınlar, orman perileri, kayaların üstüne oturup uzun, altın renkli saçlarını tarayan ve denizcileri öldüren şarkılarını söyleyen çıplak göğüslü denizkızları... Olympias, halkın karşısına çıktığında Philip'in siyah, ipek bir göz bandı takmasında ısrar etmişti ama adam yalnız kalır kalmaz hemen çıkarıyordu. Şimdi boş gözçukuru ve kaşının arasından şimşek gibi inen pütürlü yara ortaya çıkmıştı.

Philip katlanan deri sandalyeye yavaşça oturup en sevdiği kupasını masaya sertçe vurdu. Kupa, Philip'in gözüne mızrak saplayan düşmanın kafatasıydı. Olaydan bir sene sonra kral gidip adamı öldürmüş, kafasını kesmiş, derisini ve beynini çıkarmış ve kafatasını gümüşle kaplatmıştı. Gözçukurlarında iki adet koyu renk ametist parlıyordu.

Genç bir erkek köle hemen elinde sürahiyle koşup kafatasına şarap doldurdu. Kral şarabı kana kana içip kupayı yeniden masaya indirdi ve ağarmaya yüz tutmuş sakalını elinin tersiyle sildi.

“Asaryan lordlarının Pella’yı ziyaretlerinin üstünden on seneden fazla zaman geçmiş olsa da giderek güçleniyorlar. Güçlerini göstermeleri için onları buraya davet ettim. Küstahça tehditleri ve bizi büyüyle korkutarak sindiremeyeceklerini göstermek için iyi bir fırsat.” Kral iğrenir gibi yüzünü ekşitti. “Ondan hemen sonra da ordumla Bizantion’a gideceğim. Oligarklar anlaşmamızın şartlarına uymuyorlar. Perslerle cilveleşiyorlar. Aynı anda ikisine birden sahip olamazlar. Yokluğumda naibim sensin.”

İskender gözcüyle bakınca, Heph’in başıyla onayladığını gördü. Davetliler Mieza’dan döndüklerinde bunu bekliyorlardı.

İskender başını salladı. “Nasıl isterseniz.”

“Böyle istiyorum. Ama endişelenme.” Philip büyük elini sinek kovalar gibi savurdu. “Konseyim savaşa her gittiğimde olduğu gibi denetlemeye devam edecek. İnsanlar oğlum tahtta olduğu için kendilerini güvende hissedecekler. Fakat, İskender,” dedi gözünü oğluna dikerek, “beni hayal kırıklığına uğratma.”

İskender sakın kalmaya çalışsa da öfkesinin giderek arttığını hissetti. İşte tam da bundan korkuyordu. Sorumluluk verilmesi. Boş bir onur. Bir şaka. Onursuz olmaktan bile kötüydü bu. Akademideki üç yıllık eğitimini, kralın oğlu bile olsa tarafsızlıklarıyla ün yapmış öğretmenlerinden en yüksek övgüleri alarak tamamlamıştı. Buna rağmen babası ona hâlâ çocuk gibi davranıyordu. Philip bir kez daha anlaşmaları bozup metresleriyle birlikte olmaya gittiğinde İskender de tahttaki kuklası olacaktı. Böyle bir konumdayken babasını hayal kırıklığına uğratacak bir şey yapamazdı zaten.

Sorun güçsüz bacağıydı, öyle olmalıydı. Başarılı bir askerin yaralarının olması bir şey, savaş konusunda hâlâ acemi olan bir genç adamın böylesine bariz bir kusuru olması bambaşka bir şeydi. Onu gizlemek için çok uğraşmıştı, Makedonya’daki çoğu kişi bilmezdi bile. Philip, vârisinin sakat olduğunun ortaya çıkmasından çok korkuyor olmalıydı çünkü herkes fiziksel

deformasyonun öfkeli tanrılarının gazabı olduğunu bilirdi. Kimse ölümsüzler tarafından hor görülmüş birinin vâris –ya da tanrılar korusun kral– olmasını istemezdi.

İtiraz etmek için ağzını açmıştı ki annesi parfüm kokusu ve hışırtılı mor ipekleriyle içeri giriverdi. İskender, narin ayaklarında ametist taşlı, yılan gibi kıvrımlı gümüş deri sandaletler olduğunu gördü.

“Oğlum hiçbir konuda başarısız olmaz,” dedi tatlı tatlı, “kralın *diğer* çocuklarının aksine.” Olympias saraydaki hizmetçilerin, aşçıların ve çamaşırcıların Kral Philip’e aşırı benzeyen çocuklarına tahammül edemezdi.

Olympias’ın güzelliği düşünülüşünde, Philip’in bu kadar çok kadınla birlikte olması İskender’i her zaman şaşırtmıştı. Beyaza çalan sarı saçları, büyük yeşil gözleri ve mükemmel beyaz dişleri vardı ve babasının onunla –aşağılık Epirus kralının çeyizsiz kızıyla– neden evlendiğini anlayabiliyordu. Şimdi kaç yaşındaydı? Otuz altı mı? O yaştaki çoğu kadın yağ tulumuna dönerdi, kırıksıklıkları olurdu, dişleri dökülürdü ve saçları beyazlamaya başlardı.

Olympias uzanıp –İskender’e yokluğunda annesi kısalmış gibi geldi– mücevherli elini oğlunun başında gezdirdi ve “Bu akşam naipliğini kutlamak için bir ziyafet verdiğimizizi biliyor muydun? Ne büyük onur.”

İskender sessizdi. *Onur mu?* Ona daha çok aşağılama gibi geliyordu. Gerçek düşüncelerini söylemeden oradan uzaklaşsa iyi olacaktı.

“İki inek ve üç kuzu kızartacağız,” dedi Olympias, krala. “Sihirbazı, udiyi ve akrobat kızları ayarladım. En iyi Sisam şarabından bir amfora² açacağız.”

2 Geniş gövdeli, dar boyunlu, iki kulplu antik şarap testisi. (ed.n.)

İskender'in derhal odadan çıkması gerekiyordu. Duvarlar adeta üstüne üstüne geliyordu. "İzninizle," diye mırıldanarak gitmek üzere arkasını döndü.

Kral, "Bekle!" diye emredince İskender istemeyerek de olsa yeniden ona döndü. "Başka haberlerim de var. *Senin için* planlar yaptım, oğlum." Geniş gülümsemesi kırık ve eksik dişlerini ortaya çıkarıyordu.

Olympias kocasına sert bir bakış attı. "Henüz değil," diye tersledi. "Şimdi zamanı değil."

Kral bir kaşını kaldırdı. "Bana karşı mı çıkıyorsun?"

Kadın, sürmeli uzun kirpiklerini kırıştırdı. "Lütfen, Philip."

Philip duraksadı, sonra oğluna döndü. Onu kovarmış gibi elini savururken, "Pekâlâ. Gidebilirsin," diye gürlledi.

İskender ile Heph siyah mermer koridorlardan kendi odalarının bulunduğu kanada sessizce yürüdüler. İskender damarlarındaki güçlü baskıyı durduramıyordu. Heph'le birlikte planlarını hayata geçirmeleri gerekiyordu. Hem de hemen.

İskender koridorda, yatak odalarının kapılarının önünde duraksadı. Yokluğunda annesinin genişletip yeniden dekore ettirdiği odasından nefret ediyordu. Varaklı yatağı o kadar yüksekti ki üstüne sııklı atlasa yeriye ve tüm ailenin sığıp yatabileceği kadar genişti. Özellikle de görmeyen gözlerle kendisine bakan gerçek boyutlu, pembe tenli, altın saçlı ve mavi elbiseli gösterişli mermer heykellerden nefret ediyordu.

"*Senin odana,*" dedi Heph'e. İskender'in odasının geniş çift kanatlı kapılarının yanındaki küçük kapıdan içeri girdiler. İskender içeri adımını atar atmaz sıcacık basit ortam onu rahatlatmıştı. Heph'in odası küçüktü; yerler kahverengi cilalı fayansla kaplıydı ve yalnızca kare şeklinde bir penceresi vardı. Duvarlar koyu sarı renkte boyanmıştı; köşedeki alçak yatağın dolgun şiltesi samanla doluydu. Odada lüks sayılabilecek tek şey duvardaki bronz aynaydı.

Heph pencerenin önündeki zeytin ağacından yapılmış küçük masaya oturdu. “Demek kral naibi oldun,” dedi.

“İçi boş bir unvan,” diye tersledi İskender, yanma otururken. “Hiçbir gücüm olmayacağını açıkça belirtti. Ayrıca daha kötü bir şey olmak üzere, Heph. Benim için planlanan diğer şey...”

Heph, merakla İskender’e baktı.

“Sanırım bana bir eş buldu,” dedi İskender.

Heph bir kahkaha patlattı.

“Ciddiyim. Askeri bir anlaşmanın parçası olarak yatağıma çirkin bir prenses sokacaklar. Sarayda rekabet olacağı düşüncesiyle annemin şimdiden gerildiğini görebiliyorum.”

“Sence Giritli kızı mı seçtiler?” diye sordu Heph, gülmemeye çalışıyordu fakat başaramadı.

“Ah, evet, iri bir kaya gibi vücudu ve mükemmel bir bıyığı olan Prenses Demetria...”

Heph yeniden kahkaha attı. “Ya da Prenses Thetima...”

“Korintlili, evet. Keçi gibi kokan ve hayatımda gördüğüm en korkunç sivilceli kız.” İskender de gülmeden edemedi.

Umut dolu bir ifadeyle, “Ama belki de *Artemisia*’dır,” dedi Heph ismin dudaklarında oyalanmasına izin vererek.

İskender uzun boylu, sarışın Sisam prensesini, simetrik yüzünü ve vücudunun yumuşak kıvrımlarını hatırladı. Ona mecbur olmak *o kadar da* kötü olmazdı. Ama İskender güzel kadınların nasıl olduğunu bilirdi: Tehlikeli. Yalnızca annesiyle arasındaki rekabet ve kıskançlık bile saray hayatını çekilmez kılmaya yeterdi. Sırf krallar ve soylular eşlerinden uzaklaşabilsinler diye savaşa giren ülkeler olduğunu biliyordu.

Boğazını temizledi. Heph’e komik geliyordu çünkü dalga geçtikleri onun hayatı değildi. “Kim olursa olsun,” dedi öne eğilerek, “ne kukla krallık ne de saçma bir evlilik yüzünden aptal durumuna düşüp sarayda kalmaya niyetim var. Konuştuğumuz gibi doğuya gideceğiz.” Bunu söylerken bile yapması gerekenin

bu olduğunu biliyordu. “Ama düşündüğümüzden daha erken gideceğiz. Yolculuk için ihtiyacımız olan her şeyi alır almaz. Haritayı nereye koydun?”

Heph anında ciddileşip yatağının yanına gitti ve eğilip ayağından itibaren dört fayans saydı. Fayansı yerinden çıkarıp elini karanlık boşluğa daldırdı ve narın tomarı çıkarıp dikkatlice masaya yaydı.

Eski bir hayvan derisinin üstüne çizilmiş hassas, soluk belgenin üstüne eğildiler. İskender belgeye dokunmak için elini uzatınca, onu birkaç ay önce Heph’le birlikte Mieza yakınlarındaki bir mağaranın içini araştırırken buldukları zamanı hatırladı. Bu ilk araştırmaları değildi; boş zamanlarının çoğunu dağın eteklerinde avlanarak ve kamp yaparak geçirirlerdi. Sütunları yıkılmış eski tapınaklar; sarmaşıklar ve çalılarla kaplanmış, terk edilmiş köyler; kemikler ile kırık çömlekler ve uzun zaman önce sönmüş kömür ocakları bulmuşlardı.

Fakat bu mağara farklıydı. Ellerinde meşalelerle içeri girdiklerinde mağaranın ucunda bir tür sunak ve üzerine çizilmiş badem şeklinde, sürmeli, masmavi, kocaman bir göz olduğunu görmüşlerdi. Sunağın tepesindeki vazo o kadar eskiydi ki üzerinde sakallı savaşçıların ya da fırır etekli esnek kızların çizimleri değil, yalnızca tırtıklı, ilkel çizgiler vardı. İskender vazonun, tanrıların hâlâ dünyada dolaştıkları dönemden kalma olduğunu anlamıştı. Haritayı vazonun içinde bulmuştu. Özenle güneşe çıkarıp Heph’le birlikte açmışlardı fakat arkaik dilini görünce sinir olmuşlardı. Biraz zaman almıştı ama sonunda çözmeyi başarmışlardı.

İskender, parmağını Makedonya’nın başkentini gösteren arkaik yazının üstüne koyup çizdikleri rotada ilerledi. Pella’dan gemiye binip denizi aşacak ve Apasa’da karaya ineceklerdi. Oradan Sardis’e, Kral Yolu’nun başlangıcına ulaşmaları için birkaç gün yürümeleri gerekecekti. Kapadokya’ya kadar bu yolu kullanacak-

lardı ve orada yol değiştirip Doğu Dağları'na ilerleyeceklerdi. Parmağı soluk bir işaretin üzerinde durdu: Çeşme.

İskender açıklamaya baktı: *Gençlik Çeşmesi, Tanrıların Kuyusu, içene fiziksel sağlık ve ruhsal güç verir.*

Heph parmağını soluk yazının diğer satırına koydu. "Ve burada çeşmeyi koruyan Ruh Yiyenler var." İskender'e baktı. "Artık onlar kimse."

"Heph, bunun kolay olmasını beklemiyorduk," dedi İskender. "Bu bir *macera*." Kelimesi bile heyecan vericiydi. "Kolay olsaydı anlamlı olmazdı." Arkadaşını dürttü. "Sonra şairler bizim destanımızı yazmaz."

Heph pencereye dönüp turuncu kiremitli çatılara baktı. "Naip ortadan kaybolursa Makedonya'yı kim yönetecek?"

"Babam hiç düşünmeden insanları öldürmeye gittiğinde kim yönetiyorsa: Meclis, Leonidas ve tabii annemin kaçınılmaz müdahaleleri."

Heph, elini siyah saçında gezdirerek İskender'e baktı. "Pers İmparatorluğu'nda iki Yunan."

"Pers dilini iyi biliyoruz," dedi İskender, özel öğretmenlerden o tuhaf barbar dilini öğrenerek geçirdiği yılları hatırlayarak.

"Belirgin bir aksanla konuşuyoruz," diye itiraz etti Heph. "Hem yolculuk için parayı nereden bulacağız? Benim adıma sanırım iki drahmi var ve sende de yirmiden fazla olduğunu sanmıyorum."

İskender'in içi sızladı. Yeterince paralarının olmadığını tabii ki unutmamıştı ve arkadaşının bunun aksini düşünmesine alınmıştı. Leonidas'ın kraliyet hazinesi konusunda cimriliğini nasıl unutulabilirdi? Yaşlı adam altının, genç beyinleri baştan çıkaran en güçlü şey olduğuna inanırdı ve prenze –ya da diğer genç asillere– hazineye giriş izni vermezdi.

Ama dahası da vardı: Hephæstion'un buna İskender kadar *ihtiyacı* yoktu. Onun çeşmenin iyileştirici suyuna ihtiyacı yoktu.

Vücudu zaten mükemmeldi. Ve İskender'in üstünde olan baskı onda yoktu. Anlamıyordu.

Yine de haklıydı. Prens de olsa para her zaman sorundu. "Neyse ki turnuva birkaç gün sonra başlıyor ve biz üç yıldır hazırlanıyoruz."

Heph başını iki yana salladı. "Benim gerçekten para ödülünü kazanmamı mı bekliyorsun?"

"Yapabilsem yapardım, biliyorsun." İskender prens olduğu için Kan Turnuvası'na katılamazdı. Tarafsız olması ve kraliyet locasından mücadeleyi izlemesi gerekiyordu. "Ve evet, kazanmanı bekliyorum. Tanıdığım en iyi savaşçısın." İskender sol gözünü kapayıp babasının gür sesini taklit etti: "Fakat, Hephaestion... *beni hayal kırıklığına uğratma.*"

Heph kahkaha attı. "Uğratmayacağım," dedi. Fakat kapının yanındaki kancada asılı olan, her zaman temiz ve derli toplu tuttuğu şarap rengi yün pelerinine bakarken yüzünde yeniden ciddi bir ifade belirdi. İskender, uzun zaman önce kendisinin iki katı iriliğindeki savaşçıyla dövüştüğü zamanı hatırladığını biliyordu; hayatını ikiye ayırdığı o günü: Öncesi ve sonrası.

İskender ayağa kalkıp elini Heph'in omzuna koydu. "O zaman yapman gerekeni yaptın," dedi usulca. "Turnuvada da yapacağın gibi."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cynane ziyafete her zamanki gibi geç gitti ve kapıda durup simsiyah gözlerini kısarak her şeye dikkatlice baktı. Onlarca meşalenin titrek gölgeleri babasının taht odasının duvarlarında ve sütunlarında dans ediyordu. Duvarlardaki resimler alevlerin ışığında adeta usulca hareket ediyordu: Kaslı, kanatlı tanrılar; çekici, çıplak tanrıçalar ve efsanevi yaratıklar.

Bakışları odanın ortasında soğuk ve karanlık görünen büyük, yuvarlak ocağa kaydı. Geceleyin bile hava o kadar sıcaktı ki yakmaya gerek yoktu ve meşalelerin sıcaklığı ile dumanı şimdiden boğucu olmaya başlamıştı. Ağır tepsileri taşıyan hizmetçiler kalabalığı yara yara avludaki masalara ilerlerken sarhoş davetliler de ikramları kapmaya çalışıyorlardı. Kraliyet ailesinin yiyecek-içecek görevlisi, parlak kumral saçlı Teopompus, yüzüklü tombul parmaklarındaki suyu yalıyordu.

Üzeri yarımaylarla kaplı, koyu renkli uzun bir cüppe giyen sihirbaz, beyaz güvercinleri bir ortaya çıkarıyor, bir kaybediyordu. Yüksek sesli kahkahaların ve gürültülü konuşmaların arasından Cyn ozanın arpının sesini belli belirsiz duyuyordu. Fakat misafirlerin çoğu ocağın yanında, küvet büyüklüğündeki

*kratere*³ kuyu suyu döküp şarabı karıştırmak için büyük bir ahşap kürek kullanan köleyle daha çok ilgiliydi. Erkekler ılık çalıp yuhalıyor, şarabı sert yapması için ona yalvarıyorlardı.

Cyn'in orada kalmaya niyeti yoktu. Ortalıkta görünüp biraz şarap içmeyi ve büyük olasılıkla ertesi sabah güneş doğmadan oradan ayrılması beklenen bir askerle birlikte odasına dönmeyi planlıyordu.

Kratere yaklaşırken, büyük bir iştahla onu süzen adamlar ona yol verdi. Gülümseyerek kadehini köleye uzattı. Kendi tasarladığı sanat eseriymiş: Koyu renkli altın üzerine eski çağların yaratıkları kazınmıştı: At bedenine sahip adamlar; Tanrı Uranüs'ün kanından fışkıran kanatlı, yarı kuş yarı kadınlar; çılgınlığıyla öldürebilen kristal gözlü ölümsüz kadın Euryale; cehennem girişinde bekleyen, her birinin yakut gözleri olan üç başlı köpek Kerberos.

Cyn'in annesi Audata eskiden büyücülerin büyülerini anlatan ninniler söyler ve Cyn yatmadan önce ona bir zamanlar dünyada yaşayan sihirli yaratıkların hikâyelerini anlatırdı. Duman Soyu denen gizli güce sahip ve nefesiyle gümüşü eritebilen görünmez Taulus'un ve bitkilerle konuşabilen, onların yapraklarından zehir elde eden Medea'nın hikâyelerini... Büyü ritüellerini ve ihanetten doğan gücü. Fantastik hikâyeler saf çocuklar içindi. Fakat Audata dünyada hâlâ böyle bir sihrin olduğunu fısıldardı; nerede araman gerektiğini bilirsen.

Belki de onu ölüme götüren böylesine tehlikeli bir bilgiydi, diye düşündü Cyn.

Köle, Cyn'in kadehini doldurup ona uzattığında iştahla içti. Hoş kokulu, kan rengi şarap dilinde hâlâ hafifçe köpürüyor,

3 Antik Yunan'da şarap ile suyun karıştırılması için kullanılan oldukça geniş vazolara verilen ad. (ç.n.)

boğazında yoğun bir sıcaklık bırakıyordu. Yine de göğsündeki gergin hissi atmasına yardımcı olmuyordu.

Bu gece İskender'in gecesiydi.

Kalabalığın arasında ilerlerken birkaç adama bilerek sür-tündü. Bunu neden yaptığını bilmiyordu; belki de onlar üzerindeki gücünü kendine hatırlatmak içindi. Ya da belki elbisesinin kumaşı kalın olmasına rağmen dokunuşları ona heyecan verdiği içindi; bir şey olacağı varmış gibi. Fakat aniden bir adamın eli kalçasını tuttu ve onu kendine çekmeye başladı; *fazla* yakına. Balıkyağı ve sarımsak kokuyordu ve fazla yaşlıydı. Cyn içgüdüsel bir hareketle adamın bileğini kavrayıp ters çevirdi. Adam şaşkınlıkla bağırarak onu bıraktı ve daha o kendine gelemeden kız kalabalığın arasına karıştı.

Cyn'in sağ eli içgüdüsel olarak elbisesinin altına, bacağına sakladığı hançere gitti. Bir erkek onu zorlamaya kalkarsa Cyn onu öldürürdü. Adamın elleri boynundayken ya da kıyafetlerini parçalayıp çıkarırken, birçok kadının aksine Cyn itiraz edercesine elini kolunu sallamayacaktı. Hançerini kınından çıkarıp doğruca adamın karnına saplayacak, kalbini bulana dek yukarı çıkaracaktı.

Annesinin öldüğü gibi ölmeyecekti. Çaresiz. Tek başına. Hiçbir zaman ona uzanmayacak yardım elini bekleyerek.

Hançere dokununca daha derin nefesler aldı.

Biri ona çarpınca az kalsın yere düşüyordu. Cyn hızla arkasına döndü. "Önüne baksana!"

Kendisine bakan yüz yuvarlak ve çocuksuydu, ağzı hafifçe sola doğru sarkıktı ve pörtlek gözleri tam olarak odaklanamıyordu. Bu Arrhidaeus'tu. Philip'in saygın olmayan eşlerinden birinin yarım akıllı oğlu.

"A-affedersin, abla," diye mırıldandı. "Herakles nerede?"

Bu evcil fare, Cyn'in midesini bulandırıyor. "Galiba kedilerle oynarken gördüm. Çabuk ol yoksa geride bulacağın tek

şey bıyığı olur.” Arri’nin rengi attı, aceleyle kalabalığa karışırken Cyn öfkelen-di. Arri’ye bile daha çok saygı gösteriliyordu.

Aklı kıt bir oğul talih-sizlik sayılırdı. Ama kız çocuk en güçlü, en zeki bile olsa değersizdi.

Bu gece diğer herkes için kutlama olabilirdi fakat Cyn için İskender’in –aksak ayağı, iğrenç yarası ve tuhaf gözleriyle– Ma-kedonya’yı ve fethedilen bölgeleri yöneteceğinin mide bulandırıcı bir hatırlatmasıydı. Kendisi ise hiçbir şey elde edemeyecekti; tabii muhtemelen iki katı yaşında, sarhoş ve aptal bir soyluyla evlenip hayatını onun esaretinde geçirmese.

Onca yıllık eğitimini düşündü: Mızrak atma, okçuluk, gü-reş, ağırlık kaldırma, at binme, göğüs göğüse mücadele. Başta üvey annesi bunların uygunsuz, utanç verici olduğunu ve aklı başında hiçbir erkeğin onunla evlenmek istemeyeceğini öne sü-rerek eğitimini engellemeye çalışmıştı. Fakat Kral Philip nasırlı elini Cyn’in dağınık siyah saçında gezdirerek, “Annesi öldü. Bırak istediği gibi eğitim alsın, bir zararı olmaz,” demişti. Cyn’e gösterdiği ender iyiliklerden biriydi.

Philip onu bir gün kendisini devirecek kadar güçlenip, *hepsini* ele geçirmek için eğittiğinden habersizdi.

Doğru hedefi bulmak için kalabalığa tekrar göz attı; adam uzun boylu ve tabii ki yakışıklı olmalıydı. Ama sonra Olym-pias’ı gördü. Aynı anda Olympias da onu fark etti. Platformun üstünde, Philip’in yanındaki tahtta oturuyordu ama tuhaf yeşil gözleri –odasının altındaki sunakta taptığı yılanlardan birine ait olabilecek gözler– Cyn’i görünce parladı. Olympias yavaşça ayağa kalktı, basamaklardan sürünerek indi ve dalga dalga kenara çekilen misafirlerin arasından ilerledi.

Olympias ona ulaşmadan Cyn, kafası devasa şarap fıçısının üstüne yerleştirilmiş sihirli bir yaratığı andıran ve Pella’daki en şişman adam olan zengin baharat tüccarı Lykourgos’un arka-sına saklandı. Kalın parmaklarıyla öfkeli bir şekilde bir adamın

göğsünü dürten sarhoş Lord Claudius'un arkasından dolaşıp avlunun kapısına yöneldi. Fakat kızarmış yaban domuzu tepsisini taşıyan dört hizmetçi önünü kesti ve adamlar tepsiyi dengede tutmaya çalışıp kapıdan geçerken o da küfredip yön değiştirerek kalabalıkta ilerledi.

"Cynane." Üvey annesinin sesi ıslak ipek gibi yumuşacıktı.

Yakalandım. Cyn doğrulup ona döndü. Kraliçe genişçe gülümüyor, minik dişlerinin yanında, vahşi hayvanların sivri dişlerini andıran kesici dişlerini sergiliyordu. Özenle kıvrılmış dalgalı saçları belindeki kalın, altın kemerin üzerine dökülüyordu. Altın ve zümrüt gözlü yılanlar kollarına dolanmıştı. Cyn ufak tefek kraliçenin tacının onu daha uzun gösterecek şekilde tasarlandığını fark edince memnun oldu; bu halde bile Cyn'den kısaydı.

"Ah, canım. Ne giymişsin böyle." Olympias, Cyn'in gölge ve duman renkli basit elbisesine burun kıvrıdı. Bu elbise üç nedenden dolayı Cyn'in favorisiydi: Ona görünmez olduğu hissini veriyordu, görülüyor ama görünmüyordu. Pürüzlü dokusu teninde tatlı bir ürpertiye sebep oluyordu. Ve en önemlisi, üvey annesi bu elbiseden nefret ediyordu.

Cyn bir şey söylemedi. Üvey annesini en çok rahatsız eden şey sessizlikti.

Olympias'ın nezaketi elden bırakmamaya çalıştığını görebiliyordu. Alevlerden yayılan ışığın bir oyunu muydu yoksa yeşil gözleri iki çizgiye mi dönmüştü?

O sırada İskender, "Anne!" diye seslenip kalabalığı yararak yanlarına geldi.

"Ah, işte oğlum geliyor, kral *naibi*," dedi Olympias. Bu iki kelimenin –*oğul* ve *naip* – Cyn'i bacağındaki hançerin darbeleriyemişçesine vahşice yaralayacağını çok iyi biliyordu. Olympias uzun ve sapsarı saçlarını at yelesi gibi savurarak dönüp kollarını açtı.

Hephaestion, İskender'in birkaç adım gerisinde bekliyordu. Saraya döndüğünden beri Cyn ilk defa onu gerçek anlamda

gördü: Çıkık elmacıkkemikleri, köşeli çenesi. Gümrah siyah saçları dalgalıydı; onu elinde tarak ve bir şişe kokulu yağla aynanın karşısında parlak dalgalarını doğru yönde tararken hayal edebiliyordu. Kırmızı tuniği üzerine tam oturmuştu. Gümüş bilek kelepçesi ve yüzük takmıştı. Bir an, ona dokunmanın nasıl hissettireceğini merak etti. Çok çetin, çok sert görünüyordu. İyi bir eğitime ihtiyacı olan bir kısrak gibi.

Bir anda etraflarını beyaz bir çırpınış sardı. Sihirbaz eğilerek selam veriyordu ve güvercinleri, açık pelerininin içine girip gözden kayboluyorlardı. Tekrar ayağa kalkıp uzun ve parlak bir şey çıkardı; bir mızrak. Sanki kuşlardan bir mızrak yaratmıştı. Adam mızrağı sallarken insanlar da alkışlıyordu. Derken, ansızın içine şeytan kaçmış gibi, gözlerinde çılgın bir ifadeyle doğruca İskender'in üstüne atıldı.

Suikastçı.

Philip hemen tahtından fırladı; gümüş koçbaşı *rhyton*'u⁴ mermer zemine düştü ve şarap, kan gibi etrafa saçıldı. Olympias haykırırken tacı başından kaydı ve incileri saçına takıldı.

Kalabalık şaşkınlıkla nefesini tuttu. Müzik sustu, son notalar ahenksizce havada asılı kaldı. Kimse kıpırdamıyordu. Hephæstion dışında. Bir anda İskender'i itip zarar görmesini engelleyince sihirbazın mızrağı onun göğsüne isabet etti.

Fakat mızrak Heph'e değer değmez beyaz, ipek bir atkıya dönüştü.

Kahkahalara boğulan izleyiciler alkışladı. Arpçı yeniden çalmaya başladı. İskender arkadaşının sırtını sıvazlayarak Heph'i gülümseten bir şeyler söyledi. Cümbüş daha da yüksek sesle devam etti.

Fakat Cyn olduğu yere çakılı kaldığını hissediyordu. Afallamıştı. Sarsılmıştı. Bu halde hissetmesinin sebebi sihirbazın numarası değildi. Heph'ti. Yapmaktan çekinmeyeceği şeydi.

4 Antik çağda çoğunlukla hayvan başından yapılan içki kabı. (ç.n.)

Gerçekten de İskender için ölmeye hazır.

Askerler sürekli kahramanlıktan bahsederdi; ozanlar fedakârlığın yüceliğine dair şarkılar söylerdi. Fakat Cynane, başkasının hayatı için kendi hayatını riske atan birini daha önce hiç görmemişti. Gerçek sadakat... hiç duyulmamış bir şeydi.

Cyn'in yıllardır aradığı şey tam da buydu.

Yanlış anlaşılmasın: Onu yok etmek için arıyordu.

Annesi Audata'ya göre çoğu kan büyüğü kalıtsaldı. Tıpkı göz ya da saç rengi gibi nesilden nesile aktarılırdı. Fakat Duman Soyu öyle değildi. Duman Soyu kazanılırdı. Kişinin acıya, hatta ölüme karşı zafer kazanmasını sağlardı. Bu güç bulunabilirdi. *Yapılabilirdi*; büyük bir ihanetle, çocuğuna ya da sevgili dostuna düşman olmuş birinin kanıyla.

Cyn bir keresinde annesinin Duman Soyu olmak için ona gerçek bir ihanet gösterebilir diye tanrılara yalvardığına kulak misafiri olmuştu. Görünüşe bakılırsa Audata'nın bu güce, kendisini korkunç bir tehditten korumak için acilen ihtiyacı vardı.

Ertesi gün Audata ölmüştü.

Şenlikler onsuz devam ederken –Olympias, Cyn'i mutsuz etme görevini unutmuş, oğluyla dans ediyordu– Cynane on yaşına dönüvermişti. Annesinin ölümünün üstünden geçen iki yıl boyunca Cyn herkese Duman Soyu'nu ya da insanı ölümden ya da acıdan koruyacak bir büyü duyup duymadıklarını sormuştu. Din görevlisi İhtiyar Gordias'a. Eğitimcilerine. Bakıcılarına ve mürebbiyelerine. Herkes bu annesiz yalnız kızın hikâyeler uydurduğunu düşünüp sorularını saçma bulmuş, onu geçiştirmişti.

Fakat Cyn içten içe annesinin isteklerini yerine getirmekle ve bu Duman Soyu denen şeyin ne olduğunu öğrenmekle yükümlü olduğunu düşünüyor, buna yazgılı olduğunu hissediyordu: Annesinin varlığını iddia ettiği bu güç, ölümü durdurabilirdi. Gerçek anlamda yenilmez bir güç. Daha erken bulabilseydi, annesinin hayatını kurtarabilecek olan güç.

Cevap bulabilme umuduyla, Asaryan lordlarının daha o bebekken ele geçirmeye çalıştığı büyü ve efsanelerle ilgili parşömenlerin bulunduğu kütüphane arşivine gizlice girmeye karar vermişti. Philip kendisine ne yapması gerektiğini söyleyenlere hemen öfkелendiği için belgeleri kilit altına almıştı. Belki –sadece belki– orada Duman Soyu'yla ilgili bilgi olabilirdi.

Arşivler, kütüphanede eğitimleriyle tiyatro, tarih ve felsefe konulu parşömenler ödünç aldıkları ana okuma odasının arkasındaki küçük odada kilitliydi. Neyse ki odanın tek penceresi sarayın fazla kullanılmayan bahçesine bakıyordu. Cyn bir gece duvara ufak bir merdiven dayadı ve keskiyle, iki pencere demirini süslü panjuru açmasına yetecek kadar gevşetmişti. Gaz lambasını yakmış ve yerden tavana kadar uzanan, her birinin içinde beş ya da altı parşömen olan baklava biçimindeki kâğıt çekmeceleri görmüştü.

Onları saatlerce okuyup büyü'nün doğasını ve çeşitli sebepler için güçlü büyüleri nasıl yapacağını öğrenmişti. Daha da ilginç, Yılan Soyu ve Toprak Soyu adı verilen iki şeyi öğrenmişti; söylentiye göre ikisi de dünyayı büyük bir kötülükten kurtaran iki tanrının soyundan gelenlere geçiyordu. Fakat Duman Soyu'yla ilgili hiçbir şey bulamamıştı. Lambasının yağı bitip sönmüce demirleri yeniden yerine yerleştirmiş ve ufuk, şafağın kızılığıyla usul usul parlarken sessizce odasına dönmüştü.

Böylece herhangi bir kılavuzu olmamasına rağmen, yıllarını o eski parşömenlerden ezberlediği büyüleri tekrar ederek ve gerçek ihanetin soyuyla ilgili bilgi verebilecek birini arayarak geçirmişti. İskender'in sonuna kadar güvendiği Heph, İskender'in kanını dökerse bu muazzam bir ihanet olurdu.

Bu onun için bir fırsattı.

Duvar da titreşen şekiller şimdi gülümsüyor, başlarını eğip koyu renkli uzun lülelerini sallıyor, beyaz kanatlarını çırparak

Cynane'i çağırıyorlardı. *Serbest bırak bizi. Bizi, uzun uykumuzda unuttuğumuz dünyamıza geri döndür.*

Cyn gözlerini ovuşturup sertçe nefes aldı. Şekiller hâlâ hareket edip fısıldıyordu sanki. Odaya göz gezdirdi. Onları başka kimse göremiyor muydu?

"Hanımefendi, kadehinizi düşürdünüz," diyen kısık ses onu bir anlık şaşkınlığından çekip çıkardı. "R"leri ve "l"leri yumuşak bir tonla söyleyen ada aksanlı, yakışıklı, geniş omuzlu bir savışçıydı. "Çok güzel," dedi genç adam, mücevherle süslü kadehi yerden kaldırırken kabartmalarına hayranlıkla bakarak. Cyn o heyecanla kadehi elinden düşürdüğünde yere çarpma sesini bile duymamıştı. "Tıpkı sahibi gibi," dedi adam.

Kız tek kelime etmeden kadehi ondan aldı ve kendine erkek oyuncak bulma düşüncesini tamamen unutup insan kalabalığını yarararak koridora çıkan kapıya yöneldi. Olympias'ın suratsız hizmetçisi Cassandra'nın ve kraliyetin pahalı eğlenceleri hiçbir zaman onaylamayan cimri maliye bakanı Hagnon'un yanından geçti. Duvardaki şamdanlardan bir meşale alıp başının üzerinde tutarak taht odasını geçti ve sağa döndü. Her adımıyla ziyafetten gelen kahkaha ve kokulardan daha da uzaklaşıyordu.

Düşünmeye ihtiyacı vardı. Bir plana ihtiyacı vardı. Hephaestion'a ihtiyacı vardı.

Arka avludan mutfığa girdi ve şişe geçirilmek üzere olan bir parça çiğ eti aldı. Sonra dönen merdivenlerden indi, başka avlulardan, etrafı duvarla çevrili bahçelerden ve sütunlu kemerlerden geçti. Sonunda istediği yere geldi: Kraliyet hayvanat bahçesi.

O daha gitmeden kokusunu alan *Hellion* onu karşılamak için uludu.

Hellion. Dünyada türünün son örneklerinden biriydi.

Meşalesini yukarıda tutan Cyn, geniş kafesinde gezinen hayvanın koyu renkli vücuduna baktı. Parlak, ipeksi kürküyle siyah bir panter olan *Hellion*'un çekik sarı gözleri karanlıkta

parlıyordu. Yaklaşan kıza tıslarken yaralarınınkini andıran siyah kanatlarını açarak miskin miskin gerindi.

Cyn et parçasını iki demirin arasında tuttu. “Gel de al,” diye fısıldadı ve yaratık o kadar hızlı ve zarif bir biçimde atıldı ki az kalsın kızın elini de kapacaktı.

Hellion eti tek lokmada yuttu. Çatallı kırmızı diliyle çenesinden akan kanı yaladı. Sonra yeniden parmaklıklara atılarak sivri dişlerini gösterdi. Cyn yavaşça nefes alarak geri çekildi. Hayvan pençeleriyle metali tırmalayarak korkunç bir ses çıkardıktan sonra oturup aç gözlerle kafesinden kıza baktı. Daha fazlasını isteyerek toprağı pençeledi.

“Biliyorum,” diye fısıldadı Cyn.

Yaratık, siyah gecede tüysüz siyah kanatlarını düzeltti ve homurtu ile mırıltı arası bir ses çıkararak kafesin bir köşesine gidip kıvrıldı.

Cyn parlak gökyüzüne bakıp tanrıların yıldızlara dönüştürdüğü kişileri düşündü: Truvalı Helen’in ikiz kardeşleri Castor ile Pollux; Orion, Herakles ve Zeus’un yıldırımlarını taşıyan kanatlı at Pegasus. Keşke onda da tanrıların gücü olsaydı. Keşke tanrılar binlerce yıl önce pes etmeselerdi.

Tekrar *Hellion*’un kafesine, ay ışığında parlayan dayanıklı demir kilidine baktı ve aklında bir fikir şekillenmeye başladı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jacob, Pella'ya giden toprak yolda ağır adımlarla yürürken sırtındaki çantayı düzeltti. Kısa, tiz ısıklar; uzun, kulak tırmalayan cıvıltılar ve kaba gaklamalardan oluşan kuş sesleri tarlaların durağanlığına canlılık katıyordu. Güneş ufka ulaşmış çiyi yakmıştı, dünyayı kırmızı altın rengine çevirdiği sırada, yakınlardaki bataklıkta yaşayan kurbağaların boğuk vıraklamaları çekirge-lerin tiz uğultusunu bastırıyordu. Jacob sıcak bir el gibi yüzüne dokunan güneşin tadını çıkarmak için durup gözlerini kapadı. Fakat içindeki gergin kıpırtıyı geçiremedi.

Sorun Kan Turnuvası ya da binlerce izleyicinin önünde öldürölme olasılığı değildi. Sorun Kat'ti. Kız bir önceki akşam yemek masasından kalktığından beri Jacob onu görmemişti. Bu sabah aile bireyleri ağlayarak sarılıp onu uğurlarken de ortada yoktu.

Dönüp yola baktı. Bacakları ağrıyordu. Tüm bedeni gitmek ile gitmemek arasında kalmıştı. Kat'i aklından çıkaramıyordu. Aniden gelen onu öpme dürtüsünü ve Kat'in de hemen kendini bırakmasını, karşılık veren vücudunun sıcaklığını... Karşı koymak neredeyse imkânsızdı. Beline, bacaklarına, çenesine, saçına dokunmasına izin verdiğini hatırlamak bile sıcak basmasına yetiyordu.

Fakat sonra geleceğe dair imalarda bulunduğunda Kat sessizleşip tuhaflaşmıştı. Jacob *evlilik* kelimesini kullanmamıştı bile ama kız anlamış olmalıydı. Tam olarak böyle söylemese de onu reddetmişti; Jacob kızın kararsızlığından, dudaklarının kıvrılmasından, onunla göz göze gelmekten kaçınmasından bunu hissedebiliyordu. Anlamıyordu. Kat de onu istiyordu. Bu aşikârdı. O halde neden çekiniyordu?

Çenesini sıktı. Herhangi bir cevap alamadan turnuvada hayatını tehlikeye atmak zorunda kalacaktı ve bu da yarışmaya girmek için tehlikeli bir yoldu: Stratejisi yoktu, akıllı kazanmaktan çok Kat'ın onu reddetmesindeydi. Ölmek için çok iyi bir yöntemdi.

Jacob, Pella yakınındaki tepelik köye ve oradan da avcılarının kullandığı kestirme yoldan anayola çıkan orman yoluna girdi. Hart hurt sesleriyle insanın kulağını gıcıklayan sesler çıkaran ağaç altı çalılarına basarak uzun adımlarla yürüdü. *Kat. Kat. Kat.* Öfkesini kaslarına yönlendirerek sık ağaçların arasında ilerlemeye çalıştı.

Olympia'nın daha popüler oyunları gibi bu turnuva da dört yılda bir düzenleniyordu. Fakat koşu, güreş ve disk atma gibi düzgün etkinliklerden oluşan Olimpiyatlar'dan oldukça farklıydı. Kan Turnuvası herkese açık tek turnuvaydı. Geniş bir arenada, zorluğu artırmak için bataklık ya da kayalıklar gibi doğal zorlukların bulunduğu yapay bir tabiat düzenlemesi yapıldı. Kalabalık –ve kral– kazanan kişiyi onaylayana dek stadyumda sıcak, kanlı bir kargaşa olurdu.

Makedonya Kralı eskiden anakaraya ve adalara yayılmış yirmi büyük şehirden yarışmacıları davet ederdi. Fakat iki nesil önce Pella yakınlarındaki beş köy, kuzeyden gelen acımasız istilacılara karşı orduyu desteklemek için tüm erkekleri ve hatta birkaç kadını başkente göndermişti. Kral da onların cesaretini onurlandırmak için turnuvaya katılmalarına izin vermişti. Fakat şimdiye kadar köylerden katılan kimse kazanamamış, hatta sadece

birkaçı hayatta kalmıştı. Büyük şehirlerden gelen profesyonel askerler ve tecrübeli savaşçılar Beş Köy'den katılanları kolay lokma olarak gördükleri için çoğu daha ilk dakikalarda ya ölüyor ya da yaralanıyordu. Bu nedenle de Erisa köylüleri turnuvaya katılma davetinin onur mu yoksa lanet mi olduğunu tartışırdı.

Jacob önüne çıkan fidana vurmak için elindeki sopayı kaldırdığı sırada tepesine yakın bir yerde arı kovanı olduğunu gördü. Keskin bir nefes aldı. Bu bir işaret miydi sanki.

Plan yapması gerekiyordu.

Ormanda güçlkle ilerleyip seçenekleri üzerinde kafa yorarken saatler geçti. Alnından ter damlıyordu. Artık etrafını serin hava ve gölgeler sarmıştı ve verimli toprak ile tatlı çürüme kokusu burun deliklerini dolduruyordu. İnsanlar ekinleri için tarla yapmak üzere ağaçları kesmeden önce tüm Yunanistan'ı kaplayan devasa orman kimi yerde Erisa'ya kadar uzanırdı. Fakat bu orman kilometrelerce öteye ve her yöne uzanıyordu ve ağaçları, tanrılar doğmadan önce dünyayı yöneten dev titan ırkı kadar yaşlıydı. Bazılarına göre titanlar devasa ağaçlar kılığında hâlâ yaşıyor, ince dalları andıran parmaklarıyla masum yolcuları bir solukta yok etmek için hazır bekliyordu.

Jacob daha önce hiç olmadığı kadar yalnız olduğu duygusuna kapıldı. Boğazı acıyordu ama suyunu saklamak istiyordu. Yanına iki matara almalıydı.

İki yanındaki kalın, siyah ağaçlara endişeyle bakarak yeniden yürümeye koyuldu. Haydutlar bu ormanı onlarca yıl mesken edinmiş, geleni geçeni soyup öldürmüşlerdi. Son yıllarda, Philip kral olduktan sonra ormandaki tüm soyguncuları yakalayıp onlara herkesin önünde, başta kendisinininkine uysun diye sol gözlerini çıkarıp korkunç işkencelerle öldürdüğünden beri bu tür olaylar yaşanmamıştı. Yine de ne olur ne olmaz.

Bir süre sonra yalnızlığı hissizliğe, hissizliği de takip ediliyormuş gibi keskin bir uyanıklığa dönüştü. Bir kez daha durdu-

ğunda, ensesinde bir çift göz olduğuna yemin edebilirdi. Yoksa ormanın bir oyunu muydu? Bıçağını kınından çıkarıp bir sağa bir sola döndü.

Ormanın sessizliği, sağ tarafından gelen keskin bir çatırtıyla bozuldu. Jacob'ın yaklaşmasıyla korkup ormanın derinliklerine kaçan bir hayvandı muhtemelen. En azından Jacob artık dikkatliydi ve sestten uzaklaştı. Düzenli aralıklarla çatırdayan dalları, hışırdayan yaprakları, ürken kuşların havalandıklarını duyuyordu. Bunlar ormandaki olağan sesler miydi yoksa biri onu takip mi ediyordu? Koşmaya başlayınca çatırtıların da onun hızına ayak uydurduğunu duydu.

Ansızın durdu, sesler de ansızın durdu. Artık kanıtı vardı. Biri onu takip ediyordu.

Bu kez daha hızlı, daha telaşlı ilerledi. Hızlı akan suyun sesi ağaçların arasından ona sataşıyordu. Jacob, Astreus Nehri'nin kıyısına gelip terli yüzüne su çarpıp matarasını doldurdu. Nehir burada dar ve derindi ve sivri kayalıkların üstünden gürül gürül akıyordu. Jacob'ın kolayca karşıya geçebileceği kumlu, sığ kısmına gitmek için normalde akıntı yönünde birkaç kilometre ilerlemesi gerekiyordu ama takipçisi her kimse veya neyse, ondan kurtulmak istiyorsa akıllı davranmak zorundaydı.

Sivri kayalıklara çarpan köpüklü suya baktı. Şiddetli akıntı onu nehre sürüklemekten bile kolayca parçalara ayırabilirdi. Yukarı baktı. Yaşlı ağaçlar nehrin bu dar kısmına doğru eğilmişlerdi ve devasa dalları çatı kirişi gibi birbirine geçmişti. Eğilmiş dalları kendisini taşıyacak kadar sağlam bir ağaç bulmak için nehrin kenarında bir aşağı bir yukarı yürüdü. Kalın dalları diğer taraftan eğilmiş beyaz kavağınkilerle iç içe geçmiş meşe ağacını seçti. Meşe ağacı yüzlerce yıllık olmalıydı; devasa kökleri gri yılanlar gibi suyun içine karışmıştı. Sırt çantasını düzelterip hızlıca güçlü bir daldan diğerine tırmandı ve nehrin üstünden geçen en uzun dala emekledi.

Başta kolaydı. İlk dal kalın ve sağlamdı. Ama suyun üstüne doğru geldikçe ağırlığıyla dalın sarmaya başladığını hissetti. İleride beyaz kavak ağacının grili yeşilli kalın dalı kendisine doğru uzanıyordu fakat yeterince yakında değildi.

Dikkatlice dengesini sağlayarak yavaşça kavak ağacına ilerledi. Meşe dalı itiraz edercesine inleyerek biraz daha eğildi. Jacob küfredip kavağın en uçtaki ince dallarına tutunarak kendini kalın dallara doğru çekti. Tam ulaşacaktı ki korkunç bir çatırtı duydu ve aşağıdaki ölümcül kayalıklara doğru düşmeye başladı. Kenara kayıp, az önce üstünde olduğu dal nehre düşerken kavağın dalını yakalayıp ona asılmayı başardı. Dehşetle, sırt çantasının gevşeyip hırçın sulara düşüşüne baktı. Kendini yukarı çekerek zorbela nehrin karşısına geçerken gözlerine damlayan ter onu neredeyse kör ediyordu. Sonra ayaklarını dalın etrafından savurup üstüne çıktı.

Orada oturup alnını ve gözlerini sildi, soluklandı ve çantasının köpüklü suyun içinde akıntıyla beraber sürüklenişini izledi. Ağaçtan indiğinde tuniğinin yırtık pırtık ve çamurlu olduğunu fark etti. Harika. Daha da iyisi, bütün azığı çantasındaydı. Akşam yemeği için avlanması gerekecekti. Kemerini kontrol etti. Neyse ki kesesini ve matarasını sırt çantasına koymak yerine kemerine bağlamıştı. Bıçağı da hâlâ kınındaydı.

Tekrar yürümeye başladığında en azından gizemli takipçisini geride bıraktığını düşünmüştü. Balık yakalamak için uygun bir yer arayarak nehrin kenarından ilerledi. Şiddetli akıntının ve girdapların giderek yavaşladığı yere kadar biraz daha yürüdü. Nehir burada daha geniş, daha sakindi. Sessizce suya girip, belirlirli bir yerde beslenen balıklar var mı diye gölgelerine bakındı. Sonunda yeşil suyun içinde yaklaşık bir düzine büyük, uzunca gölgenin ince solungaçlarını tembelce açıp kapadıklarını gördü.

Jacob hemen birkaç dal koparıp uçlarını sivrileştirdi ve onları nehrin kenarındaki kumların üstüne, V şeklinde tuzaklar

halinde yerleştirdi. Balıklar yeme aldanıp kolayca içine girecek ama oradan çıkamayacaklardı.

Dizine kadar gelen suyun içinde durup herhangi bir hareket var mı diye ormana baktı. Arkasında bir hışırtı duydu. İrkilerek döndüğünde ensesinden ve göğsünden ter damlıyordu fakat nehre dalıp güçlü kanatlarında köpük ve pençelerinde küçük bir balıkla sudan çıkan şahinden başka bir şey görmedi.

Jacob yem ipi olarak kullanmak için iki parça sarmaşık kesti. Ardından ağaçlarda ve yerde böcek aradı ve sonunda bir ağacın gövdesinde iki tane iri, kırmızı gözlü ağustosböceğı buldu. Sarmaşıkları onlara dolayıp tuzağın içine koydu ve ipleri de dallara bağlayarak böceklerin suda süzölmelerini sağladı.

O sırada gözucuyla bir şey dikkatini çekti. Nehrin üstüne eğilmiş ağaç dallarında karanlık bir gölge, devasa bir örümcek gibi karnının üstünde hızla ilerliyordu.

Jacob'ın kanı dondu. Vücudundaki bütün tüyler diken diken oldu. Hızlıca sudan çıkıp ağaçlara doğru koşarak uzuvlarını çizip kıyafetlerini yırtan çalılıarın ve dalların arasından hızla ilerledi. Onu kim *-ya da ne-* takip ediyordu?

Çocukken Kat'le avlanmaya çıktıklarında haydutları tuzağa düşörmek, korkutup kaçırmak ya da *kendileri* yakalanmadan onları yakalamak için her zaman planları olurdu. Bu da farklı bir durum değildi.

Tuzağın esnek tabanını oluşturmak için hemen yeşile çalan birkaç dal kırıp yapraklarını ve ince dallarını kopardı. Onu bir sarmaşığa bağlayıp ağaca tırmandı ve tuzak sağlam oluncaya dek sarmaşığı yüksekteki bir dala doladı. Kement e basan kişi kancadaki tetikle yici dalı serbest bırakacaktı. Fidan yükselecek ve takipçisi de ağaçtan baş aşağı sarkacaktı. Tuzağın üstünü ölü yapraklarla örttü.

Bıçağını çıkardı ve gizlediğı tuzağın yaklaşık otuz santim ilerisindeki çamurlu yola koydu. Cilalı ökü z boynuzundan kab-

zası ve çelik bıçağıyla oldukça değerliydi ve Jacob'ı takip eden her kimse, o yoldan geçerken bunu net bir şekilde görebilecekti.

Tam hırsızlara göre bir yemdi.

İleride büyük bir ağaç düşmüş ve kendisiyle birlikte birkaç ağacı daha devirerek ufak bir açıklık oluşmasına sebep olmuştu. Jacob ateşi hazırlamak için açıklığın ortasına dal parçaları taşıdı. Takipçisinin dumanın kokusunu alacağını biliyordu. Güzel. Kav olarak, kurumuş eğreltiotlarını koparıp kabuklarını soyduktan sonra çömeli ateş çeliğini çakmaktaşına sürttü. Kavin üstüne düşen minik kıvılcıklar hemencecik tutuşuverdi.

Ateşten uzaklaşıp yerdeki ağacın üstüne oturdu. Takipçisinin şaşkın çığlıklarını ve sarmaşığın yukarı çıkma sesini duymayı bekledi. Belki de adam açıklığın etrafından dolaşp tuzağı kaçırmıştı ve ona diğer taraftan saldıracaktı. Jacob bir an kendini çaresiz hissetti; yanında bıçağı bile yoktu. Sağlam bir dal parçası alıp yeniden oturdu. Vücudundaki tüm kaslar en ufak sesle harekete geçmeye hazır; bir dalın çıtırtısı, kenara itilen yaprakların hışırtısı, ürkek bir kuşun çığlığı.

Fakat ormandaki olağan seslerin dışında hiçbir şey duymadı. Ağustosböcekleri. Sinekler. Arada kuşların şakıması. Sıcak bir öğleden sonraydı ve ateş yeniden terlemesine neden oluyordu. Açıklığa uzun gölgeler düşmeye başlamıştı, çok geçmeden gece olacaktı. Gece ve saldırı tehlikesi.

Sabırsızlıkla tuzağını kontrol etmek için sessizce patikaya gidince donakaldı.

Bıçağı yoktu.

Sarmaşık yukarı çıkmıştı.

Dal ve boş kement havada sallanıyordu.

Biri tuzağını fark edip etkisiz hale getirmişti.

Sopasını sıkıca tutup yavaşça küçük bir daire çizerek döndü. Yüksek ağaçlara, yerdeki çalılara baktı. Peşindeki bir insansa belli ki onu izliyordu. O sırada bir çalılığın arkasında çömelmiş

kukuletalı birini fark etti. Artan öfkesinin verdiği enerjiyle öne atılıp takipçisini yerdeki yaprakların üstüne serdi. Rakibi iri ya da çok güçlü değildi fakat kavgacı ve cesurdu; irade gücüyle Jacob'ın elinden kurtulup ormanda gözden kaybolacağına inanıyordu herhalde. Jacob, zor da olsa, sonunda adamı karnının üstüne yapıştırıp üstüne çıktı.

“Kimsin sen?” diye sorarken sesi sert bir hırıltı gibi çıkmıştı. “Neden beni takip ediyorsun?”

Kahverengi pelerinin altından bir homurtu yükseldi. Oldukça feminen bir homurtu. “Benim, seni aptal,” dedi boğuk ses.

Jacob afallayarak ayağa kalkınca pelerinli kişi de sırtüstü döndü. Kukuletası düştü ve güneş ışığında parlayan kumral saçlarını ortaya çıkardı.

“Kat,” dedi Jacob inanamayarak. İşte, o zaman anladı. Tuzaktan kaçınıp onu çözmeyi nereden bildiğini.

Erişsa açıklarındaki tarla ve ormanlarda birlikte kaç kere tuzak kurmuşlardı? Kızinkiler genellikle onunkiler kadar iyi olur, hatta bazen onunkilerden daha da iyi olurdu.

“Burada ne işin var?” diye sordu Jacob.

“Off.” Kat oturup göğsünü ovarken yüzünü buruşturdu. “Önce kalkmama yardım et.”

Jacob onu çekip kaldırıncı Kat o büyük, içten, yeşil gözleriyle ona baktı. Jacob hemen bakışlarını kaçırdı.

“En iyi tuzaklarından biri sayılmazdı,” dedi Kat dizlerindeki toprağı temizlerken. “İnsanı bırak, bir porsuğu bile yakalayamazdı.”

Jacob omuz silkti. “Hızlı davranmam gerekiyordu. Peki neden beni takip ediyorsun?” Kıza hâlâ bakamıyordu. Kendi sesindeki öfkeye şaşırdı. Onu alenen reddetmişken, şimdi, burada ne işi vardı?

Kat ateşin yanında sırt çantasını çıkarırken Jacob kızın nehrin üstünden geçerken çantasını düşürmemiş olduğunu fark edince sinirlenmeden edemedi.

“Bıçağın,” dedi Kat, çantasından çıkarırken.

“Kat...” diye başladı Jacob bir kez daha.

“Seninle geliyorum,” dedi Kat, parlayan kararlı gözlerle. Jacob itiraz edemeden devam etti: “Sana sorsaydım hayır derdin. Ve beni daha önce fark etseydin eve gönderirdin. Ama artık beni tek başıma gönderemeyeceğin kadar uzaktayız, öyle değil mi? Bu yüzden beni de yanında götürmek zorundasın.” Halinden memnun bir tavırla sırttı.

Fakat Jacob oyun oynamıyordu. Artık değil. Dün geceden sonra değil.

“Gelmemeliydin,” dedi buz gibi bir sesle.

Kat’in ağzı açık kalınca Jacob az da olsa bundan hoşnut oldu. Bu kez itiraz etme sırası ondaydı ve Kat’in bundan hoşlanmadığı aşikârdı.

Kız çabucak kendini toplayıp omuz silkti. “Öyleyse benim erzakımdan da istemiyorsun,” dedi ve çantasından bir matara şarap, bir matara su, somun ekmek ve haşlanmış yumurta çıkardı. Çantanın dibindeki bir şey Jacob’ın dikkatini çekti: Üstünde kıvrımlı, koyu yeşil yılan desenleri olan yanardöner altın renkli bir şal. Zihninin derinliklerindeki şüphe tetiklendi. Bu, Kat’in annesinin –öz annesinin– şalıydı.

Kat bu konuda konuşmaktan hiç hoşlanmasa da Jacob hikâyeyi biliyordu. Kendi annesi anlatmıştı: Kat’in annesi Helen, kraliçenin nedimesiyken o şalı ve diğer değerli eşyaları kraliçeden çalmış ve bunlarla kendine bir dokuma tezgâhı almış, kendine ve kızına kalacak bir yer bulmak için çaldıklarını kullanmıştı. Kat o şalı neden Pella’ya götürüyordu ki? Bu da kızın gizemlerinden biriydi. Sırlarından biri. Sebebi her ne ise, Jacob’la kedinin fareyle oynadığı gibi oynamasına neden oluyordu.

Kat bir yumurtayı mideye indirirken Jacob, “Senin yüzünden az kalsın ölüyordum,” diye tersledi.

“Sakar olman benim suçum değil,” dedi Kat. Ama ona baktığında gözlerinde yoğun bir ifade vardı. “İnan bana,” dedi farklı bir ses tonuyla, “bu yolculuğun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Benim için de önemli.”

Jacob, kıza ürkek bir ceylanmış gibi yavaşça yaklaşırken bu kez daha yumuşak bir sesle, “Bana söylemediğin şey nedir?” diye sordu.

Kat de dudaklarını ısırıp ona yaklaştı. Gözleri sanki koyulaşmış, ifadesi sertleşmişti. “Söyleyebilseydim, söyledim.”

Jacob kızı kollarından tutunca Kat’ın soluğu kesilir gibi oldu. Onu sarsmak istiyordu. Öpmek istiyordu. Çok daha fazlasını yapmak istiyordu.

Fakat bunları yapmak yerine kızı bırakıp geri çekildi. “Yumurtalarını sakla,” dedi. “Bize ondan daha taze bir şey getireceğim.”

Nehre dönüp öfkesini dizginledi. Balık tuzağının bulunduğu yere giderken batmaya hazırlanan güneşin altın-turuncu ışıkları suya yansıyor. *Bu* tuzak genellikle işe yarardı. Yalnızca biraz sabır gerektiriyordu. Beklediği gibi, iki tombul levrek tuzağa girmiş kıpırdanıyordu. Jacob sivri uçlu dalla onları kolayca vurdu ve çırpınmaları bitene kadar izledi.

İşte o an turnuvayı nasıl kazanacağını anladı.

Çünkü bazen istediğiniz şeyin peşinden koşmanız işe yaramazdı. Hayır. Bazen en çok istediğiniz şey *size gelinceye dek*, ne kadar uzun sürerse sürsün, beklemeniz gerekirdi.

Jacob’ın tebessümü yavaş yavaş dudaklarından yüzüne yayıldı. Turnuvada nasıl hayatta kalacağını biliyordu ve yalnızca hayatta kalmayacak, kazanacaktı da.

Üstünden dayanılmaz bir yükün kalktığını hissederek kamp alanına döndü ve ateşi harlandırırken eski bir ninni mırıldandı. Dünya yavaşça lacivert gölgelerin derinliklerine batarken, Kat pelerinine sarınmış, çoktan uykuya dalmıştı.

Jacob balığı pişirip kılçıklarını ayırarak tek başına yedi. Kıvrılıp yatan Kat'ın pelerinin altından çıkan uzun, çıplak bacaklarına bakmamaya çalışıyordu. Oldukça güzel bir kıza dönüşen, daha dün gölde bedenini onunkine bastıran Kat. Kızın ıslak, şeffaf tuniğini ve altından görünen sıkı vücudunu gözünün önüne getirdi; aceleci öpüşmelerini yeniden yaşıyormuş gibi kalp atışlarını, heyecanla kesik kesik çıkan nefesini hissetti.

Kızın soluklarını şimdi de duyuyordu ama bu kez uzun, düzenli, uyku soluklarıydı ve Jacob onu uyandırıp gölde yarım bıraktıkları yerden devam etme arzusuyla dolup taşıyordu. Bütün bedeni bunun için haykırıyordu.

Kat'le arasında güvenli bir mesafe bırakıp uyumak için tüm iradesini kullanması gerekti. İç geçirerek ormanın seslerini dinledi. Böceklerin hiç durmayan alçak sesli vızıltısı duyuluyordu. Yakında bir yerde bir baykuş öttü. Bir kurt sürüsü uluyordu fakat çok uzaktaydı ve tehlike oluşturmuyorlardı. Öylece karanlıkta uzanırken, Kat'le ilgili cüretkâr fantezileri onu rahat bıraksın diye dua etti. Sonuçta yolculukları daha bitmemişti.

Önlerinde uzun bir yol vardı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Zo, elinde titreşen gaz lambasıyla gıcırdayan kapıyı açıp depoya girdi. Baharat kokularıyla karışık küf kokusu anında burun deliklerini doldurdu.

Lambasını yukarı kaldırdı ama cılız alevleri ancak küçük bir hale oluşturmaya yetiyordu. Etrafındaki iri şekillerin ne olduğunu zar zor çıkarabiliyordu, havanın karanlığından da siyahlardı. Kalın, uzun saçları terden düzleşerek sırtına yapışuyordu. Pers İmparatorluğu'nun uzak batı toprakları genellikle serin ve rüzgârlı olurdu ama son birkaç gündür Babil'in yapış yapış sıcağı bölgeyi ele geçirmiş gibiydi.

Dönüp kapının yanındaki duvar şamdanının içindeki meşaleyi görünce rahatladı ve onu yakıp kendi işe yaramayan lambasını söndürdü. Meşaleyi yukarıda tutunca eski masaları, rulo haline getirilmiş halıları ve seyahat sandıklarını gördü. Sarayın dököntüleri gözlerden uzak bir yere kaldırılmıştı.

“Cosmas?” diye fısıldadı.

Karanlıkta bir kıpırtı duyunca döndü. Bodrumdaki tahıl odalarını farelerden koruyan avcı kedilerden biriydi şüphesiz. Bu kez daha yüksek sesle seslendi: “Cosmas?”

Kedi kınayan gözlerle bir an ona bakıp yeniden gölgelerin arasına karıştı. Odanın karanlık diğer köşesinden bir hışırtı duyuldu, arka duvardan bir kapı açıldı ve elinde gaz lambasıyla bir siluet belirdi.

Bu oydu. “Zofia,” diyen sesiyle, kızın kalbi az kalsın param-parça oluyordu. Sadece birkaç hafta olmuştu ama ona sonsuzluk gibi gelmişti. Çocuk o kadar uzun boylu ve geniş omuzluydu ki kapı girişini dolduruyordu. Onu ilk kez üç ay önce, kadınların taht odasının üstündeki izleme odasından görmüştü. Kral Şirşah cesaret ödülleri veriyordu. Cosmas da yanan bir eve girip içindeki aileyi alevlerden kurtaran dört askerden biriydi.

Zo onu hemen fark etmişti. Diğer üç adamdan daha uzun boylu ve daha geniş omuzluydu ve profilden, madeni paranın üstündeki tanrıyı andırıyordu. Etkileyici bakışlarına rağmen övgü ve ödüllerden rahatsız olmuş bir hali vardı. Tören bitip de ziyafet başlar başlamaz Zo, delikanlının bir peçeteye yiyecek doldurup cebine tıktırdığını görmüş, delikanlının bu hareketi, o ana dek hissettiği tüm romantik düşünceleri tersine çevirmişti. Kendine yemek mi çalışıyordu? Yoksa buna ihtiyacı olan yoksul akrabaları mı vardı? Kenardaki kapıdan gizlice çıktığında Zo da kafesli pencereye yaslanan kadınların arkasından çıkıp avluya gitmişti.

Asker dizlerinin üstüne çökmüş, tavuk parçalarıyla iki küçük kedi yavrusunu besliyordu. Kedilerin annesi ise görünürde yoktu.

Zo’nun geldiğini duyunca başını kaldırıp sersem bir ifadeyle gülümsemişti.

“Ama senin şerefine ziyafet veriyorlar,” demişti taht odasını işaret ederek.

Cosmas, tebessümü dudaklarında sabitlenerek omuz silkemişti. “Böyle şerefendirilmektense yanan bir binada mücadele etmeyi tercih ederim. Kalabalığı sevmem.” Tavukları yiyen kedilere bakmıştı. “Buraya gelirken gördüm onları,” demişti. “Acıkmış görünüyorlardı.”

Zo yakın akrabası, hizmetçisi ya da hadım olmayan bir erkeğin yanında nasıl davranması gerektiğini bilemeyerek yavaş ve temkinli adımlarla delikanlının yanına gitmişti. Üstelik bu erkek genç, yakışıklı ve inanılmaz tatlıydı.

“Anneleri nerede?” diye sormuştu etrafına bakınarak. “Çok küçükler, hâlâ bakıma ihtiyaçları var.”

“Bilmiyorum,” demişti Cosmas. Siyah gözleri sıcak ve nazikti, kirpikleri o kadar kalın ve uzundu ki kadınlar onlara sahip olmak için her şeyi yapardı. “Belki onları terk etmiştir. Bazen olur böyle. Annem de beni terk etti, bu yüzden nasıl olduğunu bilirim.”

Zo şaşkınlıktan soluksuz kalmıştı. “Benim annem de beni terk etti,” demişti ona şefkatle bakarken. “Ama sonra çok daha kötüsü oldu,” diye eklemişti sesini alçaltarak.

“Ne?” diye sormuştu Cosmas, siyah kaşlarını sevecenlikle çatıp ona doğru eğilerek.

“Geri geldi!”

Cosmas başını arkaya atıp kahkahalarla gülerken kız da onun kahkahalarına eşlik etmişti. Sonra hayattan ve aileden, sevgiden ve acıdan, arkadaşlıktan, reddedilmekten ve yitirdiklerinden konuşmuşlardı.

Böyle başlamıştı. Gizli buluşmalar, gizli öpücükler, fanteziler, hayaller.

Ve şimdi, bu geceden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Zo gerileceğini düşünmemişti ama şimdi adamın çıkık elmacıkkemiklerine, düzgün burnuna, çenesinin kıvrımına bakarken içini yakan sıcaklık dalgası omurgasından yükseliyor, göğsüne yayılıyor, yanaklarına akın ediyordu.

Nasıl başlayacağını bilemeyerek, “Seni özledim,” dedi. Her zaman böyleydi; yeni bir başlangıç. “Uzun zaman oldu.”

Zo olduğu yerde donakaldığı için Cosmas onun yanına geldi.

“Sadece iki hafta oldu,” dedi yavaşça gülümseyerek ve meşalesini elinden alıp duvardaki şamdanın içine koydu. Kendi çömlek lambasını da tozlu bir masanın üstüne bıraktı.

Zo, “Her gittiğinde dönmeyeceksin diye ödüm kopuyor,” derken kekeliyormuş, planını şimdiden mahvediyormuş gibi hissediyordu. “Hayatın çok... tehlikeli.” Korkak bir genç kız gibi görünmek istemiyordu.

Ama içten içe tam da öyle olduğunun farkındaydı.

Cosmas'ın gülümsemesi genişledi ve siyah gözleri kısılarak yarımay şeklini aldı. “O kadar da tehlikeli değil. Pers Kraliyet Muhafızları dünyanın en iyi savaşan ordusu. Yakın zamanda herhangi bir şehre saldıracağımızı da sanmıyorum.”

Zo'yu tutup kendine çekince, kız onun kollarında olmanın, kendisinininkine bastıran göğsünün sertliğini hissetmenin verdiği çılgın duyguya kapıldı. Bu ilk öpüşmeleri değildi, birbirlerine ilk kez dokunmuyorlardı. Aylar geçtikçe artmıştı, gerçek anlamda bir şey olmamasına rağmen ayrılmak zorlaşmıştı. Acı içinde, karşılık bulamadan, elleri ve dudakları alev alev yanarak odasına gidiyor, rüyasında Cosmas'ın gülümsemesi ona işkence ediyor, ter içinde ve şehvetle uyanmasına sebep oluyordu.

Oysa şimdi...

Hayır demek zorunda kalmayacaktı.

Ve sonra o da Zo'nun hayalini kurduğu şeye hayır diye-meyecekti.

Onlar. Birlikte. Hayatlarının sonuna kadar.

Zo onun mükemmel bir eş olacağını biliyordu. Cosmas'ın da onu en az onun Cosmas'ı istediği kadar istediğini biliyordu.

Eğer şimdi tereddüt ederse cesaretini tamamen kaybedebilirdi. Bir adım geri çekilip belindeki kuşağı çözdü ve hafifçe titreyen elleriyle ipek sabahlığını açtı. Yerin altındaki bu terk edilmiş odanın serin havasını teninde hissediyordu.

Cosmas'ın gözleri büyüdü, kesik kesik solumaya başladı.

“Bu gece,” dedi Zo. “Seni ne kadar sevdiğimi göstermek istiyorum.” Son iki haftadır içinden bu cümlelerin provasını yapmıştı ama ağzından çok farklı çıkmıştı. Tuhaf bir şekilde aptalca. Cosmas’ın onun ne kadar gergin olduğunu anlamasını istemiyordu.

Cosmas kıpırdamaktan korkarmışçasına kaya gibi dikilmeye devam ediyordu. “Fakat Zofia, sen prensessin...”

Üşüyen ve kendini savunmasız hisseden Zo, “Hayır, aslında değilim,” diye karşılık verdi sertçe. “Ben sadece kralın yeğeniyim. Hiçbir önemim yok, emin olabilirsin. Kral evlilik bahsini bile hiç açmadı.” Son cümlesi kısmen doğrudu. Doğruya yakındı en azından. Dayısı kesinlikle onu çekici biriyle evlendirmekten bahsetmemişti.

“Ama kral buna kızacaktır. Eğer yakalanırsak...”

“Şişşt.” Zo yaklaşıp parmağını adamın dudağının üstüne koydu. Orada, sabahlığının önü açık halde ne yapacağını bilemeden durmayacaktı. Cesaretini toplamak istiyordu, adamın pes edip ona dokunmasını istiyordu.

İsteddiği de oldu.

“Zofia.” Cosmas’ın telaşlı sesi karanlıkta hırıltılı bir fısıltıdan ibaretti.

Zo gözlerini açtı. Hayır, aslında o kadar karanlık değildi. Bodrumdaki deponun göz şeklindeki panjurlu küçük pencerelelerinden sızan gri ışık, kutuların, yan yatan testi yığınının ve Cosmas’la birbirlerinin çıplak vücutlarına sarılıp yattıkları halının üstüne vuruyordu.

Ah, Tanrım. Olmuştu. Tam da planladığı gibi olmuştu. Sıkı bir ipek ibrişim göğsünde çözölmeye başlamış gibi büyük bir çaresizlik hissediyordu. Gözlerini kırıştırıp Cosmas’ın misk kokusunu içine çekti; binici kıyafetlerinin deri kokusu ne oldu-

ġunu tam ıkaramadıġı tatlı bir kokuyla, hurma, portakal ve tuz karışımı bir kokuyla karışmıştı.

Gözlerini tekrar kırıştırdı.

Işık. Güneş doğmuştu. O kadar geç olmuş muydu? Telaşla doğrulup oturdu. Cosmas da kılıcını eline alıp çırılçıplak ayaġa fırladı.

İçeride kalın, kaba bir kahkaha yankılanınca, Zofia hizmetçisi Mandana'nın, ellerini geniş kalçasına koymuş, kapının önünde durduġunu görünce ıġlığını bastırdı.

Kıpkırmızı olan Cosmas, Zo'nun sabahlıġıyla üstünü örttü. Böylesine utanç verici bir durumda bile Zofia gülmeden edemedi. Cosmas o kadar yakışıklıydı ki. O kadar kibar, o kadar içten ve o kadar tutkuluydu ki... Ve ona aitti.

"Zofia," dedi Mandana, Cosmas'ı görmezden gelerek, "Dayın kahvaltıda kendisine eşlik etmeni istiyor. Hemen." Sabahlıġı Cosmas'ın üstünden çekip Zo'ya atınca Cosmas acı acı baġırdı. Çetin bir asker olabilirdi ama dünyadaki her türlü kötülüġü görmüş iriyarı, yaşlı bir hizmetçiyle boy ölçüşemezdi. Zofia'dan daha kötü durumdaydı; Mandana Zofia'yı bebekliğinden beri her gün çıplak görüyordu.

Cosmas yerde yeşil tuniġi ile kırmızı-beyaz ekoseli pantolonunu ararken Zofia da ona bakıyordu. "Bu akşam seni görebilecek miyim?"

Cosmas başını salladı. "Bugün kampa rapor vermem gerekiyor."

Zo, başka bir şey söyleyemeden, veda öpücüġü bile veremeden oradan götürüldü. Mandana kızı çekiştirip kapıdan çıkarırken, karanlık, dolambaçlı koridorlardan geçip, odasına giden gizli merdivenden sürüklerken Zo tiz bir sesle ıyıklamaktan başka bir şey yapamamıştı. Yüz yüze bakan kanatlı, insan başlı aslanların resminin olduġu duvardaki kapıdan içeri girdiler ve Mandana Zo'yu su dolu küvete sürükledi.

“Hemen yıkan,” derken gülümseyince eksik dişleri ortaya çıktı. “Ne yaptığınız belli oluyor.”

On dakika sonra Zo yeni ütülenmiş, zümrüt yeşili bir entari ile ona uygun, bilekte bağlanan bir pantolon giymişti. Beline kadar gelen kızıl kahverengi saçları –sık sık kınayla yıkamasının sonucu– altın tacın altında toplanmıştı. Mandana altın testi biçimindeki küpeleri kulaklarına taktıktan sonra altın kolluklarını, halhallarını ve yüzüklerini taktı. Zo aynada kendine baktı. Dünyanın diğer yerlerinde demir ya da bronz ne kadar yaygınsa Lidya’da da altın o kadar yaygındı.

Lidyalı Karun kadar zengin. İnsanlar sonsuz zenginliği anlatmak için bu cümleyi kullanırlardı. Dört yüz sene önce Kral Midas dokunduğu her şeyi altına çevirme lanetinden kurtulmak isteyince Tanrı ona ellerini Sardis nehrinde yıkamasını söylemiş. Midas söyleneni yapmış ve altın, nehir ile çevresindeki kırsal bölgeye akmış. İki yüz sene sonra Kral Karun nehrin altın tozuyla parladığını fark etmiş ve çevredeki tepelerde altın madenleri bulmuş. Karun, dünyanın ilk madeni parasını bastırmış. Şimdi de altının kontrolü Zo’nun dayısı, annesinin ağabeyi Kral Şirşah’taydı.

Sevdiğiniz kişiyle birlikte olamıyorsanız o kadar altının ne önemi vardı ki?

Mandana onu lavanta parfümüne boğdu. Sonra da Zo’nun makyaj masasındaki zili alıp çaldı. Bir dakika sonra, gözüne kalın kalem çekmiş, devasa altın küpeler takmış, kırmızı tuniği koca göbeğinin üzerini kapatmış kel bir adam içeri girdi.

“Frava,” dedi Mandana, hadıma. “Zofia’yı yaz salonuna, dayısının yanına götür. Kralı bekletmemesi gerekiyor.” Zo’ya döndü. “Anneniz hanımefendi de orada olacak.”

Zo yüzünü buruşturdu. Şu sıkıcı kahvaltıdan bir an önce kurtulmak en iyisiydi. Halının üzerinde bağdaş kurup Mandana ve nedimeleriyle birlikte yemeyi tercih ederdi: Onunla birlikte

gölüp erkekler ve moda hakkında dedikodu yapan, soylu ailelerin genç ve bekâr kızlarıyla.

Kapının önündeki yeşil deri çarıklarını giydi. Kıvrık parmaklar o kadar abartılıydı ki yürümeyi zorlaştırıyorlardı ama Pers sarayında son moda böyleydi. Frava'yla birlikte harem dairelerinin parlak renklere boyanmış koridorlarında olabildiğince hızlı ilerlediler. Kralın dairelerinin bulunduğu yere geldiklerinde muhafızlar başlarıyla selam verip çift kanatlı kapıları açtılar. Frava'yı geride bırakan Zo, dayısının özel konsey odasından geçip yaz salonuna girdi.

Zo bu salonun neşesine bayılıyordu: Üç tarafı da açılıp uzun, dikdörtgen şeklindeki havuzun ve keyifle su sıçratan mavi çinili parlak çeşmenin olduğu Sardis sarayının avlusuna bakan balkonla birleşiyordu.

Kral Şirşah, Zo'nun annesi Attuşa'nın yanındaki sandalyede oturuyordu. Zo içeri girince dayısı ona gülümseyerek masanın diğer tarafını, altı yaşındaki üvey kardeşi Roksana'nın yanındaki küçük sandalyeye oturmasını işaret etti.

"Canım," dedi kral, "çok güzel görünüyorsun, adeta ışıldıyorsun."

Şirşah asil görünümünü vurgulamak için her zaman çok çaba sarf ederdi ve bugün de o günlerden farklı değildi. Demir grisi saçları yağlı ve kıvrıktı. Şişman bir keçinin boynuzu gibi hafifçe geriye doğru kaymış konik şapkası altın ve turkuvaz taşlarla süslüydü. Hâlâ siyah olan sakalına altın iplerle küçük altın çanlar bağlamıştı. Keten kaftanı en pahalı renk olan koyu mora boyanmıştı.

Zo, dayısına ve annesine reverans yapıp Roksana'yı yanından öptü ve itaatkârca geçip sandalyesine oturdu. Kral biliyor muydu? Hepsi ne yaptığını anlayabiliyor muydu? "Işıldaması" bir ima mıydı? Mandana belli olduğunu söylemişti ama o zaman

Zo'nun saçları darmadağınktı ve Cosmas'ın misk kokusu parfüm gibi üzerine yapışmıştı.

"Haydi, ye," dedi dayısı candan bir ifadeyle masadakileri göstererek. Zo tabağına biraz ekmek ve bal alıp yermiş gibi yaptı fakat hiç iştahı yoktu ve düşünceleri sürekli Cosmas'a kayıyordu. Güçlü fakat hassas dokunuşuna... Zo, vücuduna bakışlarından, dokununca ürpermesinden ve inlemesinden onu ne kadar arzuladığını hissedebiliyordu ama Cosmas yine de onu incitmemek için çok dikkatli davranmıştı.

Annesi büyük, koyu mavi gözleriyle dikkatle Zo'ya bakıyordu. Göz renklerine, boylarına, narin ve uzun kemiklerine bakarak herkes onların neredeyse ikiz olduklarını söylerdi. Şimdi annesinin gözleri üstüne dikilmişken Zo onun bilip bilmediğini merak etti. Anneler, bencil ve uzun süre ortadan kaybolmuş olsalar da, kızlarının artık bakire olmadığını anlayabilirler miydi? Zo kucağındaki nakışlı peçeteye bakıp burnunu çekti.

"Sana harika bir haberimiz var," diyen Şirşah, altın kupasını kaldırıp şarabından bir yudum aldı. "Makedonya Kralı Philip'le, oğlu ve veliahtı Prens İskender'le evlenmen konusunda mutabakata vardık."

Zo kalbinin durduğunu hissetti. Ağız açık, dayısına bakakaldı. Nefes. Nefes alamıyordu.

Dayısı halinden oldukça memnun, başını sallayarak gülümsedi. "Şaşırdın, değil mi? Evlilik çağındaki asilzadeler arasında en seçkini. Senin için bir şey yapmayacağımı sanıyordun oysa ben aylardır bunun için görüşmeler yapıyorum."

Sonunda ciğerlerine oksijen giren Zo, "Ben mi?" diye sorarken sesinin tiz çıkmasına sinirlendi. Hızla gözlerini kırıştırdı. "Ama... neden kendi kızlarından birini evlendirmiyorsun, dayı? Bir sürü kızın var." Kim bilir kaç kadından yirmiden fazla kızı vardı. Zo yalnızca birkaçını yakından tanıyordu. Çoğu uzun

zaman önce saraydan uzaklaştırılmış, kraliyet yükleri gibi gemiyle uzaklara gönderilmişti.

Kral peçeteyi ağzına ve sakalına hafifçe bastırdı. “Konu şu ki, Zofia, Yüce Kral Artakserkses’e hizmet ve itaat etmeye yemin etmiş bir kral olarak tüm kızlarımı Persli kral ya da prenslerle evlendirmem gerekiyor. Ama Artakserkses *seni* bir Makedonyalı ile evlendirmeme karşı çıkmaz.”

“Makedonya’yla neden böyle bir bağ kurma ihtiyacı hissediyorsun ki?” diye sordu hızlı düşünerek. “Arkanda koca Pers İmparatorluğu var, dayı. Kral Philip kim ki? Öfke nöbetlerine girip son karısını banyo yaparken öldürdüğü söylenen sakat, cahil bir barbar.”

Şirşah içten bir kahkaha patlattı. “Doğru, tam da söylediğin gibi biri. Ama aynı zamanda Makedonya sınırlarını son yirmi senede üç katına çıkarmış dâhi bir stratejist. Kâhinler, oğlu İskender’in gelmiş geçmiş en büyük kral olacağını söylüyor, Artakserkses’ten bile şanlı.”

Altın kâseden iri, siyah bir hurma alıp işaretparmağı ile başparmağı arasında tutarak konuşmaya devam etti: “Buraya yazıyorum: Philip yakın gelecekte Yunanistan’da krallığını sağlamlaştırdığında gözünü denizin diğer tarafına dikecek ve yola çıkacak. Hemen kıyıda da altın madenleriyle Lidya, tıpkı Karun’u yenen Büyük Kiros gibi, Philip için de tacına mücevher kaynağı olacak. Herkes Lidya’yı ele geçirmek istiyor.”

Zo’nun morali bozuldu. Çünkü Lidya, *Karun kadar zengindi*.

“Ve eğer Philip, Pers İmparatorluğu’nun üstüne yürürse,” diye ekledi annesi her zamanki gibi alçak, ölçülü ses tonuyla, “sevgili gelininin şehrini yakmaz. Akrobalarını katletmez. Hatta kendi yönetiminde, burada kalmamıza izin bile verebilir. Topladığımız vergileri Artakserkses yerine ona veririz. Hayatımızda çok da değişiklik olmaz.” Tacının parıldayan katlarından dökülen gece mavisi şeffaf peçesini özenle düzeltti.

Şirşah hurmanın çekirdeğini paha biçilemez kehribar kupa-
pasına nazikçe tükürürken bir hizmetçi de hemen yanına gelip
şarap kadehini doldurdu. Kral büyük, bakımlı ve mücevher dolu
ellerini birkaç tabağın üzerinde gezdirdikten sonra sonunda içleri
peynirle doldurulmuş zeytin kâsesinin üzerinde durdu.

Zo telaşını sesine yansıtmamaya çalıştı. “Ama benim bu
hanedan için herhangi bir değerim yok ki. Beni cesaret ödülü
olarak soylu bir ailenin cesur asker oğluna verin. Böylece asker-
leriniz Yunanlara karşı *savaşmaya* teşvik edilmiş olurlar.”

“Alçakgönüllü olman çok hoş, canım” dedi Şirşah takdir
edercesine başını sallayarak. Bir kez daha ağzına götürdüğü
küçük kupaya zeytin çekirdeğini tükürdü. “Bir kadında olması
gereken güzel vasıflardan.” Masadan fildişi kürdan alıp dişlerini
temizlemeye koyuldu; bir eliyle ağzını kapatırken diğeriyle de
kürdanı ağzına sokup çıkarıyordu.

Attuşa derin düşüncelere dalmış gibi Zo’ya bakıyordu. Zo
çığlık atma isteğini bastırarak bakışlarını kaçırdı; annesinin
Zo’nun geleceği hakkında söz sahibi olma hakkı yoktu. Zo’un
kraliyet memuru olan babası, o doğduktan kısa süre sonra öl-
müş ve Attuşa da Pers İmparatorluğu’nun yüzlerce kilometre
doğusunda kalan bir bölgeyi yöneten Baktriya kralıyla evlenme
fırsatını kaçırmamış, Zo’yu yetiştirmeleri için dayısının Lid-
ya’daki sarayında, Mandana ve diğer nedimelerin eline bırakıp
gitmişti. Zo doğru dürüst hatırlayamadığı annesinden nefret
ederek büyümüş, herkese öksüz olduğunu söylemişti.

Zo’nun ilk kez, on iki yaşındayken Attuşa’ya doğru dürüst
baktığını hatırladığı tek an, ana saraydaki kapı kulesinde bu-
lunan kadınların izleme odasında, kafesli pencerenin ardından
eski Baktriya kraliçesinin, kocasının ölümünün ardından kendi
şehrine dönüşünü izlediği zamandı. Uzun boylu Etiyopyalı kö-
lelerin taşıdığı kraliyet tahtırevanında uzanmış, altı aylık uzun
yolculuktan bitkin düşmüş güzel bir kadın görmüştü. Kadın

Baktriya hanedanlığı tarafından istenmeyen değersiz bebeği Roksana'yı bitkin bir şekilde göğsüne bastırmıştı.

Attuşa çabucak toparlanmış ve ağabeyinin sarayına döndükten birkaç hafta sonra, yıllar önce Zo'yu kirli bir çamaşır gibi atıp giden o değilmişçesine annecilik oynamayı başarmıştı.

Attuşa öne eğilip alçak sesle konuştu: "Yuvandan ayrılmaktan mı korkuyorsun? Çok uzakta olmayacaksın. Makedonya, Ege Denizi'nden gemiyle sadece iki gün sürüyor. Sen gelip bizi görebileceksin, biz Roksana'yla gelip seni görebileceğiz."

Roksana yüzüne yayılan gülümsemesiyle Zo'ya baktı. İlk süt dişi düşmüş, yeni dişinin girintili ucu dişetinden çıkmaya başlamıştı. Zo kızın kıvrıkcık siyah saçlarını dağıttı. Roksana, annesinin ona verdiği tek gerçek hediye idi.

"Haklısın, anne," dedi Zo dikkatlice. "Sardis'ten ayrılmak istemiyorum. Burada kalıp yabancı dilli ve yabancı tanrılı bir barbarla değil, bir Lidyalıyla evlenmek istiyorum."

Attuşa gülümsedi. "Söylentilere göre İskender genç ve yakışıklıymış."

Oldukça tartışılan fakat yok sayılamayacak kadar korkunç dedikodular hatırlayan Zo, "Ve kötürüm," derken yüzünü buruşturdu.

Şirşah ayağa kalktı. "Yeter. Önümüzdeki ay gideceksin. Çeyizin yanı sıra savaş arabalarını, tahtları, atları ve uçayaklıları hazırlamamız gerek. Uçayaklar altın olacak, bronz değil. Atlara da altın koşumlar takılacak. Yunanlar, Lidyalılardan böyle şeyler bekleyeceklerdir."

Peçetesini dikkatlice katlayıp masaya bıraktı ve parmaklarını şıklattı. Bir hizmetçi tabaklarını almak için koştururken diğeri de önüne boş bir altın kâse koydu. Kral ellerini kâsenin üzerine koydu ve hizmetçi sıcak gül suyu dökmeye başladı. Üçüncü hizmetçi ise kralın kokulu parmaklarını kurulaması için keten havlu uzattı.

Zo kusacak gibi hissediyordu. Bir keresinde arkadaşlarıyla birlikte Yunan tüccarların çiçeklerle süslenmiş, görkemli bounuzları yaldızlanmış büyük, beyaz bir boğa bulunan tapınağını ziyaret etmişti. Boğa mermer basamaklardan çıkarılmış, orada olacaklardan habersiz beklerken, bir çekiç onu bayıltmış ve parlak bir bıçak boğazını kesivermişti.

Ama Zo hayvan değildi. Onu saçma sapan politikalarına kurban etmelerine izin vermeyecekti.

Dayısı odadan çıkar çıkmaz Zo da peçetesini tabağına fırlatıp ayağa kalktı. “Ben başka birine âşığım,” dedi doğruca annesine bakarak.

Attuşa’nın bakışları soğuk ve sertti, öfke ve bir şeyle daha parıldıyordu; belki hüznün. Ya da acıma. “İskender’le evleneceksin, Zofia. Başka seçeneğin yok.”

Her kelimesi Zo’ya, yumuşak ete saplanan bir balta darbesi gibi geliyordu. Midesi bulanıyor, başı dönüyordu. Son moda çarıklarını çıkarıp yalınayak koşarak odadan çıktı.

Frava çarıkları alıp peşinden koşarken tombul ayakları mermer zemini dövüyordu. “Hanımefendi! Yavaşlayın!” diye yalvardı.

Fakat Zo yavaşlamadı. Hızlandı. Odasına girdi, altın takılarını koparıp sertçe duvara fırlattı ve kendini Mandana’nın kollarına bıraktı. Hıçkırıklara boğulunca da Mandana onu susturmaya çalıştı.

“Sen daha yolun başındasın,” diye mırıldandı Mandana, kızın öfkesinin sebebini tahmin ederek. “Alışacaksın. Her şey yoluna girecek.”

Yolun başındasın.

Hıçkırarak soluklanmaya çalışan Zo, Mandana’nın omzunun üstünden odasına baktı. Kadın haklıydı. Zo gerçekten de büyük bir yolculuğa çıkmanın arifesindeydi.

Ama herkesin zannettiğinin aksine bambaşka bir yere gidecekti.

Annesi yanılıyordu, başka seçeneği *vardı*. Kaçacaktı. Cosmas'a. Kampı, Sardis'ten otuz kilometre uzaklıkta, çok iyi korunan Kral Yolu'ndaydı. Evleneceklerdi ve karargâhın dışında, memurların eşlerinin yaşadığı küçük kulübelere birinde yaşayacaktı. Kanlı savaflara ve nefret evliliklerine sebep olan iğrenç altınlardan kurtulup orta sınıfa özgü elbiseler giydiği sürece orada onu kimse tanımazdı.

Hem burada kalması için ne sebebi vardı ki?

Mandana, diye düşündü içi sızlayarak. Mandana'nın içten kahkahasını ve dişsiz gülümsemesini özleyecekti.

Roksana, diye düşündü. Roksana olmadan nasıl yaşardı? Onu her zaman neşelendiren, Mandana saçlarını yaparken odada oynayan ve ona hevesle kıyafet ve mücevher seçen küçük kardeşi olmadan... Hayatında saf, masum ve neşe dolu olan tek kişi oydu. Kızın gülüşünü, turşu yemeye zorlandığında burnunu nasıl kırıştırdığını hatırladı.

Bir an göğsü acıdı ve bunu başarıp başaramayacağını merak etti.

Fakat hemen sonra bu hisleri zihninden atıp kararlılıkla doğrulup Cosmas'a odaklandı. Onunla birlikte olmak buna değdi. Onunla birlikte olmak her şey değdi.

İKİNCİ SAHNE

İHANET SOYU

Herkesle dost olan, kimsenin dostu değildir.

– Aristoteles

ALTINCI BÖLÜM

“Kemiklerinizi kırmamaya çalışın!” diye bağırdı Diodotus. “Yarın arenada herkese ihtiyacımız olacak.”

Hephaestion tozlu antrenman alanında ufak tefek, simsiyah gözleri olan esmer Giritli rakibinin karşısındaydı. Heph ile Giritli, ellerinde tahta antrenman kılıçlarıyla birbirlerinin etrafında daire çizerken Heph adamı tepeden tırnağa süzerek rakibini tartmaya çalışıyordu. Onun gücü muhtemelen hızlıydı.

Giritli, onun aklından geçenlere cevap verircesine Heph’in üstüne atıldı fakat Heph tam zamanında darbeyi savuşturup rakibinin kılıcını çevirdi ve elinden alıp havaya fırlattı. Zaferini ilan edebilirdi ama bu fazla basit olurdu. Yarınki turnuva gösteriye dayalı olacaktı. Bir sürü yarışmacıyı öldürüp yaralayan bir adam, daha az kişi öldüren fakat kalabalığı daha çok eğlendiren birine kolayca yenilebilirdi.

Bu yalnızca gerçek turnuvanın antrenmanı olsa da Heph kılıcını yere atıp rakibinin üstüne çıktı. İkisi de yere yuvarlanıp taklalar attı. Fakat Giritli o kadar hızlı hareket ediyordu ki Heph bir anda kendini yüzükoyun yere yapışmış buldu. Pes edercesine vücudundaki tüm kaslarını rahat bırakınca, Giritli mücadele etmekten vazgeçtiğini düşünüp ellerini gevşetti. Heph

adamı üstünden fırlattı. Bir saniye sonra adamın göğsünün üstüne oturmuş, dizleri çenesinin altında, kollarını iki yana bastırıyordu.

“Zafer Makedonya’nın,” diyen Diodotus’un kaba sesindeki memnuniyet açıkça belli oluyordu.

Heph gülümsedi. Zafer, en sevdiği kelimelerden biriydi. Gözlerini kapayıp antrenman alanının ter ve sıcak, deri ve metal kokularını içine çekti. Makedonya’nın galibiydi, sarayda yaşıyordu, en iyi kıyafetleri giyiyor, en iyi yemekleri yiyor, en iyi atlara biniyordu ve veliahtın en iyi arkadaşıydı. O an sanki prens oymuş gibi kendini çok kudretli hissediyordu.

“Bu üç oldu,” dedi Diodotus. “Pella’yı gururlandırırıyorsun, Heph. Sakın durma.”

Heph başını salladı. Gururluydu. Hepsini gururlandıracaktı. Sonra altın ödülünü alacak ve İskender’le Ege Denizi’ni aşır Pers İmparatorluğu’nun içine ilerleyecekleri yolculukları için gerekenleri gizlice alabilecekleri paraya sonunda sahip olacaklardı. Ve hiç kimse, özellikle de kraliyet hazinesinin başındaki cimri Leonidas, onları durduramayacaktı. Doğu Dağları’nda, her türlü kusuru iyileştiren ve savaşçıyı yenilmez kılan o meşhur Gençlik Çeşmesi’ni arayıp bulacaklardı.

Heph bir sonraki antrenman için kendini tanıtan genç adamı tanımıyordu. Uzun burunlu ve yanak korumalı miğferi yüzünün büyük kısmını kapatıyordu. Muhtemelen Sisam Adası’ndan gelen bir yarışmacıydı. Uzun, ince kolları ve bacaklarıyla esnek ve güçlü görünüyordu.

Rakipler selam verdiler, kılıç ve kalkanlarını kaldırıp çömelerek birbirlerinin etrafında daire çizmeye başladılar.

“Kim olduğunu biliyorum,” dedi Sisamlı, tahta kılıcını havada yavaşça hareket ettirirken. “Veliaht prensin en yakın arkadaşı olduğuna sanıyorsun, değil mi?” Ses tonu yumuşak, sinsi ve alaycıydı.

Heph kaşlarını çattı ama gözlerini adamdan ayırmadı. Dikkatini dağıtmak için uyguladığı bir taktik olduğu belliydi. “Bu seni hiç ilgilendirmez.”

“Öyle mi?” Sisamlı’nın ince dudakları miğferinin altından beyaz dişlerini sergileyen bir gülümsemeye dönüştü. “Prens sarayda bir sürü kişiye senden bıktığını söylüyor. Ona yük oluyormuşsun.”

Heph gözlerini kısarak adamın gözlerindeki ifadeyi okumaya çalıştı; hırsla yanıyor, yaptığı hesaplamalarla buz gibi parlıyordu. Tuhaf bir şekilde tanıdık gözlerdi. O bir anlık kararsızlığında rakibi öne atılıp tahta kılıcını Heph’in deri göğüs zırhından kalbinin hemen üzerine sapladı.

“Sen öldün!” dedi Sisamlı. “Arenada da prensin kalbinde de öldün.”

Heph’in yaşadığı şok, karnından göğsüne yayıldı, yüzünü yaktı. Gözlerini kızıl bir pus бүрүdü.

“Sana ölüyü gösteririm,” dedi sıktığı dişlerinin arasından. Zırhını öfkeyle savurarak adamı havaya fırlattı. Kızıl pus geçtiğinde Sisamlı savaşçı yerde hareketsiz yatıyordu. Heph yaptığından hemen pişman oldu. Sisam Adası’ndan yüzlerce kişi turnuvayı izlemeye gelmişti; savaşçıları yarışamazsa bu onlar için felaket olurdu. Yerde yatan savaşçının yanına çömelip miğferini yavaşça çıkardı. Miğferin altından uzun siyah saçlar döküldü.

“Cynane!” diye bağırdı, Diodotus’un cıkcıklama sesini duymazdan gelerek.

Kız sıırttı. “Seni kandırdım.”

“Tanrılar aşkına, ne yapıyorsun?” diye sordu Heph.

“Yarışmacılarla karşılaşıp kendimi denemek için tek şansım buydu,” dedi yüzünü buruşturarak. “Gerçek bir dövüşe katılmama izin verilmiyor, doğal olarak.”

Cyn ayağa kalktı –onun kadar uzun olması Heph’i rahatsız ediyordu– ve deri eteğindeki tozu silkti. Heph şimdi o uzun bacakların pürüzsüz ve biçimli olduğunu görünce kız olduğunu

daha önce anlamadığı için kendini aptal gibi hissetti; çetin, çok güzel bir kız. Kız kanayan bileğine baktı.

“Affedersin,” dedi Heph ona yaklaşarak. “Seni incittim.”

Cyn bileğini ağzına götürüp kanı yaladı.

Heph aniden kızın pembe dilinin kendi tenini yalamasının; uzun, esmer kol ve bacaklarının bedenine dolanmasının nasıl hissettireceğini merak etti. Dehşete kapılarak bu arzuyu aklından uzaklaştırdı ve kendi kendine *hayır*, dedi.

“İskender’in benden kurtulmak istediğini söylerken neyi kastediyordun?” diye sordu. “Bu da şaka mıydı?”

Kız parlayan gözleriyle ona bakıp bir kahkaha patlattı. “Oyunlarda bol şans.” Sorusuna cevap vermeden tahta kılıcı ve deri zırhı yere atıp kaygısız bir tavırla saraya giderken siyah bukleleri arkasından sallanıyordu.

“Deli kız,” dedi Diodotus, Heph’in sırtına vurarak. “Şikâyet etmen işe yaramaz. Daha önce denedim.”

Heph miğferini, zırhını ve kılıcını bıraktı. Bakışları ahırların yanından geçen Cyn’i takip ediyordu. Cyn her zaman hoyrat olmuştu. Bir keresinde kahvaltıda bir kâse kaynatılmış keçi gözü istemiş ve Philip kahkahalara boğulurken Olympias öfkeyle kalkıp gidene dek Cyn gözleri emip çiğnemeye devam etmişti. Bir defasında da elinde altın bir ok ve yayla savaş tanrıçası Athena kılığında, sarhoş Atinalı elçinin odasında ortaya çıkıvermişti. Adam bütün sarayda koşup kapıları yumruklamış, herkese ilahi bir ziyaretle kutsandığını söylemişti.

Fakat kızın deliliği bu kez başka bir boyut almıştı. Ondandır uzaklaştıkça kızın kıvrak adımları zihnine kazanıyordu; yine de asıl mesajın uyarı mı yoksa oyun mu olduğunu bir türlü kestiremedi.

Bildiği kadarıyla İskender kız kardeşini hiç sevmezdi. Eve daha yeni dönmüşlerdi ve bu birkaç gün içinde Cyn’le özel ola-

rak görüşüp Heph'e bahsetmemiş olabilir miydi? Hayır. O ve İskender birbirlerine her şeyi anlatırlardı. Aralarında sır olmazdı.

Sıcak hava ahşabın ahşaba vurma sesiyle kesildi. İki adam –bunlar o kadar iri, yüzlerinde savaş yaralarıyla o çirkinlerdi ki erkek olmalıydılar– Heph'in attığı malzemeleri alıp savaşımaya başlamışlardı. Kol ve bacaklarını birbirlerine savururken homurdanıp küfrediyorlardı ama Heph onlarla daha fazla ilgilenmedi.

Saraya doğru yürürken beş yaz önce Pella'da bugüne çok benzeyen o günü hatırladı; pazaryerindeki toprak fırınlardan gelen kokuyu. Açlık midesini kemirip karnını sıcak kor gibi yakarken tüccarların masaları kızarmış et ve taze ekmekle doluydu. Yere düşmüş bir elma ya da ekmek kabuğu bulmayı umarak etrafına bakınmıştı. O sırada kalabalığın arasında, elinde şişkin para cüzdanı olan sarışın çocuğu görmüştü.

Heph altın manşeti ve altın nakışlı zümrüt yeşili tuniğine bakarken böyle bir çocuğun, parasının eksildiğini fark etmeyeceğini düşünmüştü. Oysa o para, yağmur yağdığında Heph'e kalacak bir yer alabilirdi. Rüzgâr Makedonya düzlüklerini kuzeyli düşmanın merhametsiz kılıcı gibi keserken o da kışı atlatmak için kendine kalın bir pelerin ve bot alabilirdi. Böylece altın saçlı çocuğa sürtünüp geçerken küçük bıçağıyla cüzdanının ipini kesivermişti. Sonra da kalabalığa karışıp koşmaya başlamıştı.

Hatası da bu olmuştu. Koşmak. Akıllı olabilirdi ama hırsızlık konusunda pek deneyimli sayılmazdı. Koşmak yerine meyve satıcısının narlarına bakar gibi yapsaydı çocuk onun hırsız olduğunu anlamazdı. Fakat çocuk hemen ona yetişmiş, kolundan tutup onu kendine çevirmişti.

Pazaryerinde sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca durup birbirlerine bakarken Heph çocuğun kendisine değil, içine, ruhuna, düşüncelerine ve anılarına baktığına dair rahatsız edici bir hisse kapılmıştı. Satıcılar masalarındaki acem halılarını açıyor, meyve ve sebzeleri tartıyor, para sayıyorlardı. Alışverişi yapanlar

fildişi fırçaları ve deri postları inceliyor, parfümleri kokluyor ve boyalı vazolar için pazarlık yapıyorlardı.

“Bu sokak faresi cüzdanını mı çaldı?” diye gürlemişti boğuk bir ses. Zaman yeniden akmaya başladığında Heph bakışlarını sarışın çocuğun farklı renk gözlerinden korkunç tek gözüyle kendisine bakan Kral Philip’e çevirmişti. Kalabalığın içindeki insanlar saygıdan –ya da muhtemelen korkudan– kraldan uzaklaşmışlardı. “Onu hemen burada asayım.”

Heph’in boğazını tıkayıp göğsüne oturan korku, nefes almasını imkânsız hale getiriyordu. Fakat sarışın çocuk –Prens İskender olduğunu anlamıştı– cüzdanını Heph’in elinden almış, “Hayır, baba. Ben düşürdüm. O da zaten bana getiriyordu,” demişti.

Heph’in ağzı hayretten açık kalmıştı.

Kral idam cezası veremediği için muhtemelen hayal kırıklığına uğrayarak başını iki yana sallamış ve elini sallayarak kalabalığı dağıtmıştı.

Heph yıllar içinde İskender’in yaşından olgun olduğunu ve başkalarının göremediği şeyleri görebildiğini öğrenmişti. Neden ya da nasıl olduğunu hiçbir zaman tam olarak anlamamıştı ama İskender’in onun gerçek kişiliğini *gördüğü* aşikârdı.

Yine de... Hep merak etmişti. *Neden*. Prens neden onun için yalan söylemişti?

İskender, Heph’e olan ilgisini kaybedip pazara giden güzel bir sütçü kızın peşine takılan babasının arkasından bakmış, sonra yoğun bakışları yeniden Heph’e dönmüştü. “Nerede yaşıyorsun?” diye sormuştu.

“Hiçbir yerde,” diye cevap vermişti Heph başını iki yana sallayarak. “Ve her yerde,” demişti eliyle pazarı ve Pella’yı işaret ederek.

İskender bir kaşını kaldırmış, “Eh, cüzdanımı getirdiğine göre yemek yemen, banyo yapman ve kıyafetlerini değiştirmen için seni en azından saraya davet edebilirim,” demişti.

Heph utanmıştı. Zayıf, pis ve hırpani göründüğünü biliyordu. Üstelik saraya gitme düşüncesi bile onu korkutuyordu. Yargıçlarla ve danışmanlarla, askerlerle ve muhafızlarla dolu olurdu ve hatta bazıları cinayetle suçlanan on bir yaşında, siyah saçlı bir sokak çocuğunu arıyor bile olabilirdi. İskender'e tamamen güvenmiyordu. Bunun bir tuzak olduğunu ve İskender'in asıl amacının onu cezalandırmak olabileceğini düşünmüştü.

Ama iyi bir yemek yeme olasılığını geri çeviremeyecek kadar açtı.

O günden beri ayrılmaz ikili olmuşlardı. Heph sarayda yaşayan bir prensin kendisi gibi yalnız olabileceğini hiç düşünmezdi. Saraydaki diğer çocuklar nüfuz ve zenginliğe aç hırslı babalar tarafından İskender'in önüne itiliyordu. İskender onların hiçbirini arkadaş olarak kabul etmemişti. Yalnızca Hephaestion'a güvenmeyi seçmişti.

Heph bunun sebebini hiç anlamadı.

Fakat bu güvene layık olmak için her şeyi yapmalıydı. Onu hayatta tutan buydu. Dahası, ona yaşama sebebi veren şey buydu.

Şimdi kümeslerin ve kulübelerin önünden, rengârenk bahçelerin arasından geçip yeşil mermer merdivenlerden yukarı çıkarken her şeyi ilk defa görüyormuş gibi etrafına baktı. Yıllar boyunca bu sarayı evi olarak görmüştü. Oysa şimdi buranın kendi evi olmadığını fark ediyordu. Heph'in ne ailesi ne malı mülkü ne de bir unvanı vardı. Sahip olduğu her şeye, İskender ona verdiği için sahipti.

Kafasını biraz boşaltmak için şehre bakan surların üstünde durdu. İçinden bir ses, *ve hepsini geri alabilir*, diyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

İskender, arenaya bakan kraliyet platformundaki yerinden kapıların açılışını ve müzisyenlerin gürültülü ve renkli bir akıntı gibi girip ardından dalga dalga arenaya yayılışlarını izlerken derin derin nefes aldı. Davulların ısrarcı vuruşları, flütlerin kıvrak notaları ve uzun, bronz trompetlerin tiz sesi havayı doldurdu. Uzun saçlarına çiçek taçları takmış, dans eden kızlar gülümüyor ve ellerindeki tahta çanlarla ritme ayak uyduruyorlardı. Sancaktarlar flama ve direkleri havaya kaldırıyorlardı.

Kan Turnuvası başlıyordu.

İskender'in Pella'ya gelişinin üzerinden bir haftadan biraz uzun süre geçmişti fakat şimdiden bir şey *yapma* ihtiyacıyla kendini huzursuz hissediyordu.

Babasının sağında oturmuş, arenayı ve karmakarışık tasarlanmış dövüş alanını inceliyor, Heph'in nerelerde avantajlı olacağına karar vermeye çalışıyordu. Orta kısımda derin bir havuz vardı. Zeminin bazı yerleri çimenlik, bazı yerleri çamurla yapış yapış ve kalan kısımlarıysa bataklık kumlarıyla doluydu. Uçurumlarda büyük kayalar yer almıştı. Arenanın bir ucuna neredeyse bir orman büyüklüğünde uzun, yapay ağaçlar dikilmişti

ve her birinin, aralarına canlı sarmaşıklar ve çalılar serpiştirilmiş yüzlerce parlak yeşil keten yaprakları vardı.

İskender insanların tükülmeleri için hilebaz sporcuların isimlerinin kazındığı duvarın bulunduğu –bazıları yüzlerce yıllık– izleyici ana girişinin yanında toplanmış bahisçi kalabalığını gördü. Kâtipler bahisleri yazıyorlardı; para el değiştiriyordu; insanlar ihtimaller hakkında tartışıyorlardı.

Arenadaki bütün sıralar doluydu. Üç gece önce naip ilan edildiğinden beri İskender halkın tepkisinin nasıl değiştiğini, herkesin nasıl da kendisine baktığını görebiliyordu. Onları fark etmemiş gibi yaptı.

Kraliyet platformunun sağ tarafında oturan on üç Asar-yan Lordu, dalgalanan siyah pelerinlerinin içinde leş bekleyen kargaları andırıyordu. Bu güçlü lordlar hakkında her zaman söylentiler dolaşırdı fakat İskender son birkaç gündür elinde olmadan dikkatle onları inceliyor, Makedonya’dan aslında ne istediklerini merak ediyordu. Kraliçenin sağında Olympias’ın, büyük mavi gözlerini İskender’in üzerine dikmiş olan Ariadne dışındaki nedimleri devekuşu yelpazelerinin ardından birbirleriyle fısıldaşıyorlardı. Philip’in sol tarafında oturan beş kraliyet bakanı bu temsili doğal ortamın fiziksel tehlikeleri hakkında konuşuyordu.

İskender platformda bir koltuğun boş olduğunu fark etti: Cyn’inki. Ne Philip ne de Olympias bu konuda endişelenmişse benziyordu. Belki de son üç yıldır İskender Mieza’dayken onlar da kızın ortadan kaybolmalarına alışmışlardı. Belki de ortadan kaybolması daha iyiydi. Cyn ne zaman bir ortama girse sanki ani bir rüzgâr tüm lambaları söndürüyordu.

Kraliyet tellalı kalabalığın tezahüratlarını bastırarak dokuz adadan katılan yarışmacıların isimlerini yüksek sesle okudu: Girit, Egina, İthaka, Sakız, Skiros, Sisam, Nakşa, Limni ve Andros. Yarışmacılar teker teker öne çıkıp kraliyet ailesini selam-

ladılar. Tellal daha sonra yedi büyük şehirden gelenleri tanıttı: Atina, Sparta, Korint, Teb, Megara, Argos, Trizina. Ardından üç kutsal yerden gelen savaşçıları duyurdu: Delfi, Dodona ve Olimpos Dağı.

Bütün yarışmacılar kırmızı armalı miğfer ve tuniklerinin üstüne deri zırh giymişlerdi. Yaşları on altı ila otuz beş arasında değişiyordu. Çoğu adaleli, bazıları iri, birkaçı da kiloları onları kılıç darbelerinden koruyabilirmiş gibi şişmandı. Çoğunda askerlikten ya da meyhane kavgalarından kalma yara izleri vardı. İskender Atina'dan gelen adamı bir önceki gece düzenlenen kabul töreninden hatırladı. Çoğu Atinalı gibi esmer, hoşsohbet ve kaypaktı. İskender, Sparta'nın Kızıl Dev lakaplı savaşçısından homurtu dışında bir şey duymamıştı. En yüksek bahislerin bu kıp kırmızı saçlı, odun gibi adama yatırıldığına duymuştu.

Sonunda tellak beş köyden gelenleri duyurdu: Tyrrhos, İknæ, Herakleia, Allante ve Erissæ. Köylerden katılan hiç kimse henüz kazanmamıştı ve çoğu kül kaplarının içinde evlerine gönderiliyordu. İskender yarışmanın ilk dakikalarında ölüp ölmeyeceklerini merak ederek beş yarışmacıya baktı. Üçü yapılı ve kendilerinden emin görünüyordu ama yeterince eğitilmiş olmadıkları belli oluyordu. Tyrrhoslu, mavi gözlerindeki parıltı ve maymunu andıran çirkin suratındaki pis sırıtışıyla on iki yaşındaki bir kız gibi küçük ve afacan görünüyordu. Bir köy – Erissa mıydı?– Heph'in yaşlarında bir çocuk göndermişti. Uzun boylu ve yapılıydı ama daha şimdiden çamur içinde kalmış ve yıpranmış bordo tuniğiyle bulunduğu ortamla alakası yokmuş gibi görünüyordu. Muhtemelen ilk ölen o olacaktı.

Tellal daha sonra, "Pellalı Hephæstion!" diye bağırdı ve kalabalık tezahürat edip alkışlayarak ayağa fırladı. İskender arenanın diğer tarafında Priksoş, Telekles ve Mieza'dan diğer arkadaşlarının üzerinde Makedonya'nın, üstünde on altı sivri

uçlu altın yıldızın bulunduğu mavi flamalarını çılgınca salladıklarını gördü.

Uzun boylu ve kendinden emin olan Heph, kendini şampiyonları olarak gördüğü kalabalığa el salladı. İzleyicilerin sevgi gösterisine karşılık vererek kollarını açıp arenada geniş bir daire çizerek yürüdü. Sakin görünüyordu; onu tanımayan biri son birkaç yılda, özellikle de son günlerde ne kadar çok çalıştığını tahmin bile edemezdi. Ziyafetten beri antrenman yapmaktan ve terlemekten başka bir şey yapmamıştı. Ve işte şimdi güçlü, yakışıklı, rahattı ve gözleri parlıyordu. Mükemmeldi.

İskender'in içi sızladı. Kendisi ne kadar antrenman yaparsa yapsın mükemmel değildi ve mükemmel *olamayacaktı*. Saklamak için çok uğraştığı o iğrenç yara izi ve topallamasıyla olmazdı.

Ama bu geçmişte kalacaktı. Heph kazandıktan sonra değişecekti; tabii zayıf noktası –gururu– zaferinin önüne geçmezse. Gösteriş yapmak için aynı anda beş adamla birden kapışmazsa. Para ödülüyle maceralarını planlayacaklardı. Çeşmeyi bulacaklardı. İskender'in bacağına iyileştireceklerdi.

Heph hâlâ kalabalığın övgüsünün tadını çıkarıyordu. İskender bir an için Pella'nın altın nakışlı, kraliyet mavisi tunik giymiş uzun boylu şampiyonunu değil, yıllar önce Pella'daki pazaryerinde cüzdanını çalan, kahverengi paçavralar içindeki çocuğu gördü. İskender, Heph'i kolundan tutup kendine çevirdiğinde, siyah gözlerinin içinde bir yolculuğa çıkmış, uzun, karanlık bir tünelden geçmişti. Yeniden aydınlığa çıktığında gösterişli bir konaktaydı. İskender o an, bu hırsızın dilenci olarak doğmadığını anlamıştı. Pella dışındaki tepelerde muhteşem bir mülkü olan asil bir aileden geliyordu.

İskender zihninde yolculuk yapmıştı; asla açıklayamayacağını *bildiği* fakat hep hissettiği o tanıdık kıpırtıyı hissediyordu. Küçük Heph'in gözlerinin içinde İskender, Heph'in hayatını

sonsuz dek değiştiren o inanılmaz anı –şerefli fakat korkunç olayı– görmüştü.

Sonunda Heph'in, hayatını kurtarmak için nasıl kaçmak zorunda kaldığını görmüştü.

O an İşkender bu çocuğun güvenilir olduğunu, sevdikleri için her şeyi yapacağını anlamıştı.

Borazan çaldı ve sesi hâlâ havada titreşirken tellal bağırdı: “Silahları getirin!” Köleler her yarışmacıya bir önceki gece seçtikleri iki silahı vermek üzere koşturdu. Çoğu yarışmacı gibi Heph de kılıç ile kalkan aldı. Kızıl Dev risk alarak at ile mızrak aldı. Savaşçılar atın sağladığı hızı ve yüksekliği severdi ama zırhlarını da bırakmak istemezlerdi. At –ki büyük bir hedefti– devrilirse binici kendini savunamazdı.

Olimpos Dağı'ndan gelen ve tanrıları andıran vücuduyla bir yarışmacı, gürz ile kalkan aldı. İşkender ürperdi. Sivri uçlu demir topuzun bir darbesi insanın kafatasını paramparça ederdi ama kılıç savurmak kadar kullanışlı değildi. Haşarı Thyrsoslu tuhaf bir şekilde kılıç ile sapan ve bir kese taş aldı. İşkender daha önce bir yarışmacının sapan kullandığını hiç görmemişti. Bordo tunikli köylü çocuk ise kılıç ile uzun halatlara bağlanmış geniş bir ağ aldı. Bu da ilginçti.

İşkender'in yanında oturan Philip yarışmacıların silah seçimlerine homurdanıyor, kahkaha atıyor, dalga geçiyordu. Dirseğiyle İşkender'i dürttü. “Kısa bir gösteri olacak.”

Borazan yeniden çaldı ve tellal bağırdı: “Yarışmacılar yerlerini alsın!” Kraliyet platformunun önüne dizilmiş yirmi beş adam arenada belirlenen yerlerine geçti.

Bu defa dikkat çekmek için tüm borazanlar aynı anda çaldı. Beyaz elbiseli, beyaz saçlı din görevlisi Gordias güçlükle yerinden kalkarak yarışmacıları kutsarcasına iki elini kaldırdı. Böylesine yaşlı bir adamdan beklenmeyecek kadar tok bir sesle, “Tanrılar zaferi en iyi olana bahşetsin!” dedi ve yerine oturdu.

Sarayın başteşrifatçısı Radamanthos, kokulu kıyafetlerinin içindeki Kral Philip'in yanına gidip ona kraliyet mendilini uzattı. Bir elinde şarap kupasını tutan kral ayağa kalktı ve artan gerginliğin tadını çıkararak arenaya baktı. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, "Turnuva başlasın!" diye bağırıp mendili bıraktı.

Kızıl Dev hemen atını mahmuzlayarak, kılıcını ve kalkanını kaldıran Megaralı'ya doğru ilerledi. İskender, Megaralı'nın kılıcını ata saplamayı planladığını anladı fakat daha at yeterince yaklaşmadan Dev mızrağını doğruca deri kalkanından göğüs zırhına geçirdi. Adamın göğsündeki korkunç yaradan kan fışkırdı. Megaralı yere yığıldı ve kalabalık bunu onaylarcasına gürledi.

İskender o sırada bordo kıyafetli köylü çocuğun, miğferini çıkarıp ağaçların arasında gözden kaybolduğunu gördü. Yaprakların ve dalların arasından parlak kırmızı rengi kimse göremesin diye çıkardığı aşikârdı. Saklanıyor muydu? Birçok yarışmacı ormanı soluklanmak ya da bir kez daha dövüşmeden önce biraz toparlanmak için kullanırdı ama daha önce kimsenin turnuva başlar başlamaz ormana koştuğunu duymamıştı. Bu utanç verici bir hamleydi.

İskender, Heph'i gözden kaybettiği için kendine kızdı. Neredeydi? Kraliyet mavisini tuniği neredeydi? Arenaya göz gezdirdi ve kazanma ihtimali yüksek olanları daha en başından ortadan kaldırmak için anlaşılan üç adalının, arkadaşının etrafını sardığını gördü. Kılıçlarını ona doğrultmuş, etrafında dönüyor, ona sataşıyorlardı.

Üç karşı bir.

İskender nefes almayı unutarak yumruklarını sıktı.

Heph kendi etrafında dönerken kollarını, bacaklarını ve kılıcını o kadar hızlı savuruyordu ki ne yaptığını anlamak zordu. Ama durduğunda bir adam dizlerinin üstüne çökmüştü ve göğüs zırhının koruyamadığı kol altında derin bir yara açılmıştı. İkinci

adam iki büküm olmuş, karnındaki kanamayı durdurmaya çalışıyordu. İkisi de teslim olurcasına kılıçlarını bıraktılar.

Heph kıdemli asker havası olan tıknaz üçüncü adama döndü. Öfkeyle kükreyen adam Heph'in üstüne atıldı ve iki kılıç birbirlerine defalarca çarptı. Adam Heph'ten çok daha iriydi ama bir o kadar da yavaştı. Başta Heph pes edip geriye düşerken adamın cüssesi Heph'i alt etmeye yeterli görünmüştü. Adam kendinden emin –fazla emin– öne atılırken Heph önünden çekilip kılıcını adamın kalçasına sapladı. Yaralanan adam bacağına tutup acıyla haykırarak yere yığılıp kıvranmaya başladı.

Heph'in soluklanmaya vakti olmadan Korintli rakibi tüm gücüyle üzerine geldi. Heph saldırganla yüzleşmek için dönerken, İskender arkadaşını ölüm saçan bir savaştı değil, dönen, sıçrayan ve her hamlesiyle önündeki iriyarı adamı geri çekilmeye zorlayan bir dansçı gibi izliyordu. Korintli, Heph'in darbelerini ustaca savuştursa da çok fazla direnemiyordu. Geriye attığı her adımda bataklık kumuna yaklaşıyordu. Kalabalığın bir kısmı –Korintliler ya da ona bahis yatıranlar– dikkat etmesi için adama bağıırıyorlardı ama savaştı, Heph'in kılıcından kaçmaya o kadar yoğunlaşmıştı ki onları duymuyordu.

Bir adım daha atınca sağ ayağı cıvık çamura battı. Adam dehşete kapılarak kendini kurtarmaya çalıştı ama çabaları dizine kadar batmasına sebep oldu. Heph onu o anda delik deşik edebilirdi ama Korintli kılıcını düşürüp iki eliyle çimenleri kavramaya çalışırken geriye doğru düşünce başka bir yarışmacı bulmaya koyuldu.

Arenada aynı anda o kadar çok şey oluyordu ki İskender nereye bakacağını bilmiyordu ama Heph'in tarafında olanları sürekli takip ediyordu. Bir adam –İskender Giritli olduğunu düşünüyordu– büyük kayalara çıkan başka bir adamın –Sisamlı– peşinden gidiyordu. Kayalıkların tepesinde Sisamlı kendini savunmak için döndü. Kılıçları yakıcı güneşin altında parlıyordu.

Kızıl Dev bir rakibini daha mızraklamak için arenada hızlıca ilerledi. At zaferle kişneyerek çimlerin üzerinde eşkin giderken Dev, gözlerini izleyiciler kendilerini yuhalarken ormana koşan Dodona ve Argoslu savaşçılara dikmişti. Atını çevirip stadyumun diğer tarafında, topuzuyla Trizinalı'nın kafatasını çatlatan Olimposlu'yu izledi ve ona doğru dörtnele gitmeye başladı. Skiroslu ve Atinalı, kılıçlarını deri göğüs zırhlarının üstünden birbirlerine saplamış ve ikisi de ölmüştü.

Heph şimdi havuzun yakınlarında Thyrrhoslu'yla dövüşüyordu. Heph rakibinden daha ince, zarif ve otuz santim uzun olsa da diğer adam yetenekli bir akrobattı ve taklalar atarak Heph'in kılıcından kaçıyor, kalabalığın heyecanla tezahürat etmesine neden oluyordu. Taklalarını engelleyecek zırhı yoktu; yalnızca bir elinde kılıç vardı ve sapanı ile taşla dolu torba kemerine bağlıydı. İskender, Heph'in giderek artan öfkesini hissedince endişeye kapıldı.

Sakin kal, Heph.

Tyrrhoslu korkmuş gibi yapıyor, yüzünü buruşturup telaşla ellerini sallıyor, suya doğru koşuyordu ve kalabalık kahkahalar atıp alkışlıyordu. Heph peşinden giderken bir an öfkeyle durdu. İskender, Kral Philip ile tüm Pella halkının önünde kendisiyle dalga geçilmesine tahammül edemediğini biliyordu. Tyrrhoslu, bileklerine kadar havuza girdi ve çevik bir hareketle sapanını çıkarıp Heph'i alnından vurdu. Heph'in başı geriye gitti. Elini alnındaki yaraya götürdüğünde kalabalık kahkahalara boğulmuştu. Kral Philip dizlerine vurarak kahkahalarla gülüyordu.

Kısa boylu çocuk eğilerek alkışları kabul etti ve suya daldı. Heph de sinirlenerek arkasından suya girdi.

Hayır, Heph, bu bir tuzak. İskender bir an önce oradan çıkmasını diliyordu. Fakat Heph beline kadar suya girmiş, küçük rakibine saplamak üzere kılıcını kaldırmıştı. Fakat adam yoktu, suyun altında kaybolmuştu. Heph kılıcını tekrar tekrar suya

saplarken Tyrrhoslu gülererek havuzun yan tarafından çıkıp kahkahalar atan kalabalığa yeniden selam verdi.

Kayalıkların üstünde dövüşmeye devam eden Sisamlı kılıcını Giritli'nin yan tarafına saplayınca adam acıyla bağırarak kayalardan yuvarlanıp çimlerin üstüne düştü ve kıpırdamadan orada kaldı. Sisamlı daha sonra Tyrrhoslu ormana kaçarken öfkeyle havuzdan çıkan Heph'e saldırmak üzere kayalardan aşağı indi.

İskender, Heph'in kalabalığın kahkahalarından etkilendiğini görünce endişeye kapıldı. Sisamlı'nın saldırısına hazır değildi. Ayrıca üstü başı ıslanmış ve şüphesiz kıyafetleri ağırlaşmıştı. Sisamlı yüksek sesle çınlayan bir darbeye Heph'in kılıcına öyle sert vurdu ki kılıç Heph'in elinden uçuverdi. İskender nefesini tuttu.

Heph'in kılıcı alacak zamanı yoktu. Öfkeden deliye dönmüş ve utanmıştı. Miğferini iki eliyle tutup silah olarak kullanmaya başladı; rakibine kılıcını kaldırma fırsatı vermeden miğferiyle hiç durmadan vuruyordu. Sonunda başı kan içinde kalan adam yere devrildi. Heph adamın kılıcını alıp kınına koyduktan sonra da kendi kılıcını aldı. Heph'i yeniden desteklemeye başlayan vefasız kalabalık ayağa kalkıp alkışlıyor, "Pella! Pella! Pella!" diye bağırıyordu.

İskender rahatlayarak iç çekti.

Arenanın diğer tarafında Spartalı Kızıl Dev, iki adamı daha mızraklamıştı. Arenanın o tarafındaki galip oydu, diğer tarafın galibi ise Heph'ti.

Dev şimdi mızrağını kaldırmış, Heph'e doğru geliyordu. İskender'in kalbi hızla atıyordu fakat o sırada Dev'in atı acıyla kişnedi. Tyrrhoslu soytarı çalılarının arasından fırlayıp sapanıyla hiç durmadan atın kalçasına nişan almıştı. Dev öfkeyle kükreyip atını kontrol altında tutmaya çalışırken Heph kayalıklara koşup yapay uçuruma tırmandı ve oradan atın üstüne, Dev'in arkasına atladı. Dev dönüp Heph'i yakalamaya çalıştı ama sapanla

vurulan atı panikle şaha kalkıp yüksek sesle kişnedi. Heph ve Dev yere düştüler.

Kızıl Dev başını çarpmış olmalıydı çünkü yavaşça otururken sersemlemiş gibi başını iki yana sallıyordu. Yan düşen Heph hızlıca ayağa kalktı ve atın dizginlerini yakalayıp hayvanı sakinleştirdi ve çevik hareketlerle iki hamlede dizginleri atın yularından kesti. Afallayan Dev'in arkasında durdu ve dizginleri, kızartmalık tavuğu bağlar gibi adamı bağlamakta kullandı. Kalabalık alkışlayıp tezahürat ediyordu. Kızıl saçlı azman kendine geldi ve dizginlerden kurtulmak için mücadele etmeye başladı. İtiraz çığlıkları arenada yankılanıyordu.

İzleyiciler, "Öldür, öldür, öldür!" diye bağıırıyordu.

İskender, Heph'in silahsız ve elleri bağlı bir adamı asla öldürmeyeceğini biliyordu. Şeref anlayışı buna izin vermezdi.

Eğilip kılıcını yere saplayarak onu öldürmeyeceğini belirtti. Kan akmasını bekleyen büyük bir çoğunluk yuhalamaya başladı ama İskender bu yaptıklarının Heph'in canını kahkahaları kadar sıkmayacağını biliyordu.

İskender arenadaki bedenlere baktı; bazıları acıyla inip kalıyor, bazılarıysa hiç kıpırdamıyordu. Kazanan açıklanana kadar hayatta kalanlar kurtarılacaktı. Bataklığa düşen ve her hareketin onu daha da batırdığını fark eden Korintli'nin artık yalnızca başı dışarıdaydı. Özellikle o çabuk bitmesi için tanrılara yakarıyor olmalıydı. Turnuva süresince İskender birkaç kişinin ormanda saklanma avantajını kullandığını fark etti fakat sonsuza dek utanç içinde yaşamak istemiyorlarsa sonunda çıkmaları gerekecekti.

Arenada dövüşen yalnızca iki kişi kalmıştı: Heph ile Tyrhoslu. İskender, soytarının Heph'in karşısında ciddi bir tehdit oluşturmadığını biliyordu. Ormandakiler de –ki ilk fırsatta kaçmışlardı– tehdit değildi.

İskender zafer hissine kapıldı. *Heph kazanacak*. Altın dolu cüzdanla Pella'yı birkaç gün içinde terk edebilirlerdi.

Çalılardan çıkan, perendeler atıp gülen Tyrrhoslu, Heph'in bir mücadeleyi daha kazanmasına izin vermiyordu. Heph, etrafında sinir bozucu bir sinek uçuşuyormuş gibi ona nefretle baktı. O sırada şaşırtıcı bir şekilde bordo tuniklî köylü çocuk elinde kılıcıyla ağaçların arasından çıkageldi.

“Korkaklar!” diye bağırdı. “Gelip beni yakalasanıza!”

Tyrrhoslu bu beklenmedik gelişme karşısında gülümseyerek sapanını çıkardı. Heph kılıcını kaldırıp köylüye yöneldi. Kalabalık sabırsızlıktan çıldırmak üzereydi.

Tam o sırada arenanın ana kapısı açıldı. Bir an içeri giren olmadı. Sonra tüyler ürpertici bir uluma yankılandı. *Hellion*.

Büyük, siyah yaratık arenaya daldı ve koca ağzını açıp tekrar kükrerken kalabalık sessizliğe büründü.

İskender ayağa fırlarken kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. *Hellion*'un serbest bırakılmaması gerekiyordu.

Bu kimin fikriydi?

Yaratık arenadaki cesetlerin üzerine basarak koştu, ardından devasa kafasını kaldırıp gözlerini kapadı, havayı koklarken burun delikleri inip kalkıyordu. İskender bu bakışı biliyordu: Hayvan açtı. Ve bu da öylece uzaklaşmayacağı anlamına geliyordu. Avlanacaktı.

Sarı-yeşil gözleri odaklandı ve canlı kurbanlarına bakarken neredeyse dondu. Hızlı bir hareketle kanatlarını çırparak kayaların üstüne zıplarken yaralı yarışmacılardan biri çığlık atarak aşağı düştü.

Bazı izleyiciler *Hellion*'un uçtuğunu bildikleri için oraya gelip kafalarını koparacağından korkarak yerlerinden kalkıp cılgınca güvenli çıkış tünellerine koşuyordu. Kıpırdamadan oturan diğerleriye nefeslerini tutmuş, olacakları bekliyordu. Seçeneklerini değerlendiren yaratık hiç kıpırdamadan yatmayı akıl eden yaralı adamlara ve hayatta kalan üç savaşıya aç gözlerle baktı. Dikkatini küçük Tyrrhoslu'ya yöneltti.

Turnuva başladığından beri ilk defa panikleyen savaşçı bu kedinin de diğerleri gibi sudan nefret ettiğini umarak havuza daldı. *Hellion* gözlerini kısıp suyun ve içindeki avın, çabalarına değmeyeceğine karar verdi. Devasa başını çevirince miğferini yere atıp kemerindeki ikinci kılıcı kınından çıkararak Heph'i gördü.

Bu doğru, dedi İskender içinden. Kalın deri miğfer *Hellion*'un pençeleri için kâğıt gibi olduğundan, Heph'e zaten yararı dokunmazdı.

İskender babasına döndü. "Bunu durdurmalıyız," dedi. "Hellion'u yakalamaları için muhafızları çağır. Oyunda böyle bir şey yok."

Fakat Philip umursamazca elini savurdu. "Saçmalık," dedi ve diğer eliyle kafatası kupasını ağzına götürüp büyük bir yudum aldı. "Bu Pella'nın gördüğü en iyi turnuva. Suyun içindeki soytarının galip geleceğine bahse girerim; arkadaşın da yemek olacak." Olympias taşa dökülen suyu andıran berrak, titrek bir kahkaha attı. İskender o an annesinden nefret etti. Uzun sarı saçlarını boynuna dolayıp onu boğmak istedi.

Hellion kayaların üzerinde eğildi, kaslı gövdesi titriyordu. Atlamak üzereydi ki ağaçların yanındaki köylü çocuk onun dikkatini çekmek için bağırma, zıplamaya başladı. Dev kedi başını çevirip ona baktı.

Kanatlarını açıp zarif bir hareketle kayalardan süzülüp köylü çocuğa atıldı. Gösterişli kürkü güneşin altında mavi-siyah parlıyordu. Çocuk yarattığı kışkırtmaya devam ederek ormana daldı.

İskender kaşlarını çatı. Bu çocuk ne yaptığını sanıyordu?

Hellion öldürmeyi amaçlayarak hızlı kedi bacaklarıyla ağaçların arasına girdi. Heph iki kılıcını da önünde tutarak peşinden gitti. Bugünün kazananı, Hellion'u öldürmek zorundaydı.

Fakat Heph ormana girmeden bir tıkırtı duyuldu ve ardından bir hayvan karşı koyarcasına uludu. Kalabalık öne eğildi. Büyük bir dal koptu. Pat diye gelen sesin ardından öfkeli bir kükreme

daha duyuldu. Bir dakika sonra köylü çocuk ağla yakaladığı ve pençeleri ile kürkü ağın içindeki deliklerden çıkmış olan Hellion'u yerde sürükleyip zikzak çizerek ağaçların arasından çıkıverdi. Yaratık, ağdan kurtulmak için öfkeyle kıvranıyordu.

Heph'in ağzı hayretten açık kaldı. Heph'in yıkımı arkadaşının da yıkımıydı. *İskender'in* yıkımıydı.

Kalabalık çılgına döndü. Herkes, "Galip, galip, galip!" diye bağırıyor, alkışlıyor, ayaklarını yere vuruyordu. Bazıları yanlarında davul getirmiş ritim tutuyor ve "Galip! Galip!" diye bağırıyordu. Seyirciler Kral Philip'e döndü.

Köylü çocuk kraliyet platformunun önünde durup kralın kararını beklemek yerine sabır göstermelerini ister gibi ellerini kaldırdı ve ormana döndü. İzleyiciler tezahürat ederken, çocuk ormana sığınan elleri bağlı yarışmacıları teker teker dışarı çıkardı. Hellion'u yakaladığı ağı öncelikle rakiplerini kapana kısırmak için kullandığı anlaşıyordu. Çok zekiceydi.

Kral gülerek kalkıp takdirle başını sallayınca kalabalık ayağa fırlayıp yüksek sesle tezahürata başladı. Köylü çocuk –Jacob bilmemne– galipti. Jacob bilmemne. İskender'in kulakları çınlıyordu, elleri uyuşmuştu. Bir düzine adam cesetleri kaldırıp yaralıları tedavi etmek için sedyelerle arenaya koştu. Bataklığın içindeki Korintliler son dakikada kurtarılırken yalnızca burnu dışarıdaydı.

Heph yenilgisini kabullenerek kılıcını yere attı. İskender ne kadar sinirlendiğini yüz ifadesinden anlayabiliyordu. Kazanan çocuğa kutsal defne tacı takılırken Heph başını öne eğip hızla yürüyerek yarışmacılara ait bir kapıdan çıkıp gitti.

İskender kalabalığı yararak arenadan çıkıp, atını tutan çilli Kithos'u buldu. Bukefalos'a bindi ve bu müthiş siyah ata her bindiğinde hissettiği yükseklik ve gücün tadını çıkardı. Atın geniş omzunu okşayıp hayvanı hafifçe gıdıkladı. İskender dışında kimse bu atı uysallaştırmayı başaramamıştı ve şimdi İskender yalnızca ona biniyordu.

Kalabalığın içinde Hephaestion'un nereye gittiğini görmeye çalışırken bir kargaşa dikkatini çekti. Kalabalık, en sevdiği iki şey şarap ve kumar olan iriyarı Lord Claudius'u savuşturan pasaklı kızın etrafında ufak bir daire oluşturmuştu. İskender onlara baktığında kız Lord Claudius'un yüzüne yumruk atıyordu. Heph de oradaydı ve muhafızlara, kavga eden kızı zapt etmelerini emrediyordu. Kız, İskender'in kendisine baktığını anlamış gibi bir an dönüp ona bakınca göz göze geldiler. Kızın gözleri yeşim taşı gibi koyu yeşildi ve şaşırtıcı bir şekilde İskender o gözlerden hiçbir şey öğrenemedi.

Bukefalos'u, gözlerini okuyamadığı kızın bulunduğu kavga mahalline yönlendirdi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

İki asker kollarını sırtında sıkıca birleştirirken Kat korkunç bir acı hissetti. Çılgılık atma isteğini bastırdı çünkü yakalanmasını emreden gence o zevki tattırmak istemiyordu. Delikanlı kollarını önünde birleştirmiş, karşısında duruyor, buz gibi gözlerle ona bakıyordu. Kat acıyla haykıran kaslarını görmezden gelerek meydan okurcasına ona baktı.

Sarhoş ve öfkeli Lord Claudius'u alt ettikten sonra kaçmaya hazırlanıyordu ki çocuk elinde kılıcıyla kasıla kasıla gelmiş ve tutuklanmasını emretmişti. Belli ki herkes onun sarhoş adamı dolandırdığını düşünüyordu, oysa Kat o parayı hakkıyla kazanmıştı. Tutuklanmasını emreden çocuğun kim olduğunu hatırladı; Kan Turnuvası'nda Pella'yı temsil ediyordu fakat adını hatırlayamadı. Üstünde memur ya da asker olduğunu gösteren herhangi bir işaret yoktu. Sadece on altı ya da on yedi yaşında olmalıydı ve sanki Kral Philip oymuş gibi herkese emirler yağdırıp duruyordu.

Çocuğun mücevherleri, koyu renk bukleleri ve turnuvada yırtılıp lekelenen nakışlı kraliyet mavisi tuniği Kat'ın dikkatini çekti. Görünüşüne Kat'ten daha fazla zaman ayırdığı belliydi. Fakat Tyrrhoslu çocuğun sapanla attığı taş alnının tam ortasında

kocaman, mor bir yara izi bırakmıştı. Kolları bu kadar acımasa Kat kahkahalarla gülebilirdi.

Çocuk, onun aklından geçenleri anlamış gibi kaküllerini alnına düşürerek şişkinliği kapattı. Sonra yanına gidip dikkatle kıza baktı. Aralarında sadece birkaç santim vardı ve Kat onun düzgün çenesini, siyah gözlerini mükemmel bir şekilde çevreleyen siyah buklelerini görebiliyordu. Neden kendini yakışıklı bulduğunu anlıyordu. Muhtemelen kadınların onun karşısında sinip ona yaltaklanmasına alıştı.

Kat böyle erkeklerden nefret ederdi; fazla yakışıklı olan ve bunun farkında olan erkeklerden.

“Ateş püskürüyorsun, değil mi?” dedi Heph, muhafızlara tekrar elini kaldırırken. “Bu kadar güç kullanmaya gerek yok.”

Muhafızlar kızın kollarını bıraktı. Acısı hemen dinmedi ama hâlâ ağrıyan omuz ve kollarını ovarken ıstırabı biraz hafıfledi.

“Bu kız sarhoş bir adamı yere serebilir ama eğitilmiş bir askere zarar veremez.” Kızın çenesini okşayınca Kat dizini delikanlının kasıklarına indiriverdi. Heph nefessiz kalıp iki büklüm olurken Kat sola dönüp bir muhafızın burnuna dirsek attıktan sonra da diğerinin kavalkemiğini tekmeledi. Tekrar dönüp ilk muhafızın çenesine sertçe vurdu ve diğerinin boynuna yumruk attı.

Halk kızın etrafında toplanıp ona tekrar tezahürat yaptı.

“Nasıl da dövüşüyor!”

“Turnuvada Pella’nın şampiyonu o olmalıydı.”

Muhafızlar öfkeyle kızın üstüne atılıp onu nefessiz bıraktılar. Adamlar onu sıkıca tutarken yüzünü de sertçe yere bastırıyorlardı. Kat ışısız ve havasız zırhların ve terli, kıllı tenlerin altından kemiklerini kırıp kırmayacaklarını, daha da kötüsü onu boğucu vücut kokusuyla boğup boğmayacaklarını merak etti. Fakat sonra askerlerin homurtularının arasından berrak bir ses duydu.

“Ne oluyor burada?” Genç bir adamın sesiydi ve tuhaf bir şekilde hem rahatlatıcı hem de tanıdıktı.

Kat'ın üstündeki ağırlık kalktı. Kız nefes alıp ayağa kalkınca siyah atın üzerindeki kurtarıcısını gördü. Kaslı fakat incedi ve tepeden tırnağa mor giyinmişti. Sapsarı saçında altın taç vardı. O da diğer adam kadar yakışıklıydı ama sıradışı gözleri –biri kahve, diğeri açık mavi– sanki başka bir âlemdenmiş gibi algılanmasına neden oluyordu.

Ve tanıdıktı. Böyle gözleri olan çocuğu duymuştu. Herkes duymuştu.

Prens İskender.

Kat başını öne eğince yırtılan ve kemerinde toplanan tuniğinin bacaklarını fazlasıyla açıkta bıraktığını gördü ve hemen düzeltti. “Beni soymaya çalışan adama karşı kendimi savunuyordum sonra kraliyet muhafızları...” Askerleri kötü davranmakla suçlamanın akıllıca olup olmadığına karar veremeyerek sustu.

Prens atından inince kalabalık hemen saygıyla geri çekildi. “Kızı yakalama emrini kim verdi?”

“Ben verdim,” dedi yakışıklı çocuk, otoritesini korumak istercesine bir elini kılıcının kabzasına götürerek. Kat’e öfkeyle baktı; apışarasındaki ağır yüzünden kızı affetmediği belliydi. Güzel. Kat acıyı ertesi gün de hissetmesi için dua etti içinden.

“Heph.” Prens bıkkın bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Neden böyle bir şey yaptın?”

“Onu arenadan kaçarken gördüm. İddialarda hile yapmakla suçlanıyor. Yoksa on yedi yaşındaki Erissalı Jacob’ın kazanacağını nereden bilebilir?” Kızın altın ve gümüşle dolu ağır çantasını kaldırırken alt edilmenin verdiği öfkeyle yüzü kıpkırmızıydı. “Büyücü olduğunu söyleyenler var. Ya da bir şekilde turnuvaya hile karıştırdı.”

Prens, Kat’e döndü. Uzun bir süre bir şey ararmış gibi tuhaf gözleri kızınkilere odaklandı. Aradığını bulamamış gibi bir hali vardı.

Kaşlarını çattı. Bakışlarını ondan ayırıp, “Bana cadı gibi gelmedi,” dedi.

“Lordum,” dedi muhafızlardan biri. “Lord Claudius’u yere serdi.”

Birkaç izleyici geri çekilip yerde yatan kırmızı suratlı, gözleri kapalı adamı açığa çıkardı. Büyük göbeği yavaşça kalkıp iniyordu. En azından ölmemişti.

Prens şaşkınlıkla bir kaşını kaldırdı. “Açıkla,” dedi. Kat, delikanlının ne düşündüğünü anlayamıyordu.

Kat başını sallarken altdudağındaki yaranın gayet farkındaydı. Dokununca parmağına bulaşan kanı gördü ve tuniğine sildi. “Sarhoştun, lordum ve bana çok para kaybettiği için kızgındı. Kazandıklarını koyduğum çantamı almaya çalıştı ama ben daha önce koruyucu ailemin çömlek dükkânında hırsızlarla nasıl başa çıktıysam bu *lorda da* aynı şekilde davrandım.” Kat, küçümser bir ifadeyle kırmızı suratlı adamı gösterdi. “Ona yumruk attım. Düştü. Anlaşılan kaybedenlerden birine bahis oynamış, Hephaestion’a.”

Siyah saçlı çocuk tokat yemiş gibi yüzünü buruşturdu. *Tabii ki*. O, Hephaestion olmalıydı.

Prens doğruldu. “Hephaestion oldukça iyi eğitilmiş bir savaşçı ve sporcudur. Bugün kadere yenik düştü.” İskender gülümseyince Kat elinde olmadan o insanın içine dokunan gülüşünden etkilendiğini fark etti ve bütün kasları zonkladığı halde o da gülmeden edemedi. “Fakat Lord Claudius konusunda haklısın, özellikle sarhoşken sorun çıkarır.”

İskender, muhafızlara döndü. “Onu tutuklamayacağız. Bahsi kazanmış ve sarhoş bir kavgacıya karşı kendini savunmuş. Bu kız herhangi bir suç işlememiştir.”

Muhafızlar geri çekildi.

“Heph, ona parasını geri ver,” dedi Prens.

Kat, Heph'in kulaklarının utançtan kıpkırmızı olduğunu gördü. Çantayı gönülsüzce kıza uzattı. Kat ona dil çıkarmak istiyordu ama bunun için fazla büyük olduğunu hatırladı, ayrıca prens ona bakıyordu. Heph'ten paralarını aldı.

"Pella'dan mı geliyorsun?" diye sordu İskender.

"Hayır, Lordum, Erissa'dan."

"Şampiyonla aynı yerden mi?"

"Evet, bu yüzden ona bahis oynadım. Aynı köydeniz ve onun ne kadar akıllı, ne kadar cesur olduğunu biliyorum."

"Nerede kalıyorsun?" diye sordu prens.

"Dün gece Artemis Tapınağı'nın sundurmasında uyudum," diye cevapladı Kat. Jacob yarışmacıların yatakhanesinde kalıyordu ve tapınak kendisi için güvenli ve temiz bir yerdi. Tanrıça'ya herhangi bir bağışta bulunanlara temiz uyku minderleri ve doyurucu yemek veren rahibeler tarafından yönetiliyordu.

Heph küçümser gibi bir ses çıkardı.

Prens hiç oralı olmadı. Kat'e tekrar uzun uzun baktı ve sonunda konuştu: "Arkadaşım ve muhafızlarım seni böylesine incittiği için seni en azından saraya davet edebilirim. Tapınakta elbise sandığın var mı?"

Kat artık birkaç yerinden yırtılmış ve üzerinde toprak, çim ve kan lekeleri olan tuniğine baktı. "Tek elbisem bu," dedi. Heph onu küçümseyerek homurdandı. "Bir de çantam var."

Prens elini nazikçe kızın omzuna koydu. "Gel," dedi. "Sana bir oda, banyo, temiz giysiler ve yemek ayarlayalım." Parmağını şıklatınca muhafızlardan biri hemen kızın çantasını yerden alıp ona verdi. İskender atına atladı ve Kat'i çekip arkasına oturttu.

Kat arkasına döndüğünde Heph'in kendisine baktığını gördü. O kadar yoğun bakıyordu ki kız onun bakışlarının yaralı tenine çarpan sıcaklığını neredeyse hissedebiliyordu. Heph de kızın kendisine baktığını görünce onu memnun edecek şekilde altın nakışlı mavi pelerini arkasından dalgalanarak dönüp gitti.

Prens atın dizginlerini alıp dilini şaklatarak ata harekete geçmesi sinyalini verdi. “Arkadaşımı çok etkilemişsin,” dedi İskender, önlerindeki kalabalık onlara yol vermek için ayrılırken.

“Umarım şişmiş domuz mesanesi üzerindeki keskin bıçak etkisidir.”

İskender güldü.

Kat at hızlanırsa düşmemek için kollarını beceriksizce onun beline doladı. Prensın boynundan hafif, sıcak, hanımeline andıran tatlı bir koku yayılıyordu. Omuz hizasındaki sarı saçları güneşin altında altın gibi parlıyordu. Birkaç dakika öncesine kadar kazandığı tüm parayı kaybetme ve zindana atılma tehlikesiyle karşı karşıyayken şimdi nasıl olmuştu da muazzam bir siyah atın üstünde kollarını yakışıklı, genç bir prense dolamış oturuyordu?

Çünkü siz birbirinize aitsiniz, dedi gapten gelen bir ses. Sanki at vücut hareketleriyle, kulaklarının kıpırdaması ve kuyruğunun savrulmasıyla ona bu sözleri söylemişti. Fakat bu imkânsızdı. Sıcak hava ve günün heyecanı başına vurmuştu.

İskender’e biraz daha yaklaşp sersemliğinden kurtularak doğru dürüst düşünmeye çalıştı. Yarışmacıların giriş yaptığı kapıda Jacob’la buluşması gerektiğini biliyordu; zaferini birlikte kutlamalıydı. Jacob’a onunla ne kadar gurur duyduğunu söylemek istiyordu. Dahası, dudaklarını dudaklarına bastırıp onun teninde kaybolmak, çok uzun zamandır içinde tuttuğu her şeyi ona söylemek istiyordu.

Fakat şimdi karşısına, hayal bile edemeyeceği bir fırsat çıkmıştı: İskender, bizzat kendisi onu saraya götürüyordu.

Ve dürüst olması gerekirse, onu tam da istediği yere götürüyordu.

Bir an endişeye kapıldı.

Dükkânların ve meyhanelerin olduğu pazaryerinden, Ares Tapınağı’nın yüksek beyaz sütunlarının önünden geçtiler. Sağa dönüp balkonlu ve panjurlu evlerin bulunduğu geniş avluya gir-

diler. Saray yerleşkesinin yan giriş kapılarına yaklaştıklarında iki muhafız hemen hazırola geçip kapıları açtı. İçeri girdiklerinde attan önce İskender indi ve güçlü elleriyle kızın belinden tutarak inmesine yardım etti. Atın dizginlerini bir hizmetçiye verip Kat'i antrenman alanının, ahırların, keçi ağıllarının, kışlanın ve demirci dükkânının önünden geçirdi.

Kat merakla etrafına bakıyordu. Saray yerleşkesi. Annesi hayatta olsaydı, burayı hatırlar mıydı? Burada yürümüş müydü? Elini hiç o duvara sürmüş müydü? Demircinin ateşinden çıkan dumanı görmüş müydü?

İskender sarayın küçük bir kapısının önünde durup ona tuhaf tuhaf baktı. İkisi de konuşmak için aynı anda ağızlarını açtılar. “Ben çok sık...” diye başladılar ve sustular.

İskender başını iki yana sallayıp tereddütle güldü.

Kat bu tuhaf tesadüfe inanamıyordu; o ceylanın yanında koşarken hissettiklerine benzer bir duyguydu fakat bir yandan da daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama sanki aynı hamurdan yoğrulmuş gibi birbirlerini anlıyorlardı. Bu kadar kısa süreli etkileşimden tüm bunları nasıl anladığından emin değildi ama anlayabiliyordu. Çok uzun zamandır tanıdığı Jacob son zamanlarda kendisine karşı oldukça gizemli bir tavır takınmışken bu yabancıya –üstelik prensti– ait olduğunu hissetmesi çok tuhaftı.

Belki de yol yorgunluğunun üzerine saraya davet edilmenin verdiği rahatlıktan kaynaklanıyordu.

Belki de sadece yalnızlıktan.

“Haydi gel,” dedi İskender gülümseyerek kapıyı açarken.

Koridorlarda yürüyüp dönen merdivenleri çıkıp avlulardan geçerlerken Kat'in dakikalar önce hissettiği mutluluğun yerini endişe aldı. İskender ondan ne *istiyordu*? Gece muhafızlarından birini yanına gönderip odasına mı getirmecekti? Prens İskender onu saraya sadece kibarlıktan çağırmamıştı herhalde.

Belki hâlâ kaçma şansı vardı. Ya da banyo yapar, yemek yer, üstünü değiştirir, sonra prens onu yanına çağırmadan kaçardı.

Bu düşünceyi hemen zihninden uzaklaştırdı. Saraya davet edilmek inanılmaz bir fırsattı. Nasıl gireceğini merak ediyordu ve şimdi prensin davetlisi olarak içerideydi.

Görevini tamamlaması için mükemmel bir yoldu.

İntikamını alması için.

Saray dairelerinin bulunduğu kanadın ikinci katına çıktıklarında, kendi kendine konuşarak koridorda dolanan sıska, uzun bacaklı çocuğu gördüler. On iki yaşında olmalıydı fakat hareketleri ve konuşma şekli onu çok daha küçük gösteriyordu. Çocuk, Kat'i görünce hemen yanına koşup pörtlek, kırmızımsı kahverengi gözleriyle ona baktı. Kat tuniğinin cebinde boncuk gibi siyah gözlü bir fare olduğunu fark ederek geri çekildi.

"S-sen buraya ait değilsin," dedi çocuk.

Kat ürperdi. Kimdi bu çocuk?

İskender gülerek çocuğun siyah saçlarını karıştırdı. "O benim arkadaşım, Arri," dedi ve Kat'e dönüp, "Üvey kardeşim, Arrhidaeus," diye eklerken alnına hafifçe vurup kederli bir ifadeyle gülümsedi. Kat anlayışla başını salladı. Kral Philip'in metresinden bir oğlu olduğunu duymuştu. Kraliçe Olympias'ın, bebeği bilerek başının üstüne düşürdüğünü de duymuştu.

"Arrhidaeus!" diye seslendi soğuk, aksanlı bir ses. "Gel, senin dairene dönmemiz gerek."

Kat arkasına dönünce elini uzatmış gülümseyen minyon bir kız gördü. Teni cilalanmış bronz gibiydi ve kalçasına inen siyah saçları o kadar düz ve parlaktı ki pahalı bir pelerin gibi arkasından sarkıyordu.

"Tamam, Sarina," diyen Arrhidaeus onun elini tuttu. Kız onu götürürken çocuk başını çevirip tuhaf bakışlarla ona bakınca nedense bu hareketi Kat'i üzdü.

Kat ile İskender köşeyi döndüklerinde az kalsın su sürahisi taşıyan kızıl saçlı kadına çarpacaklardı. Kadın uzun boyluydu, yirmi beş yaşlarında olmalıydı ve mükemmel giyinmişti. Kat saray hizmetçisi olduğunu anladığı kadına merak ve biraz da özlemle baktı. Bir zamanlar annesinin de yaptığı gibi, burada çalışmak nasıl bir şeydi?

Zarif kadın köşeyi dönüp eğilerek selam verirken İskender, “Ah, Daphne,” dedi. “Müsait bir oda bulur musun lütfen? Şey için...” Cümlesini tamamlamasını bekleyerek Kat’e baktı.

“Katerina, prensim,” dedi Kat.

“Katerina için,” dedi İskender. Kat’e –kirlenmiş ve yırtılmış tuniğine, dağınık saçlarına, yüzündeki kan ve toprak lekelerine– bakan Daphne’nin yüzünde küçümseyici bir ifade belirdi.

Daphne’nin ifadesini fark eden İskender, “Lord Claudius’un saldırısına uğradı ve kendini ustaca savundu,” diye ekledi. Daphne’nin yüzü anlayışla yumuşadı.

“Zavallı şey,” dedi kolunu Kat’in omuzlarına atarken. “Benimle gel, sana hemen çekidüzen verelim.”

Kat, İskender’e teşekkür etmek için döndü fakat tek görebildiği, köşeyi dönen mor pelerini ve sapsarı saçları oldu. Daphne onu iki koridordan geçirdi ve duvarlarında resimler olan geniş pencere, pembe mermer zeminli, havadar bir odanın kapısını açtı. Ve bu yalnızca misafir odasıydı. Kraliyet daireleri nasıldı kim bilir?

“Sen dinlen, ben de ihtiyacın olan şeyleri alayım,” diyen Daphne odadan çıkıp kapıyı yavaşça kapadı.

Kat pencereden, üç uçlu mızrağıyla çeşmeden yükselen mavi sakallı Poseidon’un heykelinin bulunduğu avlu bahçesine baktı. Fuşya ve kırmızı güller açmıştı ve bahçenin bir tarafında mor sümbüllerden bir cümbüş vardı. Bu ona küçükken annesinin anlattığı bir hikâyeyi hatırlattı. Disk atma yarışmasında Tanrı

Apollo'yla yarışan Jacinthe⁵ kibirli, hırslı bir çocukmuş. Fakat diski geri dönüp kafasına çarpmış ve onu öldürmüştü. Apollo da üzüntüsünden onu çiçeğe çevirmiş.

Bu efsane Kat'e nedense gerçek bir prens olan İskender'le üstünlük yarışına giren Hephaestion'u hatırlattı. Kibirli, sözde küçük prens. Tanrılar Hephaestion'u bir çiçeğe dönüştürselerdi, insanları hapsiştiren ve kaşındıran bir çiçek olurdu.

Oda çok hareketliydi. Hizmetçiler temiz kıyafetler, yemek ve şarap getiriyorlardı. İki adam ağır, bakır bir küvet getirdi ve birkaç hizmetçi de içine kova kova sıcak su dökmeye koyuldu.

Neşeli bir ses, "Hanımefendi," dedi. Kat başını pencereden çevirince sepet taşıyan kadını gördü. Kırk yaşlarında, kısa boylu ve tombul kadının ağarmaya yüz tutmuş kahverengi saçları, koyu renk gözleri vardı. "Ben Iris. Sizi yıkamaya geldim."

Beni yıkamak mı? diye düşündü Kat. Onu en son yıkayan kişi annesiydi. Kendi kendine yıkanabilirdi.

Onun isteksizliğini gören Iris küvetin yanına gidip sepetinden çiçek esanslarının olduğu bir şişeyi çıkarıp suya döktü. Küvetten yükselen buhar sarhoş edici, hoş kokuluydu.

"Soğumadan gelin, haydi," dedi Iris gülümseyerek.

Banyo, karşı koyamayacağı kadar çekiciydi. Kat tuniğini, sandaletini ve kemerini çıkarıp vücudunu suyla gizlemek için çabucak küvete girdi. Pella'dan buraya yaptığı yolculuk ve sonrasında Lord Claudius ve muhafızlarla kavgası yüzünden acı içinde olan kasları sıcak suyla anında rahatladı. Gözlerini kapayıp yağların kokusunu içine çekerken uykuya dalıp boğulacağını düşündü.

Iris bir testi alıp suya daldırdı ve Kat'ın saçlarına döktü. Ardından başına, boynuna ve omuzlarına masaj yapmaya başladı. Kat hayatında hiç bu kadar rahatlamamıştı. Kat'ın vücudunun her noktası ovulduktan sonra Iris ayağa kalkmasını söyledi ve

onu keten havlularla kuruladı. Daha sonra Kat'ın vücuduna yağ ve parfüm sürdü, saçlarını tarayıp topuz yaptı ve Kat'ın Erissa'da nadiren giydiği uzun, geleneksel peplosu giymesine yardım etti. Açık mavi peplos yumuşacık taranmış yünden dikilmişti. Kat'ın teninde nazik bir dokunuş gibi hafıftı.

Iris ona yaldızlı deri kemer ve bir çift yeni sandalet verdi. Kat kendini cilalı bronz aynada görünce karşısında bir kadın gördüğüne şaşırdı. Bir an için Jacob'ın da orada olup değişimini görmesini istedi ama bu düşünceyi hemen aklından çıkardı. Jacob leydi gibi giyindiğini görse muhtemelen gülerdi.

“Otur,” dedi Iris, armut ağacından, varaklı aslan ayakları olan masayı göstererek. Kat masaya bakakaldı. Erik sosunda kuzu ve geyik eti, ballı-elmalı kekler, peynirli ekmek, sirkeye batırılmış kereviz ve havuç ve bir de hurma ve narla dolu bir tabak. Iris fildişi oinokhoe'den bir kadehe şarap doldurdu ve Kat daha çok parfümü andıran misk kokulu içecekten bir yudum aldı.

Açlıktan ölmek üzere olduğunu fark edip kaygısızca yemeklere dalarak kraliyet mutfağının uzman şefleri tarafından hazırlanmış sıradışı lezzetlerin tadını çıkardı. Yemeklerin lezzetiyle adeta sandalyesinde kendinden geçiyordu. *Jacob buna asla inanmayacak, diye düşündü. Eve döndüğümde buna kimse inanmayacak.*

Fakat bir daha eve dönmeyebileceğini hatırladı.

Ve şu anda Jacob'ın nerede olduğunu bile bilmediğini.

İştahı kaçtı. Tabağını itti. Jacob'a haber gönderecekti. Bu gece. Biri, belki Iris, ona yardım ederdi.

Iris, ellerini önlüğünün üstünde birleştirmiş, ayakta gülümseyerek onu izliyordu.

Kat bıçağını bırakıp yanında her an hizmet etmeye hazır duran kadına, “Oturun lütfen,” dedi. Iris itiraz etmeye hazırlanınca, “Lütfen,” dedi. “İzlenmeye dayanamıyorum. Ayrıca ben bir öksüzüm, kimsenin adını bile bilmediği bir köyün çömlekçisinin evlat edindiği bir kızım. Benim için böyle kurallara gerek yok.”

Iris gülerek oturdu.

“Prens İskender sık sık genç kadınları sarayda kalmaya davet eder mi?” diye sordu Kat parmaklarındaki yağı kaliteli keten peçeteye silerken.

Iris başını iki yana salladı. “Bildiğim kadarıyla bu ilk. Gerçi akademiden yeni döndü.”

En azından bu iyi haberdi. Demekki her gece farklı bir kızın ırzına geçmiyordu. Karşısında oturan güzel yüzü inceledi. “Siz sarayın hizmetçisi misiniz?” diye sordu.

Iris bir kaşını kaldırdı. Ses tonunda belli belirsiz bir üstünlük ifadesiyle, “Ben kraliçenin nedimelerindenim,” dedi. “Fakat turnuva için o kadar çok ziyaretçi geldi ki bu hafta hepimiz daha fazla göreve hazırlıklı olmalıyız.”

Kat’ın kalbi tekledi. “Benim annem de yıllar önce Kraliçe Olympias’ın nedimesiydi,” dedi temkinli bir sesle.

“Öyle mi?” Iris gülümsedi. “Adı neydi?”

“Adı... Helen’di,” diyen Kat, annesinin ismini her söylediğinde hissettiği neşe ve acı karışımı duyguyu yine hissetti. Hayır, sadece acı. Onun gidişiyle her gün yaşanan yeni bir travma. Kat’ın dolduramadığı, acı veren bir boşluk. İntikam arzusu.

“Helen mi?” Iris kaşlarını çattı. “Uzun boylu, esmer, büyük mavi gözlü mü? Aslen Kahireli olan bir Helen tanıyordum; kraliçe, Philip’le evlendiğinde onun kişisel hizmetçilerinden biri olarak gelmişti.”

“Evet,” dedi Kat gergince iç geçirerek.

Iris şaşkınlıkla başını iki yana sallayarak arkasına yaslandı. “Ona ne olduğunu hep merak etmiştik. Bir sürü hayranı olan o kadar güzel, şen şakrak bir kızdı ki. Bir gece resmen ortadan kayboldu. Bir daha da onu gören olmadı.” Sesini alçalttı. “Sevgilisiyle kaçtığını umuyorduk. Kraliçenin bir sürü nedimesi iyi evlilikler yapar ve onun hizmetinden ayrılır. Bazıları saray çalışanları ya da zengin Pellalılarla evlenir. Bazılarıysa saraya

ziyarete gelen rütbeli erkeklerle evlenerek başka ülkelere gider.” Neşeyle gülümsedi. “Helen nereye gitti?”

Kat bakışlarını indirdi. “Bir köye gidip evlendi ve kumaş dokumacısı oldu. Babam ben doğduktan kısa süre sonra, annem de ben altı yaşındayken öldü.”

Iris ellerini kucağında birleştirdi. “Çok üzüldüm,” derken sesi içtendi. “Eskiden kraliçenin elbiseleri için en güzel kumaşları dokurdu. Kraliçe’nin en sevdiği, en çok güvendiği nedimesiydi. İkisi o kadar uzun süre sohbet ederlerdi ki diğer nedimeler kıskanırdı.”

Kat’in ağzı açık kaldı. En sevdiği mi? En çok güvendiği mi? Diğerlerini kıskandırmak mı? Bu nasıl olabilirdi?

Iris, Kat’in tepkisini fark etmedi. “Başta gittiğini bilmiyorduk. Prens İskender’in doğduğu gece ortadan kayboldu; doğumda ebeye yardım ettikten sonra. Tüm saray heyecan içindeydi,” diye açıklamaya başladı Iris. “Kral Philip ziyafet verdi. Herkes sarhoştı. İnsanlar koridorlarda kavga ediyordu. Ertesi gün tüm saray baş ağrısı ve morarmış gözlerle uyandı.” Kahkaha attı. “Kendimize geldiğimizde Helen’in olmadığını fark ettik. Hâlâ neden veda etmeden gittiğini merak ederim. Belki de söylemeye çalıştı ama biz fark edemeyecek kadar sarhoştuk.”

Geçen her dakika Kat’in aklı daha da karışıyordu. Annesi Prens İskender’in doğduğu gece mi ortadan kaybolmuştu? Ebeye mi yardım etmişti? Helen’in anlattıklarına göre Kraliçe Olympias bir hışımla Helen’in odasına girip çalınan şalını bulmuş ve Helen’i saraydan kovmuştu. Fakat kraliçe daha yeni doğum yapmışken nasıl olur da yürüyüp Helen’i hırsızlıkla suçlayabilmişti ki? Ve Helen başka ne çalmıştı? Şal, şüphesiz daha büyük bir ihanetin sembolüydü; Helen’i sonunda ölüme götüren ihanetin.

Kat o anda bir karar verdi. Annesinin geçmişinin gizemlerini çözmek istiyorsa Iris’e Helen’in suçundan bahsetmeyi göze

almalıydı. Ayağa kalkıp deri çantasından şalı çıkardı. “Bunu hatırlıyor musun?” diye sordu.

Iris şalı almak için uzandı. “Bunlardan görmeyeli yıllar oluyor,” dedi şalı kaldırıp parlak altına ve karmaşık desenine hayranlıkla bakarken. “Kraliçenin bütün nedimelerinde vardı bunlardan. Diğer saray hizmetçilerinden ayırt edilebilmemiz için özel şallar takarız. Kraliçe bize birkaç yılda bir Epirus’ta talimatları doğrultusunda dokunan yeni desenli şallardan verir. Bak, benimki üstümde.” Parlak gümüşün arka planında kuyruklarını yiyen yılan desenlerinin olduğu şalı boynundan çıkarıp Kat’e uzattı.

Kat şalı alır almaz kumaşı ve desenindeki benzerlikleri gördü. Kafa karışıklığıyla midesi bulandı.

“Kraliçe yılanlara bayılır,” dedi Iris gülerek. “Yılanlı şalları, mücevherleri, sandaletleri var. *Gerçek* yılanları söylemiyorum bile, en az bir düzine var. Onları evcil hayvanları olarak görüyor fakat aynı zamanda onu koruyorlar da. Onu korumaları için yılanları kafeslerinden çıkarıyor. Odasına davetsiz giren olursa yılanların zehriyle ölür.”

Başı dönen Kat bir elini alnına götürüp oturdu. Iris’in söyledikleri doğru olabilir miydi? Hiç mantıklı değildi.

Gözlerini kapayıp o günden sonra her gün tekrar yaşadığı o güne döndü. Yere sertçe vuran nalların sesini duyan annesi başını dokuma tezgâhından kaldırmış, pencereden dışarı bakmıştı.

“Kraliçe,” demişti Helen, yüzünde afallamış bir ifadeyle.

Kat annesinin yanına gidip pencereden bakınca büyük, siyah atların üstündeki askerleri, havada dalgalanan kraliyet bayraklarını ve beyaz bir atın üstünde, kraliçe olduğunu düşündüğü ufak tefek, sarışın kadını görmüştü. Toz bulutu halinde evin yanında durmuşlardı ve kadın atından hiç zorlanmadan inmişti.

Kat onları karşılamak için dışarı koşmak istemiş ama annesi ona engel olmuştu. “Saklan, Katerina! Saklan!” derken sesi korkuyla çatallaşmıştı. Helen içi yağlı, işlenmemiş, yıkanıp dövüldükten sonra dokuma tezgâhına sokulacak yünle dolu ahşap sandığı göstermişti. “Şimdi,” diye ısrar etmişti.

Fakat Kat kıpırdamamıştı. Helen avluya koşup kapıyı kaparken Kat de pencereden olanları izlemişti. Kraliçe sinirlerine hâkim olmaya çalışırken, itiraz etmek ister gibi elini kaldıran Helen’i sorgulamıştı.

“Gelin, göstereceğim,” demişti Helen eve dönerek. Kat yün yığınının içine girip saklanırken kapı hızla açılmıştı. Kraliçe ve askerleri içeri girerken Kat sandıktaki aralıktan Helen’in ocağın önünde eğilip birkaç tuğlayı yerinden çıkardığını görmüştü. Sonra turkuvaz taşlı bir kutu çıkarmıştı. Kat daha önce bu kadar güzel bir şey görmemişti. Saraydan gelmiş olmalıydı.

Kraliçe kutuyu açıp içine baktığında dudakları gülümsemeyle kıvrılmıştı. Helen’e bakıp, “Beni tüm Makedonya’da seni aramaya mecbur bırakmak yerine bunu yıllar önce bana getirmeliydin, seni aptal, yalancı hırsız,” demişti. Kutuyu sertçe kapamış ve “Öldürün,” diye eklemişti. İki asker, kılıçlarını hâlâ yerde, dizlerinin üstünde olan Helen’e saplamışlardı. Kadın ahşap zemine düşerken yüzünde acı değil şaşkınlık ifadesi vardı. Kat tam yün sandığından çıkacaktı ki –askerlerin üzerine atlamak ya da annesine yardım etmek için– kraliçe, “Evi arayın,” deyip dışarı çıkmıştı.

Bir asker merdivenden tavan arasında uyudukları yere çıkmıştı; bir diğeri ek binaları aramak için dışarı çıkmıştı: Boya kulübesini, odunluğu, etin tütsülendiği yeri ve tuvaleti. Güçlü bir adam, adeta zevk alarak Helen’in değerli dokuma tezgâhını parçalara ayırmıştı. İriyarı bir asker Kat’ın içinde saklandığı yün sandığına yaklaşmıştı.

Kat gözlerini kapamış, *Bana yardım et, Zeus Baba*, diye yalvarmıştı. “İçeride misin, küçük kız?” diye sormuştu adam yumuşak bir ses tonuyla.

Aniden atların çığına dönmüş kişnemeleri havayı yarmıştı.

Daha ufak tefek olan asker içeriyi aramayı bırakıp, “Bu da ne?” diye sormuştu.

“Atlar,” demişti diğeri pencerenin önüne giderek. “Deliye döndüler. Kraliçenin atı onu üzerinden atmaya çalışıyor! Haydi!”

Kat atların kişnemeleri ve tekmelerinin, ayak seslerini, adamların komutlarını, kadının tiz sesli emirlerini bastırdığını duydu. Nasıl ya da neden olduğunu anlamasa da atların onun hayatını kurtardığını... bir şekilde onun korkusunu hissedip korktuklarını biliyordu.

Kat hemen yün sandığından çıkıp annesinin cesedine bakmamaya çalışarak yukarı çıkarken göğsü acıyla haykırmıştı. Annesinin yanına yatmak, ona sarılmak için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Askerler geri gelecekti, bunu biliyordu. Nereye saklanabilirdi? Etrafına bakınca iki minder, açık bir sandık ve etrafa saçılmış kıyafetleri gömüştü. Küçük siyah pencereden dışarı çıkıp kenarda durmuş ve çatının kalın samanlarla kaplı tepesine tutunarak kendini yukarı çekmişti. Daha önce Jacob’la bunu yaparken annesine yakalandıklarında annesi bunun tehlikeli olduğunu söylemişti. Saman da tuniği, saç ve teni gibi kumraldı. Belki bukaemun gibi orada durur ve çatının renklerinden ayrırt edilmezdi.

Atların çılgınlığı dinmiş, yerini kesik kesik homurtulara ve toynak seslerine bırakmıştı. Adamlar eve dönüp gürültüyle içeriyi aramışlardı. Sonunda dışarı çıkıp ısrarla başka kimseyi bulamadıklarını söylemişlerdi. Boğuk bir ses emirler yağdırmış; bir kadın sakın bir sesle cevap vermişti. Çatıya tutunmaya devam eden Kat, uzaklaştıklarını duymuştu.

Çatıda ne kadar kaldığını bilmiyordu, üstüne vuran güneşi hissediyor ama kıpırdamaya korkuyordu. Turkuaz gökyüzünde tembelce daireler çizen büyük bir kuşu izlerken sanki çatının bir parçası olmuş, eriyerek ona karışmıştı. Sonunda çatıdan inip ayaklarını pencerenin kenarından içeri savurduğunda güneş batmak üzereydi.

Mütevazı yatak odaları mahvedilmişti. Şilteler kesilip açılmış ve içindeki yünler çıkmıştı. Elbiselerini koydukları ahşap sandık paramparça edilmişti. Giysilerini bile parçalamışlardı.

Helen'in şalı dışında.

Kat annesinin kokusunu almak için şalı yerden alıp burnuna bastırmıştı.

İstemsizce titreyerek, dikkatlice merdivenden aşağı inmişti. Burada da her şey, saklandığı ahşap sandık da dahil, kırılmış ve içindekiler dışarı saçılmıştı. Güzel annesi, açık kalan şaşkın gözleriyle düştüğü ocağın yakınında bırakılmıştı. Yanında bir amfora kırılmıştı ve dökülen kırmızı şarap kırmızı kana karışmıştı. Kat annesinin yanına çömelmiş, ona seslenmiş, sarılmış, yüzünü okşamıştı.

Bir süre sonra artık gitmesi gerektiğini biliyordu. Güvende değildi. Askerler geri gelebilirdi.

Kat annesinin başını yavaşça bırakıp boynundaki deri kayışı çıkarmıştı. Kayışın ucunda Helen'in her zaman kalbinin yanında gizlediği gümüş kolye ucu vardı. Hayat Çiçeği diyordu ona. Bir dairenin içinde altı taçyapraklı bir çiçek. Kat'e bu sembolün büyüğü ve... yasak olduğunu söylemişti.

Kat ocağın diğer tarafındaki üç tuğlayı çıkarmış ve Helen'in, başına kötü bir şey gelirse almasını söylediği deri cüzdanı almıştı. İçinde Helen'in kazandığı yüklü miktarda drahmi vardı.

Uyuşmuş bir halde, sendeleyerek alacakaranlığa çıkmıştı. Çantayı ve kolyeyi göğsüne sıkıca bastırarak doğruca ormana girmişti. Şal da arkasından dalgalanıyordu. Nereye gittiğinin farkında değildi fakat bir süre sonra uzaktan Cleon'un ateşe yeni verdiği çömllekleri fırından çıkardığını görmüştü. Jacob onu karşılamak için koşmuş, kızın yüzünü ve tuniğini kanlar içinde görünce babasına seslenmişti.

Daha sonraları Cleon ve köyün ihtiyarları, Helen'i gömdüklerini söylemişlerdi ona. Kat'e Helen'i kimin öldürdüğünü sormuşlardı. Fakat Kat yalnızca başını sallayıp, "Kötü adamlar," demekle yetinmişti.

Kat neler olduğunu hiç anlatmasa da sık sık düşünmüştü. Sonunda kraliçenin, bir şey çaldığı için cezalandırmak amacıyla Helen'in peşinden geldiğine karar vermişti. Helen kutudaki parayla çaldığı şeyin bedelini ödemek istemişti. Peki, ne çalmıştı? Yalnızca şal olamazdı. Daha değerli, tüm o drahmilerin satın alamayacağı bir şey olmalıydı.

Artık Kat, Helen'in bütün gerçekleri ona anlatmadığını biliyordu. Şal çalınmamıştı bile; saraydan kaçmasının ve öldürülmesinin sebebi bu değildi. Hikâyede Kat'in bilmediği şeyler olmalıydı.

"Leydim, iyi misiniz?" diye sordu Iris endişeyle.

Kat gözlerini açıp zoraki gülümsedi. "Çok yorgunum ve ne yazık ki çok hızlı yedim."

Iris ayağa kalkıp şalını Kat'in kucağından aldı. "Tabakları kaldırtıp banyoyu boşalttıracam," dedi şalı boynuna dolarken. Kat'in yırtılmış, perişan tuniğini işaret ederek, "Bunu yakabiliriz sanırım," dedi

Kat başıyla onayladı.

"Güzel. Sormak istediğiniz bir şey var mı?"

Kat tam hayır anlamında başını sallayacakken durdu. “Aslında... bir haber göndermeniz mümkün mü? Kan Turnuvası’nın kazananına?”

Iris ona anlayışa bakınca Kat’ın yanakları kızardı. “Bana ya da diğer nedimelere söylemen yeter, istediğin her türlü mesajı ona iletecek bir hizmetçi buluruz.” Kat’e göz kırpıp kapıya yöneldi.

Kat sandalyesinden fırlayıp bir elini yaşlı kadının omzuna koydu. “Iris, lütfen Helen’in annem olduğunu kimseye söyleme. Korkarım saraydan apar topar ayrılmasını gerektirecek yüz kızartıcı bir şey yaptı. Kimsenin bilmesini istemiyorum.”

Iris uzunca bir süre Kat’in yüzünü inceledi. “Annemi çok severdim. Onun hatırına kimseye söylemem.” Odadan çıkıp kapıyı sessizce kapadı.

Kat pencerenin önüne dönüp başını cama dayadı. Zihni hâlâ öğrendikleriyle karmakarışık. Poseidon çeşmesinin üç uçlu mızrağı çiçek tarhlarının ve rahatlatıcı bir ses çıkaran suyun üstüne üç çatallı uzun bir gölge düşürüyordu. Helen de bu pencerenin önünde tıpkı böyle bir akşam manzarasına bakmış olabilirdi. Kat, karışık kokuları içine çekti. Kokular o kadar büyüleyiciydi ki bir an için annesinin cinayetinin hiç geçmeyen yükünü omuzlarından kaldırdı.

Fakat sonra tüm gücüyle ve hiç olmadığı kadar berrak bir biçimde geri döndü. Kraliçe acımasızdı. Helen’i geçerli bir sebebi olmamasına rağmen öldürmüştü. Hikâyedeki hiçbir tezat bu gerçeği değiştiremezdi. Kat bunu *görmüştü*.

Ayrıca Makedonya’daki herkes Olympias’ın Philip’in önceki karısının ölümünde parmağı olduğunu, onu küvette bıçakladığını bilirdi. Zavallı Arrhidaeus’u başının üstüne düşürüp çocuğun hayatını mahvetmişti. Olympias daha kaç kişiyi öldürmüştü ve kaç kişiye zarar vermişti? Durdurulmazsa daha kaç kurbanı olacaktı?

Bu, Kat’in göreviydi. Burada yapması gereken şeyi yapana dek başka hiçbir şey düşünemeyecekti: Ne Jacob’ın aşkına karşılık verebilecek ne de kendini özgür hissedecekti.

Düşünceleri Prens İskender'a kaydı; ona gösterdiği nezakete, aralarında hissettiği bağa. İskender'in meraklı gözlerini zihninde canlandırınca karanlık, koyu ve tatsız bir his nehir sazları gibi -ya da yılan gibi- göğsünden kalbine aktı.

Bunu hiç beklemiyordu. *İskender'i* hiç beklemiyordu.

Onun annesini öldürecek olmak canını sıkıyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kapısı sertçe açılıp pirinç kapı kolu duvardaki sıvaya bir çatlak daha eklediğinde Olympias dişlerini sıktı. Makyaj masasında oturuyordu ve gümüş aynada bakışlarını yakalamadan önce bile kimin geldiğini biliyordu: Muhafızları aşip kapısını savurarak açabilecek tek kişi. Philip.

Öfkesini bastırdı ve ona dönmek yerine aynadan ona mü-kemmel bir gülümsemeyle baktı. Neyse ki hizmetçileri makyajını henüz çıkarmamışlardı.

Onu kendine yaklaşmaya mecbur bırakacak yumuşak bir ses tonuyla, “Lordum,” dedi. Kral eski şarap ve ter karışımı her zamanki kokusunu da beraberinde getirmişti. Olympias’ın tutsülerinden yayılan mür ve kehribar kokulu duman bile onun kokusunu bastıramıyordu. Fakat yüzünü buruşturmadı. Asla buruşturmazdı. Epirus’taki üvey annesi herhangi bir duygusunu belli ederse onu döverdi ve dayak sırasında yüzünü buruşturursa daha da çok döverdi. “Bu gece bana eşlik etme lütfunu göstereceğini bilmiyordum,” dedi belli etmeden boynuna yasemin yağı sürerken.

Lütuf kelimesi bile ağzında kül tadı bırakıyordu. Uzun yıllar, on altı yaşından beri görmediği Epirus’un kayalık kıyılarına vuran dalgalar gibi onu yıpratmıştı. Kocasından hiçbir zaman

korkmamıştı –hem de hiç– ama kendi hayatından, kendi yalından nefret etmeye başlamıştı. Kendi yaptığı tabutun içine hapsolmuş gibi hissediyordu.

Philip elini salladı. “Şafak vakti Bizantion’a doğru yola çıkacağımızı haber vermeye geldim. Sen uyanmadan gitmiş oluruz. Kapıların dışında kamp kurduğumuzda haber yollarım.”

Olympias rahatladığını hissetti. Bizantion’un ne anlama geldiğini biliyordu: Rahatsız edici –fakat dikkat dağıtıcı– ta-kıntısı haline gelen, kuzeydeki metresi. Sarayın duvarlarının üstüne üstüne geldiğini, her geçen gün daha da yaklaşıarak dönemeyeceği kadar kapandığını hissederken bir anda bir aralık oluştu ve yeniden alana, ışığa ve havaya kavuştu. Zamanlaması daha iyi olamazdı.

Oluklu akik parfüm şişesini yerine koyup yavaşça ona döndü. “Ah, anladım,” dedi ve birkaç gözyaşı döküp dökemeyeceğini merak ederek bakışlarını indirdi. Acıya ve ölüme karşı dayanıklı olan birçok savaşçı gibi Philip de güzel bir kadının gözyaşları karşısında çaresiz kalırdı. Ve tam da o anda Philip’in kendisini Meclis’e atamasını istiyordu. Kral yokken gücü elinde bulunduran ve veliahtı İskender’e “tavsiye” veren fakat aslında ülkeyi yöneten o beş kraliyet bakanından kendisini hiç dinlemedikleri için nefret ederdi.

Nasıl ağlayacaktı? İçinde on yedi yıldır susmayan sessiz çılgılığı düşündü ve başını kaldırdığında gözlerinin yaşla parladığını biliyordu. Kırmızı böceklerin kabuklarıyla boyanmış şeffaf Mısır ipeğinden geceliğinin uzun, geniş kollarıyla gözlerini sildi.

“Lordum,” diye konuşmaya başladı. Sesi fark edilecek kadar duyusaldı fakat aşırıya kaçmıyordu. “Bir ricam olacak...”

Kapı yeniden açılıp da hizmetçisi Daphne elinde gümüş tepsiyle içeri girince tüm planı mahvoldu. Tepside kraliçenin her zamanki uyku öncesi atıştırma-likları olan hurma yaprakları, incir, şekerle kaplanmış gül yaprakları ve bir *oinokhoe* dolusu şarap ile

iki kupa vardı: Biri saf kilden, diğeri ise altındı. Hizmetçinin bakışları Olympias ile –konuşmasının zamansızca kesilmesinden dolayı yüzünün öfkeyle kızardığını hissediyordu– kral arasında gidip geldi. İkisine de reverans yapıp incirlere bakarak tepsiyi bıraktı. Philip kızıl saçlı, endamlı kıza yan gözle baktı; güzelliğine ilk kez hayran kalmadığı belli oluyordu.

Olympias, Daphne'ye soğuk bir gülümsemeyle bakıp onaylarcasına başını salladı. Genç kadın endişeyle gümüş kâsedan bir hurma aldı ve bariz bir isteksizlikle ağzına attı. Zorla yuttuktan sonra incir ve biraz gül yaprağı denedi. Küçük kil kupaya bir miktar şarap doldurup çabucak içerken gözleri kocaman açıldı.

Philip şaşkınlıkla, “Çeşnici mi kullanıyorsun artık?” diye sordu.

“Asaryan Lordları. Beni onlara vermediğin için zehre başvuracaklarını duydum dün. Yarın onlar da gidiyor mu?” diye sordu gümüş tarağını alırken. “Onlar buradayken hep gergin oluyorum, biliyorsun ve şimdi bu son söylentiyle de iyice gerildim.” Lordların Olympias’a şüpheyle yaklaştıkları bilinirdi; hatta belki kendi kocasından bile fazla şüpheyle. Onun cadı olduğu, dilenci ve düzenbazlardan doğduğu ve sahtekâr Epirus Krallığı’nın uygunsuz kraliçesi olduğu söylentisini yaymışlardı. Ve lordlar cadıları gizlice kaçırıp infaz ederlerdi.

Philip bakışlarını indirip Olympias’ın lambanın ışığında parlayan sapsarı saçını tarayan aynadaki yansımasına, incecik geceliğinin altındaki çekici vücuduna baktı. Olympias içgüdüsel olarak hafifçe kamburunu çıkardı. “Benim kraliçemi zehirlemeye cüret edemezler fakat bir konuda haklılar,” diye homurdandı Philip, aç bir ifadeyle arkasından yaklaşırken. “Bütün kadınlar cadıdır. Bazen bir adam, çocukları kendisinden mi değil mi ondan bile emin olamaz.”

Olympias gerildi. Yine aynı şeyi yapıyordu. Küstahça içmele. Gerçi kral ciddi görünmüyordu, tombul elini kadının

sırtında gezdirip geceliğini bir kenara kaydırarak beyaz omzunu ortaya çıkardı.

“Lord Mordecai’la birbirimizi yirmi senedir tanıyor olabiliriz ama krallığıma burnunu sokmasına izin vermem,” dedi göz bandını ovuşturarak. “Son zamanlarda *Hellion* yüzünden kafamı ütülüyor. Düşünebiliyor musun? Beş adamım onu avlamaya çalışırken öldü. Mordecai her zamanki gibi Kan Turnuvası’nda başarı gösterenleri –bu sene o iki köylü– asker yapıp yeteneklerini sergilemelerini istiyor. Diğer her konuda beni rahatsız etmeyi keserse bunu yapabileceğini söyledim. Muhtemelen bir hafta içinde gitmiş olurlar.”

Olympias gözlerini kısarak aynaya baktı. Bir hafta. Her an arkasını kollaması için uzun bir süreydi. Burada sadece on üç Asaryan Lordu olmasına rağmen onların Pella’dan gittiğini görmek omuzlarından bir torba taşın kalkması gibi hissettirecekti. Yoksa hissettirmeyecek miydi? Tüm dünyaya yüzlercesi –belki binlercesi– yayılmıştı.

Kürek kemiklerinin arasından bir damla ter aktı. Hizmetçisi, küçük, şirin Ariadne köşede oturmuş, hafif bir takırtıyla tavanda ileri geri hareket eden keten panellere bağlı uzun ipi çekiyor, odada hafif bir esinti yaratıyordu. Fakat sıcaklığı dayanılabilir kılmaya yeterli değildi. Bu sıcak, kurak dönem sona erecek miydi? Bütün saray, oda tuvaletleri yüzünden lağım gibi kokmaya başlamıştı. Genellikle sarayın hemen arkasındaki Vardar Nehri’nden esen serin akşam meltemi kokuyu gidermeye yeterli olurdu. Fakat son zamanlarda o kadar kötüleşmişti ki pisliği ve kokuyu geçirmek için uzun bir yağmur gerekiyordu.

Daphne rahatlamaya başladı. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluştu; bir tadımdan daha hayatta kalmıştı. Kraliçe kendi kendine güldü. Beş sene önce Philip’in sürekli gözlerini süzen kızı o kadar rahatsız edici gelmişti ki onu Epirus’a göndermişti. Son zamanlarda kızın coşkulu geri dönme arzusuna boyun

eğdiğine pişman olmaya başlamıştı. Nedimelerinin arasından çeşnici seçmek zorunda kaldığı anda bunun Daphne olacağına karar vermişti.

“Şarap ya da tatlı ister misin?” diye sordu Olympias. Belki de hizmetçileri gönderip Meclis’e girmek için ne gerekiyorsa yapması için geç değildi.

“Hayır,” dedi Philip. “Uyumam gerek. Yarın erken kalkacağım ve denize doğru uzun bir yolculuk olacak.”

Olympias hayal kırıklığını gizleyerek gülümsedi. Anı kaçırmıştı. “Tanrılar sana güvenli bir yolculuk ve savaşta zafer bahşetsin, lordum.”

Philip homurdanarak odadan çıkarken sol elini Daphne’nin göğüslerinde gezdirdi. Daphne’nin hayretler içindeki ifadesi gerçekten zehir yutmuş gibi görünmesine neden oluyordu.

Olympias ilk defa umursamadı. Meclise giremse de içini mutluluk kaplamıştı. Philip belki de bir seneliğine gitmişti! Ya da savaşta öldürülür veya kılıç ve oklardan çok daha fazla asker öldüren tifoya yakalanırsa sonsuza dek gitmiş olurdu. Daha da güzeli, Bizantion’daki o pis fahişesinden hastalık kapması olurdu.

Iris sütle dolu bir düzine altın kupayı taşıdığı tepsiyle odaya girdi. Olympias yasemin kokulu zeytinyağıyla makyajını silip lavanta suyuyla yüzünü yıkarken nedimeler de kupaları odanın dört bir yanında yere bıraktılar. Iris kraliçenin yatağının yanındaki kafesin kapısını açınca nedimeler çabucak reverans yapıp neredeyse birbirlerinin üstüne düşecek gibi kaçışarak odadan çıkıp kapıyı kapadılar.

Olympias döndüğünde bir düzine güzel yılan kafesten çıkmış, kıvrımlı bedenleriyle yerde sürünerek süt içmeye gidiyorlardı. Bilgelğin, şifanın ve ölümsüzlüğün simgesi olan bu yaratıklar Toprak Ana tanrıçasına hizmet eder, onun rahminin derinliklerinde yaşar ve yalnızca geceleyin ortaya çıkarlardı.

En büyüğü olan altın benekli zümrüt yeşili yılan, kraliçenin makyaj masasına çıkıp aynaya dolanarak siyah dilini dışarı çıkardı. Kraliçe, soğuk, kıvrımlı bedeninin, derisinin altında nasıl ürperdiğini hissederek hayvanı okşadı.

“Gel,” dedi geceliğinin kolunu sıyırarak.

Yılan koluna dolanınca Olympias onun kuvvetini, güçlü kaslarını hissetti. Yılan istese anında onu nefessiz bırakabilirdi. Gündüzleri Olympias efendi, o da evcil hayvanıydı. Fakat geceleri efendi yılan, Olympias ise onun kölesiydi.

Yılan başını hafifçe eğip karanlık, kapaksız gözleriyle ona baktı.

“Evet,” dedi Olympias. Yılanın ağzı inanılmayacak kadar genişçe açıldı ve sivri dişleri ortaya çıktı. Tıslayarak dişlerini kadının koluna geçirdi. Omzu bileğine kadar yarılmış, kemikleri dışarı fırlamışçasına keskin bir acı yayıldı. Olympias’ın soluğu kesildi, gözlerini kapadı ve yere yığıldı. Zonklayan acı tüm vücuduna yayılırken sırtını gererek çığlık attı.

Acı, spazmlara dönüşünce o kadar sıcak bastı ki kırmızı geceliğini çıkarıp soğuk mermer zeminde çırlıçıplak yattı.

Bir dakika sonra kıvrınması kesildi. Güçlkle gözlerini açtı ve kolundaki diş izlerine bakıp odaklanmaya çalıştı. Yılan da yanına gelmiş, etrafında kıvrılırken soluk teninin altındaki koyu mavi kanda bir kelime nabız gibi atarak yavaşça belirdi.

Yakında.

Olympias gözlerinde yaşlarla, “Evet, yakında,” dedi kahkaha atarak. Yıllarını harcamıştı. Ama bekleyişi yakında son bulacaktı.

Ritüel bir sonraki ay tutulmasında gökkubbe değiştiğinde etkisini gösterecek ve görünmez bir kapı açılıp büyüye güç verecekti. On senedir bu anı bekliyordu. *On sene.* Bir tutulmadan çok daha fazlasıydı; bir çağın sonunun habercisiydi, bin yıllık döngünün tamamlanmasının. Kuzeydeki yaşlı rahip ve rahibelere göre Tanrılar Çağı’nın sonu geliyordu ve sadece birkaç gün

içinde yeni ve henüz ne olduğu belirsiz bir çağa gireceklerdi. Pek çok filozof bu büyük kaymalar sırasında kaderlerin değiştirilebileceğini, lanetin kaldırılabileceğini ve imkânsız gibi görünen başarıların elde edilebileceğini öngörüyordu.

Olympias kan büyüüne bizzat sahip değildi fakat ritüelin gerektirdiklerini yapacaktı. Gereken kanı dökecekti. Sadece yeni çağın, daha önce adamı ona getirdiği gibi bu kez de getirmesi gerekiyordu. O kadar uzun zaman olmuştu ki Olympias onun yüzünü, ses tonunu, elinin dokunuşunu, sarıldığında vücudunun ağırlığını neredeyse unutmuştu. Yakında uzun boylu, geniş omuzlu, güçlü kuvvetli olacaktı. Yakında Olympias tahtta onun yanında oturabilecekti ve dünyayı planladıkları gibi birlikte yönetebileceklerdi: Onun ölümsüz kanı ve Olympias'ın güçlü inancıyla. O zaman Olympias'ın yoluna hiçbir şey çıkamayacaktı. Hiçbir şey.

Yılan, başını kraliçenin belindeki minik oyluma koyarak bedenine sıkıca dolandı. Yavaşça tüm vücudunda kıvrıldı; dizlerinin arkasını, avuçlarını, kulak memelerini keşfediyordu. Pulları, kadının yanan tenine pürüzsüz bir serinlik veriyordu.

Riel sonunda bir halat gibi bacaklarının arasına kıvrıldığında gaz lambaları söneli çok olmuştu ve Olympias saçının, kollarının ve göğüslerinin üstünde bir hareket hissetti.

Gözlerini açamıyordu ama diğer yılanların da kıvrılıp uymak için üstüne çıktıklarını biliyordu.

ONUNCU BÖLÜM

Cyn oku kirişine yerleştirdi, gökyüzünde uçan kargaya baktı –son zamanlarda sürüler halinde toplanmaya başlamışlardı– yayı kulağına kadar gerdi ve oku berrak, mavi gökyüzüne fırlattı. Ok, karganın göğsüne saplandı ve hayvan kanatlarını çırparak yere düştü.

Kız, Heph’e baktı fakat Heph onu tamamen görmezden gelerek bir mancınığın yaylarını inceliyordu. Diodotus ne zaman bir teçhizatı incelemek ya da bir halatın dayanıklılığını kontrol etmek için eğilse diğerk adamlar gizlice ona bakıyorlardı. Özellikle de Heph’in arkadaşı Priksos –geniş, sevecen yüzlü iriyarı asker– Cyn’den gözlerini alamıyordu. Sonuçta erkeklerin dikkatini çekmek için bu kıyafeti seçmişti: Deri göğüs zırhı, kısa deri etek ve çizme. Fakat sarayın duvarı ile nehir arasında kalan, mancınık, kuşatma silahları ve koçbaşlarıyla dolu bu düzlüğe gelmesinin sebebi diğerk adamlar değildi.

Heph, “Ateş!” diye bağıınca iki adam mancınığı gönderdi. İki buçuk metrelik oval kol gürültüyle havada kavis çizdikten sonra yere çakılarak büyük bir kaya parçasını havaya fırlattı. Kaya sessizce havaya uçtu ve alanın diğerk tarafına düşerek bir toz bulutu kaldırdı.

Sahanın ucundaki iki adam taşın yanına ucunda kırmızı bayrak olan uzun bir çubuk saplarken Heph de ellerini gözlerine siper etmiş, onlara bakıyordu. Bu atış bir öncekinden daha uzağa gitmişti ama Cyn'e göre, ufak ayarlamalarla mancınının daha uzağa fırlatmasını sağlayabilirlerdi.

Diodotus övgülerini homurdanırken Heph, Telekles'e bakıp başıyla onaylayarak, "Fena değil!" dedi. "Pankratios! Menton!" diye bağırdı Heph. "Yayları daha sıkı gerin." Bir adam kolu çevirirken diğeri de bölmeye ağır bir taş koydu.

Cyn yüzünü ekşitti. Kendisi bu adamlardan daha iyi iş çıkarmakla kalmaz, onları Heph ya da İskender kadar iyi yönetebilirdi de. Fakat tabii ki buna izin verilmiyordu.

Her zaman böyle değildi. Daha birkaç sene öncesine kadar Philip mancınık ve kuşatma silahları üzerinde askerlerle birlikte çalışmasına izin veriyordu ve bu şirin küçük kızın kendilerine yardım etmesi adamların hoşuna gidiyordu. Şimdiyse kadın olduğu için bunları yapmasına izin verilmiyordu. Kadınlar zamanlarını dokuma ve dikişle geçirmeliydi. Geçen sene Olympias, Cyn'in odasına dokuma tezgâhı kurdurmuş ve onunla bir duvar süsü yapmasını önermişti. Cyn bir çekiçe tezgâhı parçalara ayırmış, kırık tahta parçalarını uzun bir kumaşa bağlayarak bir not eşliğinde kraliçeye göndermişti: *Olympias, dediğin gibi dokuma tezgâhıyla bir duvar süsü yaptım.*

Artık kral ile kraliçe, Cyn'in evlenmesini bekliyordu. Cyn tüm taliplerini korkutup kaçıracağını belirtmişti fakat tuhaf davranışlarının krala ülke dışında büyük utançlar yaşattığının farkındaydı ve yakında kral onu ölümle tehdit etse hiç şaşırmasdı.

Tabii gerçek ihanetin kanını ve onunla birlikte duman büyüsunü ele geçirirse her şey farklı olacaktı.

Annesi boş yere ölmüş, istemediği bir evliliğe mahkûm edilmişti.

Cyn aynısını yaşamayacaktı.

Yaz ortası çimenlerinin ve sıcak toprağın kokusunu aldı. Güneşin esmer tenini yaktığını, saçlarını ısıttığını, öfkesini biraz olsun dindirdiğini hissediyordu. Deri kıyafeti üstüne yapışmıştı.

Yakınlarda daha çok asker ahşap zemine düz yerleştirilmiş yay gibi görünen mancınığı dolduruyordu. Bir adam, acımasız demir ucuna *Philip'ten Selamlar* yazılı –babasının espi anlayışı böyleydi– iki metrelik sürgüyü yerinde tamir ediyordu.

Gökyüzünde kuş var mı diye bakındı, göremeyince, kölesinin sabah şehrin batı kapısından ve kuzeydeki uçurumu andıran duvarların çevresinden askerlerin izini sürerek getirdiği okçuluk nişanlarının yanına gitti. Samanla doldurulmuş kare kanvasa iç içe geçmiş farklı renklerde daireler çizilmişti. Cyn sadağından bir ok alıp fırlattı. Ok havayı yarararak hedefi tam on ikiden vurdu. Heph başını bile çevirmedi.

Koçbaşını söken altı askerin yanına gitti. Uzun mesafelerde kuşatma silahları parçalarına ayrılır, ahşap kısımlar, halatlar ve yaylar vagonlarla taşınırdı. Eğitimli askerler savaştan önce ve sonra onları çabucak nasıl birleştirip sökeceklerini bilirdi. Fakat Cyn adamların devasa ağaç gövdesini düşman kapısına çevirmelerini engelleyen deri kaplı vagonu sökme işini başaramadıklarını görebiliyordu. Sağ alt köşelere kazınmış numaralara dikkat etmeden parçaları yere atıyorlardı. Alttaki parçalar düz, üsttekiler ise eğimliydi. Doğru sırayla ayıramazlarsa yeniden birleştirmeleri çok uzun zamanlarını alırdı. Cyn, adamların sayıları bilip bilmediklerini merak etti. Muhtemelen okuma yazma bilmiyorlardı. Onların komutanı kendisi olsaydı...

Heph sol elini kalın bir parçanın üstüne koyarak adamlarla konuştu.

Cyn okunu fırlattı. Ok tam da Heph'in başparmağı ile işaretparmağı arasındaki kısma saplandı.

İşte bu, Heph'in dikkatini çekmişti.

Öfke saçan gözlerle oku çıkarıp kızın yanına giderken eteğinin metal uçlu derisi sallanıyordu. Cyn bile kendi cüretine biraz şaşırmişti; utanç ifadesi tamamıyla yapmacık sayılmazdı.

“Çok üzgünüm,” dedi. “Bu defa çığırından çıktı.”

“Çığırından çıkan sensin,” dedi Heph oku kızın gözünün önünde sallayarak. “Düşmanlar dört bir yandan Makedonya’nın etrafını sarmış durumda ve biz Philip’in ordusu olmadan savunmasız haldeyiz. Bu ölüm kalım meselesi. Senin oyunlarına ayıracak vaktimiz yok.”

Cyn onun öfkesinden, gözlerindeki ateşten, hızlı soluklarından ve kendisinininkine çok yakın olan dudaklarından heyecanlandığını fark etti. Heph’in gözleri kısacık bir an yüzünden göğüslerine kaydığında, Cyn göğüslerinin arasından damlayan teri gördüğünü biliyordu.

Botlarına baktı. “Heph. *On sekiz* yaşındayım,” dedi. “Geçmişte birbirimizle uğraştığımız oldu, biliyorum. Ama o zaman çocuktuk. Artık çocuk değilim.” Deri yeleğini, göğüslerini açığa çıkaracak şekilde düzeltti. “Ayrıca bilgin olsun, o ok serseri bir oktu. Kafam o kadar dolu ki atarken hedefi kaçırdım.” Başını kaldırıp Heph’in gözlerine baktı.

Heph ona bakarken Cyn de öfkesinin yatıştığını hissedebiliyordu. “Neymiş kafanı kurcalayan?”

Kız omuz silkti. “Hangisinden başlayayım? İskender için endişeleniyorum. Farklı bir şeyler var. Kral naibi olduğundan beri bir şeyler değişmiş gibi.” Heph sabırsızca ona bakınca Cyn devam etti. “Ve biri *Hellion*’u bilerek serbest bırakarak senin turnuvayı kazanma şansını mahvetti. Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum. Artık kimsenin ne düşündüğünü bilmiyorum.”

Heph başını çevirip güneşten gözlerini kısıtı. “Her şey değişir,” dedi usulca. Cyn küçük bir zafer kazandığını hissetti: Onun canını acıtan bir şey bulmuştu. Fakat Heph hemen başını

salladı. “İskender çok meşgul. Kral naibi oldu. Ama, bir haftadır peşimizde dolanmanın sebebi bu değildir.

Cyn kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ben savaştan, bu adamların çoğundan daha iyi anlarım. Ayrıca burası gerçek bir savaşa en çok yaklaşabileceğim yer. Amazonlar...”

“Sekiz yüz sene önce yaşadılar,” diye tamamladı Heph. Yüz ifadesi tamamen yumuşamıştı. “Ve Truva savaşında yüzlerce Yunanlıyı öldürdükleri için ortadan kaldırıldılar.” Gülümseyince Cyn onun yakışıklılığından etkilendi. “Ama hâlâ yaşasalardı eminim sen müthiş bir Amazon olurdun. Onlar dünyanın en iyi okçularıydı.”

Cyn gülümsedi.

“Bir Amazon’a okçuluk konusunda tavsiye vermeye çekiniyorum ama bir tüyo ister misin?” diye sordu Heph.

Cyn, Heph’in ne öğretebileceğini merak ederek başını yana eğdi. Heph ondan yayını aldı ve sadağını kendi omzuna taktı.

“Hareket halindeki kuşları vurduğunu gördüm,” diye açıklamaya başladı, “fakat hep sabit duruyorsun. Sorun şu ki savaşta hareket halinde olan yalnızca düşmanın değil; sen de hareket edersin ve farklı duruşlarda da hızlıca vurman gerekir. Şöyle mesela...” Hedef tahtasına arkasını dönüp sadağından bir ok çıkardı ve sol omzunun üstünden fırlattı. “Ya da böyle.” Yere eğilip bir ok daha fırlattı. “Şimdi sen dene.”

Cyn tüm vücuduna sıcak bastığını hissetti. Heph’in hedef tahtasındaki üç okuna ve kendisininkilere bakakaldı. Sadağını ve yayını geri alır almaz hemen yere çömelip atış yaptı. Oku, hedeften uzağa, tahtanın kenarına saplandı. Az önce kendisini amazonlarla kıyaslamasının ardından ne kadar utanç vericiydi. Kendinden tiksiniş gibi bir ses çıkardı.

“Bak,” dedi Heph onun yanına çömelerek. “Hızlı hareket ederken konsantrasyonun da sabit olmalı, durup nişan almak için hiç acelen yokmuş gibi. Yayı biraz daha yakında tut, şöyle.”

Arkadan kolunu uzatıp dolayınca Cyn heyecanla ürperdi. “Şimdi gözlerini kapa.”

Cyn gözlerini kapadı. Heph yağlı deri ve limonlu parfüm kokuyordu. Erkeksi, güzel bir kokuydu.

“Gerçekten savaşta olduğumuzu farz et,” dedi kollarını daha sıkı sararak. Göründüklerinden daha büyük, daha güçlüydüler. “Yaralı atlar dörtnala koşuyor, dehşet içinde kişniyorlar. Askerler mızrak atıyor, kılıçlarıyla birbirlerini doğruyor ve acıyla haykırıyorlar. Otlar alev almış, kara duman görüşünü engelliyor. Her an öldürülebilirsin. Ama sakinsin. Güçlüsün. Odaklandın. Şimdi gözlerini aç ve bir saniye içinde okunu at.”

Cyn dediğini yaptı. Oku hedefi birkaç santimle kaçırdı. Heph ayağa kalkıp dizlerindeki tozu silkeledi. “Alıştırma yap, Cyn,” dedi. “Oyalanmadan okunu fırlat. Bir kütüğün üstünden atlarken fırlat. Dizlerinin üstüne çöküp fırlat. Ama odaklanmanın, metanetin gücünü unutma. Bunu herkes öğrenebiliyorsa sen de öğrenebilirsin.”

Cyn başıyla onaylayarak ayağa kalktı. Heph tabii ki haklıydı. Ama Cyn’le dalga geçmek yerine ona yardım etmişti. Bunu herkes yapmazdı.

Aslında düşününce, kimse yapmıyordu.

Uzun bir süre birbirlerine baktılar. Aynı anda konuşacaklardı ki Diodotus’un, “Ateş!” diye bağıırışı üzerine bir kayanın daha fırlatılmasıyla bölündüler.

Cyn uzun, siyah buklelerini geriye atıp alana baktı. Dikkat çekme çabalarının sebebini göz ardı etmemeliydi. “İskender nerede?” diye sordu. “Bir haftadır sizi yan yana görmüyorum. Eski dostlara ayıracak vaktin yok mu?”

Heph alnındaki ter damlasını sildi. “Ticaret, anlaşmalar ve vergilerle ilgili meclis toplantılarıyla meşgul.”

“Ve turnuvada bulduğu o kızla vakit geçirmekle.” Cyn başını iki yana salladı. “Tabii çektiği *Hellion* numarasından sonra se-

ninle yüzleşme cesareti bulamamıştır...” Ellerini ağzına götürdü. “Öyle demek istemedim... Ben... Şey...”

Heph’in keyifli ifadesi, bezle yüzünden silinmiş gibi anında kayboldu. “*Hellion*’un serbest bırakılmasıyla İskender’in ilgisi yok. Turnuva boyunca kraliyet locasındaydı.”

Cyn çabucak, “Evet, tabii, haklısın,” diyerek ona katıldı. “Ben de öyle dedim. Hizmetçiler dedikodu yapmayı sever, bilirsin. Saçma sapan hikâyeler. Onlara itibar edilmez.”

Turnuvadan beri sekiz gündür tüm hizmetçiler, tuvalet temizleyicisi kambur Bardas’ın yarışmadan önceki gece *Hellion*’u neden arena kapılarının yakınındaki kilere götürdüğünü gerçekten de konuşup duruyorlardı. Vahşi yaratığın gece boyunca bir şekilde sessiz kalmasını sağlamış ve turnuva sırasında, herkesin dikkati arenadayken kapıları açıp onu içeri sokmuştu. Ne yazık ki *Hellion* arenaya girmeden önce Bardas’ı yediği için adam sorgulanamamıştı.

Kral Philip’in oyunu gizlice kızıştırmak istediğini ve talimatlara uyarsa özgürlüğünü ve bir kese gümüş kazanacağını söyleyerek köleyi ikna etmek kolay olmuştu. Turnuvadan bir gece önce *Hellion*’a uyku ilacı vermişler ve ikisi birlikte onu kilere götürmüşlerdi, ardından Cyn, Bardas’a ilaçlı şarap vermişti. *Hellion* turnuva sırasında uyandığında hâlâ uyumakta olan köleyi öldürmüştü. Cyn elinde kılıç ve kalkanla kilerin kapısını açıp *Hellion*’u arena kapısına yönlendirmişti.

“Hizmetçiler üstlerini kötü göstermek için çirkin hikâyeler uydurur,” dedi Heph. Fakat o kadar da kendinden emin konuşmamıştı.

Cyn saçlarını arkasına atıp okları çıkarmak için hedef tahtasına gitti. Heph de onunla birlikte yürüdü. “Çok doğru,” dedi Cyn. “Çoğu yalan söylüyor çünkü yapacak daha iyi işleri yok. Benim nedimem de bana İskender ile Katerina arasındaki bir komplo teorisini anlattı. Katerina’nın arkadaşının turnuvada

galip gelmesi için plan yaptıklarını ve sonra da kazançlarını bölüşüklerini iddia ediyor.”

Tahtadan bir ok çıkardı ve bir mancınığa koşan Erissalı Jacob’ı işaret etti. Arkasında da daha ufak tefek bir adam vardı ve ikisi de kocaman taşlar taşıyorlardı. “Fakat İskender’in naip olarak kraliyet hazinesindeki paraya erişimi var. Altın kazanmak için böyle numaralara ihtiyacı yoktu.” Kanvasın oldukça derinine saplanan bir oku çıkarmaya çalışırken yüzünü buruşturdu.

Heph şaşırılmış görünüyordu. “İskender’in kraliyet hazinesine erişim hakkı mı var? Ben sanıyordum ki meclis...”

Cyn ona bakıp sırtıttı. “Sence Philip altını idare etmeleri için şuradaki yaşlı adamlarına izin verir de kendi oğluna vermez mi?” Heph’in bakışlarından kaçındı. Heph’in İskender’in cömertliğine ne kadar güvendiğini çok iyi biliyordu. Tabii ki prensin hazineye erişimi yoktu. Ama onu yalanına inandırması gerekmiyordu; şüphe tohumları ekmesi yeterliydi. Son oku da çıkarıp hepsini birden sadağına koydu.

“Yani eğer İskender Hellion’u gerçekten de serbest bıraktıysa bunu kesinlikle altın için yapmadı,” diye devam etti. “Farklı bir sebepten olabilir. Yine de, senin ölümüne sebep olabilirdi...”

Heph homurdandı. “Hellion’u İskender serbest bırakmadı,” dedi. “O bana zarar gelmesini istemez. Bu, duyduğum en aptalca şey.”

“Eminim haklısındır,” diye karşılık verdi Cyn rahat bir tavırla. “Hizmetçilerim aptalca şeyler hakkında dedikodu yaparlar ve neredeyse hiçbiri doğru değildir.” Gözlerini ondan ayırmadan ve vücudunun her hareketinin farkında olarak yavaşça Heph’in dizlerinin yanında eğildi. Çocuğun ayağının dibindeki kuş dolu torbayı aldı. Kalktığında yüz yüzelerdi. Cyn altdudağını yaladı. “Hellion’a gelince, sanırım bu kuşları ona vereceğim. Benimle gelmek ister misin?”

Heph sadece bir anlığına tereddüt etti. “Tamam. Bir dakika bekle.” Cyn onun Diodotus’un yanına rahatça koşuşunu izledi. Diodotus’un omzuna dokundu. Cyn olduğu yerden konuşmalarını duyabiliyordu.

“Prenses Cynane’i saraya götürüyorum.”

“Tanrılara şükürler olsun!” diye homurdandı eğitmen. “Onu buradan uzaklaştırdı da adamlar odaklanabilsinler. Salyaları üniformalarına akmaya başladı.” Cyn sadağındaki okların tıkırtısıyla yürürken Heph’in bakışlarını sırtında hissediyor, gülmeden edemiyordu.

Kışlaların ve demirci kulübesinin önünden geçip arka kapıdan çıktılar ve dar merdivenlerden kraliyet hayvanlarının bulunduğu yere gittiler. Philip egzotik hayvanların sanatsallığını takdir eder, kasların ve kemiklerin bu kadar çok şekil almasından etkilenirdi. Yabancı krallar hediye olarak bir sürü hayvan göndermişlerdi: Etiyopya’dan siyah-beyaz çizgili at, Hindistan’dan geveze maymun ailesi, Mısır’dan devekuşu, Pers İmparatorluğu’ndan yumru bacaklı, aşırı uzun boyunlu, kahverengi benekli Afrika ineği ve heybetli bir kaplan.

Yayılp yatmış, güneşin altında hızlı hızlı nefes alan *Hellion*’un kafesine doğru ilerlediler. Onlar yaklaşırken sarı gözlerden biri açıldı ve bir süre sonra kapandı.

“Anlamadığım şey, birinin bu canavarın arenaya gizlice nasıl sokabildiği,” dedi Heph başını iki yana sallayarak. Cynane’in yeniden gülümsememek için tüm iradesini kullanması gerekti. *Biri* demiş olabilirdi ama Cyn, ancak kraliyet ailesinden birinin bunu yapabileceğini anladığını *görebiliyordu*. Bu da şüpheli listesini bir hayli kısaltıyordu.

Tam da o sırada hayvanat bahçesinde konuşma sesleri duyuldu. Prens ve Katerina baş başa yürüyorlardı. Heph onları görünce gerildi ama sonra arkasını döndü fakat Cyn onlara bakarken, iki genç ve çekici insan arasında normalde görülen fiziksel çekimi

göremedi. Birbirlerine dokunmuyorlardı, hatta o kadar yakın da yürümüyorlardı ve ikisi de birbirlerinden çok hayvanlarla ilgiliydi. Rahat görünüyorlardı. Tuhaf bir görüntüydü ve Cyn bir an için Katerina'nın saraya yeni geldiğini neredeyse unutuyordu. Davetsiz misafir olduğunu. Ama aralarında her ne geçiyorsa, Cyn için bunun pek de önemi yoktu. Asıl önemli olan, kızı da kullanabilecek olmasıydı.

Tıksınmış gibi bir ses çıkardı. "İskender'in o köylü kıza sarayda istediği kadar kalabileceğini söylediğinden haberin var mıydı?"

Heph kaşlarını çatarak ona baktı. Tabii ki *haberi yoktu*. Kararan gözleri yanlarındaki kafesin içinde yatan canavarınkı kadar öfkeli –ya da aç– görünüyordu.

"Özür dilerim," dedi Cyn. "İskender'in sana söylediğini sanmıştım." Cyn dönüp parmaklıkları tuttu, parmaklarının altındaki soğuk demirin tadını çıkardı. "En yakın arkadaşımın bir erkek bulduğu zamanı hatırlıyorum da. Tüm vaktini onunla geçirirdi... Yıkılmıştım." Yalan. Hepsi yalandı. Cyn'in hiçbir zaman arkadaşı olmamıştı. "Hayatın işleyişinin böyle olmadığını anlamaya başlıyorum."

Torbasından sertleşmeye başlamış kargalardan birini çıkarıp parmaklıkların arasından attı. *Hellion* anında fırlayıp kızın hemen geri çektiği eline atıldı. Fakat Cyn arkasını dönerken dev pençeleri parmaklıkların arasından geçip deri yeleğinin arkasına saplandı.

Cyn nefessiz kaldı.

Yapmacık bir çığlık atmayı planlamıştı ama onun yerine acı ve şaşkınlıkla bağırdı. Hayvanın pençeleri yeleğinden sırtına girmişti. Acı ve tehlike tüm vücuduna hem korku hem de heyecan yayılmasına sebep oluyordu ve Heph hiç düşünmeden bıçağını çıkarıp yarattığın omzuna sapladığında kendini hiç olmadığı kadar canlı hissediyordu.

Hellion, Cyn'i bıraktığında kan akıyordu ve dehşet verici, vahşi kükremesi duyuldu. İskender yanına gidip onu yavaşça yere yatırdı.

Kulakları kafasına yapışmış olan canavar duvarları sarsarcasına tıslayınca yakınlardaki maymunlar korku ve panikle çığlık atmaya başladılar. Hellion'un sivri dişlerinden salya akıyordu. Heph bıçağını yeniden kaldırdığında gözlerindeki sakinlik, Cyn'i neredeyse korkutacaktı. Daha önce bahsettiği metanetti bu. Sarsılmaz. Korkusuz. Güçlü.

"Heph! Dur!" Prens'in emri Heph'in gözlerini perdeleyen sisi kaldırmış gibiydi. İskender fırlayıp Heph'in kaldırdığı kolunu kafesten uzaklaştırdı. "Ne yapıyorsun?"

Heph kolunu çekti. "Ne demek ne yapıyorsun? Yaratık, kız kardeşine saldırdı."

Hellion ürpertici bir kükreme ile inleme arası bir ses çıkardı. Üstünden kan damlayarak kafesinin bir köşesine gitti ve yarasını yalamaya başladı.

"Gereğinden fazla vurdun ona. Parmaklıkların arkasında, öyle değil mi? Geçen haftadan beri sinirli olduğunu biliyorum." Heph'in yanaklarının kıpkırmızı olması için İskender'in turnuvarının ismini yüksek sesle söylemesine gerek yoktu. "Sinirli aptal bir hayvandan çıkarman yanlış."

İskender'in bakışlarına karşılık veren siyah gözler yine sisliydi; gururun ve öfkenin sisi. Cyn bu sisi biliyordu. Kendi içinde de sürekli dönüp duruyordu.

Bir süre sonra Heph sonunda bıçağını kınına soktu. "Elbette, Majesteleri." Sözleri bıçak gibi keskindi.

Bu sırada Katerina ise kafesin yan tarafından dolaşmış, bir elini parmaklıkların arasından geçirip sızlanan hayvanı usul usul okşuyordu. Cyn yaratığın koca kafasını çevirip kızın elini -hatta tüm kolunu- koparmasını bekliyordu ama aksine, Hellion rahatlamıştı. Bu köylü kız ile azman gibi canavar arasında tuhaf

bir tür bağ olabilir miydi? Kat'in gözleri kapalıydı ve *Hellion*'un solukları yavaşladı; sızlanmaları mırlamaya dönüştü. Sonsuzluk gibi geçen süre boyunca diğerleri şaşkınla onları izledi. Hepsi de kıpırdamaya ya da tek kelime etmeye korkuyordu.

"Katerina," diye fısıldadı İskender. "Elini... yavaşça... çek."

Kat ona tuhaf bir rahatlama ifadesiyle baktı. "Yarası yüzeysel görünüyor. Sıcak su, iğne, iplik ve temiz bandaja ihtiyacım var. Sanırım onu iyileştirebilirim."

İskender şaşkınlıkla bakakaldı; ardından Cyn'e ve *Hellion*'a baktı. "Önce adamlarımın onu bağlaması gerek. Dünyanın en yırtıcı yaratıklarından biridir. Elini koparmadığına şaşırdım."

Katerina omuz silkti. "Her türlü hayvanla bir sürü deneyimim var," diye cevap verdi ve ayağa kalkıp elbisesini silkeledi. Sonra Cyn'e döndü. "Yaralanmalara sebep olan şey deneyimi *olmayan* insanların dikkatsizliği, ki bu durumda da az kalsın *Hellion*'u öldürecekti."

Cyn o kadar afallamıştı ki bir an konuşamadı. Bu altsınıftan, köylü aksanlı kız kim olduğunu sanıyordu da Cyn'e, bir prensese söz söyleyebiliyordu? Hele de kanaması varken. Onun yaraları bir hayvanınkinden daha mı önemsizdi?

Kız, Cyn'in yalnızca aptal gibi görünmesine sebep olmuyor, bir de bunu Heph'in önünde yapıyordu.

"Çok üzgünüm," dedi Katerina'nın makyajına ve takılarına küçümser bir ifadeyle bakarken. O an kızın prene ait olması umurunda değildi. *Onu* aşağılamaktan daha önce hiç çekinmemişti. İskender ona ne yapabilirdi ki? "Ama tören atı gibi süslenmiş bile olsa köyden gelen bir katırdan tavsiye almaya alışık değilim. Canavarlara böylesine ilgi duyan biri sarayda değil onların arasında yaşamalı."

Cyn, kendi de bunu biliyormuş gibi Katerina'nın ifadesinin öfkeden utanca dönüştüğünü görünce memnun oldu.

İskender aralarına girdi. “Bu kadarı yeter, Cynane.” Heph’e döndü. “Son zamanlardaki davranışlarını anlamıyorum.”

“Ben de *seni* anlamıyorum,” diye karşılık verdi Heph.

İskender şaşkınlık ve hayal kırıklığıyla bakarak başını iki yana salladı. “Lütfen. Kız kardeşime yardım et.” Ardından arkasını dönüp uzaklaştı. Küçük köylü oyuncacı da hemen arkasından koştu ve Heph arkalarından bakıp uzaklaşmalarını izledi.

Öfkesini bastıran Cyn sendeleyerek ona bir adım yaklaştı.

“İyi misin?” diye sordu Heph kolundan tutarak.

“Sadece biraz başım dönüyor,” dedi Cyn. Parmağıyla yelegeine geçen kanı hissetti ve bu, Duman Soyu’nu bulması için bir hatırlatmaydı: Acıya ve ölüme karşı yenilmez olmak için. “Biraz uzansam iyi olur.”

“Seni odana götüreyim,” dedi Heph. Ve Cyn tam da bunu istiyordu.

Odasına giden koridorda Cyn gerçekçi görünmesini umarak bayılır gibi yaptı. Heph kollarını ona dolayıp kızı kucağına aldı ve odasına kadar taşıdı.

Uzun boyuna rağmen Cyn onun sıcaklığında kendini güvende hissediyordu. Bu şekilde uykuya dalabilirdi: Bir kez olsun güvende ve kendisiyle ilgilenildiğini hissederek, o yürürken kucağında bir aşağı bir yukarı sallanarak ve kalp atışlarını dinleyerek.

Heph tekme atarak odanın kapısını açtı ve kızı dikkatlice yatağına yatırdı.

“Hizmetçilerini çağıracağım,” dedi.

Cyn bir anda oturdu. “Bu çok aptalca,” dedi. “Kurtarılmayı bekleyen küçük bir kız olmadığımı biliyorsun.” Ayaklarını yataktan sarkıtırken yüzünü buruşturdu. “Omzum,” dedi mırıldar gibi.

Heph kızın yanına oturdu. “Bir bakayım.” Sol kolunun altındaki zırhı yavaşça çözüp askısını açtı. Zırhın arka kısmı aşağıya kaydı, ön kısmıysa sağ omzundan sarkarak sol göğsünün bir

kısmını açıkta bıraktı. Cyn, delikanlının hızlıca nefes aldığını duyduğuna yemin edebilirdi.

Heph gür saçlarını nazikçe elinde toplayıp sağ omzundan bıraktı. “Bir bakalım. Çok derin değiller,” dedi yara izlerini inceleyerek. Cyn teninde onun dokunuşlarını hissedebiliyordu.

“Hayal kırıklığına uğradım,” diye karşılık verdi Cyn. “Senninkiler kadar derin olmalarını umuyordum.”

“Öyleyse daha iyisini yapmalısın,” diye dalga geçti Heph fakat kürekkemiğine ve boynuna hafifçe dokunurken Cyn onun hassasiyetini hissediyordu. “Tabii yine de temizlenmesi gerekiyor.” Yumuşak bir keten bez ile el yüz yıkama leğeninden bir kâse su alıp yatağa götürdü. Yaraları dikkatlice temizledi. Cyn onun vücudundan yayılan sıcaklığı, ensesinde nefesini hissederken soğuk suyla beklenmedik bir şekilde ürperiyordu. Heph’in parmakları tenini adeta tutuşturuyordu.

Heph havluyu ve suyu yatağın yanındaki masaya bıraktı. “Sanırım yaşayacaksın,” dedi ayağa kalkarken.

Cyn de ayağa kalkıp onun elini tuttu. “Artık gerçekten kadın olduğumu, sürekli dikkat çekmeye çalışan kız olmadığımı bilmeni istiyorum.”

Heph güldü. “Bugün beni kandırabilirdin.”

Cyn de güldü. “Çocukken tuhaf yollarla göstermiş olsam da senden her zaman biraz hoşlanıyordum.”

“Botlarımı kurtlarla doldurduğun zaman mı mesela,” dedi Heph gözleri neşeyle parlarken.

“Ama sen de sonra yatağıma kurbağa koydun.”

“Ama sen de sonra atımın eyerinin altına diken koydun. Beni üstünden attı.”

“Ama sen de sonra şarabıma olgunlaşmamış mürver koydun. Kustum.”

“Ama sen de sonra attığın okla az kalsın parmaklarımı koparacaktın.”

“Ah.”

Orada öylece durup birbirlerine baktılar. Cyn hâlâ Heph'in elini tutuyordu.

Heph'in solukları hızlandı. Gözleri kısmen açıkta olan göğsüne kaydı. Gitmek ya da kalmak konusunda kafasının karışık olduğu belliydi.

"Sanırım... gitmeliyim," dedi ama herhangi bir harekette bulunmadı.

"Nasıl olacağını hiç merak etmedin mi?" diye sordu Cyn.

"Neyin?"

"Öpüşmemizin. Öğrenmek istemez misin?" Ona uzandı.

Heph aralarındaki mesafeyi kapattı.

Sıcak, derin, uzun bir öpücüktü: Heph'in dudakları kızın saçlarında, boynunda, gözlerindeydi. Cyn teninde antrenman sahasından kalan tuzlu ve topraksı kokuyu alabiliyordu.

Heph geri çekildi. Sıcaklığı, kokusu, her şeyi bir anda girdince Cyn ürperdi.

"Cyn," dedi yavaşça. "Kral Philip'e ve İskender'e karşı sorumluluklarım var. Sen kralın kızıydın, en yakın arkadaşımın kız kardeşisin. Ne kadar güzel olursan ol, bu onur kırıcı..."

"Haklısın," dedi Cyn dikleşip sabırla başını kaldırarak. İçten içe kalbi şarkılar söylüyordu. Daha fazlası için geri geleceğini biliyordu. "Buna karşı koymak zorundayız. *Bu* her neyse."

Heph parmaklarını dağılmış saçlarında gezdirdi, tuniğini düzeltti, bir şey daha söyleyecekmiş gibi duraksadı.

Fakat konuşmak yerine başıyla selam verip odadan çıktı ve kapıyı yavaşça kapadı. Cyn oda karanlığa gömülmüş gibi hissedince kendine şaşırdı.

Yatağa atlayıp yastığını yumruklamaya başladı. Heph olduğunu varsayarak. İskender. Katerina. Olympias. Philip. Hepsinin cehenneme kadar yolu vardı. Ardından en çok kendine kızgın olduğunu fark ederek durdu.

Heph'ten biraz fazla hoşlanmaya başladığını biliyordu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Jacob kahvaltı tepsisini kendisiyle birlikte turnuvada hayatta kalmayı başaran Tyrrhoslu Timaeus'un çoktan oturduğu eski, aşınmış ahşap masaya taşırken kışlaların yemekhanesi tuhaf bir şekilde boştu. Philip askerlerinin çoğunu alıp gitmişti; her zamanki kahkahalar, yaltaklanmalar, sandalyelerin yere sürtünme sesleri ve çanak çömleklerin takırtısı da onlarla birlikte gitmişti. Ter ve yere dökülen şarap kokusu bile azalmıştı. Uzak bir köşede, geride kalan yarım düzine asker ekmek kırıntıları ve kemik dolu tabakların yanında zar oynuyordu.

Bir haftalık eğitimin ardından Jacob'ın omuzları ve sırtı ağrıyordu. Kolundaki kesik zonkluyordu ve kanayan yarası için temiz bandaj bulması gerekeceğini bir kez daha hatırlamış oldu. Tek kelime etmeden tepsisini masaya koyup banka, Timaeus'un yanına oturdu. Kısa boylu adam ona selam verirken yüksek sesli çiğnemesi, emmesi ve şapırtısı neredeyse hiç kesilmedi.

Belki fazla iyimser düşünmüştü ama Jacob diğer piyadelerle Bizantion'a gitmeyi ummuştü. Fakat sıkı çalışmalarına rağmen ne Jacob ne de Timaeus seçilmişti. Çok yenilerdi, çok hamlardı; eğitmenleri Diodotus böyle söylemişti. Burada kalıp eğitimlerine devam etmeleri ve kalan askerlere Pella'yı korumalarında

yardım etmeleri gerekiyordu. Jacob turnuvada şampiyon olunca her şeyin çabucak rayına oturacağını sanmıştı. En güvenilir şey de dâhil...

Hayır. Onu düşünmeyi reddediyordu. Saraydan gelen mesajlarına kafa yorup “prens benden hoşlandı” cümlesinin ne anlama geldiğini bulmaya çalışarak yeterince heba olmuştu.

Kızın nasıl olup da saraya girdiğini, kendisinin de buraya nasıl düştüğünü bir türlü aklı almıyordu (ya da tahmin etmeye katlanamıyordu). Küçük kardeşi Calas yürümeyi öğrenirken fırının altındaki ocağa, sıcak kömürlerin üstüne düşüp kolunu yaktığı zamanki gibi kendini çaresiz, gözü kara hissediyordu. Jacob olan biteni ağır çekimde görmüş –neler olacağını anlamış– fakat zamanında durduramamıştı.

Kabarık ekmek, Doğu baharatlarıyla hazırlanmış yumurta ve bir butla dolu tabağına bakarken şükretmesi gerektiğini biliyordu. Bazen hâlâ bunun bir rüya olmadığına inanmakta zorlanıyordu: Evde, muhtemelen arka bahçelerindeki kümeste yetiştirdikleri tavşanı ya da Kat’le birlikte tuttıkları balıkları yiyor olurlardı. Eğer iyi avlanmamışlarsa yalnızca siyah ekmek, keçi peyniri ve zeytin yerlerdi. Bir hafta öncesine kadar hiç biftek ya da nane soslu kuzu budu yememişti. Daha bir gün önce ot ve peynirle doldurulmuş bir tavuğu silip süpürmüştü. Vücudunun olduğunu, özellikle kollarının ve göğüslerinin güçlendiğini hissediyordu. Karnı ise hâlâ örs gibi sert ve düzdü.

Dünkü çalışmadan sonra çenesi hâlâ ağrısa da bir ısırık aldı fakat ekmeğine karışan tuzlu domuz eti yağı, göğsündeki çalkantıyı dindirmeye yetmiyordu.

Timaeus artık tertemiz olan kemiği tabağına atarken keyifle gülümsedi. “Turnuvada neden korkunç bir şekilde ölme riskini aldım, biliyor musun?” diye sordu ballı kekten koca bir dilimi ağzına tıkarken. Lokmasını çiğnerken sorusunu kendi cevapladı: “Çünkü açtım. Evde hiç bu kadar yemeğimiz olmazdı. Sanırım

bu yüzden tam büyümedim.” Bir ısırık daha alıp ağzından her yere kırıntı saçı. “Ama eğer turnuvada başarılı olursam beni besleyecekleri bir pozisyona getirileceğimi biliyordum. Sen bir kese altın sahibi oldun, Jacob ama ben de her gün yemek yiyorum ve bu da en az altın kadar iyi bir şey.”

Tim’e bakan Jacob gülmeden edemedi. Tim de doluyordu. Çukur olan göğsü birazcık genişlemiş, cılız omuzları güçlenmişti. Adamın ağız sapırtısına rağmen Jacob onun varlığından memnundu. Jacob’ın arenada karşılaştığı komik, küçük akrobat değildi; akıllıydı, Jacob’dan çok büyük değildi ve iş sırasında sürekli açık saçık şakalar yapsa da kendisinin iki katı adamlar kadar çalışmaya istekliyd. Turnuvadan beri ikisi neredeyse her an birliktelerdi. Tabii Tim’in sütçü kız Chloris’le –Jacob’ın anladığı kadarıyla saray fahişesinden başka bir şey değildi– birlikte olduğu geceler hariç. Yine de Tim’i mutlu gördüğü için Jacob bir şey demiyordu.

Sonuçta Tim’in arkadaşlığına ihtiyacı vardı. Kat’in umut veren küçük mektupları olsa da tüm bunları tek başına atlatamazdı herhalde. Koşmak, koca koca taşları taşımak, at binmek, cirit atmak, herhangi bir saatte uyandırılmak... Son sekiz gündür fiziksel dayanıklılığının sınırları işkence verecek kadar zorlanıyordu ve acıya, yorgunluğa rağmen devam ediyordu.

Meşakkatliydi ama aynı zamanda tuhaf bir şekilde onur vericiydi. Vücudunu böylesine kullanırken, sıcak meltem saçını yüzüne savururken, her hücrelerinden ter damlarken bütün öfkesi ve karşılık bulmayan arzuları aklından uçup gidiyordu. Yeni favorisi antrenman grüzüyle savaşmaktı: İki ucu da yuvarlak başlı demir çubuk, standart ordu kılıcından iki kat daha ağırdı. Timaeus ve Jacob’ın yaralı bilekleri ve omuzları iyileşip bu ağırlıkla savaşmaya alıştırlarsa gerçek kılıçlarla hiç çaba sarf etmelerine gerek kalmadan havayı yararlardı.

Jacob incire uzanırken kesığının etrafındaki kasların acısıyla yüzünü buruşturdu. Dünkü kılıç eğitiminde Diodotus, Jacob'ın kolunu kesmişti: İçgüdülerine güvenmemesinin sonucu. Fakat gece o kadar ağrımişti ki doğru dürüst uyuyamamıştı. Bugün fiziksel işlere ara vermişlerdi, yalnızca silah temizliği ve tamiri yapacaklardı.

“Sanırım seçkin piyadelere katılmak için kralın dönmesini beklememiz gerekiyor,” dedi Jacob tabağını sıyrırken. Doğrudan Philip'e hizmet eden Hypaspistler'den, seçkin piyadelere olmak krallıktaki birçok delikanlının rüyasıydı. Bu piyadelere katılmak, servetin ve unvanın da artması anlamına geliyordu. Jacob lokmasını yuttu. “Kim bilir ne zaman dönerler. Duyduğuma göre bir seneyi bile bulabilirmiş.”

Timaeus sulu şarabından biraz içti. “Korkarım bizim katılmamız çok daha uzun sürecek,” dedi kupasını masaya çarparken.

Jacob'ın bıçağı elinden düşüp masada takırdadı. “Ne demek istiyorsun?”

Timaeus elinin tersiyle ağzını sildi. “Sence Erissa gibi bir köyden gelen kişi kralın muhafızı olabilir mi? Ben bizzat Tyrros'tan bile gelmiyorum. Ailem deniz kenarında bir balıkçı kulübesinde yaşıyor. Philip'in yanında, başlarında kırmızı miğferleriyle giden tüm o seçkin muhafızlar soylu ailelerin çocukları. Elbette Herakles gibi savaşabiliyorlar ama aynı zamanda Sokrates gibi felsefe de konuşabiliyor, Homeros'un şiirlerinden alıntı yapabiliyor, Apollo gibi lir çalabiliyorlar.” Hülyalı bir ifadeyle ellerini kaldırıp lir çalarmış gibi yaptı.

“Ben okumayı bile bilmiyorum. Sen?” diye sordu Timaeus suçlar gibi.

Jacob, “Biliyorum,” derken Erissa çiftçileri ve işçileri arasında onu bu kadar gururlandıran şeyi itiraf etmeye neredeyse utandı. “Büyükbabam ve kardeşi Epistor varlıklı tüccarlardı. Fırtınada

gemileri batınca tüm paralarını kaybettiler. Babam çömlekçi olsa da hepimize okumayı öğretti; kızlara bile.”

Timaues homurdandı. “Ne olursa olsun, o piçler için böcekten farkımız yok. Kaliteli deri çizmelerinin topuğundaki at pisliğiyiz.”

Jacob yumurta ile salama baktı ama artık iştahını kabartmıyorlardı. “Ben düşünmüştüm ki...”

“Ne düşündüğünü biliyorum,” dedi Timaues, salamını yuvarlayıp ağzına atarken, “ama bir arkadaş olarak sana söylüyorum: Bu pisliklerden bekleyebileceğimiz tek şey bizi sıradan saray muhafızı ya da savaş alanında piyade eri yapmaları.” Göğsüne sertçe vurup yüksek sesle geçirdi ve devam etti:

“Dört sene önce ağabeyim turnuvada ilk üçe kaldı. Benim gibi ufak tefek bir adamdı ama kendinden adeta bir Herakles yaratmıştı. Kralın onu seçkin muhafızı yaptığını mı sanıyorsun? Hayır. Onu yabandomuzu avlamaya gönderdi ve yabandomuzu onu avladı. O lir çalan küçük pislikler bir vazo içinde bize Ezop’un küllerini gönderdiler.”

Oda adeta Jacob’ın etrafında dönüyordu. O da mı bunu yapacaktı? Kralın avlaması için ormanda hayvan mı toplayacaktı?

“Seni bilmem, dostum ama ben at pisliği olmaktan memnun değilim,” dedi Timaues, dışında kalan yemek parçasını çıkarırken. “İstedığımız unvanı ve zenginliği elde etmenin tek bir yolu var. O da Asaryan Lordları’na katılmak.”

Jacob ona bakakaldı. Lordların bir haftadır mağrur, öfkeli ve biraz da tehditkâr bir ifadeyle sarayda gezindiklerini görmüştü. Öyle bir gruba katılmayı hayal bile edemiyordu. *kendisini* isteyeceklerini hayal bile edemiyordu.

“İyi de Kral Philip bize onurlu bir rütbe vermezse Asaryan Lordları neden versin ki?” diye sordu Jacob. “İki köylü çocuğu aralarına almak gibi bir istekleri yoktur herhalde.”

“Ah, ama *istiyorlar*,” diyen Timaeus’un gözleri büyüdü. “Dün gece yemekten sonra bizi arıyorlardı ama sen zindan nöbetindeydin.”

Jacob yüzünü ekşitti. Neredeyse her akşam askerlerin şehir duvarlarında nöbet tutması gerekiyordu ve Jacob, diğer askerler zar oynarken yanan maltızların başında terliyor, uyuklamamaya çalışıyordu. Fakat duvarları korumak saray zindanında nöbet tutmaktan daha iyiydi. Bir önceki gece sarhoş saray bahçıvanı, Zeus heykelinin yanına gidip tanrıya kıcını öpmesini söylemişti ve Jacob saatlerce detone sesiyle şarkı söylemesini dinlemek zorunda kalmıştı.

Tim salamını ısırıp konuşmaya devam etti: “Asaryan Lordları turnuvada sergilediğimiz yeteneklerimizi beğenmişler ve o günden beri antrenmanlarımızı izliyorlar. Şekillendirebilecekleri genç zihinler, eğitebilecekleri güçlü vücutlar istiyorlar. Soylu ailelerden olup olmamamız umurlarında değil. Hatta eğitimsiz olmamızı tercih ediyorlar. İkimizi de istiyorlar.”

“Kral buna izin verir mi?” diye sordu Jacob. Seçkin muhafızlarından olmasalar da teknik olarak artık onun adamlarıydılar.

Tim omuz silkti. “Lordların ziyaret sebeplerinden biri de bu zaten. Sanırım bir tür pazarlık kozu. Ne olursa olsun, kazanan tarafa düştüğüm sürece piyon olmayı dert etmem.”

Jacob arkasına yaslanıp kollarını önünde birleştirdi. Arkadaşının sert, komik suratına, pörtlek mavi gözlerine ve koca ağzına bakıp kahkaha attı. “Seni siyah pelerin ve boynuzlu miğferin içinde hayal edemiyorum,” dedi miğferin Timaeus’un burnuna düştüğünü gözünde canlandırarak.

“Ne giymemi isterlerse onu giyerim,” dedi Timaeus. “Bana bir gelecek sundukları sürece Keltler gibi çıırılçıplak soyunup kendimi maviye bile boyarım.”

Derin bir iç geçirip neredeyse acı verici bir yoğunlukla Jacob’ın gözlerine baktı. “Bak, ben ufak tefek ve komik olduğum

için kimse beni ciddiye almaz. Asaryan Lordları dışında. Onlar insanın geldiği yerden ötesini ve kendilerine sunabileceklerini görebiliyorlar. Yeteneklerimin yalnızca eğlenceden ibaret olmadığını biliyorlar. Maymun gibi duvara tırmanabilirim. Zindandaki hücresinin penceresindeki parmaklıkların arasına sığabilirim. Savaş alanında perende atarak ilerleyebilir bir yandan da düşmanların kafalarını koparabilirim.”

Bıçağını Jacob’ın tabağındaki iki yumurtaya batırıp havada salladı. “Sen de içlerinde hızla yükselirsin. Bir düşün. *Lord Jacob* olursun. Senin şu kızla evlenmek istiyor musun? Söylediklerimi düşünsen iyi olur.”

Senin şu kız. Jacob’ın eli, Kat’in turnuvada şans getirmesi için verdiği demir broşa gitti. Yeşil nehir taşının yumuşak, serin yüzeyine dokundu.

Aniden ayağa kalktı. “Düşüneceğim. Ama hemen şimdi hal-letmem gereken bir şey var.” Kat’i görmenin bir yolunu bulmalıydı. Bir hafta olmuştu ve eğitimden kaçamamıştı ama Jacob artık geciktiği için alacağı ceza gübrelemek ya da domuzları beslemek de olsa Kat’i bir dakikalığına görmeye degeceğini biliyordu. Onun gerçek olduğunu, hâlâ ceylanlarla yarışan ve küçük kardeşlerine saçma şiirler yazan Katerina olduğunu kendine hatırlatacağı bir dakika. “Diodotus’a karnımın ağrıdığını, gecikeceğimi söyle.”

Timaeus güldü. “Tabii. Ama bence seninle işi bittiğinde gerçekten ağrıyacak.”

Jacob, Kat’in odasına giden yolda ilerlerken –misafir kadınlar kanadının dış merdivenlerinden çıkınca üçüncü kapı olduğunu yazmıştı– son birkaç sabahdır olduğu gibi kendini sahtekâr gibi hissediyordu. Odada olup olmadığını merak ederek kapıyı çaldı ve hafif ayak seslerini duyunca umutlandı.

Kapı açıldı. Mucizevi bir şekilde Kat içerideydi; günbatımı renginde, altın işlemeli peplos giymiş, saçları özenle dalgalan-

dırılmıştı. Kat'ın gözleri parladı ve adeta ufak bir dans gösterisi yaptı. Ardından onu iki kolundan tutup içeri çekti.

“Kan Turnuvası galibi!” diye bağırdı ona hafifçe reverans yaparak. “Belki de sana tapmak için dizlerimin üstüne çökme-liyim.” Yüzünde koca bir sırıtış belirdi.

Jacob kollarını önünde birleştirip gülümsedi. “Belki de yap-malısın.”

Kat şakayla eğildi ama Jacob onu yakalayıp kendine çekti. Saçları yapılı ve yüzü makyajlıyken farklı görünüyor ve lavanta ile gül suyu kokuyordu. Ama Jacob elbisesinin altında annesinin çiçek kolyesinin hatlarını görünce kızın hâlâ kendi Kat'i oldu-ğunu anladı. Tek istediği, göletteki o anı yeniden yaşamaktı; o günden beri aklından çıkmayan o öpüşmeyi.

“Bir de peşinden gelmememi söylemiştin,” dedi Kat, kol-larından ayrılıp göğsüne şakayla karışık vurarak. “En azından şimdi zaferinin bir şahidi var. Erissa'ya tek başına dönseydin kimse sana inanmazdı. Dört metrelik ayının seni batıdaki meraya kadar kovaladığını söylediğin zamanki gibi. Yoksa altı metre miydi? Galiba hikâyeyi her anlatışında boyu uzuyordu.”

“Beni gerçekten kovaladı ve çok, çok uzun boylu bir ayıydı. Ama boyunu ölçmeye vakit bulamadığım için beni bağışla lütfen.”

“En azından turnuvada Pella yolundakinden daha iyi tuzaklar kurdun,” dedi Kat, ona takılır gibi başını iki yana sallayarak.

“Halat her zaman sarmaşıktan iyidir,” diye karşılık verdi Jacob başını aynı şekilde sallayarak.

Kat gülümseyerek onu tepeden tırnağa süzdü. “Nedense... farklı görünüyorsun.”

Jacob kendini beğenmiş bir kız gibi elini düz, kahverengi saçında gezdirerek, “Yeni saç şeklimden olmalı,” dedi. “Ve mak-yajdan.” Gözlerini kırıştırdı.

Kat gülerek oğlanın elini tuttu. “Evet, ben de biraz farklı göründüğümün farkındayım. Makyajı sevdiğimden emin değilim.

İlk iki gün yüzümü yıkayınca nedimeler bana bağırdı. Hele bu saç, başıma yapıştırılmış mermer heykel gibi. Başımı ne zaman hareket ettirsem tokalar enseme batıyor.”

Sayvanlı karyolanın yanında, yerde duran minder Jacob’ın dikkatini çekti.

“O ne?” diye sordu.

Kat utanmış görünüyordu. “Hizmetçinin şiltesi. Yatağın altına saklıyorlar. Kuştüyü yatağa o kadar gömülüyorum ki boğulduğumu sanıyor, kollarımı savurup yüzmeye çalışarak uyanıyorum. Ben de bu yüzden yerde yatıyorum.” Jacob’ın büyük, kaba elini tutarak onu içeri çekti. “Gel, otur. Son zamanlarda ilginç maceralar yaşayan tek kişi sen değilsin!”

Kat sarhoş, öfkeli lordlar ve yakışıklı oğlanlarla ilgili hikâyesine başlarken Jacob da balmumu ve kekikyağı kokan odasına göz gezdiriyordu. Parlak pembe zemin, duvarları kaplayan tanrıçaları yansıtıyordu. Kaplumbağa kabuğunu andıran kabuklar Nubyan yatağın etrafını çevreliyordu ve köşede makyaj masası vardı. Masanın üstünde küçük, kibar makyaj şişeleri duruyordu; Kat’ın Erissa’da hiç kullanmadığı ve muhtemelen annesinin, zeytin tüccarının karısında olduğu için kıskandığı şeyler: Yeşil gözkapakları için pudralı bakırtaş, siyah sürme, yüz pudrası için kırık yumurta kabukları –devekuşu muydu?– ve yanak ve dudaklar için gül yaprakları. Sotiria’nın, parasının yetmediği bu şeylerin hayalini kurduğunu ve tanrıların ismiymiş gibi malzemelerini ezbere söylediğini hatırlıyordu. Ve şimdi Kat, sarayın hediyeleri olarak hepsine sahipti.

Orman katında ufak bir ateşin başında başkasıyla aynı harmaniyi paylaşmaya benzemiyordu.

Bunları sevmediğini söylese de sanki son birkaç günde ondan milyonlarca kilometre uzağa gitmişti. İnsan bunları nasıl sevmezdi?

“Sonra Prens İskender kargaşanın sebebini öğrenmeye geldi,” dedi Kat. “Muhafızlarına beni bırakmalarını emretti ve misafiri olarak saraya davet etti.”

Prens. Birden rahatsız olan Jacob farkında olmadan kolundaki yarayı tuttu.

“Ne oldu?” diye sordu Kat, kanayan yarayı yeni fark ederek. Parmağını uzattı ama Jacob geri çekildi.

“Bir şey değil,” dedi Jacob, zoraki gülümseyerek. “Antrenmanda oldu.”

Kat kaşlarını çatı. “İltihaplanmış görünüyor.” Jacob bir şey yapmadan sandalyesinden kalkıp makyaj masasından bir kavanoz aldı. Açtığı anda odayı keskin bir koku doldurdu. Nane, turuncgil, biberiye ve başka şeyler olduğunu düşündü Jacob. Arabistan ve ötesinden gelen bitkiler. Kat, Jacob’ın yanına çömelip parmağını kavanoza batırdı. Yaraya merhem sürünce kesik daha da kötü zonklamaya başladı. Kat etrafına bakınıp bir sandalyenin üstündeki içetekliği aldı ve bir parça koparıp delikanlının koluna sardı. Jacob bittiğini sanıp kolunu çekecekti ki Kat gözlerinde nefesini kesen bir ifadeyle ona bakıp, “Daha bitmedi,” dedi.

İki elini de yaranın üstüne ve etrafına koyup parmaklarını tenine o kadar yumuşak bir şekilde batırdı ki adeta birer fısıltıydılar. Gözlerini kapadı ve Jacob ellerinin değdiği yere yayılan sıcaklığı hissediyordu. Hayır, sadece sıcaklık değildi. İyilik. Bağışlayıcılık. Huzur. Ne olduğunu merak ediyordu. Sekiz günlük yorgunluğu artık iyice üstüne çökmeye başlamıştı.

Kolunda artan sıcaklığa rağmen Jacob ürperdi. Kat ellerini çekerken o da gözlerini açtı ve teninden uzak kalmamak için kızın ellerini tuttu.

Kat’ın nefesi kesildi. “Yarına kadar bandajı çıkarma,” diye fısıldadı gözlerine bakarak. Dudakları hafifçe aralanınca Jacob onun da aralarında artan sıcaklığı hissettiğini anladı, *emin oldu*.

Boğazını temizleyip, “Kat,” diye başladı ve gerginliği yüzünden kendine kızdı. “Bir haftadır ben... seni görmek, sana söylemek istiyordum.” Yutkundu. “Benim için hiçbir şey değişmedi. Hâlâ sana daha önce söylediğim şeyi istiyorum. Köyde söylediğim şeyi. Hepsini. *Seni.*”

Kat, “Jacob,” derken dudakları titriyordu.

Jacob daha fazla bekleyemeyecekti. Ellerini tutup onu yavaşça kendine çekti. Dudaklarının arasında sadece birkaç santim vardı ama bir an tereddüt etse de arayı kapadı.

Bütün bedenini onunkine bastırırken, ona sarılıp bir daha asla bırakmak istemezken, daha önce hissettiği sıcaklık damarlarını yakmaya başlıyordu. Diliyle kızın dudaklarını hafifçe aralarken Kat belli belirsiz inleyerek karşılık veriyor ve neredeyse oğlanın içine düşüyordu. Jacob’ın elleri saçlarında dolaşüyor, güzel buklelerini mahvediyordu. Ama umurunda değildi ve Kat de umursamıyordu.

“Jacob,” diye mırıldandı Kat yeniden.

Jacob dizlerinin üstüne çöktü, onu yavaşça yere yatırmak üzereydi ki Kat birden gözlerinde acı ve ne olduğu anlaşılmayan bir ifadeyle geri çekildi.

“Yapamam. Durmak zorundayız, Jacob. Gitmen gerek.” Kelimeleri aceleyle birbirini ardına sıraladı.

Jacob afalladı. Sersemledi. Bu olamazdı. Kat geri çekiliyor olamazdı... *Yine.*

“Ne? Neden? Kat, neden?”

“Çünkü... seni arayacaklardır. Ve benim de... benim de yapmam gereken şeyler var...” Ellerini çılgınca havada savurdu. Jacob biliyordu; yalan söylediğini biliyordu. Ya da bir şey sakladığını.

Birden üşüdüğünü hissederek boğazını temizledi. “Kat. Neden saraydasın?”

Kat ona bakarken Jacob bakışlarındaki yalvarışı gördü ama ne için yalvarıyordu? Kat cevap vermeyip bakışlarını kaçırınca

Jacob da bakışlarını Poseidon Bahçesi manzaralı pencereye doğru takip etti. Çeşme su sıçratıyor, damlatıyor, çağılıyordu. Bilinçaltındaki bir şeyi tetikliyordu.

“Prensle aranızda bir şey mi var?” Bunu sorduğu için kendini aptal gibi hissediyordu. Kendinden nefret ediyor, utanıyordu ama belki gece uyuyamamasının sebebi yalnızca kolundaki yara değildi. Belki de şüpheydi; Kat’in ona anlatmadığı bir sürü şey olduğuna dair şüphe. “Bana gerçeği söyle, Kat.” Kendini bırakmayacaktı. Bunu onun önünde kesinlikle yapmayacaktı. “Bana en azından bunu borçlusun.”

Kız yeşil gözlerini ona çevirince Jacob dürüst olduğunu gördü. “Romantik bir şey yok. Ama onunla aramda bir tür bağ hissediyorum. Sanki eskiden beri arkadaşmışız gibi, hepsi bu. Sanki birbirimizi hep tanıyormuşuz gibi. Bu yüzden burada kalıp... daha fazlasını öğrenmek istiyorum.”

“Sen ve ben birbirimizi hep tanıyorduk,” deyiverdi Jacob.

Kat kızardı.

Jacob sonunda onu yalnız yakalamışken, şakağında atan damarı görebiliyorken, teninin kokusunu alabiliyorken ve yalan söyleyip söylemediğini anlayabiliyorken Kat bundan kolay kurtulamayacaktı.

“Seni öpmeye, sana dokunmaya kalkmadı değil mi?” diye üsteledi Jacob.

“Hayır... açıkçası beni öpmek istediğini hiç sanmıyorum.”

İçgüdüleri ona kızın dürüst olduğunu söylüyordu ama Jacob bir erkeğin, günlerini Kat’le geçirip onu öpmek istememesini anlayamıyordu. Tabii o erkek, kızlara ilgi duymuyorsa...

Hızlıca konuşmaya başladı. “Kat, artık sana sunabileceğim bir şey var; bir sürü altın. Burada, Pella’da ev ve güzel eşyalar alabiliriz. Bunlar gibi değil, elbette,” dedi odadaki müthiş parçaları işaret ederek. “Ama yeterince rahat şeyler alabiliriz. Ağır işleri yapması için de hizmetçi tutarız böylece senin yapman

gerekmez. Ya da yapabilirsin tabii ama eğer istersen. Sen ne istersen. Nerede istersen.”

Kat hâlâ ona gülümsüyordu ama gülümsemesi adeta sabitlenip kalmıştı.

Jacob’ın ağzı kurumuştı ama konuşmaya devam etti: “Kral döndüğünde beni terfi ettirip seçkin muhafızı yapabilir. Bu da onur ve hayat tarzımızı sürdürebilmemiz için iyi maaş anlamına geliyor.” Yutkundu ve “Ayrıca benim için başka fırsatlar da olabilir,” diye ekledi.

Kat hâlâ ona bakıyordu ama gülümsemesi kayboldu ve bakışlarında bir şeyler değişti. Sağ başparmağının eklemine ısırmağa başladı; gergin olduğunun bir göstergesiydi bu. Aralarında ağır bir sessizlik vardı ama Jacob bu sessizliği bozan kişi olmak istemedi.

“Acele etmemize gerek yok,” dedi Kat sonunda. “Bunu şimdi konuşmak zorunda mıyız? İkimizin de yapması gereken şeyler yok mu? Senin yeni kariyerinde yükselmek için çok çalışman gerekiyor. Benim de... yapmam gereken şeyler var.” Gözlerinde endişeli bir ifade belirdi ve yeniden bakışlarını, bıraktığı ekmek kırıntılarını yiyen serçenin geldiği pencerenin pervazına çevirdi.

“*Senin* ne yapman gerekiyor?” diye soran Jacob’ın hayal kırıklığı giderek artıyordu. Kat neden ona açılmıyordu? Ayağa kalkıp odada volta atmaya başladı.

“İkimizin de farklı sebeplerle saraya gelmemizin kaderimizde olduğunu düşünüyorum,” dedi ifadesiz bir ses tonuyla. “Belli ki tanrıların bizimle ilgili planları var.”

“Ne demek bu?” diye sordu Jacob, ellerini saçlarında bitkince gezdirerek. “Kat, anlamaya çalışıyorum ama neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

Kat ona bakmadan omuz silkti. Böylesine ufak bir hareket, ince omuzlarının belli belirsiz yükselişi tüm yalvarışlarını, hayallerini, yaptığı zor işleri siliyordu; bunu kaldıramadı.

Kızı omuzlarından tutup kendine çevirdi. “Sana layık değil miyim?”

“Saçmalama!” diye bağırarak Kat’ın yanakları öfkeyle kızardı. Başka bir şey daha söylemek üzereydi ki kendini tuttu. Dudakları hafif aralık kaldı. Nefes aldı. Tekrar konuştuğunda sesi o kadar kısık ki Jacob onu duymak için yaklaşmak zorunda kaldı. “Sen benim her şeyimsin.”

Bu sözler Jacob için de geçerliydi. Kat onun her şeyiydi. Son birkaç aydır –hayır, belki de son bir ya da iki yıldır– zamanının gelmesini, onun da anlamasını, ona layık biri olmayı bekliyor, onu kazanmak için olması gereken kişiye dönüşmeye çalışıyordu. Bu kadar çalışmasının, kendini bu kadar zorlamasının sebebi Kat’ti.

Kat olmasa nasıl bir adam olacağını biliyordu.

Elleri kızın omuzlarından kaydı, ona bakarken görünmez bir güç tarafından Kat’e doğru çekildiğini hissediyordu. Öfkenin başka bir şeye dönüştüğünü hissediyordu. Çıplak kolları yumuşacıktı ve bir an için ona dokunmaması gerektiği hissine kapıldı fakat onu bırakmak istemiyordu. Onunla çiftliklerinin dışındaki tarlada, üstleri başları çamur ve çimen lekeleriyle kaplı, aralarındaki her şeyin gerçek ve saf olduğu zamanlara dönmek için her şeyini verirdi.

Ama durumun artık böyle olmadığını biliyordu ve bu düşünce kendini boş ve kaybolmuş hissetmesine yol açıyordu. Nereye gideceğini bilmiyordu.

Sonunda ellerini iki yanına indirip geri çekildi. “Beni tekrar görmek istersen, sen bana geleceksin,” dedi. “Buraya, prensin seni tuttuğu bu güzel kafese tekrar gelmeyeceğim.”

Kat ona yaklaşıp, “Ne?” diye itiraz etti ama Jacob çıkıp gitti.

Jacob antrenman sahasına koşarken, *O artık prensin misafiri, o yüzden ona layık değilim*, dedi kendi kendine. *Göreceğiz bakalım.*

Düşünceler, içinde kum fırtınası gibi hiddetlendi. Kolunda onun sargısını bile istemiyordu. Öfkeyle yırtıp çıkardı.

Nefesi kesildi, kafası karıştı. Ufak, pembe bir iz dışında, yaradan eser kalmamıştı.

Timaeus ve diğer askerler silahları eski postların üstüne sıra sıra dizmişlerdi. Jacob uzaktan bile güneşte parladıklarını görebiliyordu. Yaklaştığında Tim dizlerinin üzerinde, bileğitaşına bileme yağı döküyordu. Sonra bir kılıç alıp bir uçtan diğerine önce bir tarafını, sonra diğer tarafını bir güzel bileyledi.

Diodotus, dudaklarının arasında uzun bir çimen ve başında eski bir hasır şapkaıyla saman balyasının üstünde oturmuş, bıçakla tırnaklarındaki pislikleri çıkarıyordu. Jacob'a baktı. "Ah, Majesteleri," dedi ve ayağa kalkıp itaatkârca reverans yaptı. "Varlığınızla bizi onurlandırmanız ne büyük incelik. Tahtta geçirdiğiniz vakitten keyif aldınız mı?" Doğrulup ağzındaki çimeni tükürdü ve kaşlarını çattı. "Bu hızla gidersen savaş alanında kışından boktan çok daha kötü şeyler akar. Bok demişken, öğleden sonra diğer adamlar mola verdiğinde sen kışlaların tuvaletlerini temizleyeceksin. Şimdi işinin başına."

Hâlâ kılıcı bileyen Timaeus kıs kıs güldü.

"Sence bu komik mi?" diye gürledi Diodotus.

Timaeus usulca, "Hayır, efendim," diyerek kılıcın üzerine eğildi.

"Komik olduğunu düşünen varsa, Jacob'a tuvaletleri temizlemesinde yardım edecek," dedi Diodotus, etrafında dönerek. Bir düzine baş, işlerinin üstüne eğildi.

Şansını zorladığının ve öfkeli bir çıkışın durumu daha da kötüleştirceğinin farkında olan Jacob, Timaeus'un yanına çömelip mızrak uçlarını sopalara bağlayan kurumuş ham deri şeritleri çıkarmaya koyuldu. Yeni şeritleri suya batırıp demir ve ahşabın birleştiği yere sıkıca bağladı. Bu yeni, esnek ipler sayesinde mızraklar savaşın itiş kakışında daha sağlam olacaktı.

Ön dişleri olmayan Trakyalı vurdumduymaz Heiraks'ın önünde bir yığın sert at kılı vardı. Adam bronz miğferlerin yumuşayan püsküllerini çıkarmış, yerine yenilerini yapıştırıyordu. Diğer adamlar özel tamir gerektiren silahları topluyorlardı; zırhlar demirciye ve deriler de tabakhaneye götürülecekti.

Hâlâ sabahın erken saatleri olmasına rağmen hava şimdiden sıcaktı ve yapıştırıcı, deri, yağ, ter ve güneşte yanmış metal kokusuyla doluydu. Jacob kışlaların arkasından demircinin çalışma seslerini ve ahırda bir atın kişnemesini duydu.

Silahlarla çalışırken sakinleşmeye başladı. Tamir etmek, parçalarını değiştirmek, yağlamak ve güçlendirmek çok kolaydı. Nesnelerdeki hatayı bulmak, ilişkilerdeki hatayı bulmaktan çok daha kolaydı. Mızrakları bitirip yaylara geçti ve hayatı ona bağlı olabileceğinden, daha güçlü olmaları ve kopmamaları için sürmesi gereken balmumuna parmaklarını batırdı.

Kızıl altın renkli kumların üstünde geniş, uzun bir gölge belirince ürperdi. Sıcağa rağmen pelerin giymiş ve uzun, boynuzlu miğferler takmış üç adamın karanlık silüetleri sabah güneşi ile arasına girdi. Jacob ayağa kalkıp ellerini tuniğine sildi ve açık gri gözlü ince surata baktı. Adamın uzun, aristokratik burnu hafifçe yana yatıktı. Belli belirsiz bir baş hareketiyle Tim ve Jacob'ın kendisini takip etmesini belirtti. Diğer askerlerden yeterince uzaklaşınca adam yeniden onlara döndü.

"Ben Lord Mordecai," dedi adam. Jacob ürpermemeye çalıştı. Sesi buz gibiydi ama onu asıl rahatsız eden, lordun gözleriydi: Boş ve cam gibiydi, akbabaların paramparça ettiği geyik cesedinin gözlerinden farkı yoktu. Bakışlarını kaçırmamak için kendini zor tuttu.

"Bu Lord Bastian," dedi Mordecai, çok daha genç ve yüzünde zikzak şeklinde bir yara izi olan adamı başıyla işaret ederek. "Bu da," dedi kırmızı suratlı, geniş göğüslü adamı göstererek, "Lord Aethon. Sizinle konuşmak istiyoruz," dedi.

Jacob karşısındaki üç adama bakınca kan dondurucu güçlerini hissetti. Ne kadar uzun boylu ve güçlü de olsa –Kan Turnuvası’nın galibi olduğunu kendi kendine hatırlatması gerekti– onların yanında kendini ufacık hissediyordu.

“Evet,” dedi omuzlarını geriye atarak. “Ben de sizinle konuşmak istiyordum.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

“Dikkat et, çocuk!” Boş bir fıçıyı yuvarlayan balıkçı, Zo’ya çarptı ve kız elinde olmadan tökezledi. Kalabalık –tüccarlar, alışveriş yapanlar, ibadet edenler, ziyaretçiler– duvarla çevrilmiş şehir Sardis’in devasa kapıları kapanmadan önce çıkmak için birbirini iterken bronz çan havada çınladı. Zo güf, kınalı saçlarını gizleyen başlığını kontrol etti. Kimliği ifşa olursa her şey biterdi.

Bunda Mandana’nın parmağı olduğundan emindi. Mandana aşırı romantikti. Zo’ya anlatmaktan en çok hoşlandığı hikâyeler hep tüm zorlukları aşan aşklarla ilgili olurdu. Makedonyalı İskender’le evleneceğini öğrenip öfke nöbetine girdikten sonraki günlerde yaşlı hizmetçisinin tuhaf bir ifadeyle kendisine bakıp iç geçirdiğini görmüştü. Bir gün yatağında erkek kıyafetleri buldu. Bir başka gün mücevher kutusunda küçük bozuk paralarla –yol üstünde bir handa kalırsa dikkat çekmeyecek türden paralar– dolu bir kese buldu. Mandana’nın, kaçmasına yardım ettiğini düşünüyordu ama kadın bunu öyle bir şekilde yapıyordu ki böyle bir konuyu Zo’yla asla konuşmadığına Mitra’nın yanan adak taşı –ya da işkence askısının– üstüne yemin edebilirdi.

Kapıya ilerleyen izdihamın arasında kalan Zo geniş, kahverengi pantolonu; kemerli, yulaf rengi tuniği; ince, kahverengi

pelerini ve eski püskü botlarıyla sıradan bir gence benziyordu. Parlak teninin –her gün sütle yıkıyordu– dikkat çekmemesi için parfüm yakıcısının küllerini sürmüştü.

Üstünde altından arslanların olduğu mor-mavi sırlı kapıya baktı. Mazgallı kulelerin altında o ve diğer kraliyet mensubu kadınların, şehre giriş çıkış kafilesini izledikleri odalar vardı. On iki yaşında, hiç tanımadığı annesinin Baktriya’dan dönüşünü de oradan izlediğini hiç unutmayacaktı. Hem korktuğu hem de beklediği bir şeydi. Yüzünü ızgaralara o kadar sert bastırmıştı ki alnında ve yanaklarında gün boyunca geçmeyen kırmızı izler kalmıştı. Ne yazık ki Attuşa’nın fark ettiği ilk şey de bu olmuştu.

Bir zamanlar, en yakın arkadaşı Şirin’le, Büyük Kral Artakserkses’in tüm ihtişamıyla amcası Kral Şirşah’ı ziyarete gelişini de oradan izlemişti. Artakserkses yetmişlerinde olmasına rağmen hâlâ savaşçı bir kraldı, baston yutmuş gibi dik duruyor, kar beyaz saçı altın miğferinin altından dökülüyordu. Kervanında Artakserkses’in tüm dünyadan topladığı iki yüz tane kıymetli at vardı ve bunların çoğu nadir bulunan cinstendi. En sevdiği atlara elma vermek için sık sık amcasının ahırlarına giden Zo, devekuşu tüyünden başlıkları olan atların tüylerinin parlaklığına ve güneşte parlayan, altınla süslenmiş koşumlarına hayran kalmıştı.

O ve Şirin birbirlerini dürterek kulaklarında fildişi tıkaçlar olan uzun boylu, siyah tenli Nubya askerlerine, kapıdan zar zor geçen fillerin üstünde, saç ve sakallarını yeşile boyamış Hintli alaya gülmüşlerdi. Kısa boylu, tombul, yuvarlak ve komik yüzlü Şirin, annesinin uzaklardaki bir kralla evlenmek için onu terk ettiği gerçeği ağır geldiği zamanlarda Zo’yu güldürmeyi, onu yutmak üzere olan üzüntüsünün karanlıklarından çıkarmayı hep başarmıştı. Şirin benek hastalığından öldüğünde, Zo kalbinin ikinci kez kırıldığını hissetmişti.

Şimdi bir saldırı sırasında tek seferde yalnızca bir savaş arabasının ya da yan yana beş kişinin geçebileceği dar, kemerli

girişin altından yürüyordu. Biri arkadan onu o kadar sert itiyordu ki Zo da önündeki adamı itmek zorunda kalıyordu. Adam ona bakıp bir küfür savurdu. Kalabalık akmaya devam etti ve Zo nihayet Kral Yolu'na çıktı.

Kral Yolu. Modern dünyanın mucizelerinden biriydi; yaklaşık iki bin beş yüz kilometre uzunluğunda, sert taştan, iyi korunan yol, nehirden geçen kayıkları ve yan yana iki at arabasının geçebileceği kadar genişti. Dağları ve çölleri aşıyor, Persepolis ve Babil'e ayrılıyor, anayol sonunda Pers İmparatorluğu'nun başkenti olan Susa'da, her yirmi beş kilometrede bir han, pazar yeri ve iyi atlarla son buluyordu. Pers kralları bu yolu, elçilerinin mesajları imparatorluğun bir ucundan diğerine götürürken kullanmaları için yaptırmıştı. Zo, Yunanların bile yola hayran olmalarının boşuna olmadığını düşündü. Neredeyse yüz sene önce Yunan tarihçisi Herodotus, "Ne kar ne yağmur ne sıcaklık ne de gecenin karanlığı onların görevlerini yapmalarına engeldi," diye yazmıştı.

Kral Şirşah, kraliyet ailesini Akdeniz kıyısında, seksen kilometre uzaklıktaki Apasa'da bulunan yaz sarayına götürdüğü zamanlarda Zo, yolun batı kolunda yolculuk yapmıştı. İki günlük, zahmetsiz bir yolculuk olmuştu. Zo ve arkadaşları at arabası kadar hızlı, yük arabası kadar büyük, etrafı örtülerle çevrili *harmanaxa*'nın içinde minderlere yaslanıp dedikodu yapmışlardı. Geceyi soylu bir vekilin gösterişli evinde geçirmişlerdi. Apasa'da Zo ve arkadaşları erkeklerin meraklı gözlerinden uzakta, hadımların sıkı gözetiminde okyanusta yüzüp kumda oynamışlardı. Roksana'ya kumdan kale yapmayı ve istiridye bulmayı orada öğretmişti.

Roksana.

Kız kardeşini geride bıraktığı düşüncesi kalbine bıçak gibi saplandı. Oysa tamamen geleceğine odaklanmalıydı; yolculuğuna ve Cosmas'la buluşmasına. Fakat kız kardeşinin yüzü gözlerinin önünden gitmiyordu ve Kral Yolu'na yayılmış at arabalarını, atları ve önünde ilerleyen insanları görmüyordu bile. O sabah

Roksana her zamanki gibi arkasında ince yüzü sevimli hizmetçisi Jopata'yla birlikte Zo'nun odasına girmişti. Zo, Roksana'ya yüzleri boyalı ahşap bebekleri için kıyafet dikmeyi öğretiyordu ve kız kardeşi gururla parlak renkli, fazla büyük dikişleri olan birkaç elbise dikmişti.

Zo yerdeki yastıkları toplayıp dikiş kutusunu çıkarırken Roksana elinde bebekleriyle, ona hüzünlü bir ifadeyle bakıp, "Davar uzaklara giderse Adeleh onu çok özler," demişti.

Zo şaşkınlıktan küçük dilini yutmuştu. Roksana planlarını biliyor muydu? Nasıl bilebilirdi? Mandana kimseye söylemezdi. Belki de birbirini seven insanların arasında sözsüz bir iletişim vardı. Yavaşça, "Davar, Adeleh'i bırakıp gitmez," derken söylediği yalan ona acı veriyordu. "Gidecekse bile yapması gereken önemli bir şey olduğu için gider. Geri dönene dek her gün Adeleh'i düşünecektir. Gel," demişti gülümsemeye çalışırken yüzünün asıldığını fark etmeden. "Sana bir hikâye anlatayım."

Roksi bağdaş kurmuş, başını kaldırıp eksik dişleriyle Zo'ya bakmıştı.

"Pegasus'u duydun mu hiç?" diye sormuştu Zo, küçükken Mandana'nın kendisine anlattığı, en sevdiği hikâyeyi hatırlayarak.

Roksi başıyla onaylamıştı. "Çok uzun zaman önce yaşamış, kanatlı beyaz at. Uçabiliyormuş."

"Evet," demişti Zo. "Ama hâlâ doğuda, yemyeşil çayırlarda yaşayanlar var ve geceleri, yanan tepelere yaptıkları yuvalara uçuyorlar. Kaybolursan ya da sevdiğinden uzaktaysan Pegasus'un sana yardım etmesi için dua et. Bir de bakmışsın, bir gece balkonunda atın toynak sesini duyuvermişsin. Kapıyı açtığında onun Pegasus olduğunu göreceksin. Sırtına çıkarsan seni doğruca en sevdiğin kişiye götürecektir."

Sesi kısılmıştı, yaşlar gözlerine batıyordu. Öfkeyle gözlerini ovuşturmuştu. "Frava'ya yeni kokuyu sevmediğimi söylemem

gerek,” demişti. “Gözlerimi sulandırıyor. Haydi bakalım,” demişti dikiş sepetini alarak, “Adeleh’in yeni elbisesini bitirmeliyiz.”

Jopata kibarca küçük kızın müzik dersine gitmesi gerektiğinde ısrar edince Zo kardeşine tekrar sarılmış, onu öpmüş ve siyah saçlarını okşayıp son bir kez daha öpmüştü. Sonunda Jopata, Roksana’nın elinden sertçe tutup siyah elbise ve şalı dalgalanarak kızını odadan çıkarmıştı. Kız, Zo’ya son bir kez bakıp bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açmış ama bir saniye sonra köşeyi dönmüştü.

İleride arabayı çeken bir eşek yüksek sesle anırarak daha fazla gitmeyi reddedince arkasındaki birkaç kişi az kalsın birbirlerinin üstüne düşüyordu. Yüksek sesle küfrettiler. Gözyaşını silen Zo engelin etrafından dolaşmak için yoldan çıktı, tahta bir masada Erik satan adamın arkasından geçti. Bir an Roksana’nın ona seslendiğini sandı. Etrafına bakındı ama kişneyen ve ağırlıklarını dengeleyen atlar, yüksek sesle konuşup yüklerini taşıyan insanlar ve sonunda ilerleyen eşek arabası dışında bir şey göremedi. Roksana orada değildi. Tabii ki değildi. Kız kardeşini geride bıraktığı için suçluluk duyuyordu sadece.

Bir saat önce sarayın çok az kullanılan hizmetçi girişinin önünde durup, “Affet beni, Roksi,” demişti. Sevdigi adamla birlikte olabilmek için kız kardeşinden vazgeçmek zorunda olması hiç adil değildi. Ama en azından sevdiği adam *içindi*. Bunu yapmazsa zaten yakında Makedonya’ya gitmek zorunda kalacağını tekrar tekrar hatırlattı kendine. En azından bu şekilde kalbinin sesini dinliyordu. Sokağa attığı ufak, tereddütlü adım aslında hayatında attığı en büyük adımdı. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki patlayacağını sandı. Uyarı zillerinin çalacağını, muhafızların bağıracağını, askerlerin koşarak peşinden geleceğini sanıyordu.

Hiçbir şey olmadı.

Hafta boyunca dikkatlice gözlemlediği hizmetli çocuklar gibi omuzlarını geriye atıp başını eğerek mahkeme salonunun,

darphane ve hazine binalarının önünden geçip kasabaya girdi ve her an birilerinin onu tanıyacağından korkarak evlerin ve şarap, koku ve kafeslerin içinde canlı tavuk satan dükkânların bulunduğu sokaklardan hızla ilerledi.

Kimse ona ikinci kez bakmadı bile.

Artık kendini cesur, korkusuz, kaderini kendi ellerine almaya ve hayatını başkalarının şekillendirmesine izin vermek yerine bunu kendi başına yapmaya hazır hissediyordu.

Cosmas, geliyorum, dedi sessizce ve aşkla. Cosmas'ın onu güçlü kollarına aldığını hayal edince kalbi daha da hızlı atmaya başladı.

Kalın yün çantasını bir omzundan diğerine kaydırdı. Çantanın içinde yiyecek ve Cosmas için giymeyi planladığı gök mavisi elbise ile ona uyumlu pantolon vardı.

Yanından geçen büyük öküz arabası samanların arasına konulmuş boş amforalarla doluydu. Zo iriyarı, şaşı sürücü Babak'ı hemen tanıdı. Saraya dolu sürahileri bırakıp boşları alıyordu. Zo başlığını alnına kadar indirip öne eğildi ve kalabalığın arasında kapılara doğru ilerlemeye çalışan atlı üç askeri güçbela atlattı.

Kalabalık şehir, yıllar önce kalın duvarları aştığı için artık dışarıda da lüks evler, meyhaneler, kalabalık mahalleler ve yan yana dizilmiş dükkânlar vardı. Zo bir tüccarın parlak pirinç bir tencereyi dükkânının önüne astığını gördü, bir kadın da fırınını kapatıyor, ahşap panjurlarını indiriyordu.

Sağ tarafında harabeyi andıran bir binada, abartılı makyaj yapmış ve açık saçık giyinmiş üç kadın küstahça duvarlara yaslanmış duruyorlardı. Zo'nun önündeki iki adam –görüntülerine bakılırsa tarla işçisiydiler– kadınların yanına gitti. Ardından dördü birden içeri girdiler. Fahişeler.

Zo onları duymuştu elbette. O ve arkadaşları, sarayda eşlerini aldatanlar, erkeklere âşık olan erkekler, çok fazla içen ya da çok kumar oynayan ya da sık sık fahişelerle birlikte olan

kişilere dair dedikoduları hizmetçilerden duydukça birbirlerine anlatırlardı. Ama bedenini satan bir kadını daha önce hiç görmemişti. Duvarın önünde kalan diğer fahişeye daha iyi görmek için yaklaştı. Gençti, Zo'dan daha küçüktü. Kız, Zo'yu erkek sanıp kalçasını sallayarak ona ilerledi fakat gözleri ve gülümsemesi mermer heykellerinki kadar donuktu.

Zo hemen diğer yolcuların arasına karıştı. O kadar küçük yaşta bir kız nasıl fahişe olmuştu?

Gece yolda tek başına yürürken yakalanmış ve buna zorlanmış mıydı?

Zo da bir başka kasabada duvara yaslanıp para için yabancılarla seks yapmaya zorlanabilir miydi?

İlk kez suç işleyenlerin burunlarının ya da ellerinin kesildiği Sardis'in bu kadar yakınında suçluların olacağını düşünemiyordu. Kral Şirşah yılda iki kez danışmanlarıyla birlikte cömert bir ziyafet verir ve ikinci kez hırsızlık yapanların yirmi beş metre uzunluğundaki asma tahtasında asılmalarını izlerdi. Zo ve kraliyet mensubu diğer kadınların panjurlu pencerelerin arkasından izlemelerine izin verilirdi. Ama Zo ilk adamın tezahüratlar eşliğinde tekmeler savurarak havada sallandığını görünce midesi bulanmış ve arkasını dönmüştü.

Cesaretini topladı ve ayak tabanlarından başlayıp baldırlarına yayılan ağrıyı görmezden gelerek yürümeye devam etti. Yaklaşık bir kilometre yürüdükten sonra binaların arası açılmaya başladı ve bir süre sonra etrafı ölü bir şehirle çevriliydi. Burada, yolun kenarında neredeyse ev büyüklüğünde anıt mezarlar vardı ve hatta bazıları iki ya da üç katlıydı. Heykellerle süslenmişlerdi ve verandalarında aileler piknik yapar, ölenlerin anısına şarap dökerlerdi. Bazı anıt mezarların kapısında, üstünde yas tutanların kahverengi, siyah ve ağarmış uzun saçlarının biriktiği solmuş cenaze çelenkleri vardı.

Zo çok sütunlu, kapısını kırmızı mermer aslan heykellerinin koruduğu bir anıt mezarın arkasına saklanıp onun arkasında-kilere doğru ilerledi. Birkaç dakika sonra evrensel güçlerin ve ilahi adaletin tanrısı, bin gözlü sığır bekçisi Mitra'nın bronz heykelini görünce aradığı mezarı buldu.

Anıtmezarla hiç ilgilenilmemiş gibiydi. Veranda kuru yapraklarla doluydu ve ağır, şatafatlı kapı cilalanmadığı için rengi solmuştu. Zo kemerine bağlı kınından bıçağını çıkardı ve başlığının altından bir tutam saçını çekti. Kafa derisine yakın bir yerden saçını kesip kapının koluna bağladı.

"Şirin, hâlâ senin yasını tutuyorum," dedi. Akşam meltemi verandanın mermer zeminindeki yaprakları uçurdu.

Şirin'le el ve ayaklarına detaylı kına desenleri çizmeye çalıştıkları zamanı hatırladı. Kölelere yaptırmak yerine kendileri yapmışlardı. Ama ikisi de o kadar kötü yapmıştı ki haşlanmış gibi kıpkırmızı olmuştu ve çıkması için iki hafta boyunca ovmaları gerekmişti.

Karınları ağrıyana dek güldüklerini hatırladı.

İki sene önce Şirin'in ateşi çıkmıştı ve Zo'nun annesi hastalığın bulaşıcı olabileceğini söyleyerek arkadaşının yanından ayrılmasını istemişti. Zo gitmeyi reddetmişti; orada oturmuş, her gün Şirin'in yüzünü, naneli suya batırdığı ıslak havluyla silmiş, biraz yumurta yemesi ve et suyu ya da şarap içmesi için yalvarmıştı. Şirin öldüğünde Zo cenaze çelengini donatmak için kullanılan kırpma makasını alıp saçını kökünden kesmişti. Sevgi ve çaresizlikle yapılmış bu hareket Attuşa'yı çileden çıkarmış ve saçları uzayana kadar kimsenin Zo'yla evlenmek istemeyeceğini söylemişti.

Saçları artık uzamıştı.

Zo su matarasını alıp kapının önüne şarap döktü. Şirin'in ölümünden sonra mezara kaliteli şarap dökmek için hadımları

ve nedimeleriyle buraya dört kez gelmişti çünkü ölümler her zaman susarlardı.

“Şirin,” dedi Zo, “Haydi, gel de iç.”

Bir an cevap duyduğunu sandı ama emin olamadı. Ayak sesleri de. Kıyafetlerin hışırtısı. Hayal mi ediyordu yoksa yakınlarda biri mi vardı? Sarayda, dilencilerin bakımsız mezarlara saklanıp orada yaşadıklarını, rüzgâr ve yağmurdan korunduklarını duymuştu. Sonuçta küçük taş evlerin sahipleri onları rahatsız etmiyordu.

Ölümlerin arasında tek başına olmak Zo’yu korkutmuyordu. Yaşayanların arasında yalnız olmak ise onu dehşete düşürüyordu.

Eğer serserinin teki ya da bir suçlu değilse, ödül almak için amcasına teslim etmek isteyen bir saray muhafızı da onu takip etmiş olabilirdi. Fazla oyalanmıştı. Cosmas’ın kampı otuz kilometre mesafedeydi. Kale kapısı kapandıktan sonra alacakaranlıkta en yakın hana varmış olmayı ve son on kilometreyi yürümeden önce banyo yapıp bir şeyler yemeyi umuyordu.

Matarasını yeniden kemerine bağladı, yerdeki sağlam bir dalı aldı ve omzunun üstünden geriye bakarak hızlıca yola koyuldu. Yolda artık onun dışında sadece bir kişi vardı: Babak ve yorulmuş, güçlkle yürüyen öküzleri. Onunla birlikte kapıdan çıkan herkes ateşin başında şişe geçirilmiş etlerini yiyor ya da uyku minderlerini açıyor olmalıydı. Kimse karanlıkta yolculuk etmek istemezdi.

Babak’ın biraz arkasından yürüdü. Adam endişeyle arkasına bakıp sadece bir çocuk olduğunu görünce yeniden yola döndü.

Artık etrafı tamamen zeytinliklerle, meyve bahçeleriyle ve sulanmış tarlalarla çevriliydi. Sol tarafında bir çiftçi, böğüren sığırını böğrüne hafifçe vurarak aceleyle ahıra sokmaya çalışıyordu. Sağ tarafında, uzaktaki bir çiftlik evinden tüten duman, mor gökyüzünde soluk ve mavi görünüyordu. Tepelerdeki çam ağaçlarının ve verimli toprakların kokusuyla temiz bir hava vardı. Sarayın havası her zaman insan yapımı bir şey kokardı: Ağır

Arabistan tütsüsü ya da kömür maltızı, boğucu parfüm ya da kızarmış et.

Şimdi kendini özgür hissediyordu. Maceraperest. Heyecan damarlarında şarap gibi pompalanıyordu. Demek her hareketini izleyen hadımlar, nedimeler, anneler ve krallar olmadığına dünya böyle bir yerdi. Fakat sonra Babak ve şarap arabası tepedeki bağlara gitmek üzere sola döndü. Zo artık yolda tek başınaydı.

Güneş gri dağların arkasında battığında son turuncu ışınlar çaresizce havada tutunmaya çalışıyordu. Sonra onlar da kayboldu ve her yer karanlığa gömüldü.

Arkasından bir ses geldi: Bir dalın çarpması ya da yaprağın hışırıtısı. Zo elindeki dalı silah gibi tutarak arkasına döndü ama hiçbir şey göremedi. Saraydan ayrıldığından beri birinin kendisini takip ettiği, yolculuğunun her dakikasında peşinde olduğu hissinden kurtulamıyordu. Kral Şirşah'ın önüne çıkarıldığında amcasının öfkeden kuduran yüzünü hayal etti. Muhtemelen kırbaçlanacak, kızı Darya, Bergama kralıyla evlenmeyi reddettiğinde yaptığı gibi pes edene kadar aç bırakılacaktı. Başarabilirse, takipçisinden kurtulacaktı. Başaramazsa saraya yalnız dönmesi için belki ona rüşvet verirdi. Tunığının içine bir düzine altın küpe ve yüzük bağlamıştı.

Anlık mutluluğu geçti, omuzlarını dikleştirdi ve günbatımında çıkmanın akıllıca olup olmadığını düşünerek daha hızlı adımlarla yürümeye başladı. Fakat gün içinde çıksaydı birileri yokluğunu fark edebilir ve arama ekibi gönderebilirlerdi.

Yarın yokluğunu fark ettiklerinde, o çok uzaklarda olacaktı.

Hızla ilerlemeye devam etti. Cosmas'ın kampına sadece otuz kilometre kalmıştı. Gece çok yorulursa pelerinine sarınıp bir zeytin ağacının sepeti andıran tepesine kıvrılabilirdi.

Parlak ay gökyüzünde yükseliyordu; dolunaya çok az kalmıştı, ilahi bir meşale gibi kırları aydınlatıyordu. Toprak yol saf gümüş gibi parlıyordu. Müneccim yarın gece tam tutulma olacağını

öngörmüştü. Tanrıça Anahita ile yanar döner renkli gökyüzü arabası, kötü ruh Angra Manyu tarafından yutulacaktı ve Mitra onu öyle sıkacaktı ki tanrıçayı tükürmek zorunda kalacaktı.

Gündönümlerinde, ekinokslarda, meteor yağmurlarında ve tutulmalarda her zaman şenlikler düzenlenirdi: Dans edilir, şarkılar söylenir, içki içilir, fener alayı yapılır ve dua edilirdi. Zo ve arkadaşları en güzel elbiselerini giyer, rahiplerin kutsal ateşle şehirde yürüyüşlerini izlerlerdi.

Zo aya bakarak ilk fırsatta Anahita'ya tütsü sunacaktı; Yunanların ve Yahudilerin adak taşlarını lekeleyen kan ve etle bozulmamış saf alevlerin içine atacaktı.

Durdu, ellerini kaldırıp avuçlarını açarak dua etti: *Leydi Anahita, gökyüzü ve nehirlerin Savaşçı Bakire Tanrıçası, hayatı uzatan, hayvanları artıran, tüm ülkelere refah getiren ölümsüz, bu gece beni koru. Kaderimi bulmama yardım et.*

Yarın Cosmas'ın kampına varışını hayal etti; yol yorgunu bir erkek çocuğu olarak onu soracaktı. Belki biri onun kulübesini gösterir ya da nöbetteyse yanına götürürdü. Cosmas onu uzaktan hemen tanıır mıydı? Yoksa şapkasını çıkarması mı gerekecekti? En yakın iki arkadaşı ne diyecekti?

Onlarla tanışmıştı ama onları sarayın kâhyasının kızı olduğuna inandırmıştı. Şimdi Feroz'u, Cosmas'ın kadınlar üzerindeki cazibesi hakkında dalga geçerken ve Nasim ona fazla dikkatli baktığı için Cosmas'ın onu şakayla itip bir hanımefendinin yanında düzgün davranmasını söylerken hayal ediyordu. Cosmas'la birlikte evli askerlere ait kışlalarda yaşadığında Feroz ve Nasim için de yemek yapacaktı. Tabii önce yemek yapmayı *öğrenecekti*.

Buğdayların arasından bir hışırtı geldi. Zo durup kulak kesildi ama tek duyduğu ekinlerin üstünden esen hafif akşam meltemi ve çekirgelerin sesiydi. Olmayan şeyleri hayal mi ediyordu? Fakat sonra bir hışırtı duydu.

“Pekâlâ,” dedi dalı kaldırarak. “Orada olduğunu biliyorum. Kendini göster de konuşalım.” Elindeki sopayla buğdaylara vurmaya başladığında aceleyle gelen ayak sesleri duydu.

Daha arkasını dönmeden başına bir şey geçirildi ve yere kapaklandı. Bağırmaya çalıştı ama çığlıkları boğuk çıkıyordu. Nefes alamıyordu. Kafasındaki çuval çıkarılana dek boğulur muydu? Derinin kokusu bayat ve keskindi. Kusmak istedi ama kusacak yer yoktu; kendi kusmuğunda boğulup ölürdü. Hızla çarpan kalbini sakinleştirmeye, soluklarını yavaşlatmaya çalıştı.

Kollarını ve bacaklarını sallıyordu ki bir halat bileklerine o kadar sıkı bağlandı ki derisini kesiyordu. Giderek daha çok korkuyordu. Genelevin duvarına yaslanmış donuk suratlı kız geldi aklına. Sonra tecavüz görüntüleri. Fahişelik. Dayak. Pislik içinde yaşamak. Cosmas'ı bir daha asla görememek. Ya da Roksana'yı.

Sertçe yerden kaldırıp oraya buraya çarparak taşıdılar. Kafasında çalan alarm zilleri kulağını dolduruyordu ama nabzını yavaşlatmaya, odaklanmaya çalıştı. Adamların konuşma seslerini duyuyordu ama ne söylediklerini anlayamıyordu. Kimdi onlar? Haydut mu? Sardis'in sadece birkaç kilometre uzağında nasıl kaçırılabilirdi? Altınlarını verse belki onu bir tarlada bağlayıp kaçarlar ve ertesi gün de biri onu serbest bırakabilirdi.

Sonunda onu yere bıraktılar. Kafasındaki çuvalı çıkardılar ve Zo solukları normale dönene kadar bol bol nefes aldı. Serin akşam havasını yanaklarında hissetti.

Başını kaldırınca ona bakan siyah gözleri gördü. Üç kişiydiler. Mızraklı avcılar tarafından tuzağa düşürülmüş vahşi bir hayvan gibi hissediyordu. Bilekleri birbirine bağlıydı, mücadele etmeyi denemedi bile. Fal taşı gibi açtığı gözleriyle bir kaçış yolu bulmak için etrafına bakındı.

Adamlardan biri boğazına bıçak dayadı. “Dinle, çocuk, kıpırdarsan boğazını keserim. Anladın mı?” Sözlerini vurgulamak istercesine bıçağın ucunu yumuşak etine bastırdı.

Ay bir bulutun arkasından çıkarken Zo'nun nefesi kesildi. Bıçağı tutan adamın yüzünde bir anormallik vardı. Burnunun yarısı kesilmişti ve geriye şekilsiz, kırmızı yara izleri kalmıştı. Bu adam daha önce suç işlemekten yakalanmış ve kanunlara uygun olarak cezalandırılmıştı.

Zo onaylarcasına başını salladı. Kaçamazdı. Savaşamazdı. Kalbi göğsünde deli gibi çarpıyor ve vücudu terden sıırıslıslam oluyordu. Gözyaşlarına engel olmaya çalıştı.

İnce suratlı adam şüpheyle, "Çok güçlü görünmüyor," dedi.

Burunsuz adam, "Sorun değil. Yine de satabiliriz," diye karşılık verdi.

Zo'nun umutları tükendi. Adamlar yasadışı köle tacirleriydi.

Yasal köle tacirlerinin savaş esirlerini satmak için imparatorluktan izinleri vardı. Büyük savaşlardan önce köle tacirleri savaşacak safların arkasında kamp kurar, askerlerin, esirlerine fiyat biçecekleri açık artırma yerleri kurarlardı. Açık artırmadan sonra insanlar zorla at arabalarına yerleştirilmiş kafeslere sokulur ve madenci ya da rıhtım veya tarla işçisi olmak üzere büyük şehirlerdeki köle pazarlarına götürülürdü. Şanslı olan çok azı mali işlerle ilgilenmesi, çocuklara eğitim vermesi ve evin işlerini yapması için soyluların evine gönderilirdi.

Fakat izinleri olmayan yasadışı köle tacirleri yoldan geçen insanları kaçıır ve onları kim isterse ona satarlardı. Özgür doğduğunu iddia eden bir köleye kimse inanmazdı.

Bu adamlara özgürlüğü karşılığında mücevherlerini teklif etse bile muhtemelen mücevherlerini alır onu yine de satarlardı.

"Paran nerede?" diye sordu üçüncü adam. Tombul ve terliydi; Zo adamın ay ışığında parlayan kel kafasını görebiliyordu.

"Kesemde," diye fısıldadı Zo boğuk bir sesle.

Adam keseyi kemerinden çekip aldı ve tombul parmağını sokarak içine göz attı. "Bak, Kansbar," deyip burunsuza döndü, "bir sürü bozuk para."

“Çantaya da bakalım,” dedi Kansbar. Zo, onun lider olduğunu düşünüyordu.

Çantayı Zo’nun sırtından çekip karıştırmaya başladılar. Kel adam ekmeği çıkarıp yemeye başladı. İnce yüzlü adam incirleri aldı.

“Vay canına!” diye bağırdı Kansbar. “Bu da ne?” Zo’nun Cosmas’la buluştuğunda giymeyi planladığı gök mavisi elbisesini çıkardı.

Kel adam yumuşak yüne dokunarak, “Belki de sevgilisine götürüyordur,” dedi. “Bence bunu satabiliriz. İyi kalite.”

“Belki de kendisi giyecekti,” dedi ince suratlı adam sırtarak.

Kel adam dikkatle Zo’nun yüzüne baktı. “Tuhaf.” Zo’nun deri başlığını kafasından çekince kızın kumral saçları ona ihanet ederek omuzlarından döküldü.

Diğer iki adam şaşkınlıkla homurdanırken, o zafer kazanmışçasına, “Tuhaf bir şeyler olduğunu biliyordum!” diye bağırdı.

Zo’nun akli hızla çalışıyordu. Dövüşme şansı olmadığına göre, onlarla iletişim kurmayı mı denemeliydi? Kendini sevdirmeyi? Onlara babasının annesini nasıl öldürdüğüne ve kendisini de öldürmekle tehdit ettiğine dair acıklı bir hikâye mi anlatmalıydı? Üvey babasının ona tecavüz ederek korkunç bir hastalık bulaştırdığını mı söyleseydi?

Bildiği bir şey varsa o da onlara kralın yeğeni olduğunu asla söyleyemeyeceğiydi. Alacakları cezadan o kadar korkarlardı ki birkaç sene önce Smyrnalı Prens Farah’a yaptıkları gibi onu da öldürüp gömerlerdi. Köle tüccarları prenses ve üç nedimesini zengin bir çiftçinin kızları zannederek kaçırmıştı. Farah’ın prenses olduğunu öğrendiklerinde kaçmayı başaran biri haricinde hepsini öldürmüşlerdi.

Zo’nun köle olarak yaşayıp kaçma fırsatı kollaması daha mantıklıydı.

“Pekâlâ, onu şuraya götüreceğim, isim bittiğinde size seslenirim,” dedi kel adam. Tombul, pis elleriyle Zo’yu omuzlarından tuttuğunda Zo tiksinererek irkildi ama Kansbar adama sertçe vurdu.

“Çek o pis ellerini üstünden,” dedi. “Burada bakalım.” Pele-rinine tükürüp Zo’nun yanağını ovarken diğer eliyle de çenesini sıkıca tuttu. “Şuna bak!” diye bağırdı neşeyle. “Süt beyaz ten. Hanımefendi teni. Bu kız köylü değil.”

Yere çömelip düşündü. “Kampa döndüğümüzde Ayşe Ana’ya baktırırız. Bakireyse yüksek fiyattan gider. Değilse satmadan önce hepimiz sırayla kullanabiliriz.” Yavaşça dönüp teker teker adamlara baktı. “Ama şimdilik kendi iyiliğiniz için ondan uzak durun.” Adamlar homurdansalar da kabul ettiler.

Zo bakire olmadığını biliyordu. Adamların kendisine ne yapacağını biliyordu. Güvenli saraydan kaçmasının son derece aptalca ve safça olduğunu da biliyordu. Mandana’nın anlattığı savaş ve yağmalama, yoksulluk ve adaletsizlikle ilgili hikâyeleri hatırladı. Dünya korkutucu ve acımasızdı, özellikle de kadınlara karşı. Ve Zo dünyanın en büyük aptalymışçasına içine dalıvermişti.

“Haydi,” dedi Kansbar. “Onu yük arabasına koyalım.”

Zo’yu kaldırıp yürümesi için ittiler. Kız hıçkırığını bastırdı. Durum bundan daha kötü olamazdı.

Ve sonra daha kötü oldu.

Karanlık buğday tarlasında bir çığlık duyuldu.

“Zo! Zo!”

Roksana, arkasında onu yakalamaya çalışıyormuş gibi kollarını açmış Jopata’yla uzun, yeşil buğdayların arasından tökezleyerek ilerliyordu. Onu takip etmiş ve köle tacirleri geldiğinde uzun otların arasına saklanmış olmalıydılar.

Zo gözlerine inanamıyordu.

“Roksi! Geri dön!” diye bağırdı. “Geri dön! Hemen!”

Ama adamlardan biri Zo'yu çekiştirmeye çalışırken bile kız kardeşi kollarını ona doladı. "Beni bırakma, Zo!" diye bağırdı.

Zo şaşkınlıkla Jopata'ya baktı.

"Gideceğinizi hissetti, leydim," dedi kadın, "ve sizi takip etmekte ısrar etti. Sizi durdurmak, geri döndürmek için geldim..."

"Ama nasıl..."

"Şarap arabasına saklandık..."

Zo'yu tutan kel adam onu bırakıp Jopata'yı yakaladı ve siyah pelerini ile peçesini yırttı. "Bu genç de değil güzel de değil," dedi kaşlarını çatarak. "Yüzü bronz çatlatır."

Zo yük arabasının yanında dizlerinin üstüne çöktü ve Roksa-na'nın gelmesi için bağlı bileklerini uzattı. Onu güvende tutmak için içine sokmaya çalışırmış gibi ona sıkıca sarıldı.

Kansbar iç geçirdi. "Bu da satmak için fazla küçük," dedi Roksana'yı işaret ederek. "Çalışması ya da işe yaraması için yıllar geçmesi gerek. Bence ikisini de öldürüp kızı götürelim."

"Hayır!" diye bağırdı Zo. "Ne isterseniz yaparım! Yeter ki onu bırakın!"

Kansbar bıçağını çıkarıp Jopata'nın yanına gitti. Yaşlı kadın dehşet içinde titriyordu. Adam bıçağı havaya kaldırdı ve bıçak düşmeden önce ay ışığında parladı. Zo, görmesin diye Roksana'nın yüzünü omzuna bastırdı. Her şey o kadar hızlı oldu ki Zo göz kırpmaya bile fırsat bulamamıştı.

Jopata. O kadar iyi ve yardımseverdi ki sert hatlarını görme-yip onu olduğu gibi sevmek çok kolaydı. Zo yüzünden ölmüştü.

Zo'nun boğazı o kadar kasıldı ki güçlkle nefes alıyordu. Her şey bulanıktı; metallerin parlaması, kirli dişler, gölgeler, ay ışığı, boğucu rüzgâr.

Üç adam cesedin etrafında toplanıp gizlediği değerli bir şey var mı diye elbiselerini çıkardılar.

Zo avazı çıktığı kadar bağırarak istiyordu. Ama daha sonra bağırabilirdi. Kız kardeşini düşünmesi gerekiyordu. Ve tam o anda kaçma fırsatı gördü. İkisi için değil, sadece Roksana için.

Adamlara sırtını dönüp kız kardeşine fısıldadı: “Koş, Roksi! Çok hızlı ve sessizce koşup saklan. Yarın Sardis’e dön. Ben de yakında geleceğim.”

Onu sessizce yere bırakıp uzaklaştırdı. Roksana itiraz edecekmiş gibi baktı ama sonra buğdayların arasına girip gözden kayboldu. Sanki dış bir gücün kontrolündeymiş gibi hareket ediyordu; zihninin bomboş olduğunu hissediyordu. “Gececek, Roksana,” dedi geceye. “Ağlama.” Adamlar Roksana’nın hâlâ kucağında olduğunu sansınlar diye konuşmaya, sallanmaya devam etti.

Birkaç dakika sonra –yeterli miydi?– Kansbar, Zo’nun yanına gitti, onu omuzlarından tutup sertçe kendine çevirdi. “Hey!” diye bağırdı. “Kız gitmiş.” Diğer adamlara döndü. “Birilerine söyleyebilir. Gidin onu bulun!” İki adam da ayağa kalkıp buğday tarlasına girdiler.

Kansbar, Zo’nun çenesine yumruk attı. Yere düşerken başına bir acı yayıldı. “Bu küçük kızın gitmesine izin verdiğin içindi,” dedi. Çömelip kanlı bıçağını yanağına bastırdı. “Tek kelime edersen dilini keserim. Erkekler kendileriyle tartışamayan kadınlar için daha çok para öderler.”

Zo adamların buğdayları ezen adımlarını ve küfürlerini duyuyordu. Nefesini tuttu. Roksana’yı bulacaklar mıydı? O kadar küçüktü ki sessizce tortop olursa belki onu bulamazlardı.

Lütfen, Leydi Anahita, lütfen onu koru. Sana sunacaklarım...

Tiz bir çığlık gecede yankılandı. Zo buğdayların korkuyla ürperdiklerini hissetti. Kansbar kalkıp adamlara seslendi. Zo da sersemlemiş bir halde kalktı, kız kardeşine koşmaya hazırdı ama Kansbar onu tuttu.

İki adam çalılıkların arasından çıktı.

“Tamam,” dedi kel olan. “Gidebiliriz.”

Zo gözleri kararırken dizlerinin de çözöldüğünü hissetti. Buğdayları aydınlatan ay, şiddetli bir şekilde parlayan yıldızlar, her şey karardı. Başına bir ağır saplandı ve acı dolu her darbeye gözkapaklarının içinde kan kırmızı ışık parlıyordu.

Korkunç bir rüya, dedi kendi kendine. Yatağımdayım. Horozlar öttüğünde her zamanki gibi uyanacağım. Roksi gelecek ve bebeklerine yeni elbiseler dikeceğiz...

Bilinci kapandığında her yer sıcak ve karanlıktı. Düşüncelerin, duyguların ya da anıların olmadığı yerde sonsuza dek kalmak istiyordu.

Bir süre sonra, öten horozun sesi sıcak, karanlık alana sızdı. Zo uyku mahmurluğuyla kıpırdanırken aniden çenesinde bir acı hissetti. Gerinirken yatağının ne kadar sertleştüğünün farkındaydı. Her gece yattığı koltuğu yatak ve yastığa hiç benzemiyordu. Bu daha çok tahtayı andırıyordu. *Tahtaydı. Zo sessizce yatıp nefes aldı. Mandana'nın her gece yatağına serpiştirdiği güzel parfüm kokusu yoktu. Onun yerine ter, idrar ve uzaklardan gelen kamp ateşi kokularının iğrenç bir birleşimi vardı. Ağustosböceklerinin ve kurbağaların cırlamalarını duydu.*

Gözlerini açtı ama hiçbir şey göremiyordu. Dünya, alacakaranlıktan hemen önceki zifiri karanlığa gömülmüştü. Yavaşça oturup ellerini uzattı. Sert ve soğuk bir şeye çarptılar. Parmakları kafesin demir parmaklıklarını kavradı.

ÜÇÜNCÜ SAHNE

ARZU VE HİLEKÂRLIK

*İnsanların bütün davranışlarının altında şu yedi
sebepten biri ya da birden fazlası yatar: Şans, mizaç,
mecburiyet, alışkanlık, mantık, tutku ve arzu.*

- Aristoteles

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İki Asaryan Lordu pelerinlerini çıkarıp yere attılar. İskender bu yeni savaşçıları dikkatlice izlerken boynunda nabızı hızla atıyordu. Naip olduğundan beri –ve Heph turnuva parasını kazanmayı başaramadığından beri– planları da dahil olmak üzere her şey değişmişti. Ne paraları ne de özgürlükleri varken çeşmeye nasıl gidebilirlerdi? Ayrıca ülkenin kaderini ne zaman İskender belirleyebilecekti?

Elbette babası ona katılmazdı. Çünkü babası herhangi bir tehdit görmüyordu. Ama İskender görüyordu; hayır, *hissediyordu*, seziyordu. Mieza’da bir tartışma akşamında Aristoteles küflü yağın içine lamba fitili batırdığı zamanki gibi. Başta İskender ters giden bir şey olabileceğini belli belirsiz fark etmiş ama kötü kokuyu kendisinin hayal ettiğini düşünerek bunu aklından çıkarmıştı. Emin olduğundaysa bunun eğitmeninin algı ve insan tepkisi hakkındaki dersi olduğunu düşünerek sessizliğini korumuştur. Ancak oda kötü koku ve dumanla dolunca herkes şikâyet etmeye başlamıştı.

Sanki son birkaç gündür lordlardan giderek artan kötü bir koku yayılıyordu ve kimse farkında değildi ya da farkında olmalarına rağmen dile getiren ilk kişi olmak istemiyorlardı. Fakat

bu defa havayı dolduran pis koku ve duman ihanet anlamına geliyordu. Hayatlar sönebilirdi. Ülke tehdit altında olabilirdi.

İskender dikkatini yeniden karşısındaki adamlara verdi. İkisinin de üzerinde klasik Asaryan kıyafeti vardı: Siyah deri pantolon, bot, el yapımı zırh ve oymalı çelikten yapılmış boynuzlu miğfer. Lord Bastian'ın miğferini Arabistan palaları gibi ince ve kavisli siyah Afrika antilobu boynuzu süslerken, Lord Gideon'un miğferinin çentikli, bej renkli boynuzları geriye doğru kıvrılmıştı.

İskender'in yanında oturan Kat, devekuşu tüyünden yelpazeyi Arrhidaues'a sallayınca çocuk güldü ve elinden alıp Kat'e doğru sallamaya başladı. Bir anda oynamayı bırakıp aşağıdaki Asaryan Lordları'na dikkatlice baktı, yüzünü gizlemek için yelpazeyi kaldırdı ve oturup titremeye başladı. Hizmetçisi Sarina –nadir konuşan esmer tenli, Mısırlı güzel bir kadındı ve saraydaki muhtemelen en iyi kalpli kişiydi– Arr'inin sabit durması için çocuğun kollarını yavaşça yanında tuttu.

İskender, savaşçılara baktı. Çoğu kişi, dünyayı büyüden kurtarmaya yemin etmiş lordlarla alay edip onları çağıdışı görse de İskender onlar için bunun boş bir ritüelden ibaret olmadığını biliyordu. Çetin savaşçıydılar, farklı ülkelerden müttefik edinmekte ve her birinden savaş taktiklerini geliştirecek teknikler öğrenmekte ustaydılar.

İskender şimdiye kadar Heph'le denemek istediği bir düzine teknik görmüştü. İki yarışmacı yuvarlak, demir antrenman düğmeleriyle mızraklarının ucunu köreltirken İskender, Cyn'in yanında oturan arkadaşına baktı. İkisi de gösteriyi dikkatle izliyor, birbirlerine bir şeyler işaret edip ağızlarını elleriyle kapayarak fısıldaşıyorlardı. Omuzları birbirine yapışmış gibiydi ve Cyn'in bir eli Heph'in bacağındaydı.

Bu kadar iyi anlaşmaları İskender'i şaşırtıyordu. Beş sene önce Heph'i pazar yerinden alıp saraya getirdiğinde Cyn cılız,

pis çocuğa gözücuyla bir kere bakmış ve keçilerle uyuması gerektiğini ama onların bile onu kabul edeceğinden emin olmadığını söylemişti. İskender'in on üçüncü doğum gününden kısa süre sonra çocuklar Mieza'daki okula gidene dek Cyn, Heph'i ya görmezden gelmiş ya da aşağılamış ve ona korkunç şakalar yapmıştı. Heph ve İskender her zaman ondan intikam almanın yolunu bulmuştu. Şimdi arkadaş gibi, *çift* gibi davrandıklarını görmek midesinde huzursuz bir hisse yol açıyordu.

Heph Kan Turnuvası'nı kaybettiğinden beri tuhaf davranıyordu; gergin, asabi ve alıngandı. Ve şimdi İskender'in kafasında bir sürü şey varken Heph yanında değildi.

Sıcak meltem sarayın uç kısmına yapılmış olan küçük arena tiyatro odeonun üstüne çivilenmiş brandayı dalgalandırdı. Yüze yakın izleyici –soylular, yüksek rütbeli danışmanlar, sarayda kalan askerler, rahip ve rahibeler– aşırı sıcaklar ve yakıcı güneş yüzünden bu gölge alana minnettardı. İskender kraliçe tahtında oturan ve parmaklarını sarı tül elbisesinin ayrıntılı nakışlarında gezdiren annesine baktı. Endişeli görünüyordu. Yanındaki kızıl saçlı nedimesi Daphne savaşçılara açlıktan ölüyormuş ve onlar da kuzu pırzolaymış gibi bakıyordu. Sol tarafındaki Priksos ve Telekles öne eğilmiş, çenelerini ellerinin arasına alıp dirseklerini dizlerine dayamış oturuyorlardı. Her hareketi dikkatle inceliyor, düzenli aralıklarla birbirlerini dürtüp yorum yapıyorlardı.

Aşağıdaki sahnenin ortasındaki iki lord önce seyircileri, sonra da birbirlerini selamladılar. Çömeldiler ve karmaşık dönüş hareketleri sergilemeye başladılar, siperlerini ve mızraklarını o kadar hızlı savuruyorlardı ki silahları bulanık birer lekeden ibaret. Onları izleyen İskender önceki savaşçılarda da gözlemlediği manevraları gördü: Daire, sola yarım daire, sağa yarım daire, sekiz çizme ve spiral. İskender ayaklarının üstünde kıvrak ve rahatça hareket eden adamların bel ve sırtlarının esnek olduğunu fark etti. Zarif, kendinden emin adımları ona nedimelerin dü-

günlerde sergiledikleri dansları hatırlattı ama onlar kollarına ve omuzlarına fazla güç bindiriyorlardı. Savaş meydanında mızrakla yapılan aynı zarif hareketler askeri et gibi şişler, haşlanmış yumurtaya batırılan bıçak gibi gözüne saplanır, damarlarını keser, kemiklerini kırardı.

Katerina dürtünce İskender kolunda hafif bir baskı hissetti. İskender daha güçsüz bacağına farkında olmadan ovduğunu anladı. “Ne kadar zarifler,” diye fısıldadı Kat. “Bana hasat danslarını hatırlattı.”

“Ben de aynı şeyi düşünüyordum,” dedi İskender. “Lord Bastian’a bak. Az sonra sağa kayacak, sonra sola doğru daire çizecek... ah, işte!” Lord Bastian mızrağını savurdu, Lord Gideon’un boğazına bir santim kalmıştı ki son saniyede geri çekti. Keskin bir dikkat ve hızlı refleksler gerektiren bir hareketti.

İskender savaşçıların performanslarını izlemeye devam etse de bir an için Kat’ın gizemiyle dikkatinin dağılmasına engel olamadı. Gözucuyla kızın profiline baktı; uzun, dalgalı saçları elmacıkkemiklerini ortaya çıkaracak şekilde karmaşık bir modelde toplanmıştı. Zayıftı ama İskender yıllarca çalıştığı, kendi yemeğini avladığı için kaslı ve güçlü olduğunu anlamıştı. Hayatının daha önce nasıl olduğunu anlamakta zorlanıyordu.

Ama bunlardan da önemlisi, ne kadar uyumlu olsalar da Kat’i diğer insanları okuduğu gibi okuyamıyordu. Katerina’yı arenanın dışında yaralı ve kir pas içinde gördüğü ilk anda onun farklı olduğunu anlamıştı. Peki, bu farklılık iyi miydi yoksa tehlikeli mi? Onu saraya davet etmesinin sebebi buydu: Bu köylü kızın, tanıdığı diğer kızlardan ne farkı olduğunu anlamak için. Hâlâ anlamamıştı ama daha önce kimseyle, Heph’le bile, hatta annesiyle bile hissetmediği bir şekilde ona bağlandığını hissediyordu.

Asaryan silahlarının takırtısı dikkatini yeniden sahnedeki performansa yöneltmesini sağladı ve çoğu, rakibi şaşırtmak için

tasarlanmış hareketlerini izledi. Adamlarına bunu yapmayı öğretebilirdi.

Koltuğunda kıpırdanarak lordların fiziksel hünerlerini göstermelerini izledi. Philip onların müttefik olduğunu söylüyordu. Peki, gerçekten öyle miydi? Yıllarca tarih okuduğu için müttefiklerin korkutucu bir sıklıkla taraf değiştirdiklerini biliyordu. Philip'in kendi akrabalarından birçoğu bile suikasta uğramıştı; düşmanları tarafından değil, yakın dostları tarafından. Görünüşe bakılırsa güç, sadakat tanımıyordu; yalnızca kendi çıkarlarını düşünüyordu. Ve ancak sadakatini ilan edenler –müttefikler– kılıcı kaburgaların arasına geçirmeye yaklaşabiliyorlardı.

Bastian ve Gideon silahlarını bırakıp sağ elleriyle bir kez göğüslerine vurdular ve öne uzatıp Asaryan usulü selam verdiler. Gösteri bitmişti.

Alkışlar susarken Lord Bastian kalabalığa döndü. Gururlu, keskin hatlara sahip yüzündeki çirkin yara izi daha da yakışıklı, daha da sert görünmesini sağlıyordu. Bakışları Kat'in üzerinde fazla durunca Kat kıpırdanarak bakışlarını kaçırdı.

"Asaryan Lordları'nın yapabileceklerini gördüğünüze göre, benimle kapışmak isteyen var mı?" Makedonyalı bir savaşçının ona meydan okuyabileceğini düşünmesini komik buluyormuş gibi dudakları seğirdi. İskender kadınların yelpazelerini, rüzgârda dalgalanan brandanın sesini ve birinin gergince öksürdüğünü duyuyordu.

Bastian, "Haydi ama," diyerek sırtıttı. "Makedonya cesur erkekleriyle meşhurdur. Nahoş sakatlıkları olanlar bile savaşçı olarak görülüyor."

Kimse tepki vermedi.

İskender, Bastian'ın küstahlığına gücenerek, *Nahoş sakatlıklar*, diye düşündü. *Tek gözlü kralı mı yoksa güçsüz bacaklı prensi mi kastediyor?* Meydan okumasını kabul etme konusunda kısmen

istekliydi. Philip yokken bile burada hâlâ bir lider olduğunu gösterirdi.

“Nasıl isterseniz,” diyen Bastian odeona göz gezdirip önce izleyicilere, sonra İskender’e başını hafifçe eğerek selam verdi.

İskender tüylerinin diken diken olduğunu hissediyordu. Evet, artık emindi. Bastian kesinlikle Makedonya kraliyet ailesiyle ve askerleriyle dalga geçiyordu.

İskender ayağa kalkıp, “Kabul ediyorum,” dedi. Kalabalık nefesini tuttu; kraliyet ailesinden birinin halk için gösteri yapması protokollere aykırıydı. Gergin fısıldaşmaların yerini huzursuz mırıldanmalar ve onaylamayan baş sallamaları aldı. Biri güçlü bir şekilde alkışlamaya başladı. Başkaları da ona katıldı. Mermer oturakları alkış sesleri doldurdu.

Kat, İskender’in kolunu tutup korkuyla ona baktıysa da İskender yere adımını atarken onu görmezden gelmeye çalıştı. Lord Bastian başını geriye attı ve burnunun üzerinden İskender’e baktı. “Onur duydum, lordum,” dese de sırtışı aksini iddia ediyordu.

İskender pelerinini çözüp arkasındaki oturaklara fırlattı.

“Kılıç mı mızrak mı?” diye sordu Lord Bastian, kenarda duran parlak silahları göstererek.

“Kılıç,” dedi İskender. Mızraklar atın üstünden atmak ya da savaş başladığında üstüne gelen askerlere saplamak için daha uygundu. Oysa İskender, Philip’in yanında sınırda savaştığı zamanlardan biliyordu ki savaşta, sonunda kılıçların dahil olduğu yakın ve fiziksel bir mücadeleye giriliyordu. Ter ve kan sıçratırdı ve üzerine sıçrardı, kılıcın adamın etine ve kemiğine girdiğini hissederek, hırıltıyla son nefesini verirken ferî sönen gözlerinin içine bakardı.

İskender’in kalbi savaş davulları gibi yüksek sesle ve aralıksız gümbürdüyordu. Kılıcını seçip ucundaki düğmeyi ayarlarken elleri o kadar terliydi ki kılıcı tutamayacağından korkmaya başladı.

İlk sınır savaşını on üç yaşındayken kavgacı Trakyalılarla yapmıştı. İki adamı öldürmüş, beşini de yaralamıştı. Ama onların çoğu –ve İskender’in yazın askeri eylemlerde savaştığı diğerleri– eğitimsiz ve disiplinsizlerdi, formda değillerdi. Lord Bastian ile aralarında dünya kadar fark vardı.

Bir kalkan seçip sol elini deri tutacağına geçirdi.

“Rakibine üç darbe vuran ya da ilk kan akıtan kazansın mı?” diye sordu Bastian.

İskender başıyla onayladı.

İskender, Asaryan tekniklerini daha önce denememiş olsa da Bastian karşısında büyük bir avantaja sahipti: Yorgun değildi. Enerjikti, tez canlıydı ve savaşmak için sabırsızlanıyordu.

Rakibinin gözlerine bakınca hareketlerini tahmin etti: Yarım daire, sekiz, sola dönüş, ardından sağa. İskender, Bastian’ın kılıcının kınından ne zaman çıkacağını ya da arkasına ya da boynuna savrulacağını bir salise öncesinden biliyordu. Bastian’ın kılıcını savuştururken lordun adımlarını başta beceriksizce, fakat sonra müthiş bir çeviklikle taklit etti. Bastian onun hareketleri şimdiden öğrendiğini görünce etkilenmişçesine başını salladı.

İskender dudaklarını yalayınca ağzına sızan tuzlu ter damlalarının tadını aldı ama yüzünü silmek için bir an bile duramazdı. Lord Bastian’ı yenmek bir kenara, ona ayak uydurmak için bile tüm konsantrasyon gücüne ihtiyacı vardı. Kalabalıktan bir bağırış duydu –biri onu yüreklendiriyordu– ve içine bir enerji dalgasının akın ettiğini hissetti. Kararlılık damarlarından akarken kılıcı yaşayan bir varlığa dönüşerek İskender’den bağımsızmış gibi Bastian’ın kılıcına ve kalkanına çarpıyordu.

Kalabalık, hareketleri karşısında gürlüyordu ama her şey adeta ağır çekimde gerçekleşiyordu. Bir damla ter, parlak bir kristal gibi Bastian’ın yanağından göğüs zırhının üstüne düştü. Onun arkasında uzun, yeşil peçeli bir nedime toprak şarap kahinden bir yudum alırken birazını da üstüne döktü. Üst sırada

yaşlı bir adam hapşırarak yanındakileri irkiltti. İkinci sırada Heph, Cyn'in elini tutmuş, onu çıkışa doğru yönlendiriyordu.

Heph, İskender'in Asaryan lorduyla mücadelesini izlemeyip Cyn'le dışarı mı çıkıyordu? Halkın önünde böylesine önemli bir anda tüm arkadaşları tezahürat yapmak için orada bulunmalıydı ama özellikle de yıllardır onunla eğitim gören ve savaşlarda yanında olan Heph orada bulunmalıydı.

İskender'in kan kardeşi, en yakın arkadaşı onu izlemiyordu.

Afallamıştı, dudakları hafifçe aralandı ve çıkış tüneline gözden kaybolan Cyn ile Heph'e bakarken duraksadı. Lord Bastian bir darbeyi savuşturmak istercesine kalkanını yukarı kaldırdı ve İskender rakibinin kılıcının kalkanın kenarından savrulacağını bilmesine rağmen kendi kalkanını kaldırmakta geç kaldı. Bastian'ın kılıcının kenarı İskender'in sağ kolunu sıyırdı. Seyirciler şaşkınlıkla ayağa kalktılar.

Bastian silahlarını bıraktı. "Özür dilerim, lordum," dedi İskender'in yanına giderek. Ses tonu hiç de içten değildi. "He-kim çağırılım mı?"

İskender koluna baktı. Başta kan akmadı, yalnızca kırmızıya dönüşen ince, beyaz bir çizgi vardı. Sonra şiddetli bir şekilde kanamaya başladı ama dikiş atılmasını gerektirecek kadar derin bir kesik değildi. "Sadece bir çizik," dedi alay edilmesine izin vermemek için. Aslında korkunç bir şekilde acıyordu ama Lord Bastian'ın bunu anlamasına asla izin vermeyecekti. İskender'in canını asıl yakan şey Heph ve Cyn yüzünden dikkatinin dağılmasıydı. Savaş meydanında da böyle dikkati dağılırsa, hayatını kaybedebilirdi.

"Başladığımız şeyi başka bir gün bitirebiliriz, lordum," dedi Bastian, koyu renk gözleri sessiz bir kahkahayla parlayarak.

İskender öfkelen-di. Başka bir gün mü? Neden şimdi bitirmiyorlardı? Neden Bastian'ın gözleri alay edercesine bakıyordu? Neden...

Tüm sesler kesildi; tüm ışıklar söndü. İskender bedeninden ayrılarak görünmez bir güç tarafından o tanıdık ışık tüneline çekildi.

Tünelin diğer ucundan aydınlık bir meyhaneye ya da bir kışlaya çıktı. Âlem yapan askerler altın ve kahve tonlarında gölgelerin içindelerdi. Bastian masadaki zarı cebindekiyle ustaca değiştirip attı. Çift yılan gözü. Diğer adam homurdandı. Bastian sırtarak bir yığın bahis parasını iki eliyle kendine çekti.

Bu adam zarda hile yapıyor.

İskender hızla şimdiki zamana geri döndü. Kendini yeniden vücudunda bulduğunda sanki az önce denizin derinliklerine dalmış gibi kulakları çınlıyordu.

Lord Bastian diğer lordların yanına gitmiş, Kat İskender'in yanına gelmişti ve İskender gözlerini kırıştıtarak kendine gelmeye çalışırken kız soğuk parmaklarıyla kolunu tutmuş, yarasına bakıyordu.

Fakat Olympias, yavrusunu savunan öfkeli anne ayı gibi Kat'i kenara itip, "Yerini bil," dedi. "Gerçi neresi olduğundan emin değilim," diye eklerken sesi hançer gibi keskindi.

Kat'in yüzünde beliren saf nefret ifadesi o kadar hızlı yok oldu ki İskender kısık, ateş saçan gözlerini ve gergin dudaklarını gerçekten gördüğüne emin olamadı. Kat başını sallayıp uzaklaştı.

"Anne," dedi İskender bir eliyle alnını silerek. "Katerina benim misafirim. Onunla bu şekilde konuşmamalısın." Olympias yaraya mendil sarıyordu. Krem rengi kumaş anında kıpkırmızı oldu.

"Onu boş ver. O adama niye meydan okudun?" diye sordu sinirle.

"Makedonya'nın onuru için," dedi İskender. Kadından o kadar hızlı uzaklaştı ki Olympias kanlı mendili geri çekmek zorunda kaldı. "Ve kendi onurum için." Sonda yaptığı hata dışında performansından memnundu. Bir daha asla yapmayacağı hata. Düşünceleri yeniden Heph'e kaydı. Neden gitmişti?

Olympias ellerindeki kanlı mendile baktı ve İskender'i şaşırarak mendili katlayıp hızlıca elbisesinin katlarına sıkıştırdı.

"O leş kargalarından uzak dur," diye uyardı. "Sınır tanımayan açgözlülükleri giderek artıyor ve artık kanunlardan da korkmuyorlar. Yakın zamanda arşivleri ve Hellion'un kendilerine verilmesini talep ettiler; *benim* kendilerine teslim edilmemi talep ettiler."

"Babam ne dedi?"

"Elbette reddetti," dedi Olympias. "Ama konu bu değil. Sebebini anlayamadığım bir özgüvenleri var. Planlarından korkuyorum. Güçlerinden korkuyorum."

İskender ilk defa annesiyle aynı fikirdeydi ama endişesini belli etmedi. "Sarayda her zaman böyle dedikodular oluyor," diye karşılık verdi.

Olympias, oğlunu yanağından öptüğünde İskender tenindeki ıslaklığı hissedince şaşırıldı. Annesinin gözyaşları kendi terine karıştı. "Muhafızlarını artıracağına söz ver," dedi. "Kendine bir çeşnici tutmayı düşün."

İskender başını sallayıp tam cevap verecekti ki saray teşrifatçısı Radamanthos sahneye indi. Olympias çıkışa ilerlerken eski oyuncu, Asaryan Lordları'na gösteri için teşekkür etmeye başladı. Gösteriye katılan lordlar öne çıkıp başlarıyla selam vererek alkışları kabul ettiler. İskender, hepsi de aynı üniforma ve pelerini giymiş, yalnızca miğferlerinin boynuzları farklı olan lordlara baktı. Dünyanın dört bir yanından, hatta hiç bilinmeyen yerlerinden geliyorlardı.

İskender, Bastian'ın Sisamlı olduğunu biliyordu ve Gideon koyu teniyle Etiyopyalı olmalıydı. Mordecai'in nereli olduğundan ise emin değildi. Pers aksanına karışan bir aksanı daha vardı ve İskender'in tanıştığı diğer Perslilerin duruşuna sahip değildi. Bugün yarışanlardan bir diğeri, uzun sarı örgülü ve keskin mavi gözlü olan Gaul, Batı Dağları'nın uçsuz bucaksız ormanların-

dan geliyordu. Karadeniz'in kuzeyindeki efsanevi dağlık ülkeden gelen, at üstünde yetiştikleri için kavminin diğer üyeleri gibi çarpık bacaklı olan bir İskitli bile vardı.

En iyi adamlar ve farklı milletlerin askeri teknikleri birleşince olağanüstü bir ordu yaratılıyor olmalıydı. Dünyanın en etkili savaş gücü.

Makedonya'nınkinden bile iyi.

Sıcak basan ve adrenalinle dolan İskender –yoğun mücadeleden mi yoksa halkın önünde yenilmesinin verdiği aşağılanmadan mı kaynaklandığından emin değildi– odeondan çıkıp doğruca kraliyet kütüphanesine giderken aklı öfkeli kuşuklarla doluydu.

Ağır kapıyı açtığında başını kaldıran kâtip şaşkınlıkla az kalsın tüy kalemmini düşürüyordu. Derhal dikkat kesildi. “Lord İskender, size nasıl yardım edebilirim?”

“Leonidas. Nerede o?”

Köle başını eğerek hızlıca orta avluya giden kapılardan geçmeye koyuldu.

İskender'in gözlerinin karanlığa alışması biraz zaman aldı: Burası adeta bambaşka bir dünyaydı. Orta avlu serin ve sakindi. Siyah beyaz mermerler yerde girdap gibi dönüyordu ve tam ortadaki dikdörtgen mavi havuz berrak gökyüzünün altında hafifçe dalgalanıyordu.

Bir dakika sonra Leonidas belirdi. Lüks yaşama inanmayan sofı Leonidas, İskender, Aristoteles'in Mieza'daki okuluna gidece kadar yedi sene boyunca ona öğretmenlik yapmıştı. Onun kırışmış yüzüne ve bakımsız sakalına bakan İskender kışın yaz kıyafetleri ve sandaletle buz ve karın içinde yaptıkları uzun yürüyüşleri hatırladı. Uyumasını imkânsız hale getiren, geçmek bilmeyen açlığı. Uzun, klasik metinleri ezberlerken en ufak bir hatada bile avuçlarına yediği sert darbeleri.

İskender, öğretmenini hiç sevmemiş olsa da ona minnet-tardı. Aylar süren seferlerde ya da gün boyu devam eden bir

savaşta Leonidas'ın eğitimi sayesinde sıcağa ve soğuğa, açlığa ve susuzluğa, yorgunluğa ve acıya dayanabileceğini biliyordu.

İskender'in ani gelişine hiç şaşırılmamış gibi, "Lordum?" dedi. Kapkara gözleriyle İskender'in gösterişli, on altı uçlu altın yıldızlarla süslenmiş mor tuniğine açıkça iğrenerek baktı. Leonidas'ın üzerinde ise ağartılmamış sert dokuma kumaştan bir harmani vardı.

"Asaryan Lordları'yla ilgili tüm kayıtlara ihtiyacım var; tarihçe, yazışmalar, her şey." İskender sayısız akşamını kütüphanede Leonidas'la birlikte geçirmiş olsa da çoğunlukla epik ve lirik şiirler, tarih, felsefe, coğrafya, matematik, tiyatro ve bilim üzerine çalışmıştı. Leonidas ona kraliyet yazışmalarını yürütme konusunda da biraz ders vermişti ama yalnızca Makedonya'nın en çok ticaret yaptığı ve en büyük rakipleri olan Atina ve Sparta'yla alakalı belgeler üzerinden anlatmıştı.

"Bu oldukça hassas bir konu," dedi Leonidas, kemerindeki anahtara hafifçe vurarak. Mükemmel tonlaması ve iyi ayarlanmış vurguları İskender'e, öğretmeninin, ağzını nehirdeki çakıltaşlarıyla doldurup anlaşılır konuşmaya çalışmasını söylediği zamanları hatırlattı. "Kraliyet yazışmaları kilit altındadır. Bunu biliyorsunuz." Anahtarı çıkarma ya da İskender'i arşivlere yönlendirme girişiminde bulunmadan öylece durup sakalını sıvazladı.

Bana hâlâ çocukmuşum gibi davranıyor, tıpkı ailem gibi, diye düşündü İskender. "Babam yokken naibi benim," dedi ses tonuna dikkat ederek.

"Benim de üyesi olduğum konseyin tavsiyesiyle," diye karşılık verdi Leonidas sakince.

"Kraliyet ailesine yönelik tehditleri duydum," dedi İskender. "Ve kral... belli konularda lordlarla aynı görüşte değil. Babam giderken ordunun büyük kısmını da yanında götürdü ama lordlar burada kaldı."

“On üç tanesi,” dedi Leonidas omuz silkerek. “Büyük bir tehlike değil.”

İskender, “Olmayabilir,” diyerek ona katıldı. “Ama ordularının birkaç gün içinde buraya gelebileceğini düşünüyorum. Bir zamanlar bir öğretmenim gücün, düşmanlarının güçlü yanlarını ve arkadaşlarının zayıf noktalarını bilmekten geldiğini söylemişti. Asla unutmadığım, çok önemli bir dersti.”

Leonidas biraz düşündü. Sonunda anahtarı kemerinden çıkarıp başıyla prene kendisini takip etmesini işaret ederek giriş koridorunun karşısındaki kapıların birinden içeri girdi. Uzun bir koridorun sonundaki kapının kilidini açtı. Yaklaşık bir metre kare büyüklüğündeki oda loştu. Leonidas tabureye çıkıp, içeriye ışık girmesi için uzun parmaklıkları pencerenin kepenklerini açtı. Dört duvarda da paralelkenar evrak gözleri vardı ve her birinin içine bir düzine ya da daha fazla belge sıkıştırılmıştı.

Çevik bir hareketle tabureden atlayıp, “Bu, yazışma arşivlerimizden biri,” dedi. “O duvar Perslilerin, şu Kartacalıların, şuradaki Mısırlıların. Orada da,” dedi kapının sol tarafındaki duvarı göstererek, “Asaryan Lordları’yla ilgili her şey var.”

Leonidas sessizce odadan çıkarken İskender de parşömenleri çıkarıp meşe masanın üstüne koydu. Papirüs belgeler birbirine tutturulmuştu. Bir tomarda ahşap çubuğun etrafına dolanmış yirmi ya da otuz mektup olabiliyordu. En eskileri yaklaşık iki yüzyıl öncesine dayanıyordu ve dostça yazılmıştı. Makedonya kraları, Pers istilaları ve barbarların saldırılarından sonra lordların düzeni sağlamasından memnun kalmış, suçluları ve düşmanları götürmelerine izin vermişlerdi. Lordları onurlandırmış ve onları altınla ödüllendirmişlerdi.

Yüz sene sonra lordlar büyücülük ve afsunculukla suçlanan, özellikle de şüpheyle baktıkları kadınları sorgulamaya başlamışlardı. Sadece iki mektup sonra lordlar sorgulamaktan zindan cezasına geçtiler. Yazılanlara göre bu insanlar tüm uygarlıklar

ve krallar için gerçek birer tehlikeydi. Görünmeyen güçler karşısında dünyanın en iyi ordusu ne işe yarardı ki? Bazı krallar lordların bu düşüncesine katılmış ve önerilerini gerçekleştirmeyi hemen kabul etmişlerdi: Atina, Sparta, Arkadya ve hatta bazı Pers satrapları bile büyü yapanları bulup onları lordlara teslim etmişlerdi. Diğer krallıkları –Boeotia, Girit, Etolia, Argolis– ikna etmeleri için biraz uğraşmaları gerekmişti. Lordlar şiddete başvurarak bu ülkeleri yıldırıdıktan sonra liderleri ateşkes ilan edip taleplerini yerine getirmişlerdi. Artık bütün krallıklarda güç hiyerarşisinin en üstünde Asaryan bakanları, danışmanları ve generalleri bulunuyordu.

Makedonya hariç tüm krallıklarda.

İskender bugün Lord Bastian'ın gözlerine baktığında hilekârlık görmüştü.

İçi ürperdi.

Kemerinde hançer, botlarının içinde bıçak bulunduracaktı. Bundan sonra yatağında silahla uyuyacaktı.

Tomarları yeniden gözlere yerleştirdi ve kütüphaneden çıkıp sarayın ana avlusuna gitti. Arşivdeki loş ışıktaki o kadar zaman geçirdikten sonra ikinci güneşi doğruca yüzüne vurunca ellerini gözlerine siper ederek etrafına baktı. Farklı renklerde mermerleri, revakları ve turuncu kiremitli çatıların üstünde parlayan bronz heykelleriyle bu alan, ziyaretçileri etkilemek için tasarlanmıştı fakat şu anki savunma durumu gerçekten inanılmazdı.

İki asker sarayın ana girişinin üzerindeki gözetleme kulesinde zar oynuyordu. Aşağıda, şehir kapılarında da esneyerek düşmanı karşılamaya hazır olduklarını biliyordu. Sarayın arkasındaki kışlaların üçte ikisi boştu. Sarayın ana giriş kapısının her iki tarafında, kırmızı uçlu miğferlerini takmış muhafızlar gagalarını açmış, pençelerini uzatmış beyaz şahin oymalı kalkanlarıyla heybetli görünüyordular. Bir tanesi mızrağına yaslanmış,

bir sepet dolusu portakal taşıyan, yanakları kızarmış kızla sohbet ediyordu. Diğerinin gözleri kapalıydı. Ayakta kestiriyordu.

Savunmasızız, diye düşündü gittikçe panikleyerek. Savunmasızız. Hazırlıksızız. Doğranmayı bekliyoruz.

Bir kuşatma sırasında nasıl savunabileceğini düşünerek hızla saraya girdi. Savunamazdı. Çok fazla pencere ve kapı vardı. Philip dünyaya yalnızca zengin olduğunu değil, korkusuz olduğunu da göstermek için atalarının inşa ettiği karanlık, dayanıklı kale duvarlarını yıkmış, yerine ılık ve mermer dolu bir zevkusefa sarayı inşa etmişti.

Odasına giren İskender kıyafetlerinin olduğu sandığı açıp en sevdiği hançerini ararken tuniklerin ve pelerinlerin altını üstüne getirdi. Son Anka kuşunun kanında Şam çeliğinden dövülmüş bu hançerin yalnızca kemikleri değil, düşmanı koruyan büyülerini de kırdığı söylenirdi.

Ama yerinde değildi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kat *petteya* tahtasındaki son düz beyaz taşını yan kareye koyar koymaz tuzağa düştüğünü anladı. Iris siyah taşını Kat'in taşına doğru kaydırды ve iki siyah taş beyazın etrafını kuşatmış oldu.

Sonra da Iris, Kat'in taşını alıp masaya, diğerlerinin yanına bıraktı. "Oyun bitti," dedi. Gülümsemesi kibardı ama gözlerine yansımıyordu. Ayrıca sözleri Kat'in canını sıkıyordu. Uzun zaman olmuştu. Uzun zamandır sarayda kalıyordu ama hâlâ gerçeği açığa çıkaramamıştı. İntikam arzusu giderek büyüyor, onu yiyip bitiriyordu ama dikkatli olmalıydı. Günler geçtikçe nedimeler onun etrafında daha temkinli olmaya başlamışlardı sanki.

Ve Kat'in cevaplara ihtiyacı vardı.

Nedimelerin salonundaki pencerenin önünde kulakları tırılmalayan bir ses, "Oyun bitti! Oyun bitti!" diye bağırdı. Bu Iris'in, bombeli gri gagasını süslü bronz kafesinden çıkaran yeşil-sarı renkli papağanı Odysseus'tu. Kadınlar güldü. Kat, Erissa'dayken, konuşan rengârenk Afrikalı kuşlar olduğunu duymuştu ama Odysseus'tan önce hiç görmemişti.

Iris'le birlikte oyun taşlarını kaldırırken Kat'in gerginliği giderek artıyordu. Nedimeler onun asla bir şey öğrenemeyen, umutsuz bir ahmak olduğunu düşünüyor olmalıydılar.

Ona acıdıklarından mı yoksa sırf eğlenmek için mi kanatları altına aldıklarından emin olamıyordu ama birçok kez, Kat'ın dinlemediğini sandıkları zamanlarda nedimelerin kendisi hakkında sessizce konuştuklarını duymuştu. Muhtemelen prensle aralarında *aslında ne olduğuyla* ilgili yorum yapıyorlardı.

Bunu yapmaları normaldi. Kat de prensin kendisiyle ilgili olduğu halde geceleri onu yalnız bırakması, bir kez bile onu zorlamaması üzerine defalarca kafa yormuştu.

Iris'in papağanının bu ortama uygun olmadığı gibi kedisinin de uygun olmadığıнын farkındaydı. Hiç kimseydi; ne bir önemi ne de unvanı vardı. Yalnızca prensin misafiri olduğu için mücevherle süsleniyor, leydi muamelesi görüyordu ve kendisine hizmet eden kadınların güvenini ve arkadaşlığını kazanmaya çalışıyordu.

En azından Daphne ona her zaman kibar davranıyor ve eşiti gibi muamele ediyordu. Burada, onu küçük gören, o geçerken yelpazelerinin arkasından fısıldaşan ve taşra aksanını taklit eden soylu kadınların yanında olduğu kadar rahatsız değildi. Şık döşenmiş odaya baktığında Kat onun da buraya ait olmadığını biliyordu. Vahşi hayvanların sergilendiği yerde Prenses Cynane ona ne demişti? Tören atı gibi süslenmiş köylü bir katır.

Yüzündeki makyajı silip saçını açmak, diz hizasında eski bir tunik giyip evine dönmek istiyordu.

Ama yapamazdı. Kraliçeyi öldürmeden önce onun sırlarını öğrenmek için buradaydı.

Helen, neden İskender'in doğduğu gece ortadan kaybolmuştu? Sebebi çalınan şal değilse Olympias neden Helen'in yerini bulup onu öldürtmüştü? O fildişi ve turkuvaz renkli kutunun içinde ne vardı? Tüm bu sorular göğsünü yakarak bir boşluk açıyordu ve eğer yakın zamanda cevap alamazsa olabileceklerden korkuyordu.

Her şeyi denemişti ve bulabildiği tek şey muhafızların, dedikoduların ve sırların aşılma duvarıydı. Kraliçenin geçmişini

bilen biri varsa o da günün neredeyse her anını onunla birlikte geçiren nedimelerden biri olmalıydı. Onu banyoda yıkayan, la-zımlıkta yardımcı olan ve regl olduğunda temiz sargılar veren kadınlardan biri. Philip'in Olympias'ı ne zaman ziyaret ettiğini bilen ve ertesi gün çiftin zevk alıp almadıklarını görmek için çarşafı inceleyen kadınlardan biri.

Fakat Kat, İskender'in doğumunda orada bulunmuş olabilecek diğer *tüm* nedimelerle –Cassandra, Agatha ve Iris– şüphe çekmemek için üstükapalı bir şekilde konuşmuş ve işe yarar hiçbir şey öğrenememişti. Herhangi bir bilgi veremeyecek kadar korkmuş görünüyorlardı ya da gerçeklerden bihaberlerdi.

Olympias'ın özel odalarına gelince, Kat onun süitinin dış duvarlarını bile aşamamıştı. İçerideki ve dışarıdaki tüm girişler çok iyi korunuyordu.

“Kendini kötü hissetme, Katerina,” dedi Daphne, sulu şarapla dolu desenli kupasını dudaklarına götürürken. Kat, Daphne'nin siyah cilalı kupasının ok ve yay taşıyan beyaz kanatlı Eros figürleriyle süslenmiş olmasını uygun buldu. Heykelleri andıran kızıl saçlı, heybetli kadın karşı cinse onların kendisine duyduğu kadar ilgi duyuyor gibi görünüyordu. “*Petteya*'da taşları ele geçiremesen de en azından gerçek hayatta nasıl yapacağını biliyorsun. Hem de veliaht prensi, daha aşağısını da değil.”

Diğer kadınlar ıslık çalıp kıkırdayınca Kat kızardı.

“Erkekleri ele geçirmekten bahsetmişken,” dedi Ariadne, koyu kırmızı duvarın önündeki koltuklardan birine uzanarak. “Bu geceki tam tutulma festivaline katılan var mı? Birkaç Asaryan Lordu da gelebilirmiş diye duydum.” İç geçirip kızıl kahverengi bir tutam saçını parmağına doladı. “O urbalarında bir şey var.”

Kösedeki bir koltukta oturmuş, lir çalan Agatha, “Nerede yapıyor?” diye sordu. Kırk yaşında zarif bir dul olan Agatha yetenekli bir müzisyendi ve şarkıları kraliçenin sinirlerini yatıştırıyordu. Cilalı kaplumbağa kabuğunun üstündeki inek boynuz-

larına hayran kalan Kat birkaç defa onun enstrümanını çalmayı denemiş fakat kuzu bağırsağından yapılan tellerden çıkan sesler yüzünden vazgeçmişti.

Koyu renk gözlerini iyice açan Ariadne cilveli bir ifadeyle, “Nerede olacak, andronda,” diye cevap verdi.

“Ah, olamaz,” dedi Daphne. “Bu, seks partisi olacağı anlamına geliyor. Edepli kadınlar asla androna gitmezler.”

Ariadne güldü.

“Öyleyse sanırım sen gidiyorsun?” dedi Cassandra, küçümsercesine yaşlı yüzünü buruşturarak. İğnesini kumaş parçasına delik açıyormuşçasına nakışına batırdı.

Andronda –orası artık her ne ise– neler olabileceğine dair Kat’ın zihninde hızlı bir görüntü belirdi ve aklı hızlıca Jacob’la göletteki öpüşmelerine kaydı. Calas onları bölmeseydi neler olurdu? Onun güçlü kollarını, arzulu dudaklarını, boynuna değen sıcak nefesini uzaklaştırma gücünü kendinde bulabilir miydi? Kışlaya gidip onu aramayı pek çok kez düşünmüştü ama ona boş yere ümit vermemesi gerektiğini biliyordu.

Yine de Jacob o gün daha uzun boylu ve asker üniformasının içinde kendinden daha emin bir şekilde odasına geldiğinde –bedenleri birbirine değip eridiğinde ve yeniden öpüşüklerinde– bir yanı onunla evlenmek istediğini söylemek ve onu yatağa çekmek istemişti.

Kat ani bir hareketle beyaz peplosunun üzerine kırmızı şarap döktü.

“Ah! Çarşafın üstündeki bakire kanı gibi,” diye bağırdı Iris.

Gözleri parlayan Daphne, “Bakiresin, öyle değil mi?” diye sordu. “Ben anlarım.”

“Hangi genç adamda gözün var?” diye soran Agatha’nın gözlerinde şefkatli bir ifade vardı.

“Tabii ki İskender,” diye cevapladı Daphne, Kat’in yerine.

Hayır. İskender değildi. Prensi tanıdıkça ondan ve onun yanındayken hissettiklerinden hoşlanmaya başlamıştı ama tuhaf bir şekilde İskender ancak yakın arkadaşı olabilirmiş gibi geliyordu.

Hayır, tabii ki Jacob'dı. Kalbi yalnızca Jacob'a aitti. Ama onunla istediklerini gerçekleştiremezdi çünkü hâlâ halletmesi gereken işi bitirememişti. O gün Jacob bir daha yanına gelmeyeceğini söyleyerek odadan çıktığında içerisi adeta kışa dönmüştü. Parlak renkler solmuş, bahçeden gelen kuş sesleri kesilmişti. Hayatında kendini hiç o kadar yalnız hissetmemişti.

"... prensin sana ikinci kez dönüp bakmadığını herkes biliyor," diyordu Cassandra, Ariadne'ye öfkeyle, "sen istediğin kadar gözlerini dikip ona baksan da."

İki kadın birbirlerine ters ters bakınca Agatha divanda lirini aralarına koyup usulca konuştu: "Eğlenceden bahsetmişken, dün gece kraliçe bizi gönderdikten sonra sesleri yine duydum."

Nedimelerin gözleri fal taşı gibi açıldı. Iris şekerle kaplı bir eriği daha gürültüyle ısırp neşeyle, "Kocasını savaştayken belki majesteleri kendini... yalnız hissediyordur. Namuslu bir şekilde," dedi.

Cassandra yeniden ayaklarını yere vurmaya başladı ve burun kıvırarak, "Tek başına o kadar zevk alabileceğini sanmıyorum," dedi.

"Sen daha iyi bilirsin," dedi Daphne hiç duraksamadan. "Ama etrafında o kadar muhafız varken kraliçe sevgilisini nasıl odasına alabilir bilmiyorum. Tabii sevgilisi odasının *dışında* hazırda beklemesi gerekirken odasının *içinde* hazırda bekleyen bir muhafız değilse."

Kadınların kahkahaları, "Hanımlar!" diye bağırarak gür sesle kesildi.

Nedimelerin başı olan uzun boylu ve güzel Timandra odaya girdi. Etkileyici, köşeli çenesi, yanar döner gri kaftanı ve özenle toplanmış gümüş rengi saçma taktığı, yere kadar uzanan şef-

faf tülüyle Kat'de sabah sisi tanrıçası izlenimi yarattı. "Sizden utanıyorum," dedi. "Majestelerine attığınız iftiralar sebebiyle hepimizi kırbaçlatmalıyım."

Ariadne yine güldü. "Kırbaçlama işini misafir Asaryan Lordları'ndan biri yapacaksa ben sorun etmem."

Daphne sırtıarak bir kaşını kaldırdı. "Sana en iyi *savaş* taktiklerini gösterdikten sonra mı?"

Timandra dudak büktü. "Gerçek savaşın etkilerini deneyimleyediniz muhtemelen hiçbiriniz böyle konuşmazdınız."

"Ne? Sadece şaka yapıyordum," diye itiraz etti Ariadne.

Cassandra cık cıkladı. "Unuttun mu? Neon yenilgisinden sonra Tebai askerleri Timandra'nın yedi yeğenine de korkunç şekilde tecavüz etti. Tabii şanslı olan bir tanesi dışında."

Kat çocukken bu savaş hakkında bir şeyler duyduğunu hatırlıyordu ama o doğmadan önce gerçekleşmişti. Yunanistan'ın güneyindeki Üçüncü Kutsal Savaş'ın akışını değiştirmişti.

"Ona ne oldu?" diye sordu Daphne.

"Başı kesildi tabii ki."

Timandra boğazını temizledi. "Kılıcım ve kalkanım olsaydı sarayda kalıp kazananların hevesleri karşısında korunmasız olmak yerine saldırganlarla savaşmayı tercih ederdim."

Bunun üzerine herkes sustu.

"Saldırganlar! Saldırganlar!" diye bağırdı papağan. Bu kez kadınlar gülmek yerine gümüş-mavi yılanlı şallarını düzeltip reverans yaparak kapıya yöneldiler. Kat kuşa sessizce hoşça kalırken aniden onun hayatını sezinledi, *hissetti*. Onun yağmurlu, hayat dolu ormanlarda uçtuğunu, uçan kendi bedeniymiş gibi hissetti. Fakat bu his bir anlıktı, hemen geçiverdi. Odysseus başını eğip kafesinin önündeki açık pencereden, ulaşamayacağı özgürlüğü izledi.

Ama Kat de özgür değildi, öyle değil mi? Buraya ait olmayan bir yabancıydı; gerçeği, cinayet işlemesine izin verecek

gerçeği ortaya çıkarana dek en büyük düşmanıyla aynı saraya hapsolmuştu. Peki sonra ne olacaktı?

Neredeyse altmış yaşında olduğunu ve kırk beş yıldır sarayda yaşadığını duyduğu Timandra'ya döndü. Onun kendinden emin, geniş yüzüne bakan Kat, kadının gerçeği söyleyeceğine dair bir hisse kapıldı.

Şekerli erik yapraklarının olduğu tabağı masanın üzerinde iterek, "Timandra," dedi gergince. "Uzun zaman önce sarayda gerçekleşen bir olaydan bahsedebilir misin diye soracaktım. Eskiden kraliçenin nedimelerinden biri olan... teyzemle ilgili." Tehlikeyi hisseden Kat, Iris dışındaki tüm nedimelere ortadan kaybolan nedimenin annesi değil teyzesi olduğunu söylemişti, sonuçta o gün Olympias askerlere büyük olasılıkla Kat'i bulmak için evi aramalarını söylemişti.

Timandra gri bakışlarını ona çevirdi. "Evet?"

"İsmi Helen'di ve Prens İskender'in doğduğu gece ortadan kaybolmuş. Ben de... yani ailem, o gece neler olduğunu öğrenmeye çalışıyorduk. Nereye gitmiş olabileceğini."

"Helen." İsim Timandra'nın dudaklarından döküldü. "Müthiş bir nedimeydi. Gelmiş geçmiş en iyi nedimelerden biriydi. Evet, doğum sırasında majestelerine o yardımcı olmuştu ve ertesi gün kimse onu bulamadı."

Kat bu kadarını Iris'ten de öğrenmişti zaten. "O gece Helen'in yanında başka biri daha var mıydı? Onunla konuşmuş ya da onu korkutan bir şey varsa görmüş olabilecek biri?"

Timandra kaşlarını çatınca kaşlarının arasındaki dikey kırıksık o kadar derinleşti ki nerdeyse bir mızrağı andırıyordu. "Desmas," diye cevapladı.

"Kim?"

"Kraliyet çamaşırhanesinin sahibesi. Ebe ve Helen dışında doğumdan sonra kraliçenin odasına giren ilk kişi oydu. Kral gelmeden önce kraliçeyi çevirmesi, kanlı ve terli çarşafı çıkarıp

yerine yenisini sermesi gerekiyordu. Bir şey yüzünden Helen'e çok öfkeliydi ama o kadar uzun zaman oldu ki konuyu hatırlayamıyorum. Neyse, konuşman gereken kişi Desmas. Ayrıca peplosuna bakılırsa çamaşırhaneye gitmek için geçerli bir sebebin var."

Kraliyet çamaşırhanesine girmek yeraltı dünyasına adım atmak gibiydi. Geniş odanın karşısında gürleyen alevlerin üstünde buhar çıkaran kazanlar vardı. Köpüren fiçıların etrafındaki kürekleri iten ciddi ifadeli, sakallı adamlar Kat'e Styx Nehri'nde ölüleri kürekle iten kayıkçıyı hatırlattı. Sıcaktan serseme dönmüş, kucak dolusu ıslak çamaşır taşıyan hizmetçiler ölü gibi ortalıkta dolanıyorlardı.

Peştamal giymiş iriyarı bir adam alçak bir küvetin içindeki çamaşırları üzümden şarap yapar gibi ayaklarıyla eziyordu. Köşede iki adam bir çarşafı uçlarından tutmuş, halat çekme yarışması yapar gibi çekiyor, son su damlası da dökülene kadar sıkıyorlardı. Odadaki tezgâhlarda kızlar taşlarla kıyafetleri dövüyor, lekeli yerlere kum sürüyor ve yünün sertliğini gidermek için zeytinyağıyla tunikleri çitiliyorlardı.

İçinde özenle katlanmış kıyafetlerin olduğu bir sepeti taşıyan kız aceleyle Kat'in yanından geçti. "Affedersin," dedi Kat. Kız durmayınca Kat yüksek sesle seslendi: "Affedersin!"

Kız, "Meşgulüm!" diye tersledi ama omzunun üstünden baktı. Kat'in pahalı kıyafetlerini görünce gözleri büyüdü. Kat'in yanına gitti. "Özür dilerim, leydim." Kat sessizce iç geçirdi ama kızı düzeltmekle uğraşmadı.

"Desmas'ı arıyorum. Onu nerede bulabileceğimi biliyor musun?"

Kız, "Bir dakika," deyip uzaklaştı. Kat beklerken bir adamın köşedeki fiçıya işediğini gördü.

Balmumundan yapılmış bir topu andıran kısa boylu, şişman bir kadın Kat'in yanına geldi. Terli, beyaz saç tutamları solmuş beyaz başlığından çıkmış, geniş, kırmızı yüzüne yapışmıştı.

"Evet, leydim?" diye sordu Kat'i tepeden tırnağa süzerken. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Kat mor-kırmızı lekeli peplosunu uzattı. Desmas hemen elbiseyi aldı ve çişli fıçıdan bir kepçe alıp lekenin üstüne döktü ve şarap lekesi anında kayboldu. Ardından bir kıza, ağarması için güneşin altına götürmesini söyledi.

"Teşekkür ederim," dedi Kat. Erisa'daki ağartılmamış ucuz tunikleri için asla idrara ihtiyaç duymazlardı; yoksul olmanın belki de tek iyi yanı buydu. "Prens misafiriyim ve hiçbir şeye zarar vermek istemiyorum."

Desmas başıyla onaylar gibi ona baktı. "Öyleyse, sarayda dikkat eden tek kişisin." Elindeki masa örtüsünü fitilli ahşap tahtaya sürten bir kıza dönüp, "Elpida! Biraz daha gayret, yoksa o pasaklıların lekelerini asla çıkaramayacaksın!" diye bağırırdı.

Kat özenle yapılmış saçlarının düşmeye başladığını ve peplosunun arkasında büyük bir ter lekesi oluştuğunu hissediyordu. Sıcaktan bayılmadan buradan çıkmalıydı. "Desmas, teyzemi tanıyıp tanımadığınızı merak ediyordum; Helen, kraliçenin nedimesiydi," dedi. "Ailem ona ne olduğunu hiç öğrenemedi." Alnından ter damlaları akmaya başlamıştı. Ocaktaki tencereye konmuş bal peteği gibi eriyordu.

Desmas, Kat'i tepeden tırnağa süzerken, bir nedimenin leydi gibi giyinmiş yeğenin ne yaptığını merak ettiği belli oluyordu. "Onu tanıyorum; hırsız."

Kat yüzündeki ifadesizliği korumaya çalıştı. "T...teyzem ne çaldı?"

Desmas kızarmış ellerini geniş kalçasına koydu. "Helen'i en son, prensin doğduğu gece gördüm. Bir tomar Mısır çarşafını almış koridorlarda koşuyordu; majestelerinin yatağında kullandığımız

güzel, pahalı olanlardan. Onu bir daha görmedim ama bir süre sonra kraliçenin herkese Helen'in hırsız olduğu için saraydan kaçtığını söylediğini duydum. Tanrılar bilir başka ne çaldı."

İyi de Helen ölümüne sebep olacak başka ne çalmış olabilir ki? Yüksek sesli bir takırtı Kat'in düşüncelerini böldü. Elpida, bir zamanlar temiz olan, şimdiyse yamalı yorgan gibi yere saçılmış çamaşırların üstüne yayılıp yatmıştı. Desmas kızı azarlarken Kat ıslak peplosu vücuduna yapışmış halde sessizce çamaşır odasından çıktı.

Kat, annesinin -yolda tanımadığı insanlarla yemeğini paylaşan ve en iyi dokumalarını yıpranmış battaniyeleri olan ailelere veren kadının- Desmas'ın az önce anlattığı kadınla aynı kişi olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.

Kurumaları için asılmış, rüzgârda dalgalanan çamaşırların arasında durdu; çarşaf, tunikler ve muhtemelen bu akşamki parti için dikilmiş, altın pullarla süslü elbiseler vardı. Elbiselere bakarken tırnaklarını yiyen gergin çocuklar gibi sağ başparmağını ısırıldığını fark edince elini yumruğunun içine alıp birkaç dakika sıktı. Ardından peplosunun altından annesinin Hayat Çiçeği kolyesini çıkarıp sıkıca tuttu ve çenesinin kararlılıkla kasıldığını hissetti. Kendini kaybolmuş ve çaresiz hissetmekten bıkmıştı.

Harekete geçmesi gerekiyordu. Bu gece.

Daphne, Kat'in kapısını açıp keten bir çantayla içeri girdi. Çantanın içindekileri yatağın üstüne boşaltırken, "Aldım!" dedi heyecanla. At kılından yapılmış uzun, sarı bir peruk, geyik derisi bir çift çizme, uyduruk, oyuncak bir yay ve içi oyuncak oklarla dolu sadak. "Bu günlerde dansçı kızlar kendilerini Amazon sanıyor," dedi Daphne uzun, kırmızı saçından çıkan bir tutamı geriye atıp Kat'in çamaşırhaneden gizlice aldığı altın pullu kostümü incelerken. "Birkaç yıl önce hepsi Persli gibi giyinirdi."

Daphne, Kat'i giydirdirken Kat de onu dinliyordu ama festivale katılmaya niyeti yokken kızın heyecanla andronu anlatmasına odaklanmakta zorlanıyordu. Kat'ın dansçı kostümü kimliğini gizlemek içindi; on seneden uzun bir sürenin ardından ilk tam tutulmayı ve Tanrıların Devri'nin bitişini kutlayan, içki içen saray sakinlerinin arasında tanınmadan gezebilecekti. Bu gece şehrin yarısı tapınaklara akın edip onları korumaları için tanrılara yakarırken diğer yarısı da, çoğu Tanrıların Devri'nin bittiğine inanmasa da hatta birçoğu bu dönemin yüzlerce yıl önce *gerçekten* sona erdiğini düşünse de, kendi insanlıklarına tapınmaya devam edecekti. Yine de bu gece alkollü bir şenlik olacaktı; koridorlar boş, muhafızların dikkati dağınık olacaktı. Kat bundan emindi. Kraliçeyi öldürmek için tek fırsatı bu olabilirdi.

Daphne, Kat'ın saçına son birkaç tokayı da taktıktan sonra sarı peruğunu düzeltti. Kat aynaya bakınca görevinin ciddiyetine rağmen gülümsedi. Peruk kötü görüldüğü kadar kaşındırıcıydı da.

"Şimdi sıra dansçı kız makyajında," diyen Daphne, Kat'ın makyaj kutularını açtı ve akik taşı kavanozdan bir makyaj fırçası çıkardı. "Aşağı bak."

Kat bir aşağı bir yukarı bakıp orta yaşlı kadının söylediklerini yaparken Daphne de Lord Bastian'ın ne kadar yakışıklı olduğunu ve askeri yeteneklerini sergilediği gösteriyi izlerken neredeyse baygınlık geçireceğini anlatmaya başladı.

"Tamam, bakabilirsin," dedi Daphne. Kat aynaya döndü ve siyah kaşlarına, parlak mavi göz farına ve göz kapağındaki kalın sürmeye baktı. Olympias onu kesinlikle tanımayacaktı. İskender de tanımayacaktı. Kendisi bile zor tanımıştı.

"Görüntünü tamamlamak için." Daphne, Kat'e oyuncak oklarla dolu sadağı uzattı. "Bir de bu," diye ekledi ve Kat'ın boynuna parlak bir şal doladı. "Tam olarak Amazon kıyafeti değil, hatta eski bir Pers kostümünden yapıldı ama kimsenin seni tanımasını istemedin."

“Bu kıyafetin beni içeri sokacağından emin misin?” diye sordu ve şalın bir ucunu çözüp gerginmiş gibi yaptı.

Daphne güldü. “Bütün erkekler dansçı kızlara bayılır! Senin kadar güzelini dışarı atacaklarını düşünemiyorum bile. Eğlenceli, değil mi? İskender’in ilk doğum gününü yabancı elçilere kostüm partisi vererek kutladığımızı hatırlıyorum da. Timandra’nın Olympias’ı Truvalı Helen olarak giydirmesini izlemiştim.”

Kat şaşkınlıkla ona baktı. “Ama Daphne, sen sadece iki senedir saraydasın.”

“Hayır,” dedi Daphne, Kat’ın sarı peruğunun asi dalgalarını düzeltirken. “Ben burada doğdum. Annem eski kraliçenin nedimesiydi ve Olympias, Kral Philip’le evlenir evlenmez yaşam küçük olmasına rağmen beni de nedimesi yaptı. Yaklaşık beş yıl önce Olympias beni kardeşinin eşine, yeni kraliçeye nedimelik yapmam için Epirus’a gönderdi. Ama oradan nefret ettim ve sonunda buraya dönmeme izin verildi.”

Belki Daphne, o zamanlar çok küçük olsa da o geceyle ilgili bir şeyler biliyordu. Kat kadının Pella’da yeni olduğunu düşünerek ona hiç sormamıştı.

“Daphne, yaklaşık on altı sene önce Olympias’a hizmet eden Helen isimli bir nedime hatırlıyor musun?”

Daphne kaşlarını çattı ama cevap verirken ses tonu keskindi. “Evet, hatırlıyorum. Neden sordun?”

“O benim... teyzemdi. Prens İskender’in doğduğu gece kaybolduğunu duydum,” dedi Kat. “Bu konuda herhangi bir şey biliyor musun? Teyzem neden gitti ve bir daha geri dönmedi?”

Daphne tereddüt etti. “Şey,” dedi sonunda ve sesini neredeyse fısıltı halini alacak şekilde alçaltıp devam etti: “Bir şey biliyorum. Kimseye anlatmadığım bir şey.” Birilerinin, konuştuklarını dinlemesinden endişelenmiş gibi omzunun üstünden baktı.

“Ne biliyorsun?” diye sordu Kat merakla.

Kızıl saçlı kadın duraksayıp iç geçirdi. “Hikâyeyi anlatmak tehlikeli olabilir. Hayatımı tehlikeye atıyor olabilirim. Kimse gördüğümü bilmiyor.”

Daphne anlamlı bir ifadeyle ona bakarken Kat duraksadı. Sonunda anladı: Daphne ondan rüşvet istiyordu. Yatağının ayakucundaki sandığı açıp Kan Turnuvası bahsinden kazandığı altın ve gümüşlerin olduğu keseyi bulmak için elbiselerini karıştırdı. Birkaç madeni para çıkarıp Daphne’ye verdi.

“Al,” dedi. “Karşılığında bir şey vermeden hayatını tehlikeye sokmak istemem.”

Daphne memnun olmuş bir şekilde gülümsedi ve paraları kemerindeki kesenin içine attı. “Daha dokuz yaşındaydım,” diye başladı. “Gördüklerimi anlayacak kadar büyүktüm ama kimsenin bana kulak asmayacağı kadar da küçүktüm. Geceleri beni çağırıp şarap ya da lazımlığı isterse diye onun odasının yanındaki küçük odada kalıyordum. Kraliçenin çığlıklarına uyandım. Uzun sürdü. Sadece acıyla ağlamıyor, bir de isim sayıklıyordu: *Riel, Riel*. Sevdığı birinin ya da bir tanrının adı ya da eski dilde bir küfür olduğunu sandım. Çağırılmayı bekledim ama kimse beni çağırmadı. Sonunda kapıdan gizlice baktım ve ebe ile Helen’in yatağın kenarında durduklarını gördüm. Ebenin kucağında bebek prens vardı, onu battaniyeye sarmıştı. Ama Helen...”

Daphne aniden nefessiz kalarak durdu. Gözleri şokla büyüdü ve tüm vücudu kasılarak tahta gibi sert bir hal aldı. Dudaklarında beyaz bir salya belirdi, küt diye yere düştü. Vücudu kasılıyor, kol ve bacakları çırpınıyor, omurgası geriye doğru bükülüyordu.

Kat kadının omzundan tutup onu sakinleştirmeye çalıştı. Boğulmaması için onu ters çevirmekten başka ne yapacağını bilmeyerek, “Daphne? Daphne!” diye bağırdı. Makyaj masasından tahta bir kaşık alıp dilini yutmasını engellemek için kızın ağzına sokmaya çalıştı. Belki de yere düşüp nöbet geçirmesine sebep olan bir hastalığı vardı.

Kasılmaları titremeyeyle son buldu ve Daphne öldü. Gözleri açık ve donuktu.

Kat daha çok boğuk bir iniltiyi andıran çığlığını bastırdı. İçgüdüsel olarak, daha birkaç saniye önce gözleri sırlarla parlayan kızın yanından uzaklaştı. Elleri sarı peruğunda, kusmamaya çalışarak, bakışları o noktaya odaklanmış bir halde topuklarının üstüne oturdu.

Kat yalnızca ocağın başında çömelmiş, vücudu kılıçlarla parçalanırken yüzünde şaşkın bir ifadeyle bakan annesini görebiliyordu. Hatırası onu esir aldı; kolları kurşun gibi ağırdı, kalbi adeta atmaya bırakmıştı.

Gerçekliğe dönünce yardım çığlıkları atmaya başladı. Korkmuş bir çocuğunkini andıran sesi sanki kendi bedeninden gelmiyordu.

Koridordan odasına doğru bir gürültü yankılanırken Daphne'nin beyaz elbisesinin yanında ufak bir hareket Kat'ın dikkatini çekti. Altın benekli yeşil bir yılan başını kaldırıp ona baktı. Kat onu *anlama* niyetiyle bakışlarına karşılık verdi ama hayvanın duygularını, ihtiyacını –bazen yapabildiği şekilde– hissedemiyordu. Aksine bilerek direnç gösterirmiş gibi, tek hissedebildiği sessizlikten oluşan bir duvardı.

Cesareti kırıldı, yavaşça geriledi ve sekiz kolunda da nilüfer çiçeğini andıran sepetlerin içinde gaz lambaları yanan bronz lamba ayağını eline aldı. Ayağı silah gibi tutarken üç çömlek lambası düşüp kırıldı ve yağları yere yayıldı.

Çoğu hayvan şimdiye kadar çoktan kaçmıştı fakat yılan kaçmıyordu. Çatallı siyah dili titreşti, koyu renk gözleri genişledi.

Bu yılanın sarayda ne işi var?

Kat'in gözleri Daphne'nin yerdeki gümüş renkli, kuyruklarını yutan mavi yılan desenli şalına kaydı. Kraliçenin nedimleri için Epirus'ta dokunmuştu.

Tabii ya. Kraliçenin yılanıydı.

Daphne'yi öldüren şeyin hastalık olmadığını anladı. Yılandı.

Belki de ısırtığı Daphne'ye değil, *ona* yönelikti. Sonuçta kendi odasındaydı.

Kat iliklerine kadar buz kesti.

O sırada birkaç köle ve muhafız odaya girince yılan mermer zeminde sürünerek gözden kayboldu.

Daphne hakkında kopan gürültü sırasında kimse Kat'in kostümünü sorgulamadı ve dakikalar içinde ceset yerden kaldırılıp odasından çıkarıldı.

Kat ne yapacağını bilemez halde odasında tek başına kaldı. Daphne'nin dehşet içindeki yüzü ve fal taşı gibi açılan gözleri aklından çıkmıyordu.

Onun yerinde kendisi de olabilirdi.

Kat ürperirken yeniden midesinin bulandığını hissetti ama içindeki karmaşanın yerini başka bir şey almaya başladı: Öfke. Bundan kraliçe sorumluydu. Hiç şüphesi yoktu. Artık daha fazla ertelemeyecekti. Planını uygulamalıydı. Yalnızca kendisi için değil, Daphne için de.

Olympias'ı bulma vakti gelmişti.

Sarayın kapısından çıkıp bahçeye girerken küçük bıçağın ağırlığını kalçasında hissediyordu. Hızlı hızlı soluklanma ve kısa fısıldaşma sesleri duyunca durdu. Ay ışığında, çitlerin arasında gizlenmiş bir bankta sarılan bir çift gördü. İkisi de uzun boylu, esmer ve siyah saçlıydı. Sessizce yanlarından geçmeye çalıştı fakat ayak seslerini duyan çift hemen birbirlerinden ayrıldı.

Hephaestion'du. Onu zindana atırmak isteyen prens özentisi ayağa kalkıp bir elini dağılmış saçlarından geçirdi ve tuniğini düzeltti. Kaşlarını çatarak Kat'e baktı. Kostümüne rağmen onu tanımış mıydı?

"Affedersin," demekle yetindi. Kat'in, sıktığını anladığı çenesi loş ışıktaki çok daha kemikli ve güçlü görünüyordu.

Yanında geçen gün Hellion'u kızdırıp sonra da Kat'i aşı-
ğileyen şımarık yaltakçı Prenses Cynane vardı. İkisi de o an
Kat'ın görmek istediği son kişilerdi.

Kat'in gelişiyse rahatsız olmuş gibi görünen Hephaestion'un
aksine Cynane yerinden kalkmadı. Kırışmış elbisesinin altından
uzattığı uzun bacakları fazlasıyla açıktı. Kat'e bakarak yavaşça
gülümsedi. Dilini altdudağında gezdirirken saçını düzeltmeye
ya da omzundan kayan elbisesini kaldırmaya zahmet etmedi.

“Bize katılmak ister misin?” diye mırıldandı.

Kat başını iki yana sallayıp gözlerini yere sabitleyerek hızla
yanlarından geçip gitti. Onlara katılmak mı? Hayır. Gördüğü
kadarıyla Hephaestion ve Cynane birbirlerini hak ediyorlardı.
İkisi de insanlara nasıl davranmaları gerektiğini bilmeyen kibirli
ve küstah birer budalaydı.

Bahçede yürümeye devam ederek sessiz çeşmenin üstündeki
Poseidon heykelinin yanından geçti. Bahçenin diğer ucunda
kraliçenin yatak odası vardı. Pencerelelerinin ve balkon kapısının
panjurlarından ışık sızıyor, taş korkuluklara vuruyordu. Kat her
zaman orada duran muhafızlara bakındı ama bu akşam –tam
da umduğu gibi– tek gördüğü, sütunların kenarına bırakılmış
mızrak, kalkan ve miğferdi. Kat derin bir nefes aldı. Gerçekten
bu kadar kolay olabilir miydi?

Dikkatle ilerledi. Süs bitkilerinin arkasından bir kahkaha
duyuldu.

Bir adam, “Biraz daha al,” deyince bir kadın kıkırdadı.

Şimdi. *Şimdi*. Gerçek kafasına dank edince olduğu yerde
donakaldı. Bu tek fırsattı. Kendi akıbeti ne olursa olsun, yap-
mak zorundaydı.

Kraliçeyi öldüren kişiye nasıl işkenceler yapıp infaz eder-
lerdi acaba? Bu soruları aklından çıkardı. Önemi yoktu. O anda
önemli olan tek şey, yapmak zorunda olduğu şeydi.

Balkonun iki tarafındaki duvarları kaplayan kalın sarmaşıkları görünce nabızı hızlandı. Hiç duraksamadan –muhafızın arkadaşlarıyla birlikte her an dönebileceğini biliyordu– oyuncak yayını ve sahte oklarla dolu sadağını yere bırakıp iki eliyle sarmaşığı sıkıca kavradı. Sarmaşık sağlamdı. Kendini yukarı çekti, birkaç dakika sonra balkondaydı. Nefesini tutup kapıları yavaşça iterek açmaya çalıştı ama mandal takılıydı. Panjurlar açıktı fakat nakışlı keten perdelerle kapatılmıştı.

Kat küçük bıçağını kınından çıkarıp titreyen ellerini sakinleştirmek için bir dakika bekledi, ardından perdeyi tutup bıçağını yavaşça batırdı. İçeriden hiç ses gelmedi. Bıçağı birkaç santim kaydırarak göz hizasında bir delik açtı.

Nefesini tuttu. Başta, görüş açısı kısıtlı olduğu için gördüğünü anlamakta güçlük çekti. Sonra uzun, kumral saçlı, sert bakışlı ve mavi gözlü bir kadının doğruca kendisine baktığını gördü. Kraliçenin yatağının dört karyola direğinden biri olan ahşap heykellerden biri olduğunu fark edene kadar kendini neredeyse balkondan aşağı atacaktı.

Hızla atan kalbini sakinleştirmek için derin nefesler alan Kat perdeyi sağa çekti.

Başta bir şey göremedi ama görüş açısındaki hızlı bir hareket aşağı bakmasına sebep oldu. Bir düzine yılan yerdeki altın kâselerden süt içiyordu. Yerde tuzak kapısını andıran bir delik vardı ve Olympias üzerinde uzun, transparan bir elbiseyle, elinde turkuvaz kakmalı fildişi kutuyla dışarı çıktı. Kat neredeyse çığlık atacaktı. Helen'in ölmeden önce Olympias'a verdiği kutunun aynıydı.

Kat kapıları tekmeleyerek açıp bıçağı kraliçeye saplayarak görevini tamamlamak istiyordu ama kıpırdayamadı. Kraliçenin ondan sadece bir metre uzakta yere oturup kutuyu açmasını izlerken rahatsız edici bir şekilde büyülenmişti. Olympias gülümseyerek kutunun içindekileri çıkarıp inceledi.

İçinde kemikler vardı.

Kat dehşetli gözlerle kemiklere baktı. Küçüklerdi ve hangi canlıya ait olduklarını loş ışıktaki çıkaramıyordu. Kedi mi? Köpek yavrusu mu?

Kraliçe kafatasını çıkardı.

İnsan kafatası.

Bebek kemikleri.

Kat bu defa yüksek sesle iç çekince bıçağı parmaklarından kayıp gürültüyle balkona düştü. Kraliçe perdelere bakıp bembeyaz yüzünde saf hiddetle ayağa kalktı.

Kat korkuluktan sarmaşığa zıplayıp aşağı inmeye başladı ama elleri kaydı ve son üç metreden yere düştü. Uzun perüğü az kalsın sarmaşığa dolanıp dallarında kalacaktı. Sırtüstü yatarken nefesi kesilmişti. Sanki gölün dibinden yukarı bakıyor, bir türlü nefes alamıyordu. Ellerini kaldırıncâ hâlâ yaprakları tuttuğunu fark etti. Tepede yıldızlar göz kırpyordu. Balkon kapılarının gıcırdayarak açıldığını duyduğunda bile kıpırdamadan yatmaya çalıştı. Gölgede kalıp kraliçenin, perdedeki yarığı incelemesini ve ardından balkona çıkmasını izledi. Olympias yere bakıp Kat'ın bıçağını aldı. Keskin ucu ay ışığında parlıyordu. Sonra bahçeye baktı.

Doğrudan Kat'e.

Aniden çanlar çalmaya başladı. Borazanlar öttü. Davullar gümbürdedi. Sarayın etrafında yüzlerce çığlık duyuldu. Az kalsın Kat'ın kalbi duracaktı. Alarm mıydı bu? Askerler bahçeye koşup onu tutuklayacaklar mıydı? İskender bu kez onu kurtaramazdı.

Fakat sonra Pella tapınaklarının tutulmayı kutlama vak-tinin geldiğini haber verdiklerini anladı. Olympias aya bakıp gülümsedi, odasına girdi, balkon kapılarını kapatıp kilitledi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Olympias kemikleri çabucak kutunun içine koyup gösteride İskender'den aldığı kanlı mendile sardı.

Kan, en kolay kısmı olmuştu.

Giderek daha cüretkâr olan Asaryan Lordları balkonuna tırmanmıştı. Normalde bahçeyi, hatta gerekirse tüm sarayı aramaları için muhafızlara seslenirdi. Aslında bir saniyeliğine bunu düşündü de. Çalıların arasına saklanmış birini bulurlarsa lordların planları engellenmiş olurdu. Olympias bıçağı kaldırıp şamdanın ışığına yaklaştırdı. Bıçak yeterince keskindi ama köylü bir demircinin elinden çıkmış gibi mat demirden yapılmıştı. Kabzası süslenmemişti. Bu bıçak Asaryan Lordları'na değil sıradan bir köylüye aitti.

İyi de hangi köylü onun balkonuna tırmanıp bıçağını düşürdü ki? Olympias az önce gördüğü, rahatsız edici derecede tanıdık gelen gözleri düşündü.

Kraliçenin bakışları kutuya kayarken sarayda gerçekten de köylü bir kız olduğunu hatırladı. Gösteride İskender'in yanında oturan ve bahçede gördüğü aynı parlak gözlerle oğluna bakan kız. İsmi hatırlayamıyordu ama önemi yoktu. Şimdi ona ayıracak vakti yoktu.

Olympias sarı-kahve renkli bir yılanı yerden alıp makyaj masasının önüne oturarak yılanı gür saçına doladı. Ardından bir kupanın önüne kıvrılmış, sütünün son damlalarını yalayan küçük, siyah bir tanesini alıp onu da saçına bağladı. On bir küçük yılanın hepsini saçına bağladıktan sonra en büyüğünü alıp şal gibi boynuna doladı. Ufak deri kese ve el yapımı bıçak kını olan yaldızlı bir kemer taktı. Fildişi ve turkuvaz kutu ile bir meşale alıp hizmetçi girişini kullanarak saraydan çıktı. Yılanların tetikte olduklarını, merakla kıpırdandıklarını hissediyordu; sanki nedimleri kalın buklelerini topluyordu.

Pazar yeri tutulmayı kutlamaya gelmiş insanlarla o kadar doluydu ki Olympias güçlkle ilerliyordu. Normalde günbatımından sona kapanan dükkânlar, sahipleri mallarını satarken meşalelerin –uzun direklerin üstünde yanan odunla dolu mal-tızlar– ışıklarıyla aydınlıktı. Arabistan tütsüsü, meşale dumanı, dökülmüş şarap ve kızarmış et kokusu alıyordu.

Meşale ile aydınlatılmış meydanın ortasında, kâğıt hayvan ve insan maskeleri satan küçük, ahşap kulübelerin yanından geçip bir öküz maskesi aldı. Güzel boyanmıştı ama ince kâğıt sabaha varmadan paramparça olurdu. İşlenmemiş deriyle kaplanmış küçük, ahşap bir davulu inceleyip parmaklarıyla vurdu.

Olympias, yeraltı ruhlarının ayı karanlık tutuşundan özgür bırakmalarına karşılık olarak kurban edilecek siyah hayvanlarla büyük tapınaklara yürüyen meşaleli gruplara baktı. Doğu kapısına giden kadınlardan oluşan uzun sıraya girmesi gerekiyordu. Kadınların çoğu hayvan kostümleri giymişti; kurt, geyik, boğa ve dağaslanı başları ve postları. Böyle bir kalabalığın içinde Olympias canlı yılanların kıvrandığı, Medusa'yı andıran saçlarıyla neredeyse hiç dikkat çekmedi. Sıradışı tören kostümüyle karanlıkta kimse onun kraliçe olduğunu anlamadı.

Kadınlar şarkı söylüyor, harp, zil ya da flüt çalıyordu. Bazılarının el ve ayak bileklerinde çanlar vardı ve yürürken müzik

yapıyorlardı. Birkaçı eskiden kutsal ayinlerde kendilerini gözetleyen erkekleri ölümüne dövmek için kullandıkları çelenklerle süslü, bala batırılmış uzun tirsus değnekleri taşıyordu. Onlar Baküs rahibeleriydi. Şarap, çılgınlık ve eğlence düşkünü kadınlar: İki Kere Doğan Baküs Dionysos.

Fener ve meşale alayı şehirden çıkıp antik yola girdi. Dionysos'u onurlandırmak için çoğu katılımcı şimdiden sarhoş olmuştu; tökezliyor, yalpalıyor, şarkıların sözlerini unutup kahkaha atıyorlardı. Olympias'ın önünde bir kadın yere düşüp beyaz elbisesine kurban törenindeki kanı andıran şarap döktü. Arkadaşı gülerек kalkmasına yardım etti.

Olympias bir anda geçmişe giderek on iki yaşında, kanla lekelenmiş beyaz elbisesiyle düşüşünü hatırladı. O zamanlar ismi henüz Olympias değildi. Poliksena'ydı; Truva prensi Hektor'u öldüren kahraman Akhilleus'un soyundan gelen Epirus kralı I. Neoptolemus'un kızı. Fakat babası çoğu zaman savaşta olurdu ve o gece üvey annesi onu kendi canından ve kanından olmadığ gibi affedilmez bir suç işlediği için her zamankinden de kötü dövmüştü. Öfkeden gözü dönmüş kadının geri gelip işini bitireceğinden korkan Olympias kaburgaları kırıldığı için güçlükle nefes alarak karanlık, sessiz kasabada yalpalaya yalpalaya yürürken, sokağın sonunda meşalelerle aydınlatılmış bir tapınak görmüştü. Çıplak kadınlar tapınağın önündeki ateşin etrafında dönüyor, dans ediyordu.

Daha fazla yürüyemeyerek kanlı dizlerinin üstünde onlara doğru emeklemişti. Yardım çılgınlıkları, davul ve flüt seslerinden duyulmamıştı. Bilincini neredeyse kaybetmiş bir halde yere yığılmıştı. Bir süre sonra kibar eller onu kaldırıp taşımış ve yere yatırıp içecek bir şey vermişlerdi. Şarap vermişlerdi ama daha güçlü bir şeyle karıştırılmıştı. Çok geçmeden eller vücudunu sıvazlamış, üstündeki kanı temizlemişti. Yumuşak sesler rahatlatıcı sözler mırıldanmıştı.

Bir süre sonra oturduğunda kaburgalarına batan acı, yerini hafif zonklamaya bırakmıştı. Biri yüzüne gerçek yılan derisinden bir maske koyuyordu. Hayvanın ruhundan yayılan güç, içine akın etmiş ve maskenin ağırlığına rağmen kendini nasıl olduysa daha hafif hissetmişti. Asi. Özgür. Ayağa kalkmış, dansı andıran hareketlerle kendini o gücün ritmine kaptırmış, anlam veremese de vücudu uyum sağlayarak meşalenin ışığında tuhaf gölgeler oluşturmuştu.

Kaburgalarındaki ağrı geçmişti. Genç bedeni artık ağrı-mıyordu. Kendini aynı anda hem hafif hem yere çakılıp kalmış gibi hem rahatlamış hem de vücudunun her bir santiminden haberdar hissediyordu. Ateşin üstünde süzülen kanatlı kuş kafalı tanrıların, insana dönüşen yılanların, tapınağın çatısındaki mermer heykellerin sütunlardan inip dansa katılırkenki esrik görüntüleri zihnini dolduruyordu.

Tanrıyla bir olduğu sırada dayağın yakıcı acısının yerini yoğun bir esrime duygusu almıştı. O gece Dionysos Başrahibesi ona yeni bir isim vermişti –Myrtale–; ruhunun ismi, evliliklerinden üç yıl sonra Philip zorla değiştirene kadar kullandığı isim. İskender'in doğduğu yaz kralın dört siyah attan oluşan takımı Olimpik, iki tekerlekli araba yarışını kazanmıştı ve Philip de zaferini her zaman hatırlamak için karısının ismini Olympias olarak değiştirmişti.

Philip istediği ismi verebilirdi. O her zaman Myrtale olarak kalacaktı, ilahi zevkin çıplak dans eden kraliçesi. O ilk ayın gecesi hayatını değiştirmiş, kaçışı olmuştu. O dünya artık her şeyiydi.

Riel'e dek.

Şimdiyse, Dionysos Tapınağı'nın avlusunda yüzlerce yıl önce Yeri Sarsan Poseidon tarafından yıkılan sarmaşıklarla kaplı sütunların arasında kadınlar tulumdan şarap içiyorlardı. Parlak bir ateş yanıyordu ve eğlence düşkünleri teker teker kıyafetlerini çıkarıp bir kenara attılar. Onlar kendilerinden geçince kraliçe

tanınmayacaktı ve Olympias tanınmamanın verdiği özgürlük hissiyle meşalesini yere bırakıp kemerini ve elbisesini çıkardı fakat ateşin etrafında çılgın bir coşkuyla dönen çıplak kadınların arasına katılırken fildişi kutuyu sıkıca göğsüne bastırdı. Donuk gözlerle başlarını geriye atıp yalnızca kendilerinin görebildikleri tanrıları işaret ederek, “*Euoi! Euoi!*” diye bağırıyorlar.

Tanrıya bakın.

Olympias'ın saçındaki yılanlar kıvrılıp tıslarken bir tanesi ensesine sokuldu. Gece havasını teninin her yerinde yumuşak bir dokunuş gibi hisseden Olympias ürperdi. Fakat kendisine senelerdir o şekilde dokunulmamıştı. Bu düşünce onu neredeyse yirmi sene öncesine, Epirus'un soylu nedimeleriyle aynı ritüele katıldığı zamana götürdü. O zamanlar oğlunun yaşlarındaydı; hatta on altı bile olmamıştı. Ateşin etrafında dönerken çalılıkların arasından kendisini izleyen bir adam görmüştü; yılan yeşili parlak gözleri vardı. Myrtale her zaman güzelliğinin farkındaydı ama adamın gözlerindeki bakış onu hem heyecanlandırmış hem de dehşete düşürmüştü. Sendeleyerek danstan ayrılmış ve onu diğer kızlara göstermişti. Ama kızlar adamı görememiş ve sarhoş olduğunu söyleyerek Myrtale'a gülmüşlerdi.

Adam geldiği hızla kaybolmuştu sanki. Myrtale dansçıların arasından çıkmış ve adamı yakınlarda bir yerde bulmuştu. Ay ışığını, çıplak teninde ve sapsarı saçlarında nasıl parladığını hatırlıyordu. Üç senedir bu tarikatın bir parçası olmasına ve tarif edilemez bedensel ve zihinsel hazlar tatmasına rağmen şenlikten, sestən, çılgınlıktan, dumandan ve sarhoşluktan uzaklaştığında kendini daha küçük hissetmişti. Bu adamın karşısında çıplaklığını tümüyle hissetmişti. Sanki adamın bakışlarının dokunduğu her yer şarkı söylüyordu. Kendini savunmasız ve korunmasız hissetmiş ama bu onu heyecanlandırmıştı. Sanki her an her şey olabilirdi.

Bakışları kızın nefesini kesiyordu. Uzun boyluydu, çıkık elmacıkkemikleri, düzgün bir burnu ve kemikli bir çenesi vardı. Sağ kaşını ikiye ayıran bir yara vardı, muhtemelen bir savaşta olmuştu. Saçları altın ile bronz arası bir renkti. Ama onu asıl büyüleyen parlak yeşil gözleriydi. Saldırmadan önce kurbanını hareketsiz bırakan yılanınki gibi. O an onun bir insandan fazlası olduğunu anlamıştı. Tamamen bu dünyaya ait değildi.

Adam elini uzatmış ve Myrtale yalnızca bir anlık duraksamadan sonra elini tutup onunla ormana girmişti.

O gecedan itibaren Riel ona her şeyi öğretmişti: Aşk, büyü ve sınırsız güç elde etmek için ikisini birden nasıl kullanacağını. Kızın şimdiye kadar içtiği, içine çektiği ya da bulanık bir şekilde gördüğü veya mest olmuş halde yaşadığı her şeyden daha iyiydi. Ona doyamıyordu. Öyle ki artık her ayrıldıklarında derin, fiziksel bir ıstırap çekiyor, onunla olmak için dayanılmaz bir istek duyuyordu. O olmadan tam değildi, boş bir kabuktan ibaretti.

Aynı sene savaşçı kral Makedonyalı Philip, Epirus'u ziyaret edip kendisiyle evlenmek istediğinde bu düşünceden iğrenmişti. Zaten bir gözünü kaybetmişti ve Riel ne kadar yakışıklıysa o da o kadar aksi ve çirkindi. Babası ile üvey annesi onu Philip'le evlenmeye zorlamış, buna yanaşmazsa onu öldürene kadar dövmekle tehdit etmişlerdi. Gizlice katıldığı Dionysos tarikatından ve orada Myrtale olarak yaşadığı hayattan haberleri yoktu fakat ne kadar genç olsa da bunun son fırsatı olabileceğinin farkındalardı.

"Dayaklarını seve seve kabul ederim," demişti Riel'e. "Onun pis ellerini üstümde istemiyorum."

Ambrakya sarayının dışındaki tepelerde, her zamanki buluşma yerleri olan mağaradaydılar. Dar bir geçitten emekleyerek geçmek zorunda kalmışlardı. Riel ona bu mağaranın, toprak tanrıçasının rahimlerinden biri olduğunu söylemişti: Güvenli, sessiz ve gizli.

Duvarları tıpkı bir rahim gibi kırmızıydı ve Olimpos tanrıları doğmadan önce burada yaşamış insanlar tarafından toprak boyasıyla boyanmıştı. Myrtale'a göre sanki çocuklar kömür parçaları almış da duvarlara boynuzlu hayvanlara mızrak atan insanların siyah, ilkel resimlerini çizmişlerdi.

Burayı sevmiyordu. Mağaranın küflü bir kokusu vardı. Bazen kırmızı duvarlar üstüne kapanıyordu sanki. Basık hava söyledikleri her kelimeyi yutuyordu. Riel'i taze deniz havasının, kıyıya çarpan dalgaların ve martıların seslerinin açık pencereden içeri girdiği saraydaki yatağına aldığını hayal ediyordu. Ama bu imkânsızdı. Babası bu adamla yaptıklarını öğrense onu öldürürdü.

"Philip sana güç teklif ediyor, Myrtale," derken Riel'in gözleri şefkati andıran bir ifadeyle parladı. Yavaş, ölçülü sesi gözleri gibi büyüleyiciydi, onu neredeyse uyutuyordu. Ona boyun eğme arzusuna karşı mücadele ederken az kalsın tükürerek cevap veriyordu.

"Herkes bir kraliçenin ancak damızlık kısarak kadar gücü olduğunu bilir."

"Ama senin doğurduğun tay kral olacak. İşte, bu güçtür, eğer kullanmayı seçersen." Kollarını ona dolayınca Myrtale bedenindeki bütün kasların ürperdiğini hissetti. Boynunun kokusunu içine çekti: Taze çam, kehribar ve sandalağacı yağı. Pis kokulu, tek gözlü bir barbar için bu adamı nasıl bırakabilirdi? Öfkesi çaresizliğe dönüştü, midesi yandı, başı zonkladı.

"Dünyadaki bütün gücü de bana verseler seni kaybedemem!" Ağlamak istemiyordu ama gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Riel gözyaşlarını yaladı, sonra çenesini, kulağını, boynunu öptü.

"Beni kaybetmeyeceksin, aşkım," dedi güçlü parmaklarını saçında gezdirip boynunu okşarken. "Ben de peşinden geleceğim.

Sana tavsiye vereceğim. Aslında çok basit. Sen gücün peşinden gideceksin, ben de senin.”

Ve böylece Myrtale gücün peşinden gitti. Riel de Myrtale'in.

Fakat sonra tüm planları bozuldu.

Şimdi diğer kadınlarla ateşin etrafında dönerken kulağına soğuk bir dil değince Olympias-Myrtale-Polyxena göğsünde acıyı ve giderek büyüyen umudu hissetti.

Müzik sona ererken son notalar havada ahenksizce tınladı. Dansçılar da yavaşladı, bazıları birbirine çarptı. Dionysus Başrahibesi tirsusunu havaya kaldırıp gökyüzünü işaret etti. Ay kaybolmaya, Kaos ve Gece güçleri onu yutmaya başlamıştı. Şenlik kalabalığının üstüne korkunç bir sessizlik çöktü. Bu sırada kutusu hâlâ elinde olan Olympias kıyafetlerini ve lambasını yerden aldı. Yıkık dökük tapınağa girip eğri merdivenlerden indi. Burası rahibelerin tanrılarla konuştuğu, yerdeki çatlaktan çıkan dumanı içlerine çektikleri, sonra da sabırsız kalabalığa gelecekten haber verdikleri kehanet odasıydı.

Artık kâhin yoktu; dumanlar yoktu. Kutsal oda artık örümcek ve fare yuvası haline gelmiş olsa da kraliçe kıyafetlerini giymedi. Yakarıcı çıplak olduğunda ayınlar daha etkili olurdu; tanrıların ve karanlık güçlerin karşısında bir alçak gönüllülük göstergesiydi. Yere diz çöküp kutuyu açtı. İçinde yeni doğmuş bir bebeğin bütün kemikleri vardı.

Kemerinden bıçak ve keseyi çıkarıp kutunun yanına koydu. Kesenin içinden kökü siyah olan kan kırmızısı bir çiçek çıkardı. Kalın, yumuşak sapı kırınca içinden çıkan süt beyazı bir sıvıyı kemiklerin ve İskender'in mendildeki kurumuş kanının üstüne döktü. Çiçeğin yapraklarını ve sapını parça parça koparıp kutunun içine attı.

Nefesini tuttu. Ortalık tamamen sessizleşmişti.

Birkaç dakika sonra ay belki de bir daha dönmemek üzere kaybolurken kalabalıktan topluca inleme sesi yükseldi.

Büyük yeşil yılan boynundan inip yerde dolandı. Başını kaldırdı. Saçlarındaki yılanlar da başlarını kaldırmış tıslıyor, karanlıkta kıvrılıyorlardı. Olympias bıçağı kınından çıkardı, kolunu kesip kutunun üstüne tutarak kanını kemiklere damlattı.

Hiçbir şey olmadı.

Sarsılmaya başladığını hissediyordu ama ağlamamaya çalıştı. Kolunu yeniden, bu defa daha derin kesti ve kırmızı kanını fildişi kutunun üstüne akıttı. Yine hiçbir şey olmadı.

“Lütfen.” Sesi inilti gibi çıktı. İşe yaramak zorundaydı. Kraliçe olabilirdi ama tanrıların gözünde dilenciden farkı yoktu. Titriyordu. Çıplaktı. Kendi kanıyla kaplanmıştı.

Ellerini saçlarına daldırıp odaklanmaya çalıştı ama sersemlemişti, zihni bulanıktı ve rahatsız olan yılanlar tıslıyordu. Büyük yılan odada sürünüp tam karşısında durdu, gözleri büyüdü.

Olympias hıçkırığını bastırdı. “Çok üzgünüm,” diye fısıldadı. “Anlamıyorum.” Sözleri tıslamayı andırıyordu.

Yılan ona atılıp sivri dişlerini koluna geçirdi. Bedenine dayanılmaz bir acı yayılırken, kabarık mermer zemine yığılıp kasılmaya başladı. Yakıcı dalgalar azalırken, meşalenin loş ışığında, bembeyaz teninin altında koyu mavi kanla yazılmış kelimeleri okumak için doğrulmaya çalıştı.

Hâlâ yaşıyor.

Olympias buz kesti. Bu doğru olamazdı.

Dışarıdan zillerin birbirine çarpması, flütlerin sesi ve davulların gürültüsü duyuldu. Kaos, ayı yavaşça kusarken kadınlar tezahürat ederek onun dönüşünü kutladılar.

Saçındaki yılanlar yeniden yerlerini alırken Olympias duvara yaslandı. Büyük yılan kuyruğunu onun dizlerine doladı ama başı kraliçeninkinin birkaç santim önünde duruyor, kapaksız gözleriyle ona bakıyordu.

“Hâlâ yaşıyor,” dedi boğuk bir sesle usulca geveleyerek. Bu demek oluyordu ki bu zamana kadar koruduğu, kullanmak için beklediği kemikler *yanlış kemiklerdi*. Yalandı. Hepsi yalandı.

Helen. Hırsız *ve* yalancı.

Tahmin etmeliydi.

Yılanın başına dokunup göğsüne çekti. Kolları ve köprücük-kemiğinin kanla kirlenmesi umurunda değildi. İçini kavuran o tanıdık öfke. Yılan onun kararlılığının sıcaklığını hissetmiş gibi üstünde kıvrandı. Gelecek sefer başarısız olmayacaktı.

ON ALTINCI BÖLÜM

“Seni hep istedim, Hephaestion,” dedi Kat, kalın kirpiklerinin altından çekingen bir ifadeyle bakarak. Utanarak ellerini ovuştururken yanakları kızardı. “Bunu söylediğime inanamıyorum.”

Poseidon Bahçesi’nde alacakaranlıkta oturuyorlardı; sular sarırdıyor, çiçeklerin kokusu etraflarını sarıyordu. Heph onu usulca kollarına aldı. Bir insan nasıl hem bu kadar kaslı ve atletik hem de yumuşacık olabilirdi? Teni, dünyanın bir ucunda dokunan parlak kumaşlar kadar pürüzsüzdü. Yanaklarını okşadı, gözlerine derin derin bakıp başını boynuna gömerek tatlı kokusunu içine çekti.

Kat kollarını ona doladı. Gerçekten de bir kıza göre güçlü kolları vardı. Fazla güçlü. Nefesini kesiyordu. Kurtulamıyordu. “Katerina,” dedi Heph, geri çekilmeye çalışarak. “Bırak beni.”

Heph uzaklardan bir çığlık duydu, sonra omzunu sarsan elleri hissetti. Hemen uyanınca, kâbusundaki tehlikenin gerçek olduğunu fark etti. Karanlıkta biri üzerine çıkmıştı. İçgüdüsel olarak üzerindeki kişiyi bileğinden kavrayıp çevirdi ve dizle-riyle adamın göğsüne vurup sağa sola salladığı kollarını yatağa yayıptırdı.

“Heph, benim!” dedi bir kadın sesi. Boğazı kuruyan Heph gözlerini kırptırıp sersemliğini üstünden atmaya çalıştı. Yastığa

dökülen uzun siyah bukleleri ve hızlı hızlı nefes alırken inip kalkan çıplak göğüsleri gördü.

Cyn.

“Odada biri vardı!” dedi Cyn otururken. “Yatağın yanındaydı. Senin başında duruyordu. Ben çılgık atınca kaçtı.” Karanlıkta gözlerini kısıp odaya bakındı.

Heph önce kılıcını kaptı sonra da el yordamıyla komodin üstündeki çakmaktaşını bulmaya çalıştı. Bir şarap kadehini devirdi –boştu tabii ki– ve aradığı şeyi bulmadan önce küçük bir çömlek lambayı kenara itti. Çakmaktaşını çeliğe vurdu ve çıkan kıvılcımlar çanağın içindeki kavları çabucak tutuşturarak alevlendirdi. Kapıya doğru yürürken odaya göz gezdirdi. Kapı kilitli değildi ama diğer her şey olması gerektiği gibiydi. Çarşafı vücuduna sarıp parlayan bacaklarını yataktan savurarak alelacele yerdeki buruşmuş elbisesinin yanına giden Cyn dışında. Heph gece elbiseyi kızın üstünden çıkardığını belli belirsiz hatırlıyordu.

Ziyafette çok fazla susuz şarap içmişti. Cyn kadehini hep doldurmuştu ve onu öpmeye başladığında, pembe dili Heph’in ağzına girdiğinde, dudaklarının kenarını yaladığında, sıcak nefesi boynuna çarptığında, vücudu kendi vücudunun üzerinde alevlendiğinde Heph kontrolünü kaybetmiş ve istemediği o şeyi yapmıştı.

Karanlık oda dönüyor, midesi bulanırken safrası ağzına geliyor ama bunun şaraptan mı yoksa Cyn’den mi kaynaklandığından emin olamıyordu. Büyük ihtimalle şaraptandı. Sanki dilini kalın bir tüy tabakası kaplıyordu. Cyn çarşafı omzundan düşürüp gece mavisi tuniğini üstüne geçirirken Heph bir an kızın çıplak sırtını görebildi. Kendisinin de en az Olimposlu Apollo kadar çıplak olduğunu fark etti.

Yere atılmış tuniğini alıp çabucak başından geçirdi. “Birini gördüğünden emin misin?” diye sordu.

“Evet,” dedi Cyn. “Senin başında duran birini gördüm ama adamın yüzünü görmedim.”

“Rüya görmüş olmalısın,” dedi Heph, kendi gördüğü rahatsız edici kâbusu düşünerek ama o, Kat’i öpmesiyle başlamıştı, öyle değil mi? Oda şarap, ter ve çarşafıların sinen ten kokusuyla doluydu. Tehlike görmeyen Heph panjurları açıp zihnini boşaltmak için serin havayı içine çekti. Ne sarayda ne de kapıların ardındaki şehirde tek bir ışık yanıyordu. Adeta sönmüş bir ocak gibi ölüyordu. Üstündeki zifiri gökkubbede yıldızlar ıslıl ıslıl parlıyordu.

Cyn’in kara gözleri parladı. “Hiç sanmıyorum,” dedi dalga dalga savrulan saçlarıyla eğilip kemerini alırken. Nefesi kesilerek aniden doğrulduğunda elinde parlak bir şey tutuyordu. “Heph, şuna bak!”

Avcunda bir hançer vardı. Heph hançeri alıp hayretle inceledi. Parmaklarını çelik kabzasındaki karmaşık anka kuşu tasarımında gezdirdi; parlak zümrüt gözlü, uzun, sivri gagalı, kanatlarını göğе açmış bir anka kuşu. Çelik bıçağın yanındaki altın alevlerden yükseliyordu. Heph’in mide bulantısı tüm gücüyle geri döndü. “Anka kuşlu hançer,” diye mırıldandı hissiz bir önsezi göğsünü yoklarken. “İskender’in en sevdiği.”

Cyn ne düşündüğü anlaşılmayan bir ifadeyle ona bakıyordu. “Bana da tanıdık gelmişti. İyi de buraya nasıl geldi?”

Heph yutkunamıyor, daha da kötüsü düşünemiyordu bile. Başı zonkluyordu, akşam içtiği şarap acı bir tatla boğazına yükseldi. “Bilmiyorum,” diye yanıtladı dürüstçe. En yakın arkadaşının hançeri kendi odasındaıydı. Bir yabancı başında durmuştu. Tüm bu gerçekler adeta bir rüya pusuyla örtülmüşü, yorumlamak imkânsızdı. Ağzındaki bu yabancı tattan nefret etti: Şüphenin acı tadından.

Ama İskender’den nasıl şüphelenebilirdi?

Boğazını temizleyip derin bir nefes daha aldı. “Belli ki biri onun hançerini çalmış.” Tek açıklama buydu. Sandaletlerini bulup, “Hemen giyin. Bunu çalanı bulmalıyız,” dedi.

Cyn’in gözlerine bakamıyordu.

Kılıcını kemerine taktı. Cyn de duvarda asılı kılıçlardan birini alıp iki feneri yaktı. Heph koridora çıkınca saldırganın prenze de zarar vermek amacıyla odasına girip girmediğini kontrol etmek için İskender’in kapısını açmaya çalıştı. Kapı kilitliydi; Heph kontrolünü kaybetmeyip sürgüsünü çekseydi, kendi odasının kapısı da kilitli olurdu. Aramaya katılması için İskender’i de uyandırmayı düşündü ama bu düşüncesinden hemen vazgeçti: Cyn’in Heph’in odasında, onun yanı başındaki adamı nasıl gördüğünü açıklamak zorunda kalacaktı.

Hızlıca ve sessizce koridorda yürüdükçe şeffaf öküz boynuzu fenerlerden loş bir ışık yayılıyordu. Ara sıra durup etrafı dinliyorlardı ama yalnızca duvarlarda gezinen farelerin sesini duyuyorlardı. Ana merdivenden sessizce zemin kata indiler. Hâlâ hiçbir şey yoktu. Heph öfkeyle Cyn’e döndü. “Ayrılalım. Sen sağa git, ben de sola gideyim.”

“Peki,” diyen Cyn, yanından hızla geçerken dağınık saçları Heph’in koluna sürtündü. Birkaç adım attıktan sonra duraksayıp döndü. “Bir şey bulursan bağır, muhafızları uyandırırız,” dedi. O uzaklaşırken, fenerinin mermer duvara vuran sarı ışığı da Heph’ten yavaşça uzaklaştı.

Heph olduğu yerde donakaldı. Babasıyla Rodos adasındaki yazlık köşkte kalırken yaşadıkları depremdeki gibi koridor sarsılmaya, duvarlar bir o yana bir bu yana sallanmaya başladı. Tavan ve duvarlar çevresinde dönerken sanki vahşi bir atın üstündeydi. Dışarı çıktığında kemeraltı sütunlarının dengesizce sarsılıp bir toz bulutu halinde gürültüyle yıkıldığını gördü.

Derin bir nefes aldı. Deprem değildi.

Dionysos'un Gazabı'ydı. Şarap tanrısı, kendisini onurlandırırken aşırıya kaçanları böyle cezalandırırdı.

Kafasını boşaltıp düşünmesi gerekiyordu. Cyn koridorun diğer tarafında gözden kaybolduktan sonra muhafızları hemen uyandırsaydı neler olacağını fark etti: Kral Philip, Cyn'i öğrenirse... Heph'i kesinlikle idam ederdi. Prensesler gerdeğe girerken bakire olmalıydı. İleride kocası onu öldürebilir ya da Philip'e geri gönderebilirdi ve bu durumda onu öldürmek Philip'e düşerdi. Makedonya rezil olurdu. En azından Cyn'in soğukkanlılığından dolayı biraz rahatladı.

Bir kez daha midesi bulandı. Son kez kontrolünü kaybettiğinde yaşananlar geçti gözlerinin önünden. Beş yıl önceydi, annesi ile babasının ölümünün üstünden çok geçmemişti. Fakat o zaman sebebi öfkeydi.

Kız kardeşinin çığlığını duyduğunda baharın ilk günleriydi, hava serindi. Heph onun odasına koştuğunda babasının kuzeni Myron'un –yeni *vasileriydi*– kız kardeşi Polyneices'i yatağa bastırıp elbiselerini yırtarak bacaklarını ayırdığını görmüştü. Gözüne kızıl bir perde inerken öfke bütün bedenini ele geçirmişti. Hiç beklemeden bıçağını kınından çıkarıp adamın sırtına saplamış, herifin etinin ve kaslarının direncini hissetmişti. Öfke ve acıyla kükreyen Myron ayağa kalkmış, bıçağı sırtından çıkarmıştı. Kan бүrүйen gözleriyle Heph'e dönerken, Poly de yatağın diğer ucuna kaçmıştı.

Silahsız kalan Heph, en yakındaki keskin nesneye uzanmış, Poly'nin terzi makasını almıştı. Birbirine bakan iki balıkçıl şeklindeki makasın bıçakları uzun bacaklarını oluşturunuyordu fakat uçları hançer kadar sivriydi. Dua etmiş, makası kaldırıp Myron'un boynuna saplamıştı. Heph, aileden birini öldürdüğü için o andan itibaren topumdan dışlanmış, tanrılar ve insanlar tarafından nefret edilen biri ve hatta muhtemelen kanun kaçağı olmuştu. Myron'un kardeşlerinin intikamından kaçmak

için Poly'yi, evini, ismini geride bırakmak zorunda kalmıştı. Kız kardeşini yeniden görebileceğinden şüpheliydi. Onu kan davasından ve cinayet işlediği için halka açık infazdan yalnızca İskender koruyabilirdi.

İşte, insan kontrolünü kaybetti mi başına böyle şeyler gelirdi.

Heph diğer koridordan gelen ayak seslerini duyunca hemen fenerini söndürdü. Sırtını duvara yaslayıp kılıcını sıkıca tutarak bekledi. Sallanan lambanın ışığı duvarlara yansırken birinin köşeden döndüğünü gördü. Rahatladı. Suikastçı değildi, Katerina'ydı.

Heph gölgelerin arasından çıkıp, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Kat sıçrayınca lambası hızla sallanıp etraflarında bir sürü gölgenin hareket etmesine sebep oldu. Rüyasındaki Kat'ın görüntüsü aklına geldi. Artık Kat ne zaman utangaç, tatlı ya da uysal davransa rüya gördüğünü anlayacaktı çünkü gerçek hayatta böyle bir şeyin olması mümkün değildi.

"Hades aşkına!" diye söylendi Kat, karşısındakinin Heph olduğunu fark edince. "Asıl sen ne yapıyorsun?"

"Önce ben sordum," dedi Heph lambanın baş döndüren sallantısını eliyle durdururken. Sabit ışıktaki Heph, Kat'ın yanındaki göz boyası lekesini ve tepesinde yaptığı topuzdan çıkan saçlarını gördü. Gözleri yavaşça vücudunda gezinerek çiziklerini ve yeni yaralarını inceledi.

Kat kollarını göğsünde kavuşturdu "Uyuyamadım."

"Onu külahıma anlat," dedi Heph, ihtiyatlı olması gerektiğini hissederek. "Yatakta dönüp dururken yere düşüp kendini mi yaraladın?"

"Öyle olsa bile sana ne?" diye tersledi Kat. "Sen benim babam değilsin. Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim."

"Biri odama girmiş," diye açıkladı Heph. "Daha birkaç dakika önce. Sen miydin?"

Cyn'in tahmin ettiği gibi bir suikastçı olması pek mümkün değildi. Neden biri Heph'i ortadan kaldırmak istesin ki? Ayrıca prens kraliyet hazinesi konusunda ona yanlış bilgi vermiş olsa bile bunun yalnızca bir yanlış anlaşılardan kaynaklanabileceğini biliyordu. İskender ona bilerek yalan söylemezdi, gücün tadını alır almaz ona ve planlarına ihanet etmezdi. Bütün bunlar mantıklı ve baştan çıkarıcı olsa da Heph arkadaşının bu kadar değıştiğine inanmak istemiyordu.

Yine de rahatsız ediciydi. Biri ona tuzak kuruyor olabilir miydi? Asaryan Lordları ziyarete geldiğinden beri Heph, İskender'in sürekli tetikte olduğunu hissediyordu. Belki de misafirleri güvenilir insanlar değildi.

"Sen öyle san," diye cevapladı Kat. "Bir erkeğin yatağına girsem bile bu senin yatağın olmaz. Ama belki bir gün mücevherlerini ödünç almak için gizlice odana girerim."

Kat'in sinirliirken ne kadar güzel olduğu Heph'in gözünden kaçmadı. Gözleri parlıyor, yanakları kızarıyordu. Her kalp atışıyla şakağındaki bir damar da seğirip duruyordu. Ama dalga geçmesi de Heph'in canını sıkılmıştı. Belki de mücevherlerini yalnızca ziyafetlerde, diğerk adamlar da bir sürü bileklik taktığında takmalıydı.

Sert bir ses tonuyla, "Katerina, ben ciddiylim," derken sesinin bir babaninki gibi -aksi, katı bir babaninki gibi- çıktığını fark etti ama kesinlikle öyle bir niyeti yoktu.

"Ben de mücevherlerini ödünç alma konusunda ciddiylim. Sonuçta benden daha çok takıyorsun." Güzel dudaklarında yapmacık bir tebessüm belirdi. "Belki de davetsiz misafirin Prenses Cynane'di. Akşam sizi kameriyede gördüm. Gizli mi tutuyorsunuz? İskender'e söylemeyeceğim ama er geç öğrenecek."

"Ben de sarı perukla dansçı kız kılığında sarayda dolaştığını İskender'e söylemeyeceğim," diye karşılık verdi Heph. "Yüzündeki o komik makyaj geçmemiş. Ve sarışırken korkunç görünüyorsun."

Birbirlerine dik dik bakarken Heph kafa karıştırıcı, dayanılmaz bir arzuyla onu öpmek istiyordu. Yumuşak fenerin ışığında saçları hızlıca tepede toplanmış ve dağılmak üzereyken bile kraliyet ailesinin bir üyesi gibi görünüyordu. Bir saç teli Kat'ın altdudağına, dansçı kızların gösterilerde sürdüğü balmumuna yapışmıştı. Ağzının yumuşak kıvrımının görüntüsünü bozuyordu ve Heph hiç düşünmeden elini o mükemmel dudaklara götürüp saçı kenara itti. Kendine geldiğinde artık çok geçti, donakaldı, başparmağı hâlâ kızın ağzının kenarında duruyordu. Kat geri çekilmeyerek onu şaşırttı. Dudakları şaşkınlıkla ve hafifçe aralanmış, öylece ona bakıyordu.

Bir çılgık geceyi ikinci kez yırtınca Heph, Kat'ten uzaklaştı. "Cyn!"

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Cyn aceleyle tuniğinin kenarını yoğun, yapış yapış kana batırırken önünde yatan cesedin açık kalan gözlerini görmezden gelmeye çalışıyordu. Heph'in yüzünden. Dilenciği öldürmek *zorunda kalmıştı*. Başka seçeneği yoktu.

Kilerde hava serin ve rutubetliydi. Kanın metalik kokusu şimdiden içerideki raflara dizilmiş şarap, baharat, incir ve zeytin kokusuna karışmıştı bile.

Cyn yeterince şey yaptığını düşünüyordu. Kan Turnuvası'nda Hellion'u serbest bırakıp suçu İskender'e atmıştı. Heph'e, İskender'in hazinenin altınlarına sınırsız erişim hakkı olduğu konusunda yalan söylemişti. Şimdi de bu gece –hem de her söylediğiyle Heph'i etkilemesi gereken gece– İskender'den çaldığı hançeri “bulup” birinin gizlice içeri girdiğini söylemesi...

Fakat Heph neredeyse hiç şüpheye düşmemişti. İskender'in masum olduğunu düşünmeye kararlıydı. Cyn “odaya giren kişiyi” bulamazlarsa Heph'in ondan şüphelenmeye başlayacağını fark etti. Fakat üstüne sıçrattığı kan sayesinde Heph adamın ona saldırdığına, tam tersinin olmadığına ikna olacaktı.

Kollarındaki hafif titremeyi kontrol edemediğini fark etti ve Heph'in bunu damarlarında kaynayan aciliyet ve öfkeye değil, korkuya bağlamasını umdu. Bütün planları suya düşüyordu.

Merdivenden inen ayak seslerini duyan Cyn yüzünü buruşturarak cesedin yanına uzandı, adamın duruşunu ayarlayıp bıçağı avcuna tutuşturdu. Birkaç dakika önce adam yerde oturmuş, peynir yiyor ve bir kupadan şarap içiyordu. Boş sürahiler etrafa saçılmıştı. Yamalı elbiseleri ve sıska vücuduna bakılırsa asker ya da saray hizmetlisi değildi. Büyük ihtimalle sarayın kilerini soymaya gelen bir hırsızdı. Cyn fikrini değiştirmeden kılıcı savurduğuna memnundu. Kafası kolayca kopmuş, adam yere yığılırken kılıcı fazla dirençle karşılaşmamıştı bile.

Heph içeri girip arkasından Katerina da gelince Cyn şaşırdı. *Onun* Heph'le burada ne işi vardı? Heph lambasını kaldırıp etrafa baktı. Kopmuş kafanın yanına gidip çömeldi ve saçlarından tutup incelerken, Kat yüzünü buruşturdu.

"Onu daha önce hiç görmedim," dedi Heph, başı indirirken. "Sen?"

"Hayır," dedi Cyn dürüstçe.

Heph ayağa kalktı, siyah gözleriyle Cyn'e bakıyordu. "Neden öldürdün? Sorgulayabilirdik."

"Bana saldırdı! Ne yapacağımı bilemedim," dedi Cyn sesini titreterek. "Heph, çok korktum." Akmayan gözyaşlarını gizlemek için elleriyle yüzünü kapadı ve Heph'in, hikâyesine inanması ve her şeye burnunu sokan köylü kızın durumu mahvetmemesi için dua etti.

Parmaklarının arasından gizlice bakarken Heph'in, lambasını kanlı paçavraların üstüne tuttuğunu gördü. Heph yüzünü ekşitti. "Çok kötü kokuyor. Dilenci gibi giyinmiş. Bu adamın suikastçı olduğunu sanmıyorum."

“Zararsız bir dilenci kılığına giren bir suikastçı olabilir,” dedi Cyn. “Ama değilse, bu durumda hâlâ tehlikede olabilirsin.” Hafifçe ürperdi.

Heph ona uzun süre baktıktan –Cyn’in, ağlamaklı kız numarasını abartıp abartmadığını merak etmesine sebep olacak kadar uzun– sonra doğruldu. “Kafasını uçurduğun için asla bilemeyeceğiz.”

“Üzgünüm,” dedi Cyn inandırıcı olmayan bir sesle.

Heph iç çekip gözlerini ovuşturdu. “Muhafızlar seni burada görmesin. Onu öldürdüğünü anlamasınlar. Ben öldürdüm derim. Gizlice odama giren birini gördüğümü ve bu adamı bulduğumda bıçağıyla bana saldırdığını söylerim.” Bakışları Heph ile Cyn arasında gidip gelen ve aralarında ne geçtiğini anladığı belli olan Kat’e baktı. “Sen de odana dön, Kat. İkiniz de suçlamalara maruz kalabilirsiniz; dedikodular ikinize de çok zarar verebilir. *İkinizin* de gece yarısı sarayda dolaşmamanız gerekiyor. Gidip kapılarınızı kilitleyin ve kimseye bundan bahsetmeyin.”

Cyn ilk kez itiraz etmeden, çabucak odasına doğru yola koyuldu ve giderken Heph’in, Kat’in ya da başka birinin peşine takılmadığından emin olmak için arkasını kollayıp durdu. Bomboş bir koridora dönüp küçük, kilitli kapının önünde durdu. Demir anahtarı çevirirken paslı kilit itiraz edencesine gıcırdadı, ardından açıldı. Cyn kapıyı açıp on senedir kullanılmayan küçük odaya girdi. Gölgelemin arasında bir şey hızla kaçtı. Lambasını ve sepetini bırakıp yerde bağdaş kurdu. Tek pencereleli bu küçük oda eskiden banyo olarak kullanılıyordu. Tam ortasında, ikinci dereceden soylu kadınların yıkanması için siyah ve altın kristallerle süslenmiş kırmızı somaki mermerden bir küvet vardı.

Küvet kaldırılmıştı fakat izi yerde kalmıştı. Banyo suyunun oluğa aktığı giderin üstü bir tuğlayla kapatılmıştı. Buraya Cyn’den başka kimse gelmiyordu. İçeride olanlar yüzünden odanın uğursuz, hatta lanetli olduğu düşünülüyordu.

Sepetinden küçük, bronz bir kömür maltızı çıkarıp fenerinin lambasıyla yaktı. Maltız ısınırken önceki denemelerinden kalanları çıkardı. Simsiyah inekten bembeyaz sütle dolu taş sürahi. Hiç güneş ışığı görmeyen su birikintisinden alınmış bir kap acı su. Kuduz köpeklerin ağzından aldığı küçük bir şişe dolusu salya.

Maltız artık parlak bir şekilde yanıyordu. Bronz kâseyi üstüne koyup sütü içine boşalttı ve acı su ile köpek salyasından birkaç damla damlattı. Toprak ruhlarını çağırmak için yılan derisi ekledi. Hava ruhlarını çağırmak için kartal tüyü. Su ruhlarını çağırmak için kuru balık. Ve Ateş ruhlarına emir vermek için alevlerin arasında zarar görmeden yaşadığı söylenen büyülü bir yaratık olan kurutulmuş semender. Arşivdeki parşömenlere göre güçlü büyüünün malzemeleri bunlardı.

Dilencinin yoğun, kahverengi kanına bulanmış tuniğinin bir parçasını bıçağıyla kesti ve onu da karışımın içine attı. İşe yarayacak mıydı? Bu gerçek ihanetin kanı yerine geçer miydi? Bilmiyordu. Planladığı, haftalardır uğraştığı şey bu değildi. Sinsice Heph'in güvenini kazanmaya çalışmıştı. Heph'in İskender'e düşman olması gerekiyordu. Dökülmesi gereken *prens*in kanıydı böylece ihtiyacı olan ihanet gerçekleşmiş olurdu, Cyn bundan emindi.

Fakat şimdi çaresizlik onu buna itiyordu. Ellerinde bir adamın –bir dilencinin– kanı vardı ve ritüeli deneyebilirdi. Umudunu kaybetmemesi gerekiyordu.

Bu kadar ilerlemesini sağlayan tek şey umuttu.

Sepetinden ölüm bitkisi olarak bilinen kurumuş porsuk ağacından yapılmış bir çelenk çıkarıp başına taktı.

Karışım kaynamaya başladı. Koku burun deliklerini yakıyordu ve oda etrafında hızlıca dönse de parşömende belirtildiği şekilde, kokuyu içine çekmeye devam etti. Sonunda hazır olan karışıma bir kepçe sokup çıkardı ve annesinin eskiden kendisine tekerleme gibi söylediği sözleri söyledi:

Dumanın ve kudretin kadim tanrıları

İçiyorum gecenin karanlığında

Gerçek ihanetin kanını

Almak için ölümsüzlüğün sonsuz tadını.

Karışımı içti. Yutmakta zorlanıyordu. Öğürmek, tükürmek istiyordu fakat çok fazla şey söz konusuydu. Kendini zorlayıp yutarken yüzünü buruşturdu. Organları tepki göstererek burkulurken zehir vücuduna yayılıyordu. Karnını tutup inledi. Yüzünde biriken ter tünüşüne damlıyordu.

Sonunda iğrenme hissi geçti. Kemerinden bıçağını çıkarıp sol kolunun dirseğine yaklaştırdı.

Kolunda yaklaşık on santimetrelilik bir kesik açtı. Tüm bedenini acı kapladı ama kesiğe odaklandı.

İyileşmiyordu. Her geçen saniye daha da çok kanıyor, zonk-luyordu.

Ayin işe yaramamıştı. İşe yaramış olamazdı. Yenilmez değildi. Acı, içinde adeta gürüldüyordu.

Gerçek ihanetin kanına ihtiyacı vardı.

Başını ellerinin arasına aldı. Her geçen gün hayatı küçülecekti. Yakında Philip onu kurbanlık koyun gibi, en yüksek fiyatı verene satacaktı. *Eş* olması için. Ve *anne*. Bu düşünceyle midesi bulandı. Gücü hiç tadamadan öfke, pişmanlık ve yalnızlıktan oluşan bir hayat sürecekti. İskender ile Heph'in arasındaki bağa asla sahip olamayacaktı.

Yanaklarında bir şey hissedince elleriyle dokundu: Gözyaşı. En son ne zaman ağlamıştı? On sene önce. Biriyle böyle bir bağ paylaşmasının üstünden on sene geçmişti. Tam burada, bu küçük odada kopmuştu o bağ.

Philip'in ilk eşi, Cyn'in annesi, İliyya Prensesi Audata, minyon ve sarışın Olympias'ın aksine uzun boyluydu ve esmer güzeliydi. Fakat statüsü Olympias'tan çok daha aşağıdaydı. Kimin kraliçe olacağına kral karar verirdi; diğerlerinin unvanı daha

düşük olurdu, daha az hizmetçileri ve daha az paraları olurdu. Yine de Olympias, Audata'yı çok kıskanıyordu ve onu utandırıp aşağılamak için elinden geleni yapıyordu.

Philip'in geceyi Audata'yla geçirmeyi planladığı günlerde – birden fazla eşi olan tüm krallarda saray teşrifatçısının hazırladığı bir uyku programı olurdu– Olympias gizlice onun odasına girip yatağına kedi koyardı. Her seferinde hüsrana uğrayan Philip, Olympias'ın odasına girer, Audata'nın gözlerinin şiştiğinden ve yatakta sevimsiz bir şekilde hapşırıp burun çektiğinden yakınırdı. Kraliçe ertesi sabah kahvaltı masasında bunu göğsü kabarak anlatırdı.

İliryalı elçiler için düzenlenen ziyafette büyükelçi kendilerinden birinin böylesine büyük bir kralın eşi olduğu için gururlanarak Audata'ya kadeh kaldırmıştı. Olympias derhal evlilik sadakatine kadeh kaldırarak Audata'nın vefalı olmadığını ima etmişti. O an Audata, Olympias'ın onun şarabına koyduğu olgun mürver meyvesinin suyundan midesi bulanarak masaya kusmuş, kendi ülkesinden gelen misafirlerin karşısında küçük düşmüştü.

Audata çoğu zaman bunları umursamaz görünürdü. "Zeus'u sokağın sivrisinek gibi," derdi Cyn'e. "Sinir bozucu ama zararlı değil. Bunları yapmakla kendini ne kadar çaresiz gösterdiğinin farkında değil." Bazen Olympias'ın ağır makyajıyla ve karmaşık saç modelleriyle, korkunç dekorasyon zevki ve insafsız sinsiliğiyle dalga geçer, gözlerinden yaş gelinceye kadar gülerlerdi.

Audata saray entrikalarıyla ilgilenmez, vaktini kızıyla geçirip ona İlirya adetlerini öğretmeyi tercih ederdi: Kadınlar sporcu olarak yetiştirilip dünyaya cesur askerler getirmeleri için sağlıklı, güçlü bedenlere sahip olurlardı. Cyn, Pella'nın dışındaki tepelerde ve düz alanlarda annesiyle birlikte koşmuş, at binmeyi, okçuluğu ve mızrak atmayı öğrenmişti. Ve Audata ona hikâyeler anlatırdı. Büyüyle ilgili hikâyeler.

Annesinin ölümünden bir gece önce, sekiz yaşındaki Cyn, onun odasında hararetli bir tartışma duymuştu.

“Ona sahip olmalıyım! Duman Soyu’nu nasıl elde edeceğimi bana göstermek zorundasın! Gerçek İhanetin Kanı parmakları-mın ucunda.” Fakat Cyn kapıdan içeriyi gözetlediğinde annesi yalnızdı ve görünüşe bakılırsa kendi kendine tartışıyordu.

Cyn ertesi gün annesini küvette, kırmızı suyun içinde gözleri açık, siyah saçları başının etrafında yosun gibi dalgalanırken bulmuştu. Annesinin suyun altında nefes alamayacağından korkarak ellerini omzunun altına atıp onu kaldırmaya çalışmıştı.

Cyn yardım çığlığı atmıştı. Audata’nın nedimleri içeri girip üzerlerine ve yere kırmızı su sıçratarak annesini küvetten çıkarırken çığlık çığlığa muhafızları çağırmışlardı. Audata’yı yere yatırdıklarında çoktan öldüğünü anlamışlardı. Göğsünden defalarca bıçaklanmıştı. Cyn orada sessizce durup izlerken yüzünden süzülen sıcak ve tuzlu gözyaşlarını hissetmişti. Bir süre sonra da tamamen kurumuşlardı.

Cyn hiçbir zaman kimi suçlayacağını bilememişti. Audata’dan şüphelenen Kral Philip mi? Kıskanç sarışın kraliçe mi? Yoksa Audata’nın eski zaman ilimlerini bildiğini öğrenen büyü avcıları Asaryan Lordları mı? Her kimse, Cyn asla düşmanının insafına kalmamaya yemin etmişti. Banyosuna bile –özellikle banyosuna– bacağına bağladığı hançeriyle giriyordu.

Ne kadar uzun sürerse sürsün, Duman Soyu’nu ele geçirecekti. Kimse *onu* kanla dolu küvetin içinde bembeyaz süzülürken bulmayacaktı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Pella sarayının en derin, en soğuk kuytularında on üç Asaryan Lordu ve iki aday, demir sürgülü, kemerli ahşap kapının önünde duruyorlardı. Lord Bastian kapının kilidini açtı ve siyah keçi taşıyan iki lord ile ellerinde meşale olan diğer lordlar içeri girdi. Jacob ile Timaeus birbirlerine bakıp lordları takip ettiler.

Adamlar meşaleleri duvardaki şamdanlara yerleştirdiklerinde Jacob duvarların insan kafataslarından yapılmış olduğunu gördü. Kubbeli tavan uzun kol ve bacak kemikleriyle süslenmişti. Jacob ürperdiyse de adamların bunu fark etmediğini umuyordu. İçerisi buz gibiydi ve titreşen meşale ışığında duvardaki kafatasları adeta gülüyordu. Havada ağır bir küf kokusu vardı. Küf ve bir şey daha; keskin, kekre bir çürüme kokusu.

“Adaylar, yemininizi etmek için öne çıkın,” dedi Mordecai.

Jacob ile Timaeus göğüslerini kabartıp cesurca odanın ortasına geçtiler ve Yüce Lord’un söylediği yemini tekrar ettiler.

Asaryan Lordları'na daima sadık kalacağıma, devrilen fakat hâlâ yaşayan Titanların, uyuyan fakat uyanacak olan yüce tanrıların, Doğu Dağları'ndaki Kutsal Gençlik Çeşmesi'nin üstüne yemin ederim. Bu yemini tutarsam güçlü, zengin ve kıskanılan biri olacağım. Bu yemini bozarsam sonsuz intikamın tanrıçaları, Furialar yaşamım boyunca

ve sonrasında hep peşimde olup beni cezalandıracaklar. Korkunun üç kız kardeşini şahitlik yapmaya çağırıyorum: Tarifi imkânsız Alekto; kıskanç Megara ve intikamla yok eden Tisiphone.

Korkunç bir yemindi ve Jacob tekrarlarlarken az kalsın öğürecekti. Kimse Furialar'ı hafife almazdı. Birçok kişi tanrıçaların yeraltı dünyasındaki evlerinden çıkıp isimlerini ağzına almaya cüret eden ruhun peşine düşeceklerinden korktukları için isimlerini ağzına almaz, onlara "iyilikseverler" demeyi tercih ederdi. Oda giderek serinlerken içerideki iğrenç koku da artıyordu. Furialar'ın burada onu izleyip izlemediklerini ve bu kötü kokunun onlara ait olup olmadığını merak ediyordu.

Yüce Lord Mordecai çömelip keçilerin boğazını kesti. Boyunlarından kan fışkıran hayvanlar bitkince sızlanarak yere düştüler. Eğer Furialar buradaysa kandaki görünmez özü içmek için öne atılacaklardı.

"Adaylar, öne çıkın ve kurbanla ellerinizi yıkayın," dedi Mordecai.

Jacob ile Timaeus diz çöküp ellerini kan birikintisine bastırdılar. Sıcak, yapış yapıştı ve bakır gibi kokuyordu. Ölümün donuk ifadesi keçilerin açık, sarı gözlerine yerleşmişti. Tüm oda ölümle donuklaşmıştı. Ve bir sonraki aşama –Ateşle Sınanma– çok daha kötü olacaktı.

Ama yapabiliirdi. Böylece Kat'e layık olabilirdi. Böylece Kat, Jacob'un ona layık olduğunu *görecekti*.

On dakika sonra karanlık kurukafa odasından çıkmışlardı ve Jacob meşalelerle aydınlatılmış kalabalık odeonda Timaeus'un yanında duruyordu. Odeonun üstüne geçirilen branda kaldırılmıştı ve tepelerinde yıldızlar parlıyordu. İki aday da bellerine kadar soyunmuşlardı. Bu son sınav en önemlisiydi. Asaryan Lordları'nın gözü karalığını göstermek için halka açık bir alanda yapılmak zorundaydı.

Jacob, meşalelerin ışığıyla sarı sarı titreşen yüzlerin arasında Kat'i aradı ama yalnızca ön sıralarda oturanların yüzlerini seçebiliyordu. O sırada Bastian'ın birine baktığını görünce adamın bakışlarını takip etti ve rengârenk giyinmiş, gürültüyle dedikodu yapan nedimelerin arasında oturan Kat'i gördü fakat Kat bütün ciddiyetiyle töreni izliyordu. Gözleri onunla konuşur gibiydi ama ne söylediklerini anlayamıyordu. Bakışları, töreni ilgiyle izleyen Prens İskender'e kaydı, gözleri merakla parlıyordu. Yanında oturan kraliçe annesi gergindi, parmağındaki parlak yüzükleri çeviriyordu.

Uzun, demir kulpların ucundaki iki damga, kömür maltızlarının içinde ısınıyordu. Jacob işkence aletlerine soğukkanlılıkla baktı. Yeni kardeşlerinden öğrendiği kadarıyla korku acıyı artırıyordu. Acıyla savaşmak onu ancak büyütürdü. Zafer için ıstırapı kabul etmek, hoş karşılamak zorundaydı. Kat için.

Şimdi seçkin saray sınıfının karşısında, kalplerinin üstünden damgalanacaklardı. Damga, ateşi temsil eden beş alevden ve gecenin karanlığında gerçekleştirilen hareketleri temsil eden yarımaydan oluşuyordu.

Lord Mordecai damgalardan birini alıp Jacob'ın yanına gitti.

Damgayı Jacob'ın etine bastırırken, "Bir Asaryan yalnızca ateş ve karanlıkla damgalanabilir," dedi. Acı dayanılmazdı. Jacob acının şiddetinden çığlık çığlığa bağırarak ve yerde acıdan kıvranmak istiyordu. Korkunç bir cızırtı duydu ve yanan etinin kokusunu aldı. Midesi bulanıyor, safrası ağzına kadar geliyordu. Yüzünden ve boynundan ter boşanıyordu. Dişlerini sıktı ve tırnakları avcunun yumuşak derisine saplanana kadar yumruğunu sıktı.

Bir yanı acısından sıyrılıp içindeki karanlık, gizli bir yere gitti; son birkaç gündür lordların, vücut acı çektiğinde gitmesini öğrettiği yere. Acı inkâr edilemez biçimde oradaydı fakat sanki biri yan odadan bağırıyormuş gibi uzaktaydı. Mordecai damgayı

çekerken, Jacob yüzünde acının belirtisi olmaksızın, kaya gibi kıpırdamadan yerinde durdu.

Lord mangaldan ikinci damgayı alıp Tim'in derisine bastırdı. Hâlâ kendi acısını bastırmaya çalışan Jacob arkadaşının kasılmasını belli belirsiz fark ediyordu. Fakat Tim de yalnızca yanında duran Jacob'ın duyabileceği kısık sesli bir inleme dışında sessizdi.

"Savaşçılarımız acıya nasıl da dayanıklılar, görün!" diye bağırdı Mordecai, hâlâ insan etiyile köpüren damgaları havaya kaldırarak. Diğer on iki lord kılıçlarını çıkarıp, "Asaryan! Asaryan!" diye tezahürat yaptı.

Jacob'ın etrafındaki manzara önce kırmızıya, sonra siyaha dönerken az kalsın bayılıyordu. Omzunda bir el, hareket etmesi için onu itiyordu. Bitmişti. Tim'le birlikte başlarını dik tutarak daire biçimindeki salonun arka sıralarında oturan konuklara yöneldiler.

Lord Mordecai, "Baldıran Meşalesini getirin!" diye bağırdı.

Damganın acısıyla yüzünden ter akan Jacob yan gözle Timaeus'a bakınca o da karşılık olarak bir kaşını kaldırdı. İkisi de daha önce Baldıran Meşalesi diye bir şey duymamıştı.

Oturma yerlerinin altındaki kemerli girişten çıkan Lord Akamas'ın başındaki siyah boynuzları yukarıda kıvrılıyordu. İnsanın içini, adeta organlarını gören pörtlek gözlü, sıırım gibi bir adamdı; uzuvları birbirine bağlanmış geniş halatları andırıyordu. Adam yakınlardayken Jacob kendini son derece huzursuz hissedirdi.

Lord Akamas iki eliyle uzun bir meşale tutuyordu. Ancak meşale ahşap değildi. Demir bir meşaleydi. Alevleri de turuncu-sarı değildi. Ne duman çıkaran ne yanmış yağ kokusuyla cızırdayan göz kamaştırıcı beyaz renkteydi.

İzleyiciler arasında heyecanlı fısıldaşmalar oldu.

Yüce Lord Mordecai boğazını temizledi. “Bu alet, dünya-daki bütün kötü büyülerini bulup ortaya çıkaran en güçlü araçtır. Yıllar içinde kusursuzlaştırdığımız bu meşale sayesinde, ta ki yeryüzü tamamen arınana kadar, bütün krallıklardaki her türlü kötü büyü kaynağını bulup kökünü kurutacağız.”

Jacob nefesini tuttuğunu fark etti. Asaryan Lordları’nın, kendilerini dünyadan büyüyle silmeye adanmış bir birlik olduğunu bilmesine rağmen, doğrudan büyü hakkında konuştuklarına daha önce hiç rastlamamıştı. Erissa’dayken dünyada hâlâ büyü kalmış olabileceği aklının ucundan bile geçmezdi –o da çevresindeki insanlar da büyüün ortadan kalktığına inanıyordu– çünkü büyüün binlerce yıl önce sona erdiğini sanıyorlardı. Üstelik pek kafa yormadığı halde büyüün kötü olabileceğine hiç ihtimal vermemişti. Hem neden kafa yorsun ki?

Oysa şimdi, dünyaya dair bütün bildikleri değişmeye başlamıştı. Ayrıca Asaryan Lordları’nın gerçekten neler yapabildiklerini görmeye can atıyordu.

Meşalenin alevleri sıçrayıp üç kat büyüyerek kıpkırmızı oldu. Seyircilerin nutku tutuldu. Jacob, renk değişimi bekliyormuş gibi usulca başını sallayan Yüce Lord Mordecai’a baktı. Ama alevler mora dönünce Yüce Lord kaşlarını çattı. Üstüne su atılmadığı halde bir anda simsiyah olan alevler canlı bir şey gibi dönüşüp kıvrılarak, dönüp sarsılarak ve geniş bir kavis çizip patlayarak bütün siyahlığını odeona yaymaya başladı.

Kulakları sağır eden bir patlamayla meşaleler sönünce Lord Akamas bağırarak meşaleyi yere fırlatmıştı. Sanki bir şey bütün havayı içine çekmişti. Jacob nefes alamıyordu. Gökyüzüne bakınca yıldızların artık parlamadığını gördü. Onların ışığı bile sönmüştü.

Çığlıklar, kaçma sesleri duydu. Panikleyen insanlar havaya ve ışığa ulaşmak için çıkışlara akın ediyordu. Fakat Jacob kı-

mıldayamıyordu. Belki bu da nasıl tepki vereceklerini görmek için ritüelin bir parçasıydı.

Yıldızlar başta donuk olsa da yeniden parlamaya başladı ve Jacob sonunda nefes alabildi. Bir köle meşaleleri yaktı. Kaçan izleyicilerden geriye kalanlar korkuyla etrafa bakıyor, bunun mü-kemmel gösterinin bir parçası olduğunu düşünerek daha fazla şov bekliyorlardı. Uzun süre beklemlerine gerek kalmadı.

Jacob bir hışırtı duyunca başını kaldırdı ve koca bir kuş sürüsüne benzeyen bir şeyin odeonun üstünde daire çizdiğini gördü. Kuşlar ciyaklayıp kanatlarını çırparak soldan sağa dö-nerken insanlar da birbirlerine yukarıyı gösteriyor, kimileri çıl-gınca ordan oraya kaçışıp duruyordu. Sesleri sağır ediciydi ve Jacob bir ses ve tüy denizinde boğulduğunu hissediyordu. Hiç bitmeyecek gibiydi.

Sonunda durdu. Jacob ellerini başından çekip yukarı baktı. Son karga da odeonun üstünde daire çizip gürültüyle bağırarak diğerlerinin peşinden uçtu. Beyaz mermer zemindeki siyah tüyleri dışındaki bütün izlerini de alıp gitmişlerdi.

Lordlar ve kalan birkaç izleyici ayağa kalkıp etraflarına baktılar. Jacob'ın Kat'i bulması gerekiyordu. Çıkan arbedede zarar görmüş müydü? Birkaç adım attı. Bir şeye takıldı. Kıvrımlı boynuzları olan Asaryan miğferi. Lord Akamas'ın miğferi.

Meşaleden ve taşıyıcısından geriye yalnızca bir tutam kül ve eğilip bükülmüş bir parça demir kalmıştı.

Jacob ürpererek olduğu yerde kalakaldı.

Lord Mordecai'nın ince sesi buz gibi sessizliği bozdu. "Kı-demli lordlar, konseye!"

Jacob ile Timaues, dev Galyalı Lord Ambioriks tarafından odeondan çıkarılıp aceleyle odalarına gönderilirken her şey bu-lanıktı.

Jacob'ın, tanık olduklarını sindirecek vakti olmadı. Baldıran Meşalesi, siyah alev. Kargalar.

Her ne olduysa belli ki lordların planladığı bu değildi. Görünüşe bakılırsa aracı kendi siyah alevleri yok etmişti.

Galyalı, Jacob'ın kucağına bir yığın giysi atıp, "Alın," dedi nefes nefese. "Giysileriniz. Miğferleriniz de içinde. Yaralarınızı iyileştirmek için özel bir içecek de var. Benim diğerlerinin yanına gitmem gerek."

Jacob, sarışın lordun başına ne geldiğini, o gölgenin ne olduğunu sormadan kapı kapandı. Tim'e döndü. "Orada ne oldu öyle?" diye sordu.

"Benden bir Baldıran Meşalesi tutmamı istemedikleri sürece sanırım bir önemi yok," dedi Timaeus omuz silkerek fakat kendilerine bırakılan sürahidenden aceleyle büyük bir yudum aldı. Kehribar renkli sıvı çenesinden akıyordu.

"Böyle bir konuda nasıl dalga geçebiliyorsun?" Jacob onun yanına gidip sert, siyah deri miğferlerden birini aldı. "Sen de gördüklerin karşısında benim gibi ürpermedin mi?" Elini yaklaşık on beş santim uzunluğunda, siyah uçları dışında her yeri beyaz olan küçük inek boynuzlarının üstünde bir aşağı bir yukarı gezdirdi. Zamanla büyük bir bağlılık ya da zekâ belirtisi gösteren lordlara kendileri için yapılmış özel boynuzlar verilirdi.

Tim iç geçirdi. "Bildğim tek şey, şu anda yaptıkları toplantıya katılmak zorunda olmadığımı şükrettiğim. Daha fazlasını öğrenmemiz gerektiğinde bizi bilgilendirecekler. Şimdilik bizim sorunumuz değil, öyle değil mi?"

"Nasıl bizim sorunumuz olmaz?" Jacob, Lord Ambioriks'in kendisine verdiği yumuşak, siyah deri pelerini inceledi. Su geçirmezdi, yaz aylarında kullanmak için hafifti ve kış için kenarları kürklüydü. Şu anda sadeydi ama ileride, savaşların ve zaferlerin ardından, armalar eklenecekti: Yıldırım, kırmızı el, alevler, kurukafa, boynuzlu iblis, kendi kuyruğunu ısırarak yılan, baş aşağı asılmış bir adam ve dokuz kılıç.

Tim sonunda sürahiye bırakıp konuştu: “Törenlerini kaç karganın bastığı umurumda değil. Ya da içlerinden biri benimki olmadığı sürece toplantı odalarını kaç kurukafayla süsledikleri. Bana yemek verip ödeme yaptıkları ve boynuzlu bir miğfer verdikleri sürece şikâyetim olmaz. Düşünsene, ne kadar uzun görüneceğim.”

Yine dalga geçiyordu. Jacob iç geçirdi. Ufak tefek adam yeni miğferini başına geçirip bronz tepsideki yansımasına baktı. “Kaya gibi sert,” dedi boynuzlarından birine kapıya vurur gibi vurarak. “Tam da sütçü kızın sevdiği gibi. *Sen de kendi* boynuzlarını kontrol etsen iyi olur. Bu gece kutlama var!”

Jacob kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. Meşaleyle, büyüyle ilgili daha fazla bilgi edinme arzusu, derisini yakan kızgın damga kadar güçlü bir ateşle yanıyordu içinde.

“Tim, az önce olanlarla ilgili daha fazlasını öğrenmemizin bir yolu olmalı. Asaryan rahiplerinin bizimle ilgili planlarını öğrenmeliyiz.”

Tim omuz silkti. “Sanırım biraz hafiyelikten zarar gelmez. Chloris, duvarların kral tarafından özel olarak tasarlanmış bir sürü gizli geçitle dolu olduğunu söylüyor.”

“Ne?” Jacob hemen ayağa kalktı. “Ona güvenebilir miyiz? Nasıl...” Sorusunu bitirmedi. Chloris, kralın gizli koridorlarını tabii ki biliyordu; ya da gizlilik gerektiğinde asillere ulaşmanın yollarını.

“Bu geçitlere nasıl ulaşıldığını söyledi mi?”

Tim kulağının arkasını kaşıyarak güldü. “Aslında şimdi düşününce, bir tanesinden bahsetmişti. Büst sütunu –doğurganlık heykellerinden birininki– ve gizli bir kaldıraç varmış. İyi şanslar, kardeşim. Sen casusluk yaparken ben de *başka* özel bölgelere erişiyor olacağım.”

Jacob homurdandı. “Öyleyse Chloris’e selamımı ilet.”

Jacob büstü bulmak için hızla odadan çıktı. Nerede olduğunu biliyordu; koridorlarda sıralanmış, kraliçenin koridorları dolduran birbirinden farklı heykellerinin aksine sarayın içlerinde, konik biçimli bir kaidenin üstünde, yan bakan, şehvet düşkün, sakallı bir yüz. Büstün yanına gelince dikkatle heykeli inceledi ve topuzu hissedene dek elini kaidenin arkasında gezdirdi. Hafifçe baskı uygulayınca bir *klik* sesi duydu. Duvardaki bir panel kayarak açıldı; Philip'in gözetleme delikleriyle dolu geçit ve koridorlardan oluşan gizli labirentlerden birinin gizli girişiydi. Yol bir sağa bir sola dönüp duruyordu ve çok geçmeden tünelde yankılanan boğuk sesleri duydu. Kulağını duvara yasladı.

“... mahvoldu! Ve Lord Akamas küle döndü. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı!”

Fenerini iyice yukarı kaldıran Jacob ufak, sürgülü bir panel gördü; duvarın diğer tarafındaki bir resmin içine gizlenmiş gözetleme deliği. Sürgüyü açınca, bir odada toplanan lordları gördü. Bu odayı, orduya katıldığında yaptıkları saray turundan hatırlıyordu. Yandaki odada Kral Philip onur konuklarını ağırlardı, bu küçük odayı ise ticaret, savaş ve vergi gibi özel konuları kralla konuşmak üzere gelen elçiler ve yüksek rütbeli kişiler kullanırdı. Yüce Lord Mordecai sinirden bir o yana bir bu yana volta atıyordu. Lord Bastian yuvarlak masanın yanında oturmuş, mücevherlerle bezeli hançerini çeviriyordu. Asık suratlı Lord Gideon duvara yaslanmış, güçlü kollarını önünde birleştirmişti.

“Bir de kargalar var,” dedi Bastian, hançerini yeniden döndürerek. “Karanlığın kuşları yoğun büyüye geldiler. Sürülerle ilgili şeyler okumuştum tabii ama böyle bir şeyin artık mümkün olmadığını sanıyordum.”

“Demek ki şüphelerimizde yanılmamışız,” dedi Gideon tok, otoriter ses tonuyla. “Bu sarayda tehlikeli düzeyde kan büyüü var. Baldıran Meşalesi kırmızıya dönünce ben hiç şaşırmadım, siz şaşırıdınız mı?” Diğerleri başlarını iki yana salladı.

“Beyaz kalsa şaşardım,” dedi Bastian, hızla dönen hançerine eliyle vurup durdururken. Başını kaldırdı. “Zaten bir süredir, Philip’in burada karanlık bir şeyler sakladığından şüpheleniyorduk.”

Mordecai volta atmayı bıraktı. “Burada o kadar çok büyü var ki Platon’un meşalesini yok etti. Korktuğumuzun başımıza gelmemesi için tek yapmamız gereken kaynağını bulmak. Bu akşam gördüklerimiz, korkutucu şeylerin yalnızca küçük bir kısmıydı. Bu şeytani gücün kaynağı kraliçe ve yılanları, büyüler, ayinleri olmalı. Onu yakalamamız...”

Gideon’un kalın sesi adamın sözünü kesti. “O da neydi?”
“Ne?”

“Sanırım şu Zeus portesi bana göz kırptı.” Jacob sandalyelerin itilme sesini duyunca gözetleme deliğinin sürgüsünü çekmeye ancak zaman buldu. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Fenerini alıp karanlık koridorlarda koşmaya başladı. Duyduklarının büyük bir kısmını anlamamıştı ama bugün gördüklerinin –yıkımın, karanlığın– şeytani olduğunun ve Asaryan Lordları’nın bunun kaynağının sarayda olduğuna inandıklarını biliyordu.

Pella tehlikedeydi.

Kat tehlikedeydi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Atlı arabanın ahşap tekerleri alacakaranlıkta ilerlerken Zofia kafesinin bir köşesinde, diğer köşedeki birikintiden olabildiğince uzakta, kendinden geçmiş yatıyordu. Köle tacirleri köleleri yalnızca gündoğumunda ve günbatımında dışarı çıkarıyorlardı ve her gün sadece bir bardak su vermelerine rağmen herkesin günde en az iki kere tuvalete çıkması gerekiyordu. Zo ilk gün kendini o kadar uzun süre tutmuştu ki artık ağrıdan titremeye başlayınca yan kafesteki iki kızdan biri tuvaletini yapmasının daha iyi olacağını, nasılsa kokuya alışacağını söylemişti.

Yakalandığından beri –kaç gün olduğunu hatırlamıyordu– korkudan kontrolsüzce titriyor, Roksana için ağlıyor ve bildiği tüm tanrılara dua ediyordu. Giderek artan paniğinin boş, ağrıyan midesinde yükseldiğini hissediyordu. Çılgılık atmak, saçını başını yolmak ve bilinçsiz kalana dek başını kafesin demirlerine vurmak istiyordu. Ama onları yaparsa başına geleceklerden de çok korkuyordu.

Birkaç kez derin derin nefes alarak köle tacirlerini ve geleceğe dair düşüncelerini zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Saraydayken en sevdiği kaçış yolu Cosmas'ı düşünmekti. Onun yüzünü.

Öpücüklerini. Deri, at ve nehir taşlarıyla dövülerek temizlenmiş tuniğinin kokusunu.

Fakat artık farklıydı. Akli sarayda yediğı yemeklere gidiyordu. Üzüm şurubundan yapılmış kabarık ekmeğe. İçinde nar tanelerinin küçük, kırmızı botlar gibi yüzdüğü kuzu ve ıspanak yahnisine. Portakallı, tarçınlı ve cevizli tavuğa. Son dört günde sadece bir avuç yemek yemişti; onu hayatta tutmaya yetecek ama kaçmak için güç toplamasına izin vermeyecek kadar.

Bir de susuzluktan çılgına dönmek üzereydi; boğazı kupkuruydu, dudakları çatlamış kanıyordu. Sardis sarayındaki bütün avlu ve bahçelerdeki su sıçratan çeşmeleri düşündü. Hatta kralın ana odalarının bazılarında duvarlardan akan şelalelerin suyu merdivenleri ıslatıyor, o da yetmezmiş gibi zeminin ortasından su kanalları geçiyordu.

Saraydaki kokularını düşündü. İdrar, ter ve daha kötülerinin aksine orası parfüm, tütsü ve çiçek kokuyordu. Daha önce hiç şükretmediğı rahatlığı düşündü; kirli ve paramparça olmuş erkek tuniğı ile pantolonunu giymek yerine başından tertemiz kıyafeti geçirmek...

“Zo, iyi misin?” diye sordu bir ses. Zo oturup başını kaldıramayacak kadar yorgundu. “İnliyordun, senin için endişelendik.”

Konuşan, kuzgun kanadını andıran saçları ve zekice bakan kahverengi gözleriyle, Arzu’ydu. Bir yetişkininkini andıran alçak sesiyle Arzu yirmi yaşında görünürken diğ er esir, Minoo, tiz sesi, kabarık, dalgalı, kahverengi saçları ve büyük mavi gözleriyle on iki yaşında görünüyordu. Aslında ikisi de on beş yaşındaydı ve birbirlerinin en yakın arkadaşıydı.

“Evet,” diye yalan söyledi Zo. “İyiyim.”

Zo ilk sabah uyandığında kızlar onu sakinleştirmeye çalışmışlardı. İki gece önce hava karardıktan sonra Minoo’nun köpeğini aramaya çıktıklarında kaçırıldıklarını söylemişlerdi. Adamların bütün esirleri ormanda, katillerden ve hırsızlardan

oluşan, kimsenin bilmediği bir köye götürdüklerini ve alıcıların oraya gelip yeni kölelere fiyat biçtiklerini duymuşlardı.

Zo'yu yakalayan adamların dört köle taciriyle daha buluştukları gün kafeslere üç erkek çocuk ve yaşlı bir kadın konulmuştu. Zo o adamları da en az kendisini kaçırانlar kadar mide bulandırıcı bulmuştu. Birinin tek gözü yoktu, diğerininse eli. Uzun saçları yağlıydı ve kaşınmalarına bakılırsa bitlenmişlerdi. Kafeslerin parmaklıklarından Zo'yu ve diğer iki kızı dürtükleyip çimdikleyerek gülüp durmuşlardı.

Üç erkek çocuk –esir alanlara saldırmamaları için her biri ayrı kafese konulmuştu– bir başka arabaya götürülmüştü. Bağırması gerektiği için Zo onlarla konuşamamıştı. Adamlar ne zaman esirlerin birbirleriyle konuştuklarını duysa kılıçlarıyla parmaklıklara vuruyor, onları korkunç cezalarla tehdit ediyorlardı. Fakat yaşlı kadın, Zo'nun bulunduğu arabaya, onun kafesinin yanındaki başka bir kafese konulmuştu. Başta Zo iki yanında da konuşacak birileri olduğuna sevinmişti fakat kadın onun sorularına cevap vermemiş, onunla tek kelime etmemişti. Ya kendi kendine mırıldanıyor ya da ileri geri sallanarak tüyler ürpertici, sözsüz bir melodi söylüyordu.

Yaşlı kadının şarkısı gece esintisinde yavaşça Zo'nun kullaklarına giren rahatsız edici bir sese dönüşmüştü.

“Yalan söylüyorsun, prenses,” dedi kesik kesik. “İyi değilsin.”

Zo yaşlı kadına döndü ama solgun ay ışığında hayal meyal görebiliyordu. Dağınık, parlak beyaz saçlı, kambur bir silüet. Prensес olduğunu nereden biliyordu? Tüyleri diken diken olmuştu.

“Hayır,” diye fısıldadı Zo. “Hayır, değilim.”

“Adım Kuhinur, beni dolunayda ot toplarken yakaladılar.”

“Ne?” Açlıktan ve susuzluktan Zo'nun başı dönüyordu.

“Bana adımı ve nasıl yakalandığımı sormuştun. Adım Kuhinur ve beni dolunayda ot toplarken yakaladılar.”

Zo sert bir kahkaha attı. “Bu soruları günler önce sormuş-tum. Şimdi mi cevap veriyorsun?”

Yaşlı kadın kesik kesik güldü. “Sorular sen cevap istediğinde değil, zamanı geldiğinde cevaplanır.”

Zo kafesin diğer tarafına gidip parmaklıklardan Kuhinur’a bakmak için kendini zorladı; kadın tel tel olmuş saçlarını arkaya atıp puslu mor gözlerle Zo’ya bakıyordu. Zo’nun nefesi kesildi. Kadın kâhin olabilir miydi? Yaşlı Mandana, Zo’ya kâhinlerden bahsetmişti; bu lanetli insanlar ölümsüz sesleriyle geleceği görmeleri için tanrılar tarafından kutsanmıştı. Kralların kralı Artakserkses de kâhini vardı ve Asaryan Lordları bile onun kehanetlerine itibar ediyordu.

Ya da belki gelecekte küçük kesitler gören bir müneccimden fazlası değildi. Kral Şirşah’ın da Zo doğmadan önce sarayında müneccimi vardı. At hırsızlarını ve sığır yağmacılarının kökünü kazımaları karşılığında kadını Asaryan Lordları’na teslim etmişti. Zo’nun bildiği kadarıyla Asaryan Lordları falcıları, cadıları, büyücüleri ve hiçbir güçleri olmamasına rağmen büyüyle ilgisi olduğu dedikodusu yayılan herkesi ortadan kaldırıyorlardı.

Fakat zengin insanlar geleceklerini bilmek isterlerdi ve Kuhinur gerçekten kâhinse onun için yüksek fiyatlar öderlerdi. Köle tacirleri çalışamayacak ya da yatak arkadaşı olamayacak kadar yaşlı olan bu kadını bu yüzden öldürmemiş olmalıydılar çünkü orta yaşlı ve çirkin Jopata ile yaşı çok küçük olduğu için Roksana’yı öldürmüşlerdi.

Roksana. Zo’nun boğazı acıyla düğümlendi. Küçük kız onun yüzünden ölmüştü.

Kadının geleceği gerçekten görebileceğini ummanın aptalca olup olmadığını merak ederek, “Kuhinur, kız kardeşim Roksana’nın cennete gidip gitmediğini söyleyebilir misin?” diye sordu. “Beni affetti mi?”

Fakat yaşlı kadın başını çevirip güldü.

Demek ki kâhin değildi. Münecim bile değildi. Muhtemelen bütün kızlara “prenses” diyen sersem, güçsüz bir kadındı. Tortop olan Zo midesindeki küflü ekmeğin köpürdüğünü hissetti. Gece karanlığı çökerken serin rüzgâr terden sıırılsıklam olmuş tuniğinin içinde ürpermesine neden oluyor, Roksana’nın buğday tarlasındaki çığlıkları kulaklarında yankılanıyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde küçük bir köyün yakınında kamp kurduklarında yeniden çığlık seslerine uyandı. Fakat bu kez oturup kendine geldiğinde sesler susmadı.

“Arzu! Minoo!” diye fısıldadı boğuk bir sesle. “Neler oluyor? Görebiliyor musunuz?”

“Köyün dışında bir kargaşa var,” dedi Minoo. “Kansbar ve iki kişi ne olduğunu görmek için koşuyorlar.” Zo başını çevirince üç adamın kamp ateşinden uzaklaşarak uzaktaki meşalelere doğru koştuğunu, diğer dört adamınsa esirlere göz kulak olmak için orada kaldığını gördü. Kalbi neredeyse boğazında atıyordu. Birileri onları kurtarmaya geliyor olabilir miydi? Bildiği kadarıyla imparatorluğun askerleri suçluları yakalamak için kırsal bölgeleri devriye geziyorlardı.

Fakat üç tacir geri döndü ve kimse onları kurtarmaya gelmedi. Yalnızca tartışıyorlardı.

“Hemen buradan gidelim,” dedi Kansbar, ayağıyla ateşe toprak atıp yanan son közleri de söndürerek.

“Neden?” diye sordu zayıf olan. “Alt tarafı kasaba halkı bir kadını yakalamış...”

“Toprak Kanı’na sahip olduğu için onu Asaryan Lordları’na verecekler,” diye tamamladı Kansbar.

Toprak kanı mı? Zo bunu daha önce duyduğunu belli belirsiz hatırlıyordu. Söylentilere göre iki büyü kanından biriydi fakat Zo böyle hikâyelere hiç inanmazdı.

Kansbar konuşmaya devam etti: “Bu da demek oluyor ki lordlar bu tarafa gelecekler. Bizi gördükleri anda tutuklarlar.

Hırsızları ve haydutları mezarlıkta kemik arayan cadılar gibi yakalıyorlar. Yüce Kral, gördükleri her tür suçluyu tutuklama izni verdi.”

“Onlara kâhini satabiliriz,” diye önerdi zayıf olan. “Belki zengin müşterimizden daha fazla para verirler.”

“Seni aptal, kadını zorla alırlar; bizi de öyle. Ve tanrı bilir aldıkları insanlara ne yapıyorlar. Ayrıca kâhin değilse, bu sefer de yalan söylediğimiz için bizi cezalandırabilirler.”

“Her halükârda bu gece buraya gelmezler,” diye tersledi zayıf adam. “Köylülerin, her neredelerse, onlara haber yollaması gerekiyor önce. İyi bir uyku çekip sabah ilk ışıkla yola çıkalım.”

Tek elli adam, “Katılıyorum,” deyince arkadaşları da homurdanarak onayladıklarını belirttiler. “Lordların buraya gelmesine günler var. O korkunç bozuk yolda gitmekten çok yorulduğum. Taştan çok çukur var.”

Kansbar kemerinden bıçağını çıkarıp adamın boğazına dayadı. “Aç kulağını da beni dinle, seni bok çuvalı,” dedi öfkeli, boğuk bir sesle. “Kampı taşıyoruz. Şimdi! Hemen toparlanmaya başlamazsan diğer elini de ben keserim.” Zayıf adama döndü. “Sen de,” dedi. “Hepiniz. Hazırlanmaya başlayın!”

Dakikalar içinde yeniden yola koyulmuşlardı, yorgun atlar ağaçların arasındaki tümsekli patikada ağır ağır ilerliyordu.

Zo, “Kuhinur,” diye fısıldadı.

Yaşlı kadın homurdandı.

“Dua edelim de Asaryan Lordları *seni* ele geçirmesin,” dedi Zo telaşla. Bütün bitkilerin büyümlü güçleri olduğu dolunay zamanı ot toplayan kadına merhametli davranmayacakları gibi ortadaydı.

Kuhinur karanlıkta kıkırdayınca Zo’ya sert rüzgârda çarpan ahşap kepenklerin sesini hatırlattı. “Beni ele geçirmeyecekler,” dedi. Konuşmaya devam ederken ince sesi bir şarkıyı andırıyordu. “Geleceğimi görebiliyorum ve içinde karanlık lordlar yok. Yal-

nızca beni düşmanlarıma vermeyip eve gönderecek merhametli bir lord var.”

Zo ürperdi. “Geleceği gördüğünü söylememelisin,” diye uyardı. “Bu yalnızca durumunu kötüleştirir.”

Kadın yeniden güldü. Karanlık gecede kuru bir fısıltıdan ibaretti. “Ama geleceği görüyorum, prenses. Gerçek kimliğini inkâr etmek imkânsızdır. Bunu bilmen gerek, Sardisli Zofia.”

Zo şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Kuhinur, Zo’nun kim olduğunu bildiğine göre gerçekten müneccim olmalıydı.

Ve eğer kendisi hakkındaki kehaneti doğruysa, Zo’nun da bu beladan kurtulması mümkün olabilirdi. Belki aynı merhametli lord onu da serbest bırakırdı. Zo bir an Cosmas’la birlikte yaşamak istediği evi hayal etti. Çiçek ve şifalı bitkilerle dolu bahçesi, saz çatısıyla küçük bir kulübe ve saman yiyen sevgili atları... Temiz su çıkan bir kuyu –düşüncesi bile dudaklarını yalamasına neden oldu– ve ocaktaki büyük kazanda kaynayan yahni.

“Benim geleceğimi de görebilir misin?” diye sordu Zo, umutlu ses tonundan nefret ederek.

“Elini ver.”

Zo elini parmaklıkların arasından kadına uzattı.

Kuhinur’un elleri bir kertenkeleninki kadar soğuk ve kuruydu ve Zo elini geri çekme isteğini bastırdı. Her an kırılacak pençeleri andıran tırnakları avuçlarında gezindi ve durdu. Zo o kadar uzun süre sessizce bekledi ki Kuhinur’un uyuyakaldığını düşünmeye başladı.

“Ne görüyorsun?” diye sorarken kalbi küt küt çarpıyordu.

“Sen gebesin,” dedi yaşlı kadın. Ürpertici bir ninni söylemeye başlayınca Zo’nun tüyleri diken diken oldu.

Zo içgüdüsel olarak ellerini karnına götürdü. Gebe mi? Ama Cosmas’la sadece bir kere birlikte olmuştu. Muhteşem bir gece. Tek gecelik bir ilişkiden hamile kalmış olabilir miydi? Bu düşünceyi sindirirken bile işin aslını *hissedebiliyordu*. Karnının

alt kısmında hissettiği ve yalnızca açlığa ve esarete bağladığı hafif ağrı.

Gerçek, korkunç bir ağırlıkla üstüne çöktü.

Tacirler hamile olduğunu öğrenince ona ne yaparlardı? Muhtemelen çocuğu düşürmesi için onu bir şey içmeye zorlardı. Zo'yu öldürmese bile rahmini yakıp bir daha çocuk sahibi olmasını engelleyecek bir zehir. Yaşlı Mandana buna benzer hikâyeler anlatırdı; eski hayatında.

Kadın tuhaf bir sesle hafifçe mırıldandı. "Dahası var, Sardisli Zofia," dedi boğuk sesiyle. "Kanın Makedonya Prensi İskender'inkiyle birleşecek. Bu, kaderinde var."

Zo sertçe nefesini verdi. "Hayır, yanılıyorsun."

"Kaderinde var."

Zo başını parmaklıklara yasladı. Kalbinin bir yanı bu kadının gerçekten münecim olduğuna inanmak istiyordu. Bu pislikten, açlıktan, susuzluktan ve ne uzatabildiği ne gerebildiği kramp girmiş ayaklarından ve yerdeki pis kokulu birikintiden kurtulacağı anlamına gelirdi. Diğer yanı ise buna inanmak istemiyordu; *inanamazdı*. İskender –ya da barbar babası– evlenmeden hamile kaldığını öğrenirlerse bebeğe ne yaparlardı? Gerçeği ifşa ederlerdi. Diğer tüm istenmeyen bebeklere yaptıkları gibi onun bebeğini de doğar doğmaz, günbatımında şehir duvarlarının dışındaki tepelere bırakırlardı. Kimi zaman çocuğu olmayan çiftler gelir, kendilerininmiş gibi yetiştirmek için içlerinden birini seçerlerdi. Geride kalanları ise kurtlar yerdı. Sonra da Kral Philip onu öldürür ya da amcasını rezil etmek için geri gönderirdi.

Şayet Kuhinur haklıysa, Zo asla Cosmas'la birlikte olmayacaktı. Cosmas'ın, çocuğundan haberi bile olmayabilirdi.

Bu kabul edilemezdi.

En iyisi Kuhinur'un "tahminlerinin" gözleminden kaynaklandığına inanmaktı. Zo birkaç sabahdır kendini iyi hissetmiyordu ve dürüst olması gerekirse aylık kanamasının neden geciktiğini

merak etmişti. Kuhinur'un, adını bilmesine gelince, Zo şimdiye kadar herkesin, kralın yeğeninin kaybolduğu haberini aldığından emindi.

Kuhinur iyi gözlem yapan bir sahtekârdan başka bir şey değildi.

"İnanmamayı seçiyorsan, sorun değil, prenses." Kadının sesi Zo'nun düşüncelerini böldü. "Kanın Makedonyalı'nınkine karışacak. Şu köle tüccarına gelince..." Önlerindeki arabanın yanından geçen adamlardan birini gösterdi; ince silueti karanlıkta mızrak gibiydi. "Ölümü tek bir buğday tanesinden olacak. Ve ben evime gideceğim."

Kuhinur gecenin geri kalanında hiç konuşmadı fakat Zo kafasının içindeki ışıktan kurtulamıyordu.

Ertesi sabah Zo adamların bağırışlarına uyandı. Kafesinden dışarı baktığında Kuhinur'un akşam bahsettiği zayıf adamın yerde yattığını gördü. Ölmüştü. Diğer adamlar cesedinin başında toplanmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Zo, merakla kargaşayı izleyen Minoo'ya.

"Kansbar'a verdiği kahvaltı kötüymüş," diye cevap verdi kız. "Kansbar yemeğinin bozuk olduğunu söyledi ve yulaf lapasından bir buğday tanesi çıkarıp Hareh'in gözüne attı. Hareh, Kansbar'a saldırdı ama belli ki Kansbar'ın karşısında kimsenin şansı yok..." Zo artık dinlemiyordu. Tek bir buğday tanesi. Kuhinur doğru bilmişti.

Zo parmaklıklara yaslandı ve adamların dikkatinin dağılmasından faydalananarak dikkatlice yaşlı müneccime seslendi. "Bilge kadın, inanıyorum," dedi heyecanını göstermeyen bir ses tonuyla. "Kaderimden kaçmamın bir yolu var mı? Gerçek aşkımla yeniden birlikte olmanın bir yolu var mı?"

Yaşlı kadın güldü. "Çocuğun babasını tekrar göreceksin ama onun ölümünden önce tek bir kez. Ölümünün sebebi sen olacaksın."

“Bir yolu olmalı!” dedi Zo. “Yapabileceğim bir şey olmalı. Tanrılara bir kurban, bir takas.”

“Tanrılar uyuyor, prenses ama...” Kuhinur’un ne söyleyeceğini düşünür gibi bir hali vardı. “Kaderin ağlarını çözmenin tek yolu kaderimizin ipliklerini dokuyan tanrılarla iletişim kurabilen Ruh Yiyicileri bulmaktır.”

“Bu Ruh Yiyicileri nerede bulabilirim?” diye sordu Zo.

Diğer kafesten hırıltılı bir iç geçirme sesi geldi. “Hâlâ varlıklarını koruyorlarsa, onları Doğu Dağları’nda bulursun. Ruh Yiyiciler oradaki kayaların arasındaki çatlaklardan türüyorlar ve hâlâ orada yaşıyorlar. Oraya gitmelisin.”

Bu çılgıncaydı. Yaşlı kadına inanmak ve öngörülerinde haklıysa bile onları değiştirmenin bir yolu olduğuna inanmak çılgıncaydı.

Peki, Zo ona *inanmamayı* göze alabilir miydi?

Zo sakinleşmek için, tuniğinin içine dikkatlice diktiği mücevherlerini –küpleri, kolyeleri ve yüzükleri– sıktı. Elbisesinin yumuşak kıvrımlarının arasındaki sertliklerini hissetti. Bu onun ağgözlü adamlardan sakladığı sırrıydı, gücüydü.

Umuduydu.

Ertesi gün köle tacirleri bir pınarın yakınındaki ağaçların arasında, küçük bir açıklıkta kamp kurdular. Zo suyun sesini duydu, ansızın gelen öylesine mutluluk verici bir sesteki ki bir çocuğun kahkahasına benziyordu. Kurumuş dudaklarını yalayarak kafesinden dışarı bakınca, küçük bir şelalenin yosun tutmuş gri taşların üstünden yaklaşık beş metre aşağıdaki turkuvaz renkli gölete neşeyle aktığını gördü.

Adamların, esirlerin temiz suyu duyup görmelerine, hatta nemli esinti tozlu yüzlerine çarptığı için hissetmelerine izin verip onlara sudan hiç vermemeleri gaddarcaydı.

“Su!” diye bağırdı Zo, ellerini ve burnunu parmaklıkların arasından uzatarak. “Tanrı aşkına! Bize biraz su verin!”

“Kes sesini!” diye bağıran tek gözlü adam elindeki sopayla kızın kollarına vurdu. Zo kafesin diğer köşesine kaçarak dizlerini göğsüne çekti. Başını güzel sudan çevirip orman yoluna bakarak, adamların yüzlerine su çarpma ve susayan atlarının su içme seslerini duymamaya çalıştı. Patikadan kendilerine doğru gelen karanlık bir leke vardı. Zo’nun yorgun gözleri onu askerlerin Sardis’e dönüşlerini müjdeleyen toz bulutu gibi görüyordu.

Zo, yaklaşan bulutun onu kurtarmaya gelen imparatorluk askerleri olduğunu düşünürken başı ağrıyordu. Bunu o kadar çok diliyordu ki neredeyse toynakların düzenli seslerini duyuyordu. Açlık ve susuzluk yüzünden rüya gördüğünü biliyordu. Rüyasında Kansbar’ın aniden göletin kıyısından koşarak gelip adamlarına emirler yağdırmasını ve onların da silahlanmak için koşuşturmasını izledi.

İki adam onu duymazdan gelerek atlarına atladılar ve ormana doğru kaçmaya başladılar fakat sırtlarına iki ok saplanınca atlarından düşüp öldüler.

Kansbar kafese yaklaşırken sırtına bir ok saplandı ve çengelli ucu göğsünden çıktı. Öne doğru yalpalayarak Zo’nun kafesine çarpıp yere düştü.

Zo temkinli bir şekilde parmağıyla demir parmaklıktaki kana dokunup geri çekti. Islaktı. Rüya falan değildi, gerçektir.

O anda atlılar –sekiz kişi– dörtlüye açıklığa girdiler. Kimdi bunlar? Rakip köle tacirleri mi? Asaryan Lordları mı?

Hayır. Zo Pers askeri olduklarını gördü. Sevinç gözyaşları yanaklarını ıslatıyordu. Kurtulmuşlardı.

Uzun atlarının üstündeki askerlerin, kılıçlarını havada savurup telaşa kaçışan dört adama göre hız ve yükseklik avantajı vardı. Bir asker şişman ve kel olanın boğazına mızrağını sapladı; bir diğeri ince suratlı olanın gözüne ok attı.

Zo artık parmaklıkları o kadar sıkı tutuyordu ki parmak boğumları bembeyaz kesilmişti. Roksana'yı öldüren adamlar ölmüştü.

Askerlerin gelmesiyle birlikte dakikalar içinde bir çığlık, küfür, atların toynak sesleri ve toz toprak girdabına dönmüş, köle tacirlerinin cesetleri yere saçılmış, kan ile toz birbirine karışmıştı. Zo sevinçli değildi, cansız bedenlere bakarken yalnızca buz gibi bir adalet duygusu hissediyordu. Hiçbir şey kardeşini geri getiremezdi.

Diğerlerinin komutanı gibi görünen adam atını kafeslerin yanına sürüp, "Hepsini çıkarın! Onlarla konuşmak istiyorum!" diye bağırdı. Askerler atlarından inip kılıçlarının kabzasıyla kilitleri kırdılar. Parmaklıklardan kopan zincirlerin paslı sesi Zo için arptan bile güzeldi.

Zo kafesinin kapısının açıldığını gördüğünde göğsünden bir hıçkırık yükseldi. Dizlerinin üstünde öne ilerleyince asker, kollarından tutup arabadan inmesine yardım etti. Az kalsın düşüyordu –bacakları ayağa kalkamamaktan kasılmıştı– ama adam onu tuttu.

Diğer esirler de arabalarından inerken mutluluktan ağlıyor, askerlere teşekkür ediyor, tanrılara şükrediyorlardı. Zo üç delikanlıya ilk kez dikkatle baktı; uzun boylu, yakışıklıydılar ve omuz hizasında koyu renk saçları vardı. Hepsinin de yüzlerinde morluklar vardı ve dudakları yarılmıştı.

Komutan çenesindeki kayışı açıp miğferini çıkardı ve esirlere baktı. Zo'nun gördüğü kadarıyla genç biriydi. Yirmi yaşında olabilirdi. Kemikli yüzü ter ve tozla kaplanmıştı, terli kahverengi saçları karmakarışık olmuştu.

"Kaç kişiler?" diye sordu.

"Yedi kişi, lordum," diye yanıtladı bir asker.

Komutan tek tek bütün esirlere baktı. "Ben on beşinci süvari alayının komutanı, kralların kralı III. Artakserkses'in büyük

torunu Ochus'um. Beş gündür bu köle tacirlerinin peşindeydik. Şimdi söyleyin bana, hanginiz özgür, hanginiz köle?"

"Biz köle değiliz!" diye bağırdı oğlanlardan biri. "Babamızın buğday tarlasını biçtiğimiz için eve geç dönüyorduk. Kardeşiz. Bu adamlar başımıza deri çuvallar geçirip bizi kaçırdılar. Sizi babamız Johar'ın çiftliğine götürebilirim. Doma ile Marzut köyleri arasında."

"Biz de köle değiliz," dedi Minoos. "Pazan köyünde ailelerimizle yaşıyoruz."

Komutan başını onaylarcasına sallayıp Kuhinur'un yanına giderek merakla ona baktı. "Ya sen?" diye sordu. "Köle tacirleri genelde yaşlıları almazlar."

Kuhinur dumanlı mor gözlerini kaldırıp yavaşça gülümseyince adam anladı. "Ah, demek satmak istedikleri özel yeteneklerin var."

Zo'ya döndü. "Peki ya sen?"

Zo gerçeği, Kral Şirşah'ın yeğeni olduğunu, bir gece vakti asker sevgilisiyle evlenmek için aptalca bir hata yaparak saraydan kaçtığını ve köle tacirleri tarafından ele geçirildiğini söyleyemezdi. Eve döndüğünde amcasına ve annesine Roksana ile Jopata'nın kendisi yüzünden öldürüldüklerini söylemesi gerekirdi. *Tabii* hamile olduğunu da. Sardis'i yönetmesine izin verdiği adamın daha kendi ailesine sözünü geçiremediği Yüce Kral Artakserkses'in kulağına giderdi.

Eve dönüşü birçok açıdan rezalet olacaktı ve nasıl bir ceza vereceklerini hayal bile edemiyordu. Eski hayatına geri dönmeye izin verseler bile kulağında her zaman Roksana'nın seke seke yürürken çıkardığı sesler ve bebeklerine söylediği anlamsız şarkılar olacaktı. Hareket eden her şeye –bir gölge, bir kuş– o çok sevdiği küçük silüet olmasını dileyerek ama o olmadığını bilerek bakacaktı.

Hayır. Geri dönemezdi.

İki akbaba Kansbar'ın cesedinin üstünde alçalınca atlardan birinin ürküp kişneyerek dizginlerini sallamasına sebep oldular. Atın yanındaki asker, huzursuzlanan bebeğini sakinleştiren bir anne gibi hayvanın burnunu okşadı. Zo bal renkli atın Teselya cinsi olduğunu fark etti; aydınlar Yunan topraklarından gelen her şeyi hor gördükleri için Pers İmparatorluğu'nda görülen nadir bir türdü. Yine de Teselya atları dayanıklılıklarıyla meşhurdu ve Kral Şirşah'ta birkaç tane vardı.

Zo bakışlarını etraflarındaki atlara çevirdi. Varaklı yanak rozetleri; uzun boynuzlu, gümüş kabartmalı kırmızı eyerleri; külçe püsküllü kızıl haşaları vardı. Teselyalı cinsi iki at; sivri elmacıkkemikli ve keskin hatları olan iki tane de beyaz Arap; koçbaşılı, büyük burun delikleri olan ve kuyruğunu sallayan bir Nisaia atı; uysal, kaslı bir Kirruri ve iki tane de çok uzun bacaklı zarif Med vardı. Askeri alaylarda ender görülen değerli bir sürüydü. Fakat sonra Şirşah'ın, Artakserkses'in dünyadaki en iyi ahırlara sahip olduğunu söylediğini ve Sardis kapılarından büyüleyici alayıyla geçişini izlediğini hatırladı. En düşük rütbeli askerleri bile servet değerindeki atlara biniyorlardı.

"İyi misin?" diye sordu Ochus endişeyle. "Birkaç dakika içinde size yemek ve su getireceğiz." Görünüşe bakılırsa Zo cevap vermekte o kadar uzun süre tereddüt etmişti ki adam onun konuşmadığını düşünmüştü.

"Teşekkür ederim," dedi Zo su kelimesini duyduca dudaklarını yalayarak. Sesi, az önce talaş yutmuş gibi çıkmıştı. "Köle tacirleri birkaç gündür bize doğru düzgün ne yiyecek ne de su verdiler. Sorunuza gelecek olursam, ben bir at yetiştiricisinin kızıyım." Roksana'yı uyuturken okuduğu bir masalmış gibi hiç zorlanmadan ve çabucak yalan söyleyivermişti. "Babam ve adamlarıyla dağ eteğindeki nadir görülen atlara bakmaya gidiyorduk. Köle tacirleri herkesi öldürdü, babamı bile..." Sesi

kesildi, dudakları titredi ve hikâyeyi uydurduğu halde sıkıntısı fazlasıyla gerçekte. “Ve beni esir aldılar.”

Ochus iç geçirip eliyle esirleri gösterdi. Omuz silkerek, “Hepsi de özgür kalmayı talep ediyor,” dedi adamlarına. “Şimdiye kadar hiçbir köle pazarında, kanunen köle olduğunu kabul eden kimseyle karşılaşmadım.”

Ensesini kaşıyıp kaşlarını çatarak ağaçlara baktı. “Büyükanneyi alacağız,” dedi Kuhinur’u işaret ederek. “Onu evine götüreceğiz, böylece daha fazla zarar görmeyecek.”

Zo, münecimin söylediklerinin doğru çıkmasına hayret etmişti. Merhametli bir lord onu kurtarıyordu. Onu Asaryan Lordları’na teslim etmeyecekti.

“Size gelince,” dedi can sıkıcı bir gülümsemeyle diğerlerine dönerek. “Sizi Miletus’a götüreceğiz ve hikâyelerinizi doğrulaması için müfettiş göndereceğiz, o zamana kadar bizim gözetimimizde olacaksınız. Köle değilseniz sizi evlerinize göndereceğiz. Anlattıklarınızı doğrulayamazsak imparatorluğun gelirini artırmak için sizi kaçak köleler olarak satacağız.”

Duydukları, Zo’nun donakalmasına sebep oldu. Kurtarılmış olmasına rağmen şimdi yine öncekiyle aynı duruma düşmüştü. At çiftliği olan bir ailesi olmadığı ortaya çıktığında ve kimliğini doğrulayacak kimse bulunamadığında köle olarak satılacaktı.

Kaderini değiştirmek için Doğu Dağları’na gidebileceği bir durumda olması gerekiyordu. Oradan Cosmas’ın kampına gidip çocuğunu doğurabilir, kimliği bilinmeden onun eşi olarak mutlu bir hayat sürebilirdi.

“Biz temizlenirken esirler de şu ağacın altına otursun,” dedi Ochus, geniş dalları olan büyük meşe ağacını göstererek. “Önce su verin, sonra yemek. Susuzluktan kavrulmuşlar.” Esirler askerlere yaslanıp sendeleyerek gidip yere oturdular. Askerler keçi postlarını göletin suyuyla doldurup Zo dışında hepsine verdiler.

“Başka keçi postu yok, hanımefendi,” dedi askerlerden biri. “Biri bitirir bitirmez doldurup size de vereceğiz.”

Zo gözyaşlarını bastırmaya çalışarak yeniden dudaklarını yaladı. *İşkence* dolu birkaç dakika geçti. Kana kana su içenlerin hiçbiri postunu onunla paylaşmak istemiş gibi görünmüyordu. Su torbasını yatırırken Minoo’nun çenesinden akan suyu gördükçe öfkeyle bağırmak istiyordu. Minoo suyu *israf ediyordu*. Zo torbayı ondan kapmayı ya da pınarın başına emekleyip kafasını içine sokmayı düşündü ama oturup beklemek dışında bir şey yapacak gücü olduğundan şüpheliydi.

Bir gölge güneşin önünü kesti. Zo başını kaldırdı. Komutan Ochus önünde çömelmişti, bronz miğferinin içi soğuk pınar suyuyla doluydu.

“İç,” dedi ve miğferi kızın ağzına uzatırken birkaç parlak damla birer pırlanta gibi dizlerine düştü.

O an su pırlantadan çok daha değerliydi. Ellerini adamın elinin üzerine koyarak büyük yudumlar aldı. Tadı en iyi Karya şarabından bile daha güzeldi. Sonunda susuzluğunu giderdiğinde miğferi Ochus’tan alıp kalan suyu başından aşağı dökerek mükemmel bir serinlik ve kendini biraz daha temiz hissetti.

Ochus güldü. “İyi fikir,” dedi miğferi geri alırken.

Bir asker Zo’ya zeytin, hurma ve keçi peyniriyle dolu ahşap bir kâse verdi. Zo’nun parmakları kirliydi –neden miğferdeki suyla yıkamamıştı ki?– ama yine de iştahla ellerini daldırdı. Harem ağalarından birinin önceden temizlenmiş, güzel kokan ellerine yemeklerden önce ve sonra gül suyu dökmesini hatırlayınca kahkaha attı. Siyah zeytinleri mideye indirirken daha önce onların kıymetini hiç bilmediğini fark etti. Zeytin en fakir aile için bile en önemsiz yiyecekti. Şimdi ise en az et kadar lezzetli olduğunu fark ediyordu. Tuzlu keçi peynirini ve tatlı hurmaları ısırırken neşeyle iç geçirdi.

Büzüşmüş midesini hızlıca doldurup ağacın gövdesine yaslandı. Kaçış planı yapması gerektiğini biliyordu. Askerlerden bazıları akbabaları kovalayıp değerli eşya var mı diye cesetlerin üstünü ararken diğerleri de atları ve arabaları inceliyordu. Fakat esirlere de sık sık göz atıyorlardı ve büyük olasılıkla geceleyin onları kafeslerine kapatacaklardı.

Bakışları askerlerin atlarına kaydı. Ve aklına bir fikir geldi. Güçlkle ayağa kalkarak göletin yanında duran kırmızı beyaz ekoseli bol pantolon ve gömlek giymiş, yeşil tuniğini yere sermiş olan Ochus'un yanına gitti. Miğferini suya sokup doldurarak üstüne döküyor, sonra havluyla kendini kuruluyordu. Geniş göğsü, adaleli kolları ve inanılmaz kaslı bir karnı vardı fakat pürüzsüz esmer teninde birkaç kesik izi kalmıştı.

Başından aşağı su döküp miğferi yere bıraktı ve elini saçına daldırıp toz ve teri silkeledi. Yüzünden ve boynundan sular akıyordu.

"Komutan Ochus," dedi Zo. Adam gözlerini açtı. Kızıl kahve, koyu bal rengiydi ama parlak ve uyanıktı. Zo, Cosmas'ın gözlerinin berrak derinliğinden çok daha farklı olduğunu fark etti. Burnu sol yanağına doğru eğilmişti; bir savaşta ya da kavgada kırılmış olmalıydı. Bu damın sabırsız bir hırsa sahip olduğunu hissederek yalanlarının işe yarayıp yaramayacağını merak etti.

Adam havluyu alıp saçındaki suyu sıktı, gözlerini sildi. "Evet?" dedi gözlerini kırıştıtırarak.

"Atlarınız... muhteşem."

Komutan gülümseyerek havluyu yere fırlattı. "Büyük büyükbabam, kral, dünyanın muhtemelen en iyi at koleksiyoncusu ve yetiştiricisidir."

Zo tekrar atlara baktı. Askerler köle tacirlerinin at arabalarından tahıl çantalarını alıp yem torbalarına dökmüşlerdi ve o torbaları da atların boyunlarına bağlamışlardı.

“Sanırım bu hiç de şaşırtıcı değil,” dedi Zo. “İki yüz sene önce Yüce Kral’ın atası Yüce Kiros’un en sevdiği beyaz atı nehri geçerken boğulmuş. Kiros onu kaybedince yıkılmış. Ordusuna nehri bir sürü akarsuya bölerek boşalttırmış, yani bir nevi onu öldürerek cezalandırmış. Yalnızca bir Pers kralı, atı için bir nehri öldürür.”

Adam gülümseyince düzgün beyaz dişleri ortaya çıktı. “Büyük büyükbabamın sık sık anlattığı bir hikâyeydi bu. Eh, ancak bir at yetiştiricinin kızı bilirdi. Endişelenme, kızım. Seni en kısa zamanda çiftliğine götüreceğiz. Annen hayatta mı? Sana bakacak bir ailen var mı?”

“Evet,” dedi Zo yere bakarak. “Sadece... babamın başladığı işi bitirmeden dönmek istemiyordum. Yüce Kral’ın atlara olan sevgisini bildiği için babam ona bulabildiği en eşsiz atı vermek istiyordu. Hediye olarak en uygun atın bulunması için uzaklara haber saldı. Ve birkaç köylüden Pegasus sürüsüyle ilgili bir şeyler duydu. Birini yakalamak için oraya gidiyorduk. Ama sonra tuzağa düşürüldük.”

Ochus’un sol kaş kalktı. “Pegasus mu? İki yüz sene önce tüm Pegasuslar öldü.”

“Hayır,” dedi Mandana’nın hikâyelerini hatırlayan Zo sesinin titremesini bastırmaya çalışarak. “Babamın konuştuğu bir grup çobana göre Doğu Dağları’ndaki Alevli Tepeler’de bir Pegasus sürüsü var. Oradaki çayırlarda otuyorlarmış ama biri onları yakalamaya kalkıştığında hemen yuvalarına uçuyorlarmış.”

Parlak gözleri, yalanını yakalamaya çalışır gibi kıızı delip geçiyordu. “Peki, bu Alevli Tepeler’in nerede olduğunu biliyor musun?”

“Babamda harita vardı,” diye sakince yalan söylerken adamın saflığına inanamıyordu. Yüce Kral’ın büyük torunu olabilirdi, bir grup köle tacirinin peşine düşüp onları öldürmüş olabilirdi ama gerçekten çok aptaldı. Tepeler nasıl alev almış olabilirdi?

Hikâye tamamen saçmalıktan ibaretti. “Haritayı babamla birlikte inceledim ama biz pusuya düşünce haritalar da kayboldu. Tepeler buranın doğusunda, Kral Yolu’nun kuzeyine çıkan yoldan gidiliyor. Bulabilirim.” Ağırlığını diğer ayağına verdi. “Bir tanesini yakalayıp Yüce Kral’a veremez miyiz? Babamın son arzusunu yerine getirmiş oluruz. Ayrıca bu sizin büyük büyükbabanızın gözündeki değerinizi de artıracaktır.”

Ochus başını sola eğerek ona baktı ve “Bir çiftçinin kızına göre çok iyi Farsça konuşuyorsun. Zengin şehirli leydi aksanın var,” dedi.

Zo’nun nabızı hızlandı. Lekeli, yıpranmış erkek tuniğine ve pantolonuna bakıp utanarak gülümsedi. “Sanırım bana verdikleri bu paçavralar yüzünden şaşırtıcı geliyor ama ailem at yetiştireciliğinden zengin oldu. Bilirsiniz, çoğu Persli aile şatafatlı bir saray ile hasta bir ata sahip olmaktansa görkemli bir at ile köhne bir evi tercih eder. Babam soylu ailelerle çalışan bir öğretmen tutmuştu bana.”

Adamın delici gözleri bir süre kıızı inceledikten sonra adamlarına seslendi: “Askerler! Bu gece burada kalıp su torbalarımızı dolduracağız. Perviz!”

Tıknaз bir adam öne atıldı. “Buyurun, lordum?”

“Yarın büyükanneyi evine, diğer esirleri Miletus’a götürecek alaydan sen sorumlusun. Yarın ilk ışıkla Payem ile Javed ve bu kız için bir atın eyerlenmesini istiyorum. Özel bir sefere çıkacağım. İşim bitince sizinle orada buluşurum.”

Zo rahatladı. Doğu yolculuğunda kendini ve bebeğini kurtarmak için kaçabilirdi. İskender’le evlenme yazgısını değiştirmek için. Cosmas’la olmak için.

Ochus zincirli zırhını ve tuniğini yerden alıp kampa yönelmişti ki durup tekrar Zo’nun yanına gitti. “Adın ne?” diye sordu.

“Zo...taşa,” diye yanıtladı Zo. “Adım Zotaşa ama bana Zo deyin.”

“Pekâlâ, Zotaşa-ama-bana-Zo-deyin,” dedi ve ona bakarken dudakları neşe... ya da tiksintiyle kıvrıldı. “Pissin. Yol arkadaşım olacaksan önce gölette yıkanman gerek; tabii biz su torbalarımızı doldurduktan sonra.” Atını kontrol etmek üzere uzaklaştı.

Zo kıpkırmızı oldu. Ne kadar da kaba bir sözdü. Bütün esirler kötü kokuyordu. Tüm gün köle tacirlerini takip etmesinin ardından Ochus’un da pek güzel koktuğu söylenemezdi. Yüce Kral Artakserkses muhtemelen büyük torununun ismini bile bilmiyordu; düşük rütbeli oğlu ile saraydaki bulaşıkçı bir kızın ya da köylü bir kadının daha da düşük rütbeli oğluydu.

Ama yakında ondan kurtulacaktı. Onu hiç olmayacak bir işin peşinden, olmayan bir yerde, soyu tükenmiş uçan atların peşinden sürükleyecekti ve dikkatsiz bir anında kanatlı olan kendisiymiş gibi kaçıp gidecekti.

DÖRDÜNCÜ SAHNE

YAZGI

*Ancak cesaret gerektiren eylemlerde bulununca
cesur oluruz.*

– Aristoteles

YİRMİNCİ BÖLÜM

“İyi de bu olası bir *suikast* girişimiydi,” dedi İskender yeniden, sakın bir sesle. Heph’in kendisine geri verdiği anka kuşlu hançeri masanın ortasına itti. “Daha derin bir araştırma yapmalıyız. Olayın üstünden günler geçmiş ama sen benimle görüşmeyi reddettin.” Şakaklarını ovma isteğini bastırdı. Son zamanlarda doğru dürüst uyumamıştı ve bitkinlik artık omuzlarında ağırlık yapıyordu fakat bunu belli etmeyecekti.

Teopompus tombul, bakımlı ellerini yağlı ve kıvrıkcık saçlarında gezdirdi. Her türlü fiziksel hazdan keyif alan duyumcu, kralın tedarik sorumlusuydu; hem ordu hem siviller için şarap ve yiyecek tedarik ederdi. Son zamanlarda ise sadece kendisi için pek çok şey tedarik etmişti. “Benim av köşkümdeydik,” dedi sıkılmış gibi ağır ağır. “Leonidas dışında. Söylentiler doğruysa kendisi o sırada burada, saraydaymış.” Durdu, gülümsedi. “Kendini kırbaçlıyormuş.”

Küçük konsey odasındaki cilalı abanoz masanın etrafında kahkahalar yükseldi. Leonidas’ın siyah gözleri kısıldı ve ağzı sağa doğru seğirdi ama kendini savunmadı.

“Zavallı dilenci, prensin hançerini muhtemelen erken saatlerde çaldı,” diye devam etti Teopompus, “şarap mahzeninde

sarhoş oldu, sarayda gezinmeye başladı ve aşağıdaki şarabının yanına gitmeden önce hançeri Hephaestion'un odasında düşürdü. Çok da ciddi bir mesele değil." Kuzu etiyle doldurulmuş zeytin tabağına uzanırken parlak mücevherli yüzükleri parlıyordu.

"Yine de hırsızın yalnızca prensin hançerini çalmış olması tuhaf," dedi General Kadmus. Kurnaz gri gözleriyle masadaki bütün adamlara teker teker, dikkatlice baktı. "Prens İskender'in söylediğine göre hırsız altın yüzükleri, kollukları, laciverttaşlı gümüş yazı kutusunu ve dünyanın bir ucundan gelen ipek tuniği bırakmış. Neden yalnızca hançeri aldı? Ve çaldıktan sonra sarayı neden hemen terk etmedi? Neden şarap mahzenine inip peynir yedi?"

Esmer ve sıırım gibi olan General Kadmus, Philip'le birlikte Bizantion'a gitmeyi ummuştu fakat kral diğer generalini, Parmenion'u seçmişti. Philip'in gidişinden beri İskender, Kadmus'un -hırslı olduğu kadar enerjik de olduğu için- yalnızca hayal kırıklığını değil, sıkıldığını da görebiliyordu. Müttefik olabilirdi.

"Belki de hançerinizi hizmetçilerden biri çalmıştır, lordum," dedi Maliye Bakanı Hagnon. Tetikte bakışları, küçük burnu ve gergin bir şekilde hareket eden kahverengi gözleriyle serçeyi andırıyordu. Sesi bile sinir bozucu bir cıvıltıya benziyordu. "Sonra da korkmuş, arkadaşınızın size getireceğini bilerek Hephaestion'un odasına bırakmıştır. Hançeri geri aldığınız için şanslısınız, lordum. Değeri iki yüz drahmi."

Hagnon her şeye değer biçerdi. İskender'e göre annesini bile bir *obol*⁶'a satsa bunun iyi bir alışveriş olduğunu düşünürdü. "Peki, Hephaestion uyandığında, yanı başında gördüğü kişi kimdi?" diye sordu İskender çenesini sıkıp sabırsızlığını bastırmaya çalışarak.

Leonidas parmaklarıyla masada yavaşça ritim tuttu. "Devlet Konseyi özellikle zavallı genç adamların, 'arkadaşları' girebil-

6 Bir drahminin altıda biri değerindeki antik Yunan parası. (ç.n.)

sin diye kapılarını kilitlemediklerinden haberdar. Böylece şarap içip... keşif yapabiliyorlar. Bahsi geçen gece de Ay Tutulması Festivali vardı. Bir sürü genç adam uygunsuz saatlerde ortalıkta dolaşıyor, malum şeyi yapmak için kim bilir nereye gidiyordu.”

Masada yine kıkırdamalar yükseldi. Leonidas sırsız çömlek kupasından bir yudum su içti. “Hephaestion o gece çok fazla susuz şarap içtiğini kabul ediyor,” dedi masadaki *oinokhoe*’den kendine bol miktarda susuz şarap dolduran Teopompus’a yan gözle bakarak. “Belki de yatağının başında biri olduğunu hayal etti.”

İskender masaya göz gezdirirken çenesini sıktı. İçlerinden birinin –belki iki ya da üçünün– düşmandan rüşvet alıp almadığını merak ediyordu. Yoksa suikast girişimini neden bu kadar hafife alsınlar ki?

Teopompus şarabından bir yudum aldı ve anında tükürdü. “Hagnon, bu şarap değil! Sirke. Hayır, koyun idrarı!”

“Çok iyi fiyata aldım,” dedi Hagnon huysuzca.

Teopompus parmaklarını şıklattı. Köşede hareketsizce bekleyen hizmetçi anında yanında bitti. “Çalışma odamda bir amfora Sisam şarabı var,” dedi. “Onu... Akhilleus *oinokhoe*’ye dök. Ve biz susuzluktan ölmeden getir. Ya da zehirden.” Hagnon’a ters ters bakıp sandalyesinde arkasına yaslanırken sandalyesinin zayıf ayakları itiraz edercesine gıcırdadı.

İskender dikkatle adamı inceledi. Çoğu zengin erkeğin kıyafetlerinin farklı materyal işlenmiş şeritleri vardı ama Teopompus’unki *tamamen* şeritle kaplıydı. Turkuvaz arka planın üzerinde altın ve gümüş iplikle parlıyordu. Kumral sakalına Pers modasına özgü küçük turkuvaz taşlar ve kulaklarına devasa turkuvaz-altın küpeler takmıştı.

Ziynet eşyalarına bu kadar değer veren bir adam ihanet için kolay bir hedef olabilirdi.

“Geceleri herkesin kapısını kilitlemesi ve kendine çekidüzen vermesi gerekiyor. Bu kadar basit,” dedi Leonidas.

İskender ellerini o kadar sıkı kenetlemişti ki canı acıyordu. “İyi bir öneri,” dedi sakince başını sallayarak. “Herkesin uyması gereken bir öneri. Fakat ben Hephaestion’a zarar vermeye çalışanların Asaryan Lordları’ndan biri olup olmadığını merak ediyorum. Son zamanlarda lordlar ile Makedonya arasındaki gerginlik arttı. Onlara şüpheli büyücüleri ve büyüyle ilgili antik belgeleri vermeyi kararlılıkla reddeden tek millet biziz. Şimdi de kral ve ordunun büyük bölümü burada değil. Lordların niyeti konusunda endişelerim var. O gece kutsal meşale patladığında çok öfkelenmiş görünüyorlardı. Bunun ne anlama geldiğini bize söylemiyorlar ama hepimiz için kötü olduğunu biliyorum.”

Dinden sorumlu, kır sakallı Gordias şekerlemesinden uyanıp titreyen elini kaldırarak konuştu. “Zeus’un yıldırım gönderdiğini düşünüyorum. Zaman zaman gücendiğinde gerçekleşiyor.”

Teopompus başını yana eğdi. “Lord Prens, zaman içinde düşmanların arkadaş ve arkadaşların düşman olabileceği bir gerçek. Fakat Asaryan Lordları Makedonya dışında inanılmaz güçlüler. Onlardan şüpheleneceksek çok dikkatli ilerlememiz gerekiyor.”

“Prens cesur ve babasının yokluğunda kendini kanıtlamak istiyor,” dedi Hagnon. “Ama müttefiklerimizin bize saldıracaklarını düşünmek doğru bir yol değil. Lordum, affınıza sığınarak söylüyorum, siz devlet idaresinde henüz genç ve deneyimsizsiniz. Dayanağı olmayan bir şüphe dostlarınızı düşmanınız yapabilir.”

“Bilge bir kral herkesten şüphelenmeli, *özellikle de* dost olduğunu iddia edenlerden,” diyerek karşılık verdi İskender haretle. Ayağa kalkıp odada volta atmaya başladı; sinirlendikçe daha belirginleşen hafif topallamasından nefret ediyordu. Ama oturamazdı. “Kaç Makedonya kralı suikasta uğradı? II. Alce-tas’ı, Craterus’u, Archelaus’u ve II. Aleksandros’u kim öldürdü? Spartalı mıydı? Pers mi? Trakyalı mı? Hayır, suikastçıların hepsi Makedonyalı’ydı. Dahası hepsi kardeş, yeğen, *arkadaşı*.”

“Doğru ama burada yalnızca on beş lord var,” dedi Leonidas, ellerini masanın üstünde birleştirerek. “İki yeniyetme de dahil.”

“On dört,” diye düzeltti Gordias onu dürterek. “Unuttun mu, geçen gece bir tanesi patladı...”

Leonidas kaşlarını çatarak, “Burada yalnızca *on dört* lord var,” diye devam etti, “bizimse General Kadmus kontrolünde her gün eğitim gören iki yüz askerimiz var.”

“Tarihin de hızlı bir şekilde kanıtlağı gibi, suikast için bir adam yeter,” diye belirten İskender, algısı zayıf koyun sürüsünü kurtların gelebileceğine ikna etmeye çalıştığını hissediyordu. Hayır, *geldiklerine*. Duvarların hemen dışında fırsat kolluyor, sivri dişlerini gösteriyorlardı. Hatta belki bazıları içerideydi. “Gece gündüz silahla dolaşıyorum. Annemin muhafızlarını iki katına çıkaracağım ve Arrhidaeus’un başına muhafız koyacağım; kukla kral olmak için ideal. Kraliyet ailesinden herhangi birinin suikastı ya da kaçırılmasının peşinden yakınlarda saklanan bir ordunun saldırısı gerçekleşir. Adamlar köylü ya da tüccar kılığında Pella kapılarından geçip saraya girebilirler.”

General Kadmus onaylarcasına başını salladı. “Şehrin ve sarayın tüm kule ve kapılarındaki nöbetleri artıracğız.”

İskender ona bakınca birbirlerini anladıklarını belirtircesine gözleri parladı. Müttefikler.

Gözünden hiçbir şey kaçmayan Teopompus bakıştıklarını gördü. Dikkatle İskender’e baktı. Fazlasıyla övündüğü pozisyonu başkalarını memnun etmeye dayanan bir adam olarak, veliaht prensin canını sıkmak istemezdi. “Lordum,” dedi genişçe gülümseyerek, “bildiğiniz üzere yakın zamanda Sardis sefaretinden döndüm. Çok yakında düşünceleriniz savaştan daha hoş prenslik görevlerine kayacak ve dostumuz Gordias sizin adınıza Ares’e değil Eros’a adakta bulunacak.”

Gelinim, diye düşündü İskender. En azından kızın Sardisli bir Pers olduğunu biliyordu. Muhtemelen şişman, aptal bir kızdı

ve çevresinde ondan daha şişman ve aptal olan, pantolon giyen haremağaları vardı ve bu da barbarlığın gerçek göstergesiydi.

Bir hizmetçi, üstünde kahraman ve tanrıçaların parlak siyah zemine özenle çizildiği kırmızı-beyaz, gösterişli bir *oinokhoe*'yle içeri girdi.

"Ah! Tanrılara şükürler olsun," diye bağırdı Teopompus ellerini çırparak. "Susuzluktan bayılacağımı sandım. Kadehimi doldur."

Konsey masasının altından tüyler ürpertici bir kıkırdama duyuldu. Afallayan adamlar masanın altına bakmak için eğildi. Tam ortada Arrhidaeus bağdaş kurmuş, öne arkaya sallanıyordu.

"Yüce Tanrılar!" diye bağırdı Hagnon. "Biri şu aptalı çıkarması için muhafızı çağırsın!"

"Hayır," dedi İskender ayağa kalkarak. "O bir prens. Ne cüretle ona saygısızlık edersin? Bırak kalsın." Hagnon tokat yemişe döndü.

Teopompus ayağa kalkarak, "Peki öyleyse, sanırım toplantıyı erteliyoruz," dedi. Mavi ipek ve parfüm bulutu halinde kapıya yönelmişti ki dönüp şarap kadehini aldı ve diğerleriyle birlikte odadan çıktı.

İskender masanın altına girip üvey kardeşinin yanında bağdaş kurdu. Sertçe, "Arri," diyerek dikkatini çekmeye çalıştı ancak başarılı olamadı. "Burada ne yapıyorsun?"

Arrhidaeus yumruklarını uzattı. İskender'in hangisinin içinde taş olduğunu tahmin ettiği bir oyundu bu. İskender iç geçirme isteğini bastırdı. Çocukça oyunlara ayıracak vakti yoktu. Makedonya doğuda Pers İmparatorluğu'nun, kuzeyde Bizantion'un ve güneyde Atina'nın rahatsız edici müttelikliğinin tehdidi altındayken olmazdı. Ayrıca çocuğun sağ elindeki parlak nesneyi görebiliyordu. Kardeşinin sağ eline dokundu. Arrhidaeus gülerek elini açtı ve sol eliyle İskender'i iterek ona da vurmasını ima etti.

İskender elindekinin parlak bir çakıltaşı ya da çivi olduğunu düşünerek dediğini yaptı fakat çocuk elini açtığı anda İskender

onun Pers İmparatorluğu'nun Büyük Kralı Artakserkses'in düzgünce yontulmuş akik kabartması olduğunu gördü; parlak altın, büyük yakutlar, inciler ve zümrütlerle süslenmişti. İskender onu alırken Arri alkışladı.

İskender kabartmayı inceledi. Kimindi? Teopompus'a ait bir şeye benziyordu. Pers kızın İskender'le evlenmesini ayarladığı için bir hediye miydi? Yabancı bir elçinin, dini törenler düzenlediği için Gordias'a bağışı mıydı? Herkesin gizlice konuştuğu, cimri Hagnon'un gizli hazinesinden bir parça mıydı?

Yoksa başka bir şeyin kanıtı mıydı?

"Arri, bunu nereden buldun?" diye sordu İskender gergin ve sabırsız bir ses tonuyla.

"Ha-hatırlamıyorum," dedi Arri başını öne arkaya sallayarak. "Bir yerden." İskender ondan bilgi almak için dil dökmenin ya da onu tehdit etmenin işe yaramayacağını biliyordu. Çocuk bazen kendisine sorulan bir şeyi günler sonra hatırlıyor –hatta haftalar sonra– ve karşısındaki ne sorduğunu hatırlayamasa bile hemen gidip cevap veriyordu.

Bu mücevher bir haine verilmiş rüşvet olabilir miydi? Peki, kim rüşvet veren kimdi? İskender Persli prensesle evleneceği için şu anda o taraftan gelen bir tehdit yoktu. Asaryan Lordları'nın kadim kalesi Nekrana'nın Pers sınırları içindeki Doğu Dağları'nın iç kısımlarında yer aldığını hatırlayınca midesine yumruk yemiş gibi oldu.

Bir eliyle alnını ovuşturarak yeni başlayan baş ağrısını gidermeye, babasının yokluğunda düzgün düşünemediğini söyleyen sesleri bastırmaya çalıştı. Yönetmek için çok gençti. Kendi gölgesinden bile şüpheleniyordu.

Birinin bu kabartmayı masumca kaybedip kaybetmediğini –belki bir pelerinden düşmüştü– ve bunu nasıl öğrenebileceğini merak ediyordu. Başını kaldırıp çivilerle birbirine tutturulmuş renksiz tahtalara bakarak düşündü. Eğer ortada bir suç yoksa ve

biri böylesine değerli bir mücevheri kaybettiye çılgına dönmüş halde onu arıyor olmalıydı. Büyük bir ödül verileceğini duyurur, durmak bilmeden arardı. İlerleyen günlerde kimse kaybolduğundan bahsetmezse bu onun gizli bir hediye, rüşvet olduğu anlamına gelirdi ve İskender, sarayda bir hain olduğundan emin olurdu.

Anka kuşlu hançerinin mücevherli kabzasını kavrayarak saraydan çıkıp hızla ahırlara yöneldi. Bukefalos'a binmeden sakinleşemeyeceğini, düzgün düşünemeyeceğini biliyordu. Sadece en sevdiği atının üstünde, başı ve omuzları kalabalıktan yüksekteyken ve hayvan kendi hızında ilerlerken prens olmanın verdiği gerçek yetkiyi hissediyordu. Ancak o zaman en büyük hayalini gerçekleştirebileceğine inanıyordu.

Ahırda loş bir ışık vardı; yaklaşan fırtınaya karşı kepenkler indirilmişti ve sıra sıra bölmelerin tam ortasındaki kirişin kancasına bir fener asılmıştı.

Kumral saçlı, çilli Kithos, İskender'i görünce saman ve at gübrelerini tırmıklamayı bırakıp gülümsedi. "Lordum, bir ziyaretçisi var," dedi.

"Öyle mi?" dedi İskender. "Zavallı adamın hâlâ iki eli vardır umarım." Bukefalos, İskender dışında herkesi –diğer tüm atların bayıldığı Kithos'u bile– tekmeleyip ısırdığı için başkalarının onun yanına yaklaşması çok zordu.

Uzun koridordan ahıra doğru yürümeye başladı. Bazı atlar başlarını göğüs hizasındaki kapıların üstüne koymuştu, gözleri yarı kapalıydı ve yaklaşan yağmurun kokusuyla burun delikleri seğiriyordu.

En uçta, köşedeki ahırın kapısının açık olduğunu görünce duraksadı. Normalde kapı açıksa Bukefalos dışarı fırlar, onu durdurmaya çalışan herkesi ezip geçerdi. İskender sessizce yaklaşıp başını içeri uzattı. Katerina orada durmuş, siyah atın yumuşak burnunu okşuyor, ona ne kadar güzel olduğunu söylüyordu. At, başını kızın omzuna yaslayıp boynuna sokuldu.

“Katerina?” dedi İskender.

Kat ona döndü. İskender onlara yaklaşıırken at da hafifçe kişnedi. İskender elini kaldırıncı at yavaşca ona vurup kendisini okşasın diye perçemlerini İskender’in avcuna sürttü.

“Tamam, oğlum, tamam,” dedi İskender siyah atı okşarken. Kat’e döndü. Kız ona gülümsüyordu ama İskender daha önce ağlamış olduğunu fark etti. Gözleri şişmiş ve kızarmıştı. Bir şey saklıyordu; bu kadarını anlamıştı ama kızı çözemiyordu.

Temiz havada düşünceleriyle baş başa, dörtlüye gitmeyi hayal etmişti ama Kat üzgünken atını eyerleyip gidemezdi.

“At bineceğim,” dedi. “Bana katılmak ister misin?”

“Sanırım sonunda yağmur yağacak,” dedi Kat. Uzaktan gök gürültüsünün uğultusu duyuldu.

“Buradan çıkmam gerek,” diye karşılık verdi İskender. “Ayrıca yağmuru çok severim.”

Kat gülümsedi. “Ben de severim,” dedi. “Erissa’dayken beni yetiştiren aile, üstüme yıldırım düşmesinden korktukları için beni içeri sürükleyene kadar yağmurda dans ederdim.”

“Öyleyse gidelim,” dedi İskender, Kat’le ata binme düşüncesiyle heyecanlanarak.

Birkaç dakika sonra uzun saray duvarlarının arkasındaki tarlalarda hızla ilerliyorlardı. Kat kollarını İskender’in beline sıkıca dolamıştı. Vardar Nehri demir rengiyle yanlarından gökyüzü gibi akıp geçiyordu.

İskender atını durdurup indikten sonra Kat’in de inmesine yardımcı oldu. Nehir boyunca uğuldayan sert rüzgâr ağaçların esnek birer akrobat zarıflığında eğilip sallanmasına sebep oluyordu.

“Burası çok güzel,” dedi Kat, mücevher renklerinde –yeşil, kırmızı ve altın renginin iç içe geçmiş haliydi– iki arı kuşunun aceleyle güvenli yuvalarına uçuşunu izlerken. “Neden nehir boyunca hiç ev yok?”

“Çok sık sel basıyor,” dedi İskender duvarlara dönerek. “Duvarın ne kadar yüksek olduğunu ve hiç kapısı ya da penceresi olmadığını görüyorsun, değil mi? Beş sene önce, bir ay boyunca yağmur yağdı ve nehir neredeyse duvarların yarısına kadar yükseldi. Saray ve şehrin tepelere kurulmasının sebebi yalnızca savunma amaçlı değil, kuru da kalmaları gerekiyordu.”

Kat öyle bir seli hayal etmeye çalışır gibi duvarlara baktı. “Şu nedir?” diye sordu uzakta, koni şeklindeki uzun kuleyi göstererek.

“Orada astrologlarımız yıldızları inceliyor.”

“Bizim de Erişsa’da Laertes adında, aynı işi yapan yıldız gözlemcimiz vardı,” dedi Kat başını sallayarak. “Bizim için en önemli takımyıldız Ülker, Zeus Baba’nın yıldızlara dönüştürdüğü yedi güzel kız kardeş. Şafak vaktinden önce batıda dururlarsa, hasat zamanı gelmiş demektir. Daha fazla beklersek don olur ve ekinler ölür.”

İskender güldü. “Ne kadar tuhaf bir hikâye!” dedi başını iki yana sallayarak.

“Hayatın buna bağlıysa o kadar da tuhaf değil,” diye tersledi Kat.

İskender boynundan yukarı doğru kızarmaya başladığını hissetti. Çok züppece ve hor görür gibi konuşmuştu; onları ayıran uçurumu gündeme getirmişti. Köylü kız. Müstakbel kral. Aptallık etmişti. “Özür dilerim. Öyle demek istemedim...” Çaresizce ellerini havada savurdu.

“Biliyorum,” dedi Kat sinek savuşturur gibi elini sallayarak.

“Sadece bizim o kuledeki astrologlarımız topraktan çok soyla ve kaderle ilgileniyorlar. Kütüphane arşivlerinde kraliyet ailesinden herkesin doğum kayıtları vardır, böylece doğum haritalarını inceleyip hayatlarına dair kehanette bulunabiliyorlar. Doğum haritalarına göre tapınak rahipleri biri doğarken gece göğünün farklı kısımlarına hükmeden öfkeli tanrıların gönlünü alıyor.”

Kat gülümsedi. “Ben doğarken gökyüzüne hükmeden tanrılardan biri öfkeliyse bile muhtemelen bunu zor yoldan öğreneceğim.”

Karşılık olarak gürleyen gök gürültüsü vahşi bir köpeğin hırlamasını andırıyordu. Nehrin diğer tarafındaki tarlaların üzerinde yağmur yüklü ağır, devasa kara bulutlar gökyüzünü yırtıyordu.

Bukefalos kişneyip gerilerken gözlerini devirdi. İskender onun başını okşayıp usulca, “Sorun yok, oğlum,” dedi ve Kat’e döndü. “Savaş meydanındaki cesaretinin aksine Bukefalos çabuk korkar. Onu ilk kez üç yıl önce Heph’le Mieza’ya gitmeden hemen önce görmüştüm. Persli at tüccarı dünyanın en güzel atını on üç altına babama satmak için Pella’ya getirmekle övünüyordu. Alnında öküz başını andıran beyaz yıldızı, masmavi gözleriyle simsiyah bir at.” İskender beyaz noktayı okşayınca at keyifle kişnedi.

“Bukefalos da öküz başı anlamına geliyor!” dedi Kat. “Adını sen mi koydun yoksa zaten adıyla mı geldi?”

İskender gülümsedi. “Ben koydum. Onu aldığımda muhtemelen bir adı bile yoktu. At yetiştiricisi onu sarayın ana avlusuna getirdiğinde, bu krallara layık muhteşem ata kimin binmek istediğini sordu. Elbette şaka yapıyordu çünkü kimse binemiyordu. Onlarca güçlü savaşçı denedi ama at hepsini de birer bez bebek gibi üstünden attı. Babam beş para etmeyen bir hayvan olduğunu ve öldürülmesi gerektiğini söyledi fakat çaresiz tüccar atı eğitecek kişiye bedava vereceğini söyledi.”

“Ve sen de ‘baba, ben onu eğitebilirim’ dedin.”

İskender dönüp Kat’e baktı. “Sana bu hikâyeyi anlatmış mıydım?”

“Hayır, birkaç sene önce Erissa’dayken duymuştum.”

“Oradakiler biliyor mu?”

Kat gülümsedi. “Bence herkes duymuştur. Sen hayvanı terbiye edeceğini söylediğinde herkes gülmüş; en çok da baban. Atın üzerinden attığı savaşçıların yarısı kadar bile değilmişsin. Ama savaşı kazanan boy ya da güç değildir.”

“Zekâdır,” dediler aynı anda ve bu tesadüf ikisini de güldürdü.

“Atı neyin korkuttuğunu anlamak için Sokrates olmam gerekmiyordu,” dedi İskender. “O gün hava açıktı ve kumun üzerinde hareket eden kendi devasa siyah gölgesinden, ona binmeye çalışan adamların pelerinlerinden korkuyordu. Pelerinimi çıkarıp yüzünü güneşe çevirdim, böylece gölgesini göremedi.”

“Sonra ona bindin, avluda tur atıp ana kapıdan çıktın ve Pella’dan dışarı çıkararak herkesi şaşırttın,” dedi Kat.

İskender o günü hatırlayarak güldü; en sevdiği anılardan biriydi. “Doğru. Altı saat sonra geldiğimde, eğitilemeyen at tarafından yol kenarına atılıp ezilmiş cesedimi bulmaları için arama ekibi göndermişlerdi. Annem sinir krizi geçirip yataklara düşmüştü.”

Annesinden bahsetmesiyle Kat’ın yüzüne gölge düştü fakat İskender kızın gözlerini okuyamıyordu. “Bukefalos dünyanın en muhteşem atı,” dedi Kat, hayvanın burnunu okşayarak.

“İnsanlar onun Pegasus’a en çok benzeyen at olduğunu söylüyor.”

“Bir Pegasus görmeyi o kadar isterdim ki!” dedi Kat. “Ama pek mümkün değil herhalde, değil mi?”

“Son pegasus atları yüzyıllar önce buranın doğusunda görülmüşler.” Haritadaki Gençlik Çeşmesi’nin yakınlarında. Çok uzun zamandır bulmak istediği yer. Ama burada sorumlulukları varken nasıl onu aramaya gidebilirdi? Kat’in, aslında kendi hayatında tutsak olduğunu anlayıp anlamayacağını merak ediyordu. Kukla naip olduğu ve kimse kendisini ciddiye almadığı için duyduğu öfkeyi ve çıkmak istediği yolculuğu ona anlatmak için aniden

çok güçlü bir isteğe kapıldı. Son zamanlarda Heph'le konuşmıyordu. İçinden bir ses Kat'e güvenebileceğini söylüyordu.

"Kat, buradan çok uzakta, Pers İmparatorluğu'ndaki Doğu Dağları'nda dünyanın gelmiş geçmiş en güçlü kralı olmamı sağlayabilecek bir çeşme var." Dikkatle Kat'e baktı, ciddiye almadığına dair bir işaret aradı ama yoktu. Devam etti. "Birbirleriyle savaşıyan krallıkları birleştirecek kadar güçlü bir kral. Bu yüzden Heph'in Kan Turnuvası'nı kazanmasını istiyordum. Yolculuk için o altınlara ihtiyacımız vardı."

Kat uzun bir süre ona baktı. "Evet," dedi başını sallayarak. "İnsanın hayatını değiştiren yolculukların nasıl olduğunu bilirim."

İlk yağmur damlası düşerken İskender atın yelesinden bir saman parçası çıkardı. "O yolculuktan dönersem –cesaret ve zekâ gerektiren tehlikeli bir yolculuk– babamın ve danışmanlarının bana çocuk muamelesi yapmayı bırakacaklarını düşünüyorum. Az önce konsey toplantısından çıktım ve sanki on yaşıdaymışım gibi davrandılar. Sinir bozucuydu. Görevimin burada kalıp Pella'yı ayakta tutmak olduğunu düşünüyordum ama ciddiye alınmazken bunu nasıl yapabilirim?"

Kat başını yavaşça sallarken İskender, kızın ondaki saygı görme ihtiyacını anladığını görebiliyordu. Ansızın ona başka bir şey daha söylemek istedi; herkesten saklamak için didindiği o şeyi.

Fikrini değiştirmeden çabucak, "Dahası da var. Ben bir yarayla doğdum," dedi. Bacağında kıvrılan uzun, mor yarayı göstermek için tuniğini kaldırıncı Kat çoğu insanın yaptığı gibi iğrenme tepkisi vermedi. Şaşkınlıktan ağzı açık kaldı –İskender bunun acıma olmadığından emindi– ve İskender tuniğini indirmeden yaraya dokunmak istemiş gibi elini uzattı.

"Bu çeşmenin her türlü yarayı ve zayıflığı iyileştirdiğini duydum," dedi. "Bacağımı iyileştirmek istiyorum, Kat. Beni mükemmel yapmasını istiyorum, bir kralın olması gerektiği gibi."

Kat ona bakarken yaşadığı içsel çatışma yüzüne yansıyordu. Sonunda konuştu: “Geri dönelim. İşine yarayabilecek bir şey göstermek istiyorum.”

Bukefalos’a binip şiddetlenen yağmurun altında hızla ilerlediler. İskender gökyüzüyle yıkanıyormuş gibi hissediyordu. Yağmurla taze, toprak kokan nemli havayı içine çekti ve yüksek sesli, aceleci fısıltısını dinledi. Bukefalos’un yürüme şeklinden dolayı vücudu kolayca sallanırken sakat bacağı unuttu. Kat’ın yumuşak yanağının ensesine yaslandığını, belindeki kollarının baskısını hissetti. Kendi teninde kendini tamamen rahat hissediyordu.

Ahıra geldiklerinde Bukefalos’u ve deri eyeri hızlıca kurulayıp atı elmalarını mutlu mesut yerken bırakıp çıktılar. Ana saray binasına ulaşana kadar çamura bata çıka koştular, elbiseleri vücutlarına yapışmıştı, saçları ıslak yılanlar gibi kafalarından sarkıyordu, dizlerine kadar çamur sıçramıştı.

Kat odasının kilidini açınca ikisi birlikte içeri girdi. Bir hizmetçi kepenkleri indirmişti ve içerisi paslı gümüş rengindeydi. Kat elbise sandığını karıştırırken İskender tuvalet masasının üstündeki kavı ve lambaları yaktı. İçerisi güzel kokuyordu, annesinin odası gibi ağır tütsü kokusu yoktu. Burası temiz çarşaf ve limonla karışık balmumu mobilya cilası kokuyordu. Gözlerini kapayıp derin derin nefes aldı. Burada saatlerce uyuyabilirdi.

Kat’e bakınca, kızın elinde daha önce bir yerden hatırladığı büyük bir deri kese gördü. “En azından birimiz geçmişin bizde açtığı yaraları iyileştirebilmeliyiz,” dedi Kat. “Bunlar Kan Turnuvası’nda Jacob’a oynadığım bahisten kazandıklarım. Hepsini al ve aradığın şeyi bul.”

İskender heykel gibi donakaldı. “Sana yolculuktan bu yüzden bahsetmedim,” dedi.

“Biliyorum.”

“Alamam,” dedi İskender. “O senin paran. Ona ihtiyacın var.”

“Almanı istiyorum. Lütfen.”

“Bununla Erissa’da alabileceklerini düşün, Kat,” diye karşı çıkan İskender önündeki deri keseyi görmezden gelerek ellerini kızın omuzlarına koydu. “Koca bir çiftlik alabileceğine bahse girerim. Bununla ailen için yapabileceklerini düşün.”

Kat başını iki yana salladı. “Jacob... şey olarak... Asaryan Lordu olarak kazandıklarıyla her şeyi halledebilir.” Konuşurken az kalsın boğuluyordu. *Demek bu yüzden*, diye düşündü İskender. *Ahırda bu yüzden ağlıyordu. Jacob.*

“Paraya gerçekten ihtiyacım yok, en azından şu anda ama senin ihtiyacın var,” diye devam etti Kat. “Bana çok şey verdin. Hayalini yaşa. Hak ettiğin saygıyı elde et. Ve eğer bir şey olursa lütfen beni... iyi hatırla.”

Yüzünde o kadar içten bir ifade, sesinde o kadar gerçek bir tını vardı ki İskender kendine rağmen keseyi aldı. Ağırdı.

“Hemen gidebilir miyim bilmiyorum,” dedi lordları düşünerek. “Öncelikle yapmam gereken başka bir şey olabilir.”

“Önemli değil,” dedi Kat. “İhtiyacın olan herhangi bir zamanda kullanabilirsin.”

“Geri ödeyeceğim. Döndüğümde iki katını vereceğim.”

Kat başıyla onayladı. “Şimdi git, İskender, lütfen. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

İskender’in söylemesi gereken daha çok şey olmalıydı ama ne olduğundan emin değildi. Koridora çıkmak için kapıyı açtığı anda iki hizmetçi, Iris ve Ariadne, kollarında temiz çarşaflarla içeri daldı. Siyah bukleleri yukarı aşağı zıplayan Ariadne dengesini sağlayabildi ama Iris yere düştü ve yukarı çıkan peplosundan ince bacakları göründü.

“Majesteleri!” diye bağırdı Iris, çabucak kalkıp çarşafları yerden alarak. “Bağışlayın. Leydi Katerina’nın çarşaflarını değiştirecektik.”

Kat'in yanakları kızardı. İskender kadınlara başıyla selam verip odadan çıkarken yüzünden herhangi bir şey ele vermediğini umuyordu.

Kadınlar kanadından çıkıp odasına giderken ıslak sandaletleri mermer zeminde gürültüyle şapırdıyordu. Koridor pencerelerinden birinin önünde durup kepenkleri açtı. Rüzgâr, öfkeli bir el gibi yüzüne çarptı. Şimşekler avluyu bir an, açık bir gündeki öğle vakti gibi aydınlattıktan sonra ortalık aynı hızla yeniden karanlığa gömüldü. Bir dakika sonra gök gürültüsü tüm sarayı sarstı.

Sevgi, diye düşündü hayretle. Katerina'yı, o haşarı, vahşi, gizemli köylü kızını seviyordu. Fakat bunun nasıl bir sevgi olduğunu bilmiyordu. *Bildiği* şeyse kızın da onu sevdiğiydi. Sevmese bütün varlığını İskender'e vermezdi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Sabah o kadar karanlıktı ki sabah bile denmezdi. Yağmur çatıları dövüyor, rüzgâr avlularda uğulduyordu. Fırtına başladığından beri saray sanki büyü etkisindeydi ve sakinleri de kış aylarında mağaralarına çekilip uyuyan aylardı. Fakat biri su birikintilerinin içinde koşturuyordu.

Kat kafesine yaklaşıncı *Hellion* gürültüyle mırladı. Kıza yaklaşıırken arka ayağına bağlı uzun zincir bir önceki gün İskender'e verdiği kesenin içindeki paralar gibi yerde hafifçe çingirdiyordu. Hayvanat bahçesinin yöneticisi, yaratığın Kan Turnuvası'nda kaçmasından dehşete düşmüş, Kat'ın itirazlarına rağmen onu zincirlemeye karar vermişti.

Omzundaki yara tamamen iyileşmiş olsa da Kat onu her gün ziyaret ediyor, yöneticinin ve prensin itirazlarına rağmen onunla birlikte oturuyordu. Bu vahşi, tehlikeli yaratığın yanında olmak ona cesaret veriyordu. Ve Kat'ın cesarete ihtiyacı vardı. Olympias'ın ortaya çıkardığı kemik dolu kutuyu gördüğünden beri –Helen'e ait olan kutu– doğru dürüst uyuyamıyordu. Bu kadın hangi korkunç şeyleri yapmıştı? Başka ne yapmayı planlıyordu?

O geceden beri hafta boyunca Kat, Olympias'ın danışmanlarla, bir keresinde de bir Asaryan Lordu'yla özel görüşmeler yaptığını gözlemledi.

Lord, kraliçenin yanına cüppesiz gitse de Kat adamın, yüzünde yara olan Bastian olduğunu biliyordu. Kat'in güvenmediği sinsi bir enerjisi vardı. Adamın tek bir bir anlaşılmaya bağlı kalamayan, her zaman kendi çıkarlarını gözetten biri olduğu izlenimine kapılmıştı. Hiç düşünmeden arkadaşlarına ihanet edebilecek biri olduğu izlenimine.

Kat başta kraliçenin onunla bir tür... *ilişkisi* olduğunu sanmıştı ama nedimelerin dedikodularına göre kraliçe lordlardan her zaman korkmuş ve nefret etmişti. Aralarında tuhaf bir şey olduğu belliydi ve bu da kraliçenin karmaşık sırları olduğunu kanıtlıyordu.

Kraliçenin o gece balkonunda içeriyi gözetleyen kişinin kendisi olduğundan şüphelenmemesini umuyordu.

Kafesin parmaklıklarına yaklaştı. Yağmur saçlarını dövüyor, gözlerine doluyordu. Parmaklarını demirlere dolasa *Hellion* tek hareketle ellerini koparırdı. Bu yaratıkla arasında bilinmez bir güven vardı, bir nevi ateşkes.

Hellion'un kürkünü, özgürce uçuşma arzusunu hissedebiliyordu ve bu arzu kendi damarlarında dolaşarak nabzını hızlandırıyordu. Fırtınaya karşı kanatlarını açıp gerinmek istediğini biliyordu. Kurbanını yukarıdan takip ederken hava akımında süzülme istiyordu. Yumuşak eti parçalamak, hâlâ atan kalpleri yutmak, sıcak kanın boğazını ısıttığını hissetmek istiyordu.

Hepimiz kendimizce tutsak ve yaralıyız, diye düşündü hayvanın sarı-yeşil donuk gözlerine bakarken.

Hellion sivri dişlerini yalayarak Kat'in bakışlarına karşılık verdi.

Kat en yaralı olanı düşünüyordu. *Jacob*. Onu sonsuza dek yitirmiş miydi? Üvey kardeşini. En yakın arkadaşını. Beş yaşın-

dayken o soğuk kış gününden beri sevdiğini artık kabul ettiği çocuğu. Kat ateşin etrafında Jacob'ı kovalarken Helen, Sotiria'ya yeni kumaş topunu gösteriyordu. Ayağı takılıp düşmüştü ve kolunu çok fena yakmıştı. Helen yanığın üstüne ıslak bez koyarken Kat'ı Jacob tutmuştu. Jacob güvenliydi. Omzunu sıkarak elinin sıcak baskısını hissederken, *Sen yanımda olduğun sürece ben iyi olacağım*, diye düşünürdü.

Keşke şimdi de gölette geçirdikleri günkü gibi göğsüne sokulabilseydi; kalbi hemen onunkinin yanında atsaydı. Keşke ona güvenip amacından bahsetseydi.

Keşke, "Evet" deseydi.

Ama yapamazdı. Tabii ki yapamazdı. Görevini tamamlaması gerekiyordu; belki İskender'inki kadar kapsamlı ya da çılgınca değildi ama o da İskender kadar hızlı bir şekilde yerine getirmeliydi. Kazandığı parayı ona vermesinin bir nedeni de buydu. Yapmayı planladığı şeyi asla telafi edemezdi ama aklına gelen tek şey bu olmuştu. Ayrıca İskender'e birtakım hisler besliyordu; yalnızca suçluluk değil, başka bir şey daha. Aralarında bir yakınlık vardı. Empati.

Jacob'la birlikteyken her şeyi istiyordu; kollarını, öpücüklerini, sonsuza dek sadakatini... Oysa İskender'leyken onun varlığından başka bir şey istemiyordu. Fakat çok kısa süredir tanıdığı birine duyduğu bu sevgi şaşırtıcı derecede güçlüydü. Jacob'a beslediği hislerin bir gün değişip değişmeyeceğini merak etti. Bir gün prenze âşık olup olamayacağını.

Gerçi böyle bir şey gerçekleşse de önemi yoktu. Yapmayı planladığı şeyden sonra olmazdı.

Bir önceki gün İskender'in yıldızların dizilişiyle ilgili söylediklerini hatırladı. Birbirine girmiş tüm sırlar aynı zamanda ortaya çıkmıştı: Prens doğumunda. Riskliydi ama Kat o gecenin kayıtlarını bulması gerektiğini biliyordu. İskender'in astrolojik doğum haritası kütüphanede olmalıydı ve o gece olanlarla ilgili

kayıtları da barındırıyor olabilirdi; yalnızca yıldızlarla ilgili değil, sarayın içinde olanlarla ilgili de. Prens doğduğunda odada bir astrolog da bulunmuş olabilirdi.

Yağmurda ufak tefek bir siluetin *Hellion*'un kafesinin tehlikeli derecede yakınından süründüğünü gördü. Arrhidaeus'un isim koyup sürekli yanında taşıdığı fare Herakles olduğunu fark etti. Fare kafesin parmaklıklarından içeri girmeden onu yakaladı. Hellion yüksek sesle tıslayarak onlara atılıp parmaklıkların önünde durdu. Kat huzursuzca kendilerini izleyen Hellion'dan uzaklaşırken fare avcunda titriyordu.

Derin su birikintilerinin etrafından dolaşarak ilerlerken, durmaksızın devam eden yağmurda bütün avlular boşalmıştı. Herkes, kışın ortasıymış gibi, lambayla aydınlatıkları odalarına kapanmıştı. Pella'ya geldiğinden beri solgun ve cansız bitkiler çoktan canlanmıştı, daha dik duruyorlardı ve yeşil dallarını yaşam veren gökyüzüne doğru açmışlardı. Pembe-gri tonlarında üç güvercin defne ağacının dalından onu izlerken Kat, Herakles'i bırakıp sahibine gitmesine izin verdi ve hayvanın, geride bıraktığı rahatlama duygusunu hissetti.

Güderi pelerini iyice üstüne çekip devasa avluda hızla ilerledi. Sarayın geri kalan kısmında olduğu gibi, burası da ana girişte duran iki muhafız dışında boştu. Bronz göğüs zırhlarından aşağı yağmur boşanıyordu ve miğferlerinin kırmızı atkuyruğu ibikleri ıslak kürk gibi sarkmıştı. Bir pelerini paylaşan iki kız kapıdan çıkıp gülerek avluya koştular. Sandaletleri soğuk su birikintilerine batıp elbiselerine su sıçratırken bağıryorlardı.

Avlunun diğer ucunda kütüphanenin altın mermer cephesi yağmurda parlıyordu. Kat eteğini kaldırıp basamakları çıktı, girişteki sütunların arasından geçti ve daha büyük bir sütuna yerleştirilmiş küçük, bronz kakmalı kapıyı açtı. Avluya bakan pencereler sıkıca kapanmış olduğundan içerisi loş ve serindi. Çatıdaki yuvarlak açıklıktan aşağıdaki dikkörtgen mavi havuza

düşen yağmur, suyun üstünde minik köpükler ve halkalar oluşturmuyordu. Koyu sarı renkli duvarlardaki bölmelere yerleştirilmiş sakallı heykeller Kat'e bakıyordu.

Girişin yanında küçük bir masa vardı ve sandalyesi belli bir açıyla itilmişti. Masanın üstünde bir yığın belge, yarısı yazı dolu papirüsün üstünde beyaz tüy kalem ve açık bir hokka vardı.

“Merhaba?” diye seslendi. “Kimse var mı?” Cevap gelmedi. Etrafına bakınca havuzun diğer tarafındaki çift kanatlı kapıları gördü. Oranın ana bölüm olduğunu tahmin ederek kapıları açtı ve uzun masaların, tekerlekli yüksek merdivenlerin bulunduğu loş, mağarayı andıran odaya girdi. Her masada çakmaktaşı ve kav seti vardı; bir tanesini alıp taşınabilir çömlek lambayı yaktı.

Odada ilerlerken ayağı bir şeye takıldı. Siyah mermer ve kehribar zemine bakınca ağzına kadar kum doldurulmuş deri kovayı gördü. Kat bunun ne işe yaradığını biliyordu. Erissa'daki çiftliklerinde de ocağın yanında bir tane olurdu. Bir şey alev alırsa üstüne kum atarlardı çünkü ateşi sudan daha iyi söndürüyordu. Bir okuyucu kütüphanede yanan bir lambayı devirir ve eski parşömenlerin üstüne yağ dökülürse bütün bina az önce yaktığı kav gibi tutuşurdu.

Lambasını yukarıda tutup etiketleri okuyarak ilerledi.

Komedya başlığının altındaki delikten bir parşömen alıp açtı. Atinalı Aristophanes'in *Bulutlar* adlı eseri idi. Kâğıda göz atarken Sokrates'in, bir öğrencisine söylediği cümle dikkatini çekti: “Seninki kadar küçük bir mide böylesine gaz çıkarabiliyorsa bir düşün, sonsuz hava neler yapabilir. Gök gürültüsü böyle oluşur.” Kat güldü, biraz daha okumak isterdi ama eğlence vakti bitmişti. Kâğıdı yerine koydu. Bugün gerçeği öğrenecekti.

Araştırmasına devam etti: *Tragedya. Haritalar. Tıp. Hayvancılık. Çiftçilik. Siyaset. Tarih. Şiir. Matematik. Müzik. Felsefe. Bilim. Din.*

Astroloji ya da kraliyet ailesiyle ilgili hiçbir şey yoktu. Oda-
nın diğer ucunda küçük bir kapı gördü. Daha yolu yarılama-
mıştı ki kapının kolundaki kilidi ve zinciri fark etti. Aradığı
ipuçları birkaç adım ötesinde, o kapının ardında olabilir miydi?
Prensin astrolojik kayıtlarının kilit altında olması mantıklıydı.
Düşmanlar bu bilgileri ona büyü yapmak ya da onu lanetlemek
için kullanabilirdi. Meraklanan Kat zinciri çekiştirmeyi denedi.

Odanın diğer tarafından “Hey, sen!” diyen sert bir ses du-
yuldu. “Buraya nasıl girdin?”

Kat arkasını dönünce iki muhafızın kendisine doğru yürü-
düğünü gördü; uzun boylu ve zayıf olanın tek siyah kaşı yüzünün
ortasına fırçayla çizilmiş kalın bir çizgi gibiydi. Daha kısa ve
tıknaz olan diğerinin o kadar korkunç bir sivilcesi vardı ki Kat’e
Poseidon Bahçesi’ndeki kırmızı gülü hatırlattı.

Kat zincirleri hemen bıraktı. “Çok üzgünüm. Kapıda kimse
yoktu. Kütüphaneci nerede?”

Uzun boylu adam mızrağını kalbinin hizasına kaldırınca
Kat istemsizce bir adım geriledi ve kapıya sertçe çarparak kilidin
tingirdamasına neden oldu. “Parşömenler kayboldu,” dedi adam,
mızrağını sabit tutarak, “Leonidas da muhafızların artırılmasını
istedi.” Kat köprücük kemiğinde hafif bir baskı hissediyordu.
Bakmasa da mızrağın tenine batan sivri ucu olduğunu biliyordu.

Kısa boylu adam sıırttı. “Efendi Leonidas’a hırsızın bulun-
duğunu seve seve söylerim, böylece *asıl* işimize geri dönebiliriz.”

“Ben hırsız değilim,” diye itiraz etti Kat. “Prensin misa-
fırırım...”

“Sus,” diye tersledi adam. “Hikâyeyi zindandaki gardiyanına
anlatırsın.”

Zindan mı? İki adam Kat’i kollarından tutarken kızın kalbi
göğsünde gümbürdüyordu. İşlemediği bir suçtan onu nasıl tu-
tuklayabilirlerdi?

Cevabı hızla buldu: Bu bir tuzaktı.

Asaryan Lordları değil, kraliçe kurmuştu. Kat, Olympias'ın o gece bahçede onu görmediğini düşünmekle aptallık etmişti.

Buna engel olması için İskender'e haber gönderebilir miydi?

Aceleyle koşturan ayak sesleri düşüncelerini böldü. Bir çift koyu renk göz yerden ona bakıyordu. Fareler! Kat yarım düzine kahverengi farenin duvarlardan çıktığını, pembe burunlarını oynatıp küçük pembe patilerini ovuşturduğunu gördü.

Muhafızlar onları ya görmüyorlardı ya da saraydaki farelere o kadar alışmışlardı ki umursamıyorlardı. Kat'i odadan çıkarmaya koyuldukları sırada farelerden biri uzun boylu adamın omzuna çıkıp miğferinin hemen altından ensesini ısırdı. Adam bağırarak Kat'in kolunu bıraktı. Onlarca fare muhafızlara saldırıyordu. Adamlar bağırıyor, haykırıyor, kemiren ve tırmalayan hayvanları üzerlerinden atmak için birbirlerine yardım ediyorlardı. Daha fazla fare öfkeyle kabaran kahverengi kürk ve siyah gözden oluşan bir nehir gibi odaya akın edince muhafızlar geri çekilmek zorunda kaldı.

Soluğu kesilen Kat fare denizinin ortasında duruyordu ve bir anda yarısı ona döndü. Farelerin kendisine de saldırmasını bekliyordu ama hayvanlar gidere akan kahverengi su gibi duvarların içine girdiler. Son kuyruk da gözden kaybolurken, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Kukuletasını başına geçirip yüzünü kapadı ve hızla orta avluya yöneldi. Tanrılara şükürler olsun ki avlu boştu. Kütüphane sütunlarından birinin arkasına saklandığında daha fazla muhafızın, onlarca kapısı olan avluya her an doluşabileceğini fark etti. Kütüphanenin yanındaki mermer duvarda dar bir kapıdan geçerek içinde el arabaları ve çapa yığınıyla dolu bakımsız, duvarlarla çevrilmiş bir bahçeye çıktı. Kütüphaneye açılan bir sürü pencerenin kepenkleri yağmurdan dolayı kapatılmıştı. Fakat parmaklıklı küçük bir pencere vardı.

Bu, kilitli odaya açılan pencereydi. Kütüphanenin yerleşimini düşününce bundan emin oldu. Parmak uçlarında yükselerek parmaklıkları tuttu. Sallanan diş gibi gevşeklerdi, altlarındaki beton dökülüyordu. İçi kürek dolu bir el arabası gördü, boşaltıp ters çevirerek üstüne çıktı. Bir kürekle üç parmaklığı yerinden çıkardı, yükselip kepenkleri tekmeleyerek açtı. Sonra sessizce yere indi. Küçük bir odaydı, muhtemelen bir metrekare. Bir tarafta aşınmış eski bir masa ile hurdaya dönmüş iki sandalye vardı. Yıllardır buraya kimsecikler girmemiş gibi her şey korkunç derecede tozluysa.

Güderi pelerinini yeniden omuzlarına atıp etrafına bakındı. Yeşil brandanın parşömenleri toz, nem ve ışıktan koruduğunu tahmin etti. Brandalardan birini kaldırdı. Arkasında elmas şeklinde, içine belgeler sıkıştırılmış gözler vardı.

Işık loştu fakat yanında ne çakmaktaşı ne de kav vardı. Birkaç parşömen tomarını dikkatlice çıkarıp yüksek pencerenin yanında açtı.

Âşık rakibi lanetlemek için adını kurşun plakaya yaz, katla ve iyi bir sürahi şarapla birlikte bir mağaraya, harap olmuş bir şehre ya da eski bir savaş meydanına bırak. Orada yaşayan hayaletler şarabı içecek ve laneti gerçekleştirecekler, diye tavsiye veriyordu ilk belge.

Kat kaşlarını çattı. Ne saçmaydı. Bu büyü değildi ki. Hurafeydi. Tomarı açıp diğer sayfalara göz gezdirdi. İş, rakipler, huzur kaçıran komşular, ahlaksız siyasetçiler ve kötü üvey ebeveynler için lanetlerle dolu bir tarif kitabı gibiydi.

Bir parşömen daha açtı.

Ölülerin ruhuyla konuşmak için: Terk edilmiş bir mezarlığa altmış santim derinliğinde çukur kaz. İçine bal, süt, şarap ve su dök. İki kara koyun kes ve kanlarını çukura akıt. Bu, ölülerin gölgelerinin dikkatini çekecek ve kanı içerek kısa süreliğine, yaşayanlarla iletişim kurma becerisi kazanacaklar.

Kat ürpererek kâğıdı katladı. Belgeleri incelemeye devam etti ve rüyaları nasıl yorumlayacağıyla ilgili bilgi buldu. Denize açılınca denizi sakinleştirmek. Ateşi geçirmek. Kuraklık sona ersin diye yağmur çağırmak. Ağlara balık çağırmak. Tavukların iki kat fazla yumurta vermesini sağlamak.

Ne saçmalıktı. Sonunda kraliyet ailesinin astroloji haritalarının olduğu deliği buldu. Amyntas, Perdikkas... Bunlar eski krallar mıydı? Üzerinde *III. Prens İskender* yazanı görüncce kalp atışları hızlandı. Ama açtığına yalnızca harita ve çizim buldu: Takımyıldızlar, ayın evreleri, gezegen yükseklikleri ve kavuşumlar. Tek kelime anlamadı.

Bir başka belge aldı ve deri kapağının bir desenle damgalanmış olduğunu gördü: Dairenin içinde altı yapraklı çiçek.

Peplosundan annesinin Yaşam Çiçeği'ni çıkarıp derinin üstündeki damgayla karşılaştırdı.

Aynısıydı.

Kapağı dikkatlice açtı. Papirüs zamanla sararmıştı ve soluklaşan kahverengi harfler arkaik bir biçimde ve eski bir dilde yazılmıştı.

Başlık *Kan Büyüleri*'ydi. İlk sayfayı okudu:

İnsan iki kısımdan oluşur: Zihin ve Beden. Bazı kişiler kanlarındaki bu kısımları içsel olarak anlama yetisine sahip olarak doğmuştur.

Diğer sayfayı açtı. Toprak Soyu fizikseldir ve kayalar, ağaçlar, hava ve su gibi bilinçsiz bir zihinle yaşayan şeylerle ilgilidir. Güçlü bir Toprak Kanı havayı kontrol edebilir, yerin sarsılmasına sebep olabilir, hatta ölümcül yaraları iyileştirebilir. Güçleri onları şaşırtabilir ve kendilerini çok sonra gösterebilirler.

Yılan Soyu zihne aittir ve her dışavurumu insan hafızasına, karaktere ve iletişime bağlıdır. Nadir durumlarda Yılan Soyları hayvanları anlayabilir, hatta onlarla iletişim kurabilir. Daha da nadir durumlar da vardır: Karyalı Ada isimli, Yılan Soylular hakkında

bilgisi olan bir büyücü onların başka yaratıklara dönüşebilme yetenekleri olduğuna inanır.

Kat kâğıdı bırakıp düşündü. Hayvanları anlama yeteneği. Onlarla iletişim kurma. Kalbinde uyanan şüphenin ağırlığını üstünden atmak istiyordu. Hayatını kurtaran atları düşündü. Onunla konuşuyormuş gibi görünen ceylanı. Bugünkü farelerin tuhaf davranışları. Ve Kat ne zaman hayvanların düşüncelerinden bahsetse onu sertçe uyaran Karyalı annesini. Keşke Helen'le konuşabilseydi.

Kâğıdı biraz daha açtı.

Bazıları insanın üçüncü elementine ait üçüncü bir Kan Büyüsünün olduğuna inanır: Ruba ait. Doğu'daki söylentilere göre uçma ve kaderi değiştirme yeteneğine sahip insanlar vardır fakat büyülerin en gizemlisi olan bu büyüyle ilgili çok az şey bilinmektedir.

Yazı burada sona eriyordu. Kat iç geçirdi. İlginç de olsa pek yardımcı dokunmamıştı. Parşömeni sarıp yerine koyarken umutla bir sonrakine geçti: *Kan ve Kemik Ritüeli.*

Bu çok etkili ritüel herhangi bir laneti ya da büyüyü tersine çevirmek için kullanılabilir fakat bedeli ağırdır. Bu ritüeller ancak büyük değişimlerin yaşandığı, bir çağın kapanıp yenisinin açıldığı zamanlarda yapılabilir. Ve kişinin kendi çocuğunun kanı ve kemikleri gerekmektedir...

Kat o gün Olympias'ın Helen'den aldığı turkuvaz ve fildişi kutuyu düşündü. Olympias'ın, filozoflara göre Tanrılar Çağı'nın sona erdiğini gösteren ay tutulması gerçekleşmeden sadece birkaç saat önce elinde tuttuğu kutu.

Sırtından aşağı o kadar güçlü bir ürperti yayıldı ki sanki biri omurgasında bıçak gezdiriyor, kuyruksokumundan başına kadar bütün omurlarına tek tek çentik atıyordu.

Kraliçe hangi büyüyü tersine çevirmek istiyordu? Ve o kemikler *kraliçenin kendi çocuğuna mı aitti?*

Derken, kilitte dönen anahtarların sesini duydu ve bir saniye sonra kapı ardına dek açıldı. Yanığında yara izi olan Asaryan Lordu –Lord Bastian– kapının önünde durmuş, onu buraya kadar takip etmiş gibi sırtıyordu.

Kat huzursuzca sandalyesinden kalktı.

“Burada ne işin var?” diye sordu ama sesinde, onu burada bulacağını bilen bir tını vardı.

“Ben... insanların görmemesi gereken şeyleri merak ettim,” dedi Kat.

“Bunun bir sebebi var, biliyorsun.” Kızı tepeden tırnağa süzdü. “Seni sarayda Prens İskender’le birlikte gördüm. Dikkatimi çektin,” dedi dünyanın en iyi iltifatıymış gibi. Artık Kat’in o kadar yakınındaydı ki Kat adamın sıcak, ıslak nefesini alnında hissedebiliyordu. Lord Bastian eğildi. “Merak ettim de,” dedi, “kraliyet fahişelerinin tadı diğerlerinden daha mı iyi?” Üstüne atıldı ve Kat onu durduramadan dilini kızın ağzına sokuverdi.

Kat adamın aç ağzından kurtulmak için başını sağa sola çevirdi ama başaramadı. Sonunda lord onu bıraktığında Kat sağ yumruğunu sertçe adamın burnuna indirdi ve eklemlerinin altında kıkırdağının paramparça olduğunu hissetti. Yüzünden kan fışkıran Bastian afallayarak geriye sendeledi. Kat masanın diğer tarafına koşup eski sandalyeyi raflara çarparak kırdı ve sol eliyle sivri uçlu ayağını tuttu. Hazır miğferi başında değilken ayağı kafasında kırmak istiyordu. Bastian küfrederek masayı kenara itti ve düzinelerce parşömen toz bulutu halinde yere düşerken Kat’in üstüne atıldı.

Kütüphaneye açılan küçük kapıdan sesler gelmeye başladı.

“Burada!” diye bağırdı biri. “Arşivde!”

Bastian yavaşça gülümsedi. “Hayır,” dedi dilini dişlerinin üstünde gezdirirken. “Kraliyet fahişeleri de sıradan fahişelerle aynı.” Kat ona engel olamadan onu tekrar yakalayıp yere yapıştırdı. Çabucak açık pencerenin eşiğine zıplayıp gözden kayboldu.

İki muhafız –farelerin saldırdığı değil, farklı adamlardı– çabucak içeri girdi ve peşlerinden elinde meşale olan sade giyimli, esmer, gri sakallı bir adam geldi. Sakallı adam yerde iki büküm yatan Kat’ın yanına gidip sakince ona baktı. Sonunda, “Sen... Prens İskender’in arkadaşısın, değil mi? Neden arşiv odasındasın?”

“Ben...” Ne tür bir gerekçe sunabilirdi ki?

“Üstünü arayın,” diye emretti adam.

“Hemen, Efendi Leonidas.”

Muhafızlardan biri Kat’ın gri elbisesini yokladı, elleri özel yerlerini arıyordu ve bu, kızın gözünden yaşlar akmasına sebep oldu. Diğeri kemerindeki deri keseyi çıkarıp açtı. İçinde o sabah koyduğu keten mendil, fildişi saç fırçası, bu odanın anahtarı –az önce Bastian’ın elinde gördüğü anahtar– ve Kat’ın daha önce hiç görmediği küçük taş şişesi vardı.

Muhafız şişeyi Leonidas’a verince Leonidas kapağını açıp kokladı. Gözleri büyüdü, yüzünü buruşturdu.

“Kurtboğan,” dedi kapağını dikkatlice kapayıp giysisinin katlarına sıkıştırırken. Kaşlarını çatıp dikkatle Kat’e baktı. “Prens İskender konseyi suikast girişimi söylentilerine dair uyarımişti. Kraliçe birkaç gün önce balkonunda bir bıçak buldu ve bu sabah yeni nedimesi majestelerinin kahvaltısının tadına baktıktan sonra bilincini kaybetti. Ama bu,” dedi şişeyi işaret ederek, “bunun amacı öldürmek.”

Kat, “Benim değil o!” diye bağırırken adamlardan biri kollarını bağladı. “Hayatımda hiç görmedim!” Bunu söylerken bile saçma olduğunu biliyordu. Adamların inanmayan yüz ifadelerini görebiliyordu. Şişe buraya nasıl gelmişti? Cevap anında zihninde belirdi. *Bastian*. Anahtarı da zehri de üstüne o yerleştirmişti.

Muhafızlar onu kapıya sürükledi.

“Lord Bastian buradaydı!” dedi Kat, ayaklarını çekip omuzlarını çevirerek. “Beni rafların üstüne itti, zehri de keseye o

koymuş olmalı. Onunla mücadele ettim... Ters dönmüş masaya bakın! Sandalyeye! Boğuştuk!"

Leonidas dönüp yeniden ona baktı. "Belki de bu karmaşayı bizi yalnız olmadığına ikna etmek için kendin yaptın. Geçen hafta ay tutulmasının olduğu gece Lord Hephaestion'un canına kastedildi. Ayrıca kraliçenin odasının dışında bir hançer bulundu. Aynı gece sen sarayda gezinirken görülmüşsün. Bizzat Hephaestion'dan rapor aldım. Bu bir tesadüf mü?"

Kat, "Evet," diye bağırırken sesinin ne kadar zayıf çıktığının farkındaydı. "Yemin ederim..."

"Çeneni yorma," diye sözünü kesti Leonidas. "Bana kalırsa buraya kraliyet ailesini öldürmek için biri –belki de Kral Artakserkses– tarafından gönderildin. Ve eğer bıçaklar ya da zehir işe yaramazsa bu parşömenlerdeki büyü yöntemlerini –lanet ve efsunları– bulman söylendi. Yırtılmış kâğıt yığınlarını incelemek için eğildi. Karanlık odada çok yaşlı görünüyordu, meşalenin ışığı göz çevresindeki çizgileri belirgin bir şekilde gösteriyordu. Kat'e arkasını dönerek, "Götürün. Kraliçeye onu zehirlemek isteyen kişinin bulunduğunu haber verin," diye emretti.

Muhafızlar Kat'i kütüphaneden çıkarıp avluya sürüklediler. Bakımsız bahçenin diğer tarafındaki küçük kapıdan dar bir sokağa çıktılar ve alçak bir binaya geldiler. Ahşap kapının yanındaki muhafız boş bir yemek tepsi taşıyordu. Şaşkınlıkla onlara baktı.

"Sana tutsak getirdik, Heiraks," dedi Kat'in sol kolunu tutan adam.

Asker tepsiyi masaya bırakıp şüpheyle Kat'i süzdü. Tel tel kahverengi saçları olan ve önemli dişlerinden birkaçı olmayan adam güçlü görünüyordu. "Evet, efendim," dedi ve temiz, samandan minder ve küçük, parmaklıklı kare pencerenin olduğu boş hücrenin yanındaki kancadan bir anahtar çıkardı.

"Hayır," dedi muhafız. "O hücre değil. Alt kattaki."

Heiraks afallamış gibi baktı, alnındaki çizgiler derinleşti. “Emin misiniz, efendim? Böyle bir kız orada fazla dayanmaz...”

“Kraliyet ailesini öldürme teşebbüsünde bulundu.”

Adam gözlerini kısarak Kat’e baktı. “Peki öyleyse.” Meşalesini yaktı ve karanlık dönen merdivenlerden yolu gösterdi.

Kalbi deli gibi çarpan Kat her adımda sıcaklığın düştüğünü hissediyordu. Zehir konusunda suçsuzdu ama kraliçenin balkonda bulunduğu bıçak –kraliçeyi öldüremeden yere düşürdüğü bıçak– kendisine aitti. Olympias bunu biliyor olabilir miydi? Olası bir suikast girişiminin intikamı olarak Bastian’dan Kat’in üstüne zehir koymasını istemiş olabilir miydi? Yoksa yalnızca açıkça hor gördüğü Kat’in İskender’in yolundan çekilmesini ve kendisinin bu konuyla hiçbir ilgisi olmadığını mı göstermek istiyordu?

Kat karanlıkta hoyratça sürüklenirken örümcek ağları yüzünü gıdıklıyordu ve küf ve çürük kokusunu alınca hapşırdı. Koku, bir keresinde Jacob’la avlanırken eski bir kuyuya düştüğü günü hatırlattı. Kötü yaralanmış ve bileğini burkmuştu. Yukarıdaki küçük ışık halkasına bakarken buz gibi karanlığın ve ıslak taşın onu yuttuğunu düşünmüştü. Jacob onu bulup sert sarmaşıklardan yaptığı halatla yukarı çekene kadar korkudan çığlık atmış, elleri kanayana kadar duvarlara vurmuştu.

Yaşlar gözlerine batarken, *Jacob*, dedi sessizce. Ama Jacob nerede olduğunu bilmiyordu. Onu nasıl kurtarabilirdi ki?

Heiraks, merdivenin sonunda kapının yanındaki kancadan bir anahtar çıkarıp kapıyı açtı. Diğer adam Kat’i içeri itti. Kapı kilitlenmeden önce Kat balçıklı duvarları, pis samanı ve topak topak olmuş yüzlerce fare dışkısını görebildi. Merdivenden çıkan ayak sesleri sustu ve kapı sertçe kapandı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Heph hançerinin bıçağını bileyi taşının üstünden çekti ve odasının açık penceresinden giren loş alacakaranlık ışığında kaldırdı. Bu kadarı yeterliydi. Ucunu sol elinin parmağına belli belirsiz değdirince karşılığında minik bir damla kan aktı. Yeterince keskindi.

Kuvvetli rüzgârla birlikte küçük ahşap masanın üstüne yağmur damlaları savruldu. Saraydaki herkes pencerelerinin kepenklerini kapamıştı ama Heph kafasını boşaltmak için yağmuru ve temiz havayı hissetmek istiyordu.

Şarap mahzeninde kafası kesilmiş dilenciye bulduğundan beri onu rahatsız eden bir şey vardı fakat tam olarak ne olduğunu çözemiyordu. Sandalyesinde arkasına yaslanıp olanları tekrar gözden geçirdi. Cyn'in çılgınlığını duyması. Aceleyle merdivenden inip yerdeki kanlı bedeni ve birkaç adım ilerisindeki başı görmesi. Cyn'in ilk defa dehşet ifadesiyle bakması.

Burada yanlış olan neydi?

Rüzgâr bir kez daha odasını temiz havayla doldurunca derin derin nefes aldı. Fırtına saraydaki toz, ter ve lazımlıkların pis kokusunu götürmüş, yerine yağmurun temiz kokusunu bırakmıştı.

Koku! İşte bu. Baş kesilen adam lazımlık gibi kokuyordu. Heph daha birkaç metre öteden bile kokusunu almıştı. Fakat

odasına giren yabancı, İskender'in hançerini düşürdüğünde içeride kötü koku yoktu. Odasına giren kişi o dilenci olsaydı odanın berbat kokması gerekiyordu.

Cyn masum bir adamın başını kesmişti. Korkudan mı yapmıştı bunu? Adamın yalnızca küçük bir bıçağı vardı. Sarayda onu silahsız bırakabilecek ya da askerler gelene kadar kendinden uzak tutabilecek bir kadın varsa o da Cyn'di. Peki neden bir yabancıyı öldürmek istesin ki? Yaşları küçük olsaydı bunun da o detaylı şakalarından biri olduğunu düşünürdü ama sesindeki aciliyet ve şiddet fazlasıyla gerçekti. Heph onunla bu konuyu konuşması gerektiğini biliyordu fakat Cyn onu görmeyi reddediyordu.

Ayrıca odasına giren kişi dilenci değilse, kim olabilirdi? İskender değildi. Elbette İskender değildi.

Koridordan gelen çizmeli ayak sesleri onu gerçekliğe döndürdü. Biri sertçe kapısını çaldı.

"Girin!" diye seslendi.

Gelen Telekles'ti. "Lordum," dedi miğferini çıkarıp alnına düşen saçını geriye atarak. Normalde kumral olan bukleleri o kadar ıslanmıştı ki kahverengi görünüyordu ve genellikle miğferinin düzgün duran at kılı ibiği sıırıslıklam olmuştu. Aslında her yerinden su damlıyordu. "Leonidas, Prens İskender'in arkadaşı Katerina'yı tutuklayıp zindana attı."

Heph sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. "Ne!" diye bağırdı. "Ne sebeple?"

"Arşivlere girmek, kütüphane parşömenlerini çalmak ve..." Keskin mavi gözleri Heph'in odasının zemininde ıslak ayak izleri bırakan sıırıslıklam olmuş çizmelerine bakıyordu.

"Ve?"

"Kraliyet ailesine suikast girişiminde bulunmaktan, efendim." Başını kaldırdı. "Kraliçe onu bizzat kendisi sorgulamak istiyor. Anlaşılan üstünde bir şişe zehir bulmuşlar. Buna bir de sizin onu koridorlarda gezinirken gördüğünüze dair rapor eklenince..."

“Prens ne diyor?” diye soran Heph, suikast girişiminin gerçekleştiği gece Katerina’yı görmesiyle ilgili konseye tam olarak ne söylediğini hatırlamaya çalıştı. O gece olanları, Prenses Cyn’le arasında geçenleri ve sonra herkesin İskender’in arkadaşıyla ilgili kendince bir sonuca varmaması için kimsenin bilmesini istememişti.

İki kızın da nerede olduğunu gizleyerek onların itibarını korumak istemişti ama saray muhafızlarından biri Heph’in koridorda konuştuğunu –ve bir kadının çılgık attığını– duyduğunu söyleyince Heph’in rapor vermesi istenmişti. Yalan söylemek istemişti ama yalnızca Kat’i gördüğünü ve kendi odasından çok uzakta olduğunu söylediği sürece kızıdan şüphelenilmeyeceğini düşünmüştü.

Yanılmıştı.

“Prensin henüz haberi yok,” diye cevap verdi Telekles. “Pella’nın diğer ucunda. Asaryan Lordları gidiyor ve o da onları güney kapısından yolcu etmeye gitti.”

Gidiyorlar mıydı? Günbatımında *ve* sağanak yağmurda mı? Bu da hiç mantıklı değildi. Normalde yolculuklar günler önceden planlanırdı: Atların sağlıklı olup olmadıkları incelenir, toynaklarında çatlak var mı diye bakılır, eyerleri ve dizginleri seyisler tarafından yağlanırdı. Su, yemek, şarap, battaniye ve yulaf dolu erzak sepetleri atların iki yanına dikkatlice bağlanırdı. Yola havanın güzel olacağı belli olan şafak vaktinde çıkılırdı.

Bütün bunlar yüzünden burnuna kötü kokular geliyordu.

Onun odasına hiç girmeyen dilenci olayındaki gibi.

“Kraliçe onu ne zaman sorgulayacak?”

“Bir saat içinde, lordum. Ve kraliçenin sorgulama yöntemleri düşünüldüğünde, prensin misafirinin geceyi çıkarması pek mümkün değil.”

Prensin misafiri.

Heph bütün hayatını kraliyetin isteklerine borçlu olmanın nasıl bir duygu olduğunu biliyordu. Bir gün, kendisi de masum olduğu halde zindanda kraliçenin gelişini bekliyor olabilirdi ve İskender hiçbir şey yapamayabilirdi... ya da yapmayabilirdi.

Heph, Kat'in karanlıkta ve pisliğin içinde titrediğini, korktuğunu hayal etti. *Hayır, dedi kendi kendine sertçe. İskender kendi koruması altındayken misafirinin zarar görmesini asla istemez.*

Heph içten içe adını tam olarak koyamadığı bir kararlılık duygusu seziyordu: Midesindeki ateşin yalnızca İskender'in isteklerine değil aynı zamanda o zeki, huysuz köylü kıza da bağlı olduğunu biliyordu. Kat'in Heph'in üstünde tuhaf bir gücü vardı ve Heph bu gücü hem ilgi çekici hem de nahoş buluyordu. Kat'in tuhaf bir şekilde rüyalarına girmesini ve sinirini bozmasını...

Her zamanki gibi ateş damarlarında yanarken ona itaat etmekten başka bir şey yapamazdı. Sebebini tam olarak anlayamasa da –ve anlamak istemese de– Kat'e yardım etmek zorundaydı. Ve ona yardım edecekse bunu hemen yapmalıydı çünkü kraliçe yanına gittiğinde çok geç olacaktı.

Heph'in onu *hemen şimdi* oradan çıkarması gerekiyordu.

Ve bunun bir yolunu biliyordu.

Masada yanan lambayla bir lambayı daha yakıp zindanın kapısını açtı ve dönen merdivenden aşağı indi. Kapıdaki askeri yolundan çekmesi komik denecek kadar kolay olmuştu. Heiraks'a Telekles'in disiplin konusuyla ilgili onunla kışlada görüşmek istediğini söylemişti. Telekles en az bir saat boyunca onu orada tutacak, görev sırasında uyuyakalmasından içki içmeye, kumar oynamasından bir başka askeri yumruklamasına kadar tüm uyumsuz ve yanlış davranışları hakkında konuşacaktı, ki bunların hepsi doğrudu.

Heph merdivenden indi ve duvardaki şamdandan reçineye batırılmış bir meşale alıp yaktı. Bu katta birkaç hücre vardı ve hepsinin de anahtarı kapının yanındaki kancada asılıydı. Kötü

koku burnuna çarptığında yumruk yemişe döndü. Ölüm, çürük, kustumuk ve dışkı kokusunun karışımıydı. Öğürmemeye çalışarak meşaleyi yukarıda tutup etrafına bakındı. Taş duvarlardan irin gibi görünen ve kokan sümüksü, sarı bir şey sızıyordu. Buraya kim gelse birkaç günde ölürdü.

En yakındaki kapıya hafifçe vurdu. “Katerina!” diye seslendi yavaşça.

İçeriden anında, “Evet!” diye cevap geldi. “Buradayım!”

Heph anahtarı soktu, kilidin döndüğünü duydu ve kapıyı itip açarken menteşelerin korkunç sürtünme sesi karşısında yüzünü ekşitti. Katerina duvarın dibine kıvrılmıştı.

“Hephaestion,” derken yüzü gülümsemeyle aydınlandı.

Heph elini uzatınca Kat yavaşça ayağa kalktı. “Benimle gel,” dedi kızı kapıya doğru çekiştirerek. “Seni buradan çıkarabilirim.”

“Ama nasıl...”

“Şışt.”

Kapıyı kapayıp kilitledi ve büyük demir anahtarı yandaki kancaya astı. Sonra da kızın elinden tutup, “Bu taraftan. Saraydan çıkan gizli bir yol biliyorum,” dedi.

Sağ taraftaki koridora girerek birkaç hücrenin önünden geçtiler. Sanki çıkmaz bir sokağa girmişlerdi ama duvarda, bel hizasında ahşap bir panel vardı. Heph çömelip paneli çıkardı. Önlerinde dik bir şekilde aşağı kıvrılan bir tünel vardı.

“Saray zindanlarını su basarsa diye yapılan kanalizasyon,” diye açıkladı Heph. “Biraz emeklememiz gerekecek.”

Kat başıyla onayladı.

Heph meşaleyi kaldırıp tuhaf tuhaf emeklerken, sürünen yaralı bir hayvanı andırıyordu. Katerina da hemen eğilip içeri girdi ve ahşap paneli arkasından kapadı. Tünel, kolları ve bacaklarıyla pek rahat emekleyemeyecekleri kadar uzundu. Heph oraya hapsediğini hissediyordu. Tutsak olduğunu. Nefes alamadığını. Ama Katerina’yı güvenli bir yere götürdüğü sürece

önemi yoktu. Karanlıkta ilerlerken aklına sürekli yeni şüpheler takılıyordu. Buradan çıktıktan sonra yakalanacaklar mıydı? Onu daha büyük bir tehlikeye mi sokuyordu? Peki ya kendini?

İskender'in sezgilerine sahip olmayabilirdi –ya da yetkisine– fakat bir şeyin doğru ya da yanlış olduğunu hissedirdi. Ve Kat dikkat dağıtıcı, sinir bozucu, gizemli, çekici, rüyalarına giren çıldırtıcı biri olsa da Heph onun iyi biri olduğuna inanıyordu. Ve Lord Bastian'ın iyi biri olmadığını seziyordu. Bu kadar basitti.

Damarlarına sıcaklık yayan kararlılık, devam etmesi, kafasındaki sorular cesaretini kırmadan onları duymazdan gelmesi için yeterliydi.

İskender bunun hep gurur, hırs ya da fevriyet olduğunu söylerdi. En büyük gücü ve en büyük zayıflığı.

Sonsuzluk gibi gelen süre boyunca, dizleri toprağa ve çakıllara sürtüne sürtüne emekledi. Nihayet onları bekleyen serin havayı hissetti. Sona gelmişlerdi. Tünelden çıkıp Katerina'nın da çıkmasına yardım etti. Meşalesi geniş koridorun nemli taş duvarlarında ürkütücü gölgeler oluşturuyordu.

Katerina, “Neredeyiz?” diye fısıldadı. Yakınlardan su sesi geliyordu.

“İskender'in atalarının eski kalesinin altındaki depo,” dedi Heph, açık bir kapıyı işaret ederek. İçeri göz attılar ve Heph fenerini yukarı kaldırdı. Yüzlerce boş amfora tuhaf açılarla yere saçılmıştı. Normal amforalara göre daha geniş, daha bombeliydiler. Örümcek ağları, ziyafetlerdeki dekoratif örtüler gibi üzerlerini kaplamıştı. Heph'in meşalesinin ışığı birkaç devasa siyah örümceği rahatsız etti ve ağlarının yanındaki ağzı açık amforaların içine girdiler.

“Çabuk, acele etmeliyiz,” diye üsteledi Heph.

Katerina başıyla onayladı. Heph, kızın elini tuttu ve koşmaya başladılar.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Kat yukarı bakarak.

“Bu koridor başka bir su kanalına açılıyor. Hem de yürüyebileceğimiz kadar yüksek. Bak, aşağıda.” Zemin dik bir şekilde aşağı iniyordu. “Eski kaledeki depoları bu şekilde kuru tutuyorlardı,” diye açıkladı. “Suyu Vardar Nehri’ne yönlendirerek. İskender ve ben burayı yıllar önce, keşfe çıktığımızda bulduk. Artık kullanılmıyor. Bu tünel tamamen unutulmuş.”

Tünelin sonuna gelince Heph meşalesini duvardaki şamdanın içine koydu. Eski bir ahşap kapıyı itince kapı uzun çalılıklara açıldı. Sonra da nehre giden araziye kadar çalılara sürtünerek ilerlediler. Yağmur durmuştu ve yoğun bulutlar parlak yarımayın önünden çekiliyordu.

Katerina şaşkınlıkla etrafına bakındı. “Dün burada ata bindim. Duvar da kapı olduğunu bilmiyordum.” Sorgularcasına Heph’e baktı. Saçları gümüşü ay ışığında parlıyordu. Heph kızın öpücüğünün yıldız ışığı tadında olup olmadığını merak etti. Uzanıp parmağını elmacıklkemiklerinde gezdirmek, parmağını dudaklarına kaydırmak o kadar kolay olurdu ki.

Ona uzanırken durdu. Güçlkle. Öfkeyle, *Bir daha asla*, dedi kendi kendine. *Cyn’le olanları unutma*. Kendini dizginlemesi fiziksel bir dirençti, adeta içinde bir savaş veriyordu. Hançerini çıkarıp ona verirken sertçe, “Al,” dedi. “Silaha ihtiyacın olabilir.”

Kat kını kemerine geçirip, “Lord Bastian bana saldırdı,” dedi. “Kurtboğandan kurtulmak için onu gizlice keseme koyduğunu düşünüyorum. Ama İskender’i zehirlemesinden korkuyorum. Onu uyarmak zorundasın.”

Heph sessizce küfretti. “Uyaracağım,” diye söz verdi.

“Bir de prence... teşekkür ettiğimi söyle. Ve hoşçakal dediğimi.”

“Söylerim,” diye tekrar söz verdi Heph. “Peki, nereye gideceksin? Erissa olmaz. Seni orada arayacaklardır.”

Kat karanlıkta etrafına bakındı. “Hayır, Erissa olmaz,” dedi üzümlere. “Ama bir fikrim var.”

Heph devam etmesi için bekledi fakat kız başka bir şey söylemedi. Sonunda, “En azından turnuvada kazandıkların var,” dedi.

Kat dudağını ısırıp yere baktı. Heph o anda kızın kesesinin kemerinde olmadığını fark etti. Tabii ki yanında olmazdı. Kimse üstünde o kadar altın taşımazdı. Muhtemelen odasında bir yere saklamıştı.

Heph iç geçirdi. “Nerede?” diye sordu. “Bulup senin için saklarım. Sonra da sana getiririm.”

Kat başını iki yana salladı. “İskender’e verdim. Özel bir proje için ona ihtiyacı var.”

Heph’in düşüncelerinin arasından sıızan yapışkan bir şey göğsüne yayıldı. Ve o gece ikinci kez Cyn’i düşündü. “Anlıyorum. Demek başından beri İskender’le çalışıyordun.” Titrediğini fark edince kendine şaşırdı. “Sen, Jacob ve İskender o parayı almak için hile yaptınız. *Hellion*’a o kadar yakın olan *sendin*. Beni öldürmesi için onu arenaya salan da sen miydin?”

Katerina bir anda öfkelenerek, “Sen neden bahsediyorsun?” dedi. “*Hellion* arenaya *nasıl* girdi bilmiyorum ama girmeseydi de Jacob kazanırdı. Kılıç kullanmakta iyi olabilirsin ama pek yaratıcı değilsin, öyle değil mi? Stratejik yanın o kadar güçlü değil.”

“Benim stratejim sayesinde o zindandan çıktın,” diye tersledi Heph. Kat öfkeyle ona bakarken bir kez daha hakaret etmeye hazır olduğu belliydi. Bir şey daha söylemesine izin vermeden, “Git,” dedi Heph. “Sadece git, Katerina.”

Kat sessizce gümüş gölgelerin arasına girerek uzaklaştı. Durduğu yere ay ışığı vuruyordu. Acı verecek kadar boş görünüyordu.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Şimdi nerede?” diye sordu İskender.

Odanın içine serin bir rüzgâr esti ve gümüş kenarlı bulutların arasından bir tutam ay ışığı sızdı.

Saçları darmadağın, tuniği kaymış olan Heph gaz lambasını masaya bırakıp başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Bu yüzden uyuyamadım.”

“Belki Erissa’ya dönmüştür,” dedi İskender.

“Hayır, oraya gitmemesini söyledim. Orada arayacaklardır.”

Heph bu konuda haklıydı. Heiraks tutsağın kaçtığını konseye haber verir vermez Leonidas aynı gün askerlere Erissa’ya gitmelerini emretmişti.

İskender kollarını göğsünde birleştirdi. “Şunu açıklığa kavuşturalım. Bana tek kelime etmeden misafirimin kaçmasına yardım ettin: Kat üstünde zehir taşımakla suçlandıktan sonra.”

Heph sinirlendi. “Düşünüp tartışmaya vaktim yoktu. Harekete geçmem gerekiyordu.”

“Tek başına mı?”

Heph ateş saçan gözlerle çıkıştı. “Evet, tek başıma! Herkese benden bıktığını, omzunda yük olduğumu söyleyen *sensin*. Kan Turnuvası’nda Hellion’u beni öldürmesi için *senin* serbest

bıraktığın söyleniyor. Kraliyet hazinesine erişimin olmadığını ve bu yüzden yolculuğumuzu ertelememiz gerektiğini söyledin. Hatta belki o gece beni öldürmeye çalışıp hançeri yere düşüren de *sendin*. Şimdi bunu tek başıma yapmayı tercih etmem çok mu şaşırtıcı?” Duvara yumruk attı ve yüzünü buruşturarak yaralanan eklemlerine baktı.

Heph sanki duvarı değil de İskender’i yumruklamıştı. “Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok,” dedi sinirle. “Senden bıktığımı söylemedim. Hellion’un Kan Turnuvası’nı mahvetmesiyle hiçbir ilgim yok. Kraliyet hazinesine erişimim *yok* ve sen de bunu çok iyi biliyorsun! Ve biri elbise sandığımdan hançerimi çaldı. Beni bunlarla suçlayacak kadar aptal mısın?” Yumruklarını sıktığını fark etti. “Ayrıca ben Lord Bastian’la mücadele ederken odeondan çıkıp giden *sendin*. Bunun ne kadar onur kırıcı olduğunu biliyor musun? Sen Kan Turnuvası’nda onurun ve hayatın için savaşırken benim *pettaya* oynamaya gittiğimi düşünebiliyor musun?”

“Cyn yüzündendi,” dedi Heph, acıyan elini sıvazlayarak. “Kendini kötü hissediyordu ve onu odasına götürmemi istedi. Yoksa sen Lord Bastian’la dövüşürken asla gitmezdim. Aramızdaki her şey... değişse bile.”

İskender bir kaşını kaldırdı. “Cyn...” dedi usulca. “Cyn’in hayatı boyunca hasta olduğunu hiç duymadım. Tüm saray terleme hastalığına yakalandığında bile. Sen hatırlıyor musun?”

Heph bir süre düşündükten sonra başını iki yana salladı. “Peki, senden bıktığımı kim söyledi?” diye üsteledi İskender. “Seni öldürmek için Hellion’u serbest bıraktığımı? Hazineye erişimim olduğunu?”

Heph nefes alamıyordu. O kadar kısık sesle, “Cyn,” diye fısıldadı ki İskender zar zor duydu.

“Cyn. Turnuva sırasında yerinde değildi.”

Heph'in ağzı açılıp kapandı. "Evet." O kadar sessiz söyledi ki adeta nefes verme sesi gibiydi.

İskender bir elini saçından geçirdi. Cyn hançeri nerede sakladığını biliyordu. Onu çalıp Heph'in odasına koymuş olabilirdi. "Başucunda elinde bıçakla duran birini gerçekten gördün mü? Yoksa Cyn mi gördüğünü söyledi?" diye sordu.

Heph yüzünü buruşturarak tekrar başını iki yana salladı. İskender bakışlarından kaçan siyah gözlere baktı ve gördü...

Gördüğü şey anında başka yöne bakmasına sebep oldu.

Demek öyle. Heph ve Cyn.

Boğazını temizledi. "Ve sen de suikastçıyı bulmaya şarap mahzenine indir," dedi.

Heph tereddüt ederek, "Evet," dedi. Ama İskender yalan söylediğini biliyordu. Cyn. Her şey Cyn'in başının altından çıkmıştı. Burnunu sokması yüzünden iki masum kişi ölmüştü: Hellion'un öldürdüğü kambur köle ve mahzendeki sarhoş dilenci. Ama en azından artık ne olduğunu biliyordu.

Cynane'e gelince, onun için uygun cezayı daha sonra bulacaktı... neyin peşinde olduğunu öğrendikten sonra. Çünkü bunun çocukça bir şaka olmadığı belliydi.

Kraliyet masörü Nikiforus koca elleriyle yağ sürüyormuş gibi gergin kaslarındaki düğümlerin açıldığını hissetti. "Aristoteles bize her zaman bir sorundaki ortak paydayı bulmamızı öğretti," dedi. "Matematik. Bilimsel. Siyasi. Sosyal. Ve görünüşe bakılırsa buradaki ortak payda..."

"Cyn," diye karşılık verdi Heph usulca.

İskender kollarını birleştirip başıyla onayladı. "Cyn."

Fakat Heph hâlâ onun gözlerine bakamıyordu.

"Heph," diye üsteledi İskender. "Neden bana söylemedin?"

Arkadaşının yüzü kıpkırmızıydı. "Yapamazdım. İlişkimden... ilişkimizden o kadar utanıyordum ki..."

“Senin görevin, ne olursa olsun bana doğruyu söylemek. Benimle paylaşamayacak kadar gururlu davranırsan sana güvenemem. Bir daha olmayacağına söz veriyor musun?”

Bu kez başını sallama sırası Heph'teydi. Yüzüne bir rahatlama ifadesi yayıldı. “Söz veriyorum.”

“Güzel,” dedi İskender. “Çünkü hiçbir şeyin –özellikle de gururla yapılan akılsızlıkların– aramıza girmesine izin veremeyiz.” Bunları söylerken Aristoteles'in ve Leonidas'ın sözlerini zihninde duyabiliyordu ve ne kadar doğru olduklarını fark ederek şaşırdı.

“Kat'ın ortadan kaybolması ve Cyn'in ihanetine ek olarak bir sorunumuz daha var. Sadece bizi değil, tüm Pella'yı etkileyecek bir sorun. Tüm Makedonya'yı.”

Küçük pencereden dışarıya, yağmur damlalarıyla parlayan çatılara baktıktan sonra tekrar Heph'e döndü. “Şöyle düşünüyorum: Bana kalırsa Lord Bastian beni ve kraliçeyi öldürmek istiyordu. O –ya da başka bir lord– annemin kahvaltısına zehir koydu. Neyse ki annemin çeşnicisi var, zavallı kızın bilinci hâlâ yerine gelmedi. Lordlar planlarının işe yaramadığını anlayınca Bastian zehri gizlice Kat'ın kesesine koydu ve tüm lordlar Pella'dan ayrıldı.”

“Evet,” dedi Heph başını sallayarak. “Mantıklı.”

“Çok açık değil mi, Heph?” dedi İskender. “Asaryan Lordları düşmanımız. Nereye gidiyorlar? Neden şimdi? Güney kapısından gidişlerini izledim ama bu hiçbir anlam ifade etmiyor. Aynı yoldan geri dönüp yakınlardaki bir kampa gitmiş olabilirler. Beni zehirledikten sonra saldırmayı bekleyen koca bir ordu olabilir. Suikast planları işe yaramadığı için muhtemelen çaresizler.”

“Belki de konseyle lordlar hakkında tekrar konuşma vakti gelmiştir,” diye önerdi Heph.

İskender başını iki yana salladı. “Saraydan biri –bizzat konseyden biri olduğunu düşünüyorum– Asaryan Lordları'ndan rüşvet alıyor. Dünkü konsey toplantısından sonra Arrhidaeus'u

elinde inanılmaz değerli bir Pers mücevheriyle masanın altında otururken buldum. Biri onu hakkıyla kazanmış, göstere göstere takmış olsaydı şimdi müthiş bir arama olurdu. Büyük bir ödül. Ama kimse bahsetmedi bile.”

Heph kaşlarını çattı. “Sarayın içindeki bir düşman, duvarların ardındaki binlerce kişilik ordudan daha tehlikeli.”

“Doğru. Bu nedenle konseye planımızı –hainin sabotaj düzenleyebileceği planımızı– belli etmeden, saldırı olacağına dair kanıt bulmamız gerek.

Heph bir süre bunu düşündü. “Nasıl bulacaksınız?”

“Eğer Pella yakınlarında bir ordu varsa,” dedi İskender yavaşça, “bulmak çok zor olmaz. Özellikle de Lord Mordecai’nın grubu fırtına sırasında yola çıktığı için. Atlar ve ağır arabalar çamurda derin izler bırakmıştır.”

Heph başıyla onayladı. “Onları takip etmek kolay olacak, katılıyorum,” dedi. “Ama onları bulduğumuzda bizi öldürür ve hemen Pella’ya saldırırlar.”

“Saklanacağız,” dedi İskender. Güldü. “Ava çıkabilirim.”

Heph de bir süre ona baktıktan sonra güldü. “Ben de haftalardır ava çıkmıyorum,” dedi. “Belki uzun boynuzlu birkaç sinsi hayvanın izini süreriz.”

“Lordların ağaçların arasında yabancı var mı diye gözetleyen adamları vardır,” dedi İskender. “Sen, ben –bir de muhtemelen General Kadmus– keşif yaparken dikkatlerini dağıtıp onları oyalamalıyız.”

Heph biraz düşündü. “Telekles,” dedi. “Ve Priksos. O ablak, babacan suratıyla zararsız ahmak köylü rolünü en iyi o oynar.”

“Güzel,” diye onayladı İskender. Beş kişilik avcı ekibi. Gezintiye çıkmış sıradan Pellalıları gibi görünmemiz gerek. Kraliyet ahırında olmayan atları ödünç alıp uşak kıyafetleri giyeceğiz. Casus askerler bizi görürse kim olduğumuzu anlamazlar.”

“Ben adamlara söylerim,” dedi Heph. İskender içinde ona büyük bir güven duygusu yayıldığını hissetti. Hephaestion’la uyum içinde çalıştıklarında hiçbir şey onları durduramazdı.

“Şafakta yola çıkmalıyız.”

Ertesi sabah şehrin güney kapısından çıkıp eşkin giderken gerçekten de hazırlandıkları gibi ava çıktıkları hissiyle İskender’in keyfi yerindeydi. Priksos’un eyerinin her iki tarafındaki geniş saman sepetler atın yürüyüşüyle sallanıyordu. Sepetlerin birinden şarap şişesi görünüyordu ve İskender atını ona yaklaştırıp hız kesmeden şişeyi sepete soktu. Telekles’in eski deri küfesinde ok ve yaylar tıkırdıyordu. Beş adam da tozlu, yamalı pelerin giymiş, sarkık şapkalar takmıştı ve hızlı gitmektense sallana sallana giden çimenleri yavaş yavaş ezmeyi tercih eden kambur ve yaşlı yaratıklar gibi ilerliyorlardı.

İskender’in tahmin ettiği gibi çamurda Asaryan Lordları’nın izini sürmek kolay olmuştu. Ana yolda ilerleyen avcılar, duvarların dışındaki birkaç evin ve hanın önünden geçerek ağır ağır şehre ilerleyen ekin dolu kağnıların etrafından dolaştılar. Birkaç günlük yağmurun ardından otlar ve ağaçlar daha dik duruyordu ve boğucu sıcaklar sona ermişti. Tüm dünya temiz kokuyordu.

Birkaç kilometre sonra Asaryan Lordları’nın izleri yoldan çıkıp bir tarlaya girdi. Avcılar artık toynak ve tekerleklerin ezdiği çimenleri takip ediyorlardı. İzler hafifçe sağa kıvrıldı ve geldikleri yola geri döndü: Pella yoluna.

İskender atını durdurunca diğerleri de arkasında durdu. “Geri dönmüşler. Şehre yönelmişler,” derken ayağının dibinde çamura batmış bir şey dikkatini çekti. Atından inip o şeyi çamurdan çıkardı. Asaryan pelerininin amblemi: Yaklaşık on santimlik bronz yıldırım. Kadmus’a gösterince adam homurdanarak rozeti inceledi.

İskender çevreye göz gezdirince uzakta kalın bir ağaç hattı gördü. Bir ordu varsa, yoldan çok uzağa kamp kurmuş olamazdı, ağır teçhizat bu çayırın meşhur gizli bataklıklarına saplanabilirdi. İskender orayı gerçek avlanma deneyimlerinden biliyordu, saklanmak için uygun bir yerdi; ağaçların gerisinde kamp ateşlerini ve meşalelerin ışığını gizleyecek sığ bir çukur vardı.

“Ağaçların diğer tarafındaki arazideler,” dedi İskender.

Kadmus, Priksos ile Telekles’e döndü. “Üçümüz ses çıkarmadan sola gideceğiz ve gözden kaybolduğumuz anda ikiniz sağa gidip gözcülerin dikkatini çekmek için elinizden geldigince gürültü yapacaksınız. Kalbinizden mızraklanmak istemiyorsanız olabildiğince kendi halinizde, zararsız görünmelisiniz. Ormana yaklaşmayın. Kampı görürseniz sizi öldürmek ya da en azından esir almak *zorunda kalırlar*.”

“Ki bunu da istemeyerek yaparlar,” diye ekledi İskender. “Ortadan kaybolursanız aileleriniz sizi aramaya çıkar ve lordlar da bunu istemez. Pella’ya saldırı planları tamamen gizlilik üzerine kurulu.”

Priksos eyer çantasından av borusu çıkarıp güldü. “Çayırdaki akşam yemeğimizi kovalayan iki aptal gibi görüneceğiz.”

İskender, Heph ve Kadmus ayaklarıyla atların yanlarına vurup sola doğru dörtmala gitmeye başladılar. Bir süre sonra Priksos’un av borusunun sesini duydular ve ikili heyecanla bağırarak sahte kovalama oyunlarına başladı. Diğer üç adam ağaçların arasına girip atlarını bağladılar. Sonra da huş ağaçları ile karaağaçların arasından sessizce ilerleyerek ilerideki arazide bulunan kâse şeklindeki çukura doğru yürümeye koyuldular.

Ağaçların arasından kamp ateşi ve kızarmış et kokularının yanı sıra kaba erkek sesleri ve düzenli olarak devam eden çekiç sesi yayıldı. Üç adam sessizce ağaçların diğer tarafına yürüyüp kampı gözetlediler.

Aşağıda en az iki yüz asker ve düzinelerce kamp ateşiyle devasa bir ordugâh vardı. İskender onları izlerken terle kaplı atların üstünde, yol yorgunu bir grup Asaryan Lordu'nun diğer taraftan birliğe katıldığını gördü ve lordların sayısının artmaya devam edeceğini anladı. Geçici bir demir ocağı kurulmuştu ve bir demirci silahları dövüyordu. İskender at arabaları gördü, askerler brandaları açıp sökülmüş kuşatma silahlarının, mancınıkların koçbaşlarının parçalarını kontrol ediyorlardı. Diğerleri de küçük gruplara ayrılmış, kılıçları bileyip silahları parlatıyordu.

İskender bu kadarının bile Pella'yı aylarca kuşatma altında tutabileceğini biliyordu.

Bir saat sonra İskender, çamurlu avcı kıyafetiyle, devam eden bir toplantıya girmiş, konsey odasındaki masanın etrafında oturan şaşkın yüzlere bakıyordu. "Lordlar kısa süre içinde Pella'ya saldıracak," diye duyurdu nefes nefese.

Yolda kararını çoktan vermişti: Bu odada bir hain varsa bile, onu ortaya çıkarmanın tek yolu bildiklerini paylaşmasından geçiyordu ve bilginin sızıp sızmayacağını görecekti.

"Teçhizatlarına bakılırsa uzun bir kuşatmaya hazırlanıyorlar," diye ekledi General Kadmus, arkasından girerek.

"Bunun gerçekleşmemesi için tanrıların gönlünü almalıyız," dedi tir tir titreyen Gordias. İskender adamın altmış yıl önce Sparta'nın Atina'yı bir sene boyunca kuşatma altında tuttuğunu hatırlayacak kadar yaşlı olduğunu biliyordu. Yemekleri bittiğinde Atinalılar tüm atlarını ve eşeklerini yemişlerdi. Sonra köpekleri, kedileri, bulabildikleri her türlü böceği, kuşu ve fareyi. Savaşı kazananlar kapılardan girdiklerinde, insan kemiklerini kemiren, yürüyen iskeletlerden oluşan sessiz bir şehirle karşılaşmışlardı.

Leonidas hemen doğruldu. "Bu doğruysa derhal Kral Philip'e bir haberci gönderip bu ihaneti bildirmeliyiz. Gemileri bir aydan kısa sürede burada olur, biz de bu sırada yiyecekleri kar-

neye bağlarız. Lordlar şehrin etrafını kuşatmadan duvarların ardından insan ve ekin getirmeliyiz. Philip döndüğünde ordusu onlara arkadan saldırabilir.”

“Kuşatma teçhizatlarını kendi gözlerimle gördüm,” dedi General Kadmus, sinirle masaya yumruğunu vurarak. “Neden mancınıkların evlere, tapınaklara ve insanlara ölüm getirmesine izin verelim? Onlar bizi kuşatmadan biz onlara sürpriz bir saldırı düzenlemeliyiz.”

“Pella’da yeterince asker yok,” diye araya girdi Teopompus. “Kral çoğunu yanında götürdü.”

“Sürpriz faktörümüz var...” diye başladı Kadmus.

“Daha fazla tartışmayalım. Oy kullanmalıyız,” dedi Gordias. Bu bir öneri değildi.

“Ben gönüllüleri çağırıp adamları hazır eder etmez saldırımdan yana oy kullanıyorum,” dedi Kadmus gür sesiyle.

Odaya sessizlik hâkim oldu. İskender iki oya daha ihtiyacı olduğunu biliyordu.

“Ben karşı oy kullanıyorum,” dedi Leonidas. “Şüphelerimizi doğrulamalıyız ve eğer bu savaşı kaybedersen, Kadmus, duvarları koruyacak ya da şehri savunacak hiç adamımız kalmamış olacak. Pella kolayca Asaryan Lordları’nın eline düşecek.”

İskender’in tüm bedeni öfkeyle titriyordu. “Şüpheler zaten doğrulandı. O araziden yeni geldik ve...”

“Prens İskender’e katılıyorum,” diye yeniden araya giren Gordias bu kez daha aceleliydi. “Lordlar sık sık insanları dilenci kılığında ziyaret eden Zeus Baba tarafından konulmuş *xenia*⁷ kuralını çiğnediler. Misafir ve ev sahibi birbirlerine iyi davranırsa iki taraf da kutsanır. Eğer bir taraf bu kuralı çiğnerse tanrılar onu cezalandırır. İzin verin de günahkâr Asaryan Lordları’nı cezalandırmak için tanrılar bizi kullansın.”

7 Antik Yunan misafirperverliği ve cömertliği. (ç.n.)

İskender'in bir oya daha ihtiyacı vardı.

Teopompus maliye bakanına döndü. "Hagnon?" diye sordu.

Hagnon gergince harmanisini çekiştirip salladı. "Ben... Ben... Öncelikle en güvenli şeyi yapmalıyız: Pella'yı ve içindekileri korumalıyız," dedi. "Ani kararlar her zaman kötü sonuçlar getirir. Leonidas'a katılıyorum. Hemen Philip'e haberci gönderelim, sonra kendimizi içeri kapatıp kralın ve ordusunun gelip bizi kurtarmasını bekleyelim. Eğer mancınıklardan üstümüze taş fırlatırlarsa mahzenlerde ve depolarda yaşayabiliriz."

İkiye iki.

Teopompus'un oyu eşitliği bozacaktı. İskender kendini başarısızlığa hazırlamaya çalıştı. Tedarikten sorumlu vekil hayır oyu kullanacaktı.

Teopompus oturduğu yerde öne eğildi. Turkuvaz gözleri parlıyordu. "Benim milletler arası uzlaşmadan, arabuluculuktan ve dostluktan yana olduğumu biliyorsunuz," dedi ve bir kurdu andıracak şekilde beyaz dişlerini gösterdi. "Fakat sözde dostlar ve müttefikler sebepsiz yere saldırma planları yapıyorsa bence onları öyle bir ezelim ki bir daha hiçbir müttefikimiz böyle bir ihaneti aklından bile geçirmesin. Sayıca az olsak bile sürpriz faktörüyle onları yenebiliriz. Makedonyalılar mahzenlerinde saklanmayacak kadar gururludur."

Kadmus ayağa kalkıp Teopompus'un sırtını sıvazladı. Gordias yarı saydam elini onu kutsarcasına kaldırdı. Leonidas ile Hagnon ise iyice sandalyelerine sindiler.

"General Kadmus, affınıza sığınarak söylüyorum," dedi İskender ayağa kalkıp sandalyesini geriye iterken, "birliğin başında ben olacağım."

İskender'in ağzından son kelime daha yeni çıkmıştı ki Leonidas, "Siz çok gençsiniz," diye karşı çıktı. "Hırsızlarla sınır çatışması dışında daha önce hiç savaşa girmediniz, lordum. Onların dünyanın en iyi savaş gücü olan Asaryan Lordları'yla

aynı seviyede olduklarını düşünmüyorum. Bırakın da General Kadmus yönetsin. En azından o *gerçek* savaşılar katıldı.”

Masadaki sıkıntılı yüzlere bakan İskender öfkesinin başka bir şeye dönüştüğünü hissediyordu.

Güç.

“*Ben* Makedonya tahtının veliahtıyım,” dedi. Delici bakışları her birinin üstünde dururken adamlar sırayla bakışlarını kaçırdılar. “*Ben* sizin bir sonraki kralınızım. Siz burada boş boş konuşurken lordların ihanetinden şüphelenip kamplarını keşfe çıkan *bendim*. *Ben* olmasaydım Pella birkaç gün içinde Asaryan kuşatması altında kalacaktı.” Çamura bulanmış Asaryan rozetini masaya çarptı. Bronz yıldırım masada dönerek ilerledi ve Leonidas’ın önünde durdu.

Kadmus ayağa kalktı. “Adamlarımla birlikte arkanızdan geleceğim, Prensım. Hem de memnuniyetle.”

İskender diğerlerinden yayılan derin sessizliği gönülsüz bir kabullenme saydı.

“Derhal bir savaş konseyi toplantısı yapacağız,” diye devam etti Kadmus. “Prens İskender, Lord Hephaestion, izin verin kışlalara gidip stratejimizi oluşturalım. Hızlı hareket etmeliyiz.”

“Ama *çok* hızlı değil,” diye itiraz etti İskender. “Asaryan Lordları çetin savaşçılar olarak bilinirler fakat diğer taraftaki çoğu müttefikleri onlar için hem yararlı hem de zararlı. Takviye güç toplamaları zaman alacaktır. Bu zamanı kendi yararımıza kullanabiliriz.” Odaya göz gezdirdi. Adamların hepsi şimdi başlarıyla onaylıyorlardı. “Bir şey daha var. Erissalı Katerina kraliyet ailesini zehirleme teşebbüsünden suçlu değil. Hain misafirlerimizden birinin –muhtemelen Lord Bastian– onun kesesine kurtboğan şişesini gizlice koyduğu artık açıkça ortada. Kızın masum olduğunu bilen bir tanrı...” Heph’e bakmaktan özellikle kaçındı, “kaçmasına yardım etmiş olmalı. Zarar görmeden Pella’ya dönebilmesi için isminin temize çıkarılmasını istiyorum.”

Beş adam da başlarıyla onayladı.

İskender ile Heph antrenman alanından geçip kışlaya giderken Priksos ile Telekles onlara yetişti. Priksos elindeki av çantasını salladı. “İki tavşan!” dedi.

“Evet, Priksos’un mızrağı gerçekten de hedefi buldu. İlk defa,” dedi Telekles. “Belki de bu kez gözleri kapalıydı.”

İskender rahatlayarak gülümserken Priksos şakayla arkadaşını itti. “Lordları gördünüz mü?” diye sordu.

“Ah, evet,” dedi Telekles. “Ağaçlarda kıpırtı gördük. Karılarımızın pişireceği etler hakkında övünmemizi izlediler ama atlarımızı çevirip dönerken bizi durdurmak için bir girişimde bulunmadılar.”

İskender başını salladı. “Ben de öyle düşünmüştüm. İkinize de teşekkür ederim. Ama tavşan yahnisinin tadını çıkarmadan önce yukarı çıkıp Kadmus’un çalışma odasındaki savaş konseyinde bize katılmanızı istiyorum.” Adamlar başlarıyla onaylayıp kışlaya girdiler.

İskender, Heph’e döndü. “Tavşanlar bana bir fikir verdi. Konseydeki hainin –tabii varsa– duymaması gereken bir fikir.”

Heph bir kaşını kaldırdı.

“Planımızdaki kilit kişiyi buldum. Lord Mordecai.”

“Ne olmuş ona?”

“Onu ele geçireceğiz. *Canlıyken*. En yüksek rütbeli adamlarını rehin almalıyız. O değerli meşalenin işleyişini bilen adamı. Meşalenin patlamasının *neden* bizi yok etmeleri gerektiği anlamına geldiğini bilen adamı. O bizim *pettaya* taşımız.”

Heph itiraz etmeye hazırlandı. “Ama ona...”

İskender elini kaldırdı. “Heph, bu devamı gelebilecek savaşların ilki. Bu bizim ilk stratejik oyunumuz.”

Heph başını salladı. “Pekâlâ.”

İskender sıırttı. “Gençlik Çeşmesi’ni bulmak için Pers İmparatorluğu’na doğru yolculuğa çıkmak gibi olmasa da yine

de güzel bir macera olacak. Yanımda olduğun için mutluyum, Hephaestion.”

Heph de gülümseyerek İskender’in sol omzunu kavradı. İskender son birkaç haftadır aralarına giren uzaklığın ve tuhaflığın sona erdiğini biliyordu. Arkadaşlıkları her zamankinden de güçlüydü. Heph geri dönmüş olsa bile Kat’in gittiğini hatırlayınca mutluluğuna bir acı saplandı. En kısa sürede onu arayacaktı. Gerekirse Makedonya’daki her köye, işe yaramazsa tüm Yunan topraklarına gözcü ve haberci gönderecekti.

Fakat şimdi savaş planı yapması gerekiyordu.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kat vücudu kaskatı olmuş bir halde aniden uyandı fakat duyuları tetikteydi. Ayaklarını dikkatlice uzatırken az kalsın geceleyn üstünde uyuduğu zeytin ağacından düşüyordu. Çabucak dengesini sağladı ve etrafa bakınırken bacaklarını yavaşça ovarak karıncalanmasını geçirdi. Altındaki nehir pembe-gri alacakaranlıkta, dövülmüş gümüş gibi parılıyordu. Akbalıkçılar böceklerle saldırıyor, nehirden balık çıkarıyorlardı. Zeytin ağacının dallarının arasından bir kerkenezin tembelce havada daire çizdiğini görebiliyordu. Hayvan çılgılık atınca ses sabah havasını yardı.

Kat onu uyandıran şeyin kerkenezin av çılgınlıkları olduğunu fark edince kalp atışları normale döndü. Dikkatlice ağaçtan inip nehrin kıyısına gitti. Artık saraylı bir kız gibi değil, Pella'ya ilk geldiği zamanki gibi görünüyordu; üstü başı çamur içindeydi, saçları darmadağındı. Temiz suyu yüzüne çarptı. Hephaestion'la tünellerden geçip kaçmasının üstünden sadece iki gün geçmiş olabilir miydi?

Ona aklında bir fikir olduğunu söylemişti... ve tam olarak yalan söylememişti. Karya'ya –annesinin doğduğu yere– gitmek istiyordu ama oraya gitme *sebebinden* utandığı için planını itiraf etmemişti. Büyü hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordu.

Günden güne artan, hayvanlarla iletişim yeteneğini; Yaşam Çiçeği ve Kan Büyüsü'yle ilgili parşömenleri; özel yeteneklerini gizlemesi için Helen'in uyarılarını düşündü. Olaylar büyümüştü ve şimdi daha fazlasını bilme isteği damarlarında atıyordu. İntikamından çok daha büyük bir şey vardı. Keşfedecek, uğruna yaşanacak, ele geçirilecek çok daha büyük bir şey. Ayrıca Olympias ondan şüpheleniyorsa Kat asıl planını bir süre gerçekleştiremezdi. Yapabileceği en iyi şey bilgi edinmekti.

Denizin karşısındaki Pers İmparatorluğu'nun güneybatısında yer aldığını bildiği Karya'ya gidecekti. Ve kütüphanede hakkında yazılar okuduğu, cadı olduğu söylenen Ada'yı arayacaktı.

Fakat... bunları *nasıl* yapacaktı? Limanı bulmak şöyle dursun, Pella'nın dışını bile çok az biliyordu.

Yanaklarının hüsrarla kızardığını hissetti ve hemen başını nehrin soğuk suyuna daldırdı. Sudan çıkıp saçını arkaya atarken havaya su damlaları sıçrattı.

Hephaestion onu hırsızlıkla suçlayıp Jacob'ın zaferini küçümseğinde öfkeden deliye dönmüştü. Gururuna ve inadına yenilmiş, Pella limanına nasıl gideceğini sormamıştı. Sotiria'nın *ihitiyatsız* diye azarlayan sesini duyabiliyordu. *Midas kadar inatçı*.

Yine de limanı bulmak o kadar da zor olamazdı herhalde. Geçen hafta kraliçenin yeni Mısır ketenleri saraya getirildiğinde İskender onların Pella ile deniz arasında kalan göldeki limana demirleyen gemiyle geldiklerini söylemişti. Herkes denizin doğu yönünde olduğunu bilirdi. Nehri takip ederse sonunda denize varırdı.

Çömelip oturdu. Minnettar olması gerektiğini biliyordu; Daphne gibi ölebilir ya da sonsuza dek o zindanda kalıp karanlıkta çürüyebilirdi. Oysa şimdi özgürdü... Ama açlıktan ölüyordu. Bir önceki gün yalnızca bir avuç yabani dut yemişti. Midesi açlığa itiraz edencesine yüksek sesle guruldadı. Gölü bulsa bile oradan Karya'ya nasıl gideceği hakkında hiçbir fikri yoktu. So-

tiria'nın evine geri dönemezdi, Jacob'ın kendini kanıtlamak için ne kadar ileri gittiğini biliyordu; Asaryan Lordları'na bağlılık yemini etmişti. Suikastçı olduğu iddia edildiği için saraya da dönemezdi. Yapayalnızdı.

Kerkenez sessizce aşağı süzülerek yakınlardaki bir kütüğün üstüne kondu. *Eh, en azından tamamen yalnız değilim*, diye düşündü Kat.

Kerkenez ona şaşırtıcı derecede yoğun bir ifadeyle bakıyordu. Siyah-kahve benekli güçlü kanatlarını çırpıp Ege Denizi'ne doğru uçu, dönüp geri geldi ve Kat'in yüzünün yaklaşık bir metre önünde durup tekrar ona baktı.

Gözleri mürver ağacı meyvesi kadar koyu, yuvarlak, sert ve olgundu. Gri gagasının üstünü sarı bir şerit aydınlatıyordu.

Beni takip et.

Konuşuyordu. Kelimelerle. *Yüksek sesle* değil ama Kat zihninde onun ne istediğini anlayabiliyordu sanki.

Ceylanı anladığı gibi. Bir ay içinde ikinci kez ve bu defa çok daha belirgin bir biçimde. Kat hayvanlarla her zaman iletişim kurmuştu ama onları hiç bu kadar... *insan gibi* duymamıştı. Yeşil gözleri kuşun siyah gözlerine kilitlendi. Sonra bakışlarını indirdi. O kimdi ki işaretleri sorguluyordu? Sarayda geçirdiği iki haftadan sonra Helen'in ortadan kaybolmasıyla ilgili gizemleri çözmeye çalıştığı bütün denemelerinde başarısız olmuştu. Belki de kendisi cevapları bulamayacak kadar aptal olduğundan tanrılar sinirlenmiş ve onu cevaplara götürmesi için bir kuş göndermişlerdi.

"Pekâlâ," dedi Kat. "Takip edeceğim."

Kerkenez doğuya giden yoldan, doğan güneşin pembe altın sıcaklığına doğru ilerledi. Keyifli bir yürüyüşü. Rengârenk kızböcekleri nehirdeki sazların üzerinde uçuyor, golyan balıkları sığ suda zıplıyorlardı. Sonunda bir tepeye ulaştılar ve Kat'in kasları giderek gerilirken karnı yeniden guruldadı. Kerkenez daha hızlı olmasını söylemek ister gibi geri döndü. Ayakları

yanarken, “Saray hayatı seni yumuşatmış olmalı,” diye mırıldandı Kat kendi kendine.

Zirveye ulaştığında aşağıdaki yuvarlak, gökyakut göle baktı. Suyun karşısında kayalıkların tepesindeki kale alçak, kara bir bulut gibi süzülüyordu. Kat tepenin eteğindeki ahşap iskelede, rüzgârda yelkenleri hızla savrularak sallanan sekiz gemi gördü. Adamlar sallanan iskele tahtalarının üstünden yürüyerek yükleri limana taşıyor, bazılarıysa ağlarına çıkan örümcekler gibi çevik hareketlerle halatlara tırmanıyordu.

Liman.

Kerkenez geniş bir daire çizerek gemilerin üstünde geniş bir daire çizdikten sonra bir tanesinin direğine atıldı ve sonra da bir anda akıntıya kapılmışçasına gökyüzüne uçtu. Anlaşılan Kat gemisini bulmuştu.

Tenteye rağmen güneş Kat’ın tenini yakıyordu ve şarabından bir yudum alıp çılgınca atan nabzını sakinleştirmeye çalıştı. *Siren* nehirden denize doğru ilerlerken yaşlı Demetrias’ın yanında oturan Kat temiz havanın onu sakinleştirmesini ve ihtiyacı olan cesareti vermesini umarak derin derin nefes aldı. Denizkızı şeklindeki gemi başı süsünün çıplak göğüsleri cüretkâr bir şekilde öne çıkmıştı ve uzun, mavi kuyruğu geminin gözlerine kadar geliyordu. Tüm gemilerin pruvanın her iki tarafına da çizilmiş büyük mavi gözleri vardı, böylece geminin ruhu suda önünü görebilir, güvenle karaya ulaşabilirdi.

Gemi otuz metre uzunluğunda, oldukça geniş ve rahattı. Halatlara tırmanan iki denizci ana direktteki kırmızı-beyaz çizgili yelkeni açarken diğer ikisi de geminin arka kısmında aynı desendeki yelkeni açtılar.

“Hey, Kat! Demetrias.” Kat onlara doğru gelen Kaptan Fotis’e bakarken gözlerinden bir kez daha büyüldü: Donuk gri gözleri buz kalıbını andırıyor ve denizde kalmaktan karararı

yüzüyle tam bir tezat oluşturunuyordu. Kahverengi saçları güneşte açılmıştı, vücudu kaslı ve esnekti. Kat, adamın yaşlı bedenine sahip yirmi beş yaşında biri mi yoksa genç bir bedene sahip kırk beş yaşında biri mi olduğuna karar veremiyordu.

Kaptan Fotis, Kat'ın yanından geçerek kütükleri birbirine bağlayan ve hepsi de direğe bağlı olan halatları kontrol etmeye gitti. Dalgalı denizlerde düğümler gevşerse Pers İmparatorluğu'na gidecek değerli kütükler mürettebatı ve yolcuları ciddi şekilde yaralayabilirdi. Kat, Makedonya kerestesinin Pers İmparatorluğu'nda değerli olduğunu biliyordu. Lübnan'dan gelen müthiş sedirler kadar pahalı değildi ama çoğu satrapların bodur, düzensiz ağaçlarına kıyasla oldukça sağlamdı. Erissalı toprak sahipleri ürün yetiştirmek için ağaçlardan kurtulmak istediklerinde çoğu zaman ağaçlarını Pers'e gönderirlerdi. Halatların düğümlerinden memnun olan kaptan dümen küreklerinin başına geçip ufka göz gezdirdi.

Kat, Kaptan Fotis'e minnettardı. Pek çok kişi, tek başına bir kızı gemisine almazdı; gerçi yolculuk ücretinin kat kat fazlasını ödemişti. Gemiye binmesi Heph'in hançerine mal olmuştu; altın at başı şekli verilmişti, yelesi gümüş dalgalardan oluşuyordu, gözü parlak kahverengi topazdı. Silahtan çok servet değerinde bir sanat eseri idi. Kaptanın yıpranmış ellerine geçtiğini görmek Kat'ın suçluluk duymasına neden oluyordu. Heph'e kötü davranmıştı ama delikanlı haklıydı. Heph olmasaydı şu anda birtakım cevaplar bulmak üzere Karya'ya giden gemiye binemez, zindanda çürürdü.

Kat bir yudum su ve bir yudum daha şarap içip Demetrias'a da biraz daha doldurdu. Yaşlı adam sakalı ve kibar yüzüyle Jacob'ın Erissa'daki büyük amcası Epistor'a çok benziyordu. O da hikâye anlatmayı severdi. Kat sarımsı peynirden bir parça koparıp kalın bir parça buğday ekmeğinin üstüne koyup ağzına attı. Kaptan

ona bir önceki gece limanın meyhanesindeki yemekten kalan soğuk kuzu etini bile vermişti.

“Biraz et ye,” dedi Demetrias’a. Yaşlı adam gülümseyerek incir tabağını ona doğru itti.

“Leukas hepsini silip süpürmeden ye,” dedi, maymun gibi halatlardan kayan çıplak ayaklı denizciyi göstererek. “Tatlıya düşkünlüğüyle meşhurdur.”

Gülümseyince siyah, sıcak gözleri yıpranmış deri çantanın üstündeki iki kuru üzüm tanesine benziyordu.

“Gemideki herkesi nasıl bu kadar iyi tanıyorsunuz?” diye sordu Kat. Şimdiye kadar Demetrias ona Kaptan Fotis’in farklı limanlarda birbirlerinden habersiz üç karısı olduğunu; bir kâhin, Siren’in denizcilerinden birine karada öleceğini söylediği için adamın korkunç fırtınalarda bile gemiden hiç inmediğini anlatmıştı.

“Ben de otuz sene denizcilik yaptım,” dedi özlemle denize bakarak. “Fakat kırklı yaşlara geldiğinde kemiklerin ağrımaya ve gözlerin bozulmaya başlıyor. Ufukta karayı göremiyorsun. Eskisi kadar yük taşıyamıyor ya da halata hızlı tırmanamıyorsun. Ben de para biriktirip tepelik Makedonya’da arı çiftliği aldım. Güvertenin altında elli çömlek bal var.”

Demetrias ufak bir sürahinin kapağını açıp ekmeğine biraz bal döktü. Parlak kehribar rengiydi ve ekmeğin üzerine dökülürken sabah güneşiyle ışıldıyordu.

“Balım Karyalı soylular için çok değerlidir. İyi kâr ederim,” dedi Demetrias kırışık kahverengi bacaklarını tembelce gerip parmaklarını sallayarak. “Kamara tutacak param var ama eskisi gibi güvertede uyuyup uyandığımda denizin üzerinde parlayan yıldızları görmek hoşuma gidiyor.”

“Yolculuk ne kadar sürüyor?” Kat dalgalı denizin gemiyi sarstığını, direklerle yıldırım düştüğünü ve yerlerinden çıkan ağaç gövdelerinin yuvarlanıp güverteadaki herkesi ezdiğini hayal etti.

Demetrias omuz silkti. “Havaya göre değişir. Sakin olursa yarın karaya varırız.”

Kat başını kaldırdı ve kerkenezin de gemiyle birlikte ilerlediğini görünce rahatladı.

Karnı doyunca, geminin de hafif sallantısıyla derin bir uykuya daldı fakat rüyaları her zamanki gibi kemiklerle ve küllerle; Daphne’nin, gözlerinin önünde kasılıp ağzından köpük saçmasıyla doluydu. Jacob’ın Asaryan Lordları’na bağlılık yemini etmesiyle. Risk alarak balkona tırmanıp onu izlediği gece, gözetlendiğini fark eden Olympias’ın sinsi yeşil gözleriyle.

Uyandığında güneş tepedeydi ve güverte dalgalardan ıslanmıştı. Hemen oturdu ve hayatında hiç görmediği kadar su gördü. Gözlerini kısarak kendine gelmeye çalıştı, sanki uyuduğunda tüm dünya değişmişti ve Kat artık o dünyaya ait değildi. “Burası Ege Denizi mi?” diye sordu Demetrias’a.

“Hayır,” dedi adam gülererek. Termaikos Körfezi. Ufuktaki ince yeşil çizgi halindeki karayı görüyor musun? Orası Sithonia. Ege’ye parmak gibi uzanan üç yarımada vardır. Hâlâ Makedonya’ya aitler.”

Makedonya. Kat kısacık zamanda çok değer verdiği İskender’i düşündü. Ve çoğu zaman onu şaşırtıp sinirlendirse de, kimse gelmezken onu kurtarmaya gelen Hephaestion’u. Dalgalı saçlarını, ciddi ifadesini, kemikli çenesini ve gururunu düşündü; daha onunla tanışır tanışmaz ne kadar gururlu olduğunu fark etmiş ve her fırsatta gururu yüzünden onu iğnelemişti. şimdi deniz onu Pella’dan ve saraydaki kısa süreli hayatından giderek uzaklaştırırken kendi değişimini de fark ediyordu.

Birkaç saat sonra deniz dalgalanmaya ve arduvaz rengini almaya başladı. Kara tamamen gözden kayboldu.

“Ege,” dedi Demetrias memnuniyetle iç geçirerek.

Kat gemi yaşantısının tembel ritmine kolayca alıştı, gece berrak gökyüzünün, sabahları da güneşin doğuşunun keyfini

çıkartıyordu. Demetrias'ın geçtikleri adalarla ilgili hikâyelerini ilgiyle dinliyordu. Bazıları eğimli tepelerdeki kireç badanalı evlerle doluyken bazılarıysa yalnızca mavi göller ve üzüm bağlarıyla doluydu. Demetrias, Sisam Adası'nı gösterince Kat Homeros'un doğduğu ve dünyanın en iyi şaraplarının üretildiği yeri daha iyi görmek için hemen geminin yan tarafına koştu. Kısa bir süre sonra ortasında iki büyük dağ olan, zümrüt yeşili ağaçlarla kaplı Sisam'ı geçtiler. Kral Philip'in sarayında altın çizgili kırmızı, değerli Sisam mermeri kullanılmıştı. Büyük liman, öfkeli bir kirpinin dikenleri gibi birbirlerine yakın gemi direkleriyle doluydu.

İkinci vakti Karya'nın liman şehri Halikarnas'a yaklaştılar. Başta Kat limanı göremedi, yalnızca bir annenin güvenli kolları gibi iki taraftan suyun içine kıvrılan dalgakıranları görüyordu. İlerideki tepede oldukça uzun, beyaz bir bina gördü; sanki bir tanrı bu çok sütunlu tapınağı otuz metre yükseklikteki beyaz mermerle parlayan dikdörtgen tabanın üzerine yerleştirmişti. Sütunların arasında, dik ve eğimli kırmızı çatının kenarlarında bronz insan heykelleri vardı. En üstte dört atın çektiği bronz savaş arabası güneş ışığında alev alev parlıyordu.

"Şu nedir?" diye sordu Kat.

"Dünyanın bir harikası; *Mausoleum*," dedi Demetrias. "Kraliçe Artemisia'nın kocası Kral Mausolus için yaptırdığı mezar. Üstteki at arabasındaki iki kişiyi görüyor musun? Onlar kral ve kraliçe. Artemisia öyle büyük bir üzüntüye kapılmış ki kocasının ölümünden sonra sırf içinde ondan bir parça olsun diye, içinde kocasının kemik ve küllerinin olduğu bir iksir içmiş. Öldükten sonra külleri kralinkinin yanına konulmuş. O heykel de aşkın ve kaybın taş işlenmiş şiiri."

Kat kendi aşkını ve kaybını düşündü. Annesini. Erisa'daki ailesini. Jacob'ı. İskender'i. Şaşırtıcı bir şekilde Hephaestion için bile içinde hafif bir sızı hissetti. Onları bir daha nasıl görebileceğini biliyordu. Ama şimdi bunu düşünemezdi.

Gemi iki dalgakıranın arasına girerken Kat gözlerine inanamıyordu. Hiç bu kadar büyük bir şehir görmemişti. Bu kadar renkli. Bu kadar zengin. Bu kadar canlı. Burasıyla kıyaslanınca Pella çok silik kalıyor, Erissa'nın esamisi bile okunmuyordu.

“Görüyor musun?” diye sordu Demetrias. “Liman neredeyse dairesel. Tiyatro zemini gibi. Etrafında yükselen tepeler de koltuklar.” Limandaki bir düzine gemiye endişeyle baktı; çoğu ticaret gemisiydi ama balıkçı tekneleri ve iki tane de askeri kadirge vardı. “Dua edelim de rıhtımda yer bulabilelim yoksa limana yanaşmak için yarına kadar beklememiz gerekebilir.”

Şans *Siren*'in yüzüne güldü ve bir saat sonra Kat kendini seyyar meyve satıcıları ile tuhaf döviz tacirlerinin arasında buldu. “Gel,” dedi Demetrias. “Persli memurların gelip balımı incelemelerine daha var. En sevdiğim meyhanede bekleyebiliriz.”

İşte bu Kat'ın ilgisini çekmişti –Karya'nın harikalarını keşfetmek, Mısırlılar'ın sattığı mercan ve turkuvaz renkli altın kolyeleri ve Rodos'tan gelen bakır külçeleri incelemek– fakat limanın üstünde bir kerkenezin çılgılığını duydu. Başını kaldırıp bakınca Demetrias da kızın bakışlarını takip etti.

“Bizi Makedonya'dan buraya kadar takip etti,” dedi Demetrias gözlerini kısıp gökyüzünde daire çizen yırtıcı kuşa bakarak. “Daha önce bir yırtıcının gemi takip ettiğini hiç görmemiştim. Avları karada ya da kıyıda olur, denizin ortasında olmaz.” Bakışlarını indirdi. “Senin için burada, değil mi? Sana yol göstermek için?”

Kat küçük bir duraksamanın ardından, “Sanırım öyle,” dedi.

Demetrias güldü. “Belki de yukarıdaki dağlarda, kimsenin bilmediği bir kalede yaşayan büyük büyücü Ada'dır,” dedi. Anıt mezarın ilerisini işaret etti. “En azından efsaneye göre.” Kat'ın alnına küçük bir öpücük kondurup birkaç drahmi uzattı. “Tanrılar yardımcın olsun,” diyerek kalabalığın içinde gözden kayboldu.

Kat pazardan keçi postundan su torbası, su geçirmez çıkın ve bir düzine haşlanmış yumurta aldı. Ne kadar yürüyeceği

konusunda hiçbir fikri yoktu; kerkeneze bağılıydı. İhtiyatlı davranarak hurma, incir ve kalın yapraklara sarılı salamura ringa balığı, bir kahverengi somun ekmek ve bir torba da fındık aldı.

Denizcilerin kırıksık tenlerini hatırlayınca, seyahat edenler arasında popüler olan geniş kenarlı bir şapka olan *petasos* aldı. Kat güneşi daha önce sorun etmemişti; bronz bir ten sağlıklı ve çekici görünürdü fakat benekli, kırıksık ten bambaşka bir şeydi. Kat *petasos*'un çene kayışını sıkarak ayarlarsa şapkayı güneşe, rüzgâra ya da yağmura karşı kullanabilirdi. Güzel havalarda kayışını açıp şapkayı ensesine indirir, böylece kaybetmezdi.

Kerkenez şehrin geniş anayolundan ilerlerken Kat de büyüleyici mücevherler, süslü sandaletler, iyi silahlar ve nakışlı kıyafetler satan dükkânların önünden geçerek onu takip etti. Ne zaman tezgâhlara bakmak için dursa kuş geri dönüp kulak tırmalayıcı bir çığlık atıyor, kıza acele etmesini söylemek istiyordu. Peçeli kadınların cilalı sürahilerle su aldıkları serin çeşmede su tulumunu doldurdu ve şehrin büyük adam ve kadınlarını anmak için yapılan mermer heykellerinin yanından geçti. Tepenin yarısında karşısına anıt mezar çıktı. Bakmak için başını kaldırdı.

Aşkın ve kaybın taşla işlenmiş şiiri.

Midesi kötü olunca Mausoleum'dan çabucak uzaklaşıp büyük bir hamamın önünden geçti. Ön avluda havlu ve yağ şişeleri taşıyan adamlar dönüp ona baktılar. Bir tanesi ıslık çaldı. Osiris adındaki bir tanrı için yapılmış Mısır tapınağının yanındaki Yunan Ares tapınağının önünden hızlıca geçip gitti. Duvarlarla çevrili evlerin –hatta sarayların– önünden geçerken ağaçlardaki tavus kuşlarının kederli haykırışlarını duyuyordu.

Yolun en tepesinde, girişin yanındaki tepe oyularak Yunan tiyatrosu yapılmıştı. Kat başını kaldırıncı dik bir şekilde yükselen mermer sıraları gördü. Arkasını dönüp şehre baktı; dairesel liman güneşte parlıyor, beyaz dalgakıranların arasından gümüş-mavi su akıyor, uzakta gri kambur adalar görünüyordu.

O sırada kerkenezin, tepesinde daire çizdiğini gördü. Geniş, benekli kanatlarını eğip doğruca ilerideki dağlara açılan şehir kapısının kulelerine doğru uçu.

Kat onun peşinden gidip kapıdan çıkarak dönemeçli, ormanlık yola girdi ve ayağının altında ezilen yabani kekik ile adaçayı kokularının tadını çıkardı. Tırmanırken yol sola doğru eğimli bir hal aldı ve sıra sıra incir ile zeytin ağaçlarının bulunduğu derin bir vadiyi ortaya çıkardı.

Kerkenez sertçe bağırarak Kat'ın önüne çıkan kaya ve fidanlara tutunmadan tırmanamadığı yola yönlendirdi. Bacakları acıyla haykırıyordu ve kesik kesik nefes alıyordu. Sağlam bir dal görünce alıp değnek niyetine kullandı; dengesini sağlamak için yere batırıyordu. Su sesleri duydu ve yolun kıvrımlı bir akarsu ile küçük şelalelere paralel olduğunu fark etti. Akşamüstü gökyüzü bulutsuz ve laciverttaşı rengindeydi. Hava burada temiz ve serindi; bir tür mutluluk veriyordu.

Nefes nefese, oval havzaya dökülen yaklaşık altı metre yüksekliğindeki geniş bir şelaleye ulaştı. Kuş, su ve ışığın titreşimlerinin arkasından uçarak gözden kayboldu.

Kat şelalenin yanına gelince suyun arkasına geçebileceği yaklaşık yarım metrelik bir alan gördü. Islak duvarın kenarından geçerken soğuk su damlaları yüzünü ıslatıyordu ve derken kendini bir mağaranın içinde buldu. Sudan yansıyan ışık parılayarak duvarların üstünde titreşiyordu. Hızla akan su o kadar yüksek sesle yankılanıyordu ki neredeyse sağır ediciydi. Kerkenez görünürde yoktu. Kat mağaranın arkasındaki bir açıklıktan geçtiğini düşündü.

Temkinli bir şekilde içeri girerken karanlığa gömüleceğini sanmıştı ama dönen koridor boyunca yanan meşaleler vardı. Burada her kim varsa, Kat'ın geleceğini biliyorlardı. Yaklaşık bir buçuk kilometre gittiğini düşündüğü yoldan ilerledi. Bazen karşısına sağa ya da sola açılan tüneller çıkıyordu ama yalnızca

tek bir yol meşalelerle aydınlatılmıştı ve dans eden alevler oradan ilerlemesini söylüyordu. Duvarlarda fısıltılar, tam anlamadığı konuşmalar yankılanıyordu. *Hepsi yok edildi –Şeytan uyandı– Gerçek savaşçı geldiğinde...* Kelimeler etrafında sıcıyor, başının içine giriyordu sanki. Seslerden başı dönen Kat ellerini kulaklarına götürdü, tek istediği yerde kıvrılıp onları susturmaktı.

Ama devam etti. Şimdi duramazdı. Belki de bu tünelin sonunda tüm soruları cevaplanacak, bütün gizemler çözülecek, her şey netliğe kavuşacaktı.

Sonunda kayaların bunaltıcı karanlığından çıkıp meşalelerle aydınlatılmış devasa bir odaya girdi. Bir fısıltı duyduğunu sandı, *Burada... burada... burada...* ama bunun yalnızca kendi hayal gücü olduğundan şüphelendi.

Gözleri ışığa alışınca binlerce küçük, parlak mücevherin – *gözlerin*– gölgelerin ardından kendisine baktığını gördü. Hepsinin duvarlardaki gümüş çıkıntılara tüneyen yırtıcı kuşlar olduğunu anlaması bir dakikasını aldı. Bazıları sabırsızca tüylerini gagalıyor, bazılarıysa tembelce kanatlarını geriyordu ama hepsi de Kat'ın varlığının fazlasıyla farkındaydı.

Yerde siyah bir nokta dalgalanarak büyüdü. Kalbi deli gibi çarpan Kat bir adım geri çekildi. Nokta, siyah bir mermer sütun gibi yükselerek siyah-beyaz tüylü pelerin giymiş, aynı renklerde bir şal örtmüş ve başının arkasında tüyler uçuşan bir kadına dönüştü.

“Sonunda geldin,” dedi kadın tok, sıcak bir ses tonuyla.

BEŞİNCİ SAHNE

SAVAŞ

*Bu dünyada cesaret olmadan hiçbir şey yapamazsın.
Onur sahibi olmakla birlikte zihnin en büyük niteliğidir bu.*

- Aristoteles

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Jacob'ın atı Pella'ya giden yolda dörtmala ilerlerken, hızını artıran rüzgâr saçını arkaya savuruyordu. Ay henüz çıkmamıştı ve gökyüzünde parlayan yıldızların ışığı da yolu çok az aydınlatıyordu. Asaryan gece gözcülerine fark ettirmeden bir at alıp savaş kampından ayrılmak kolay olmamıştı. Timaeus askerlerin davetsiz misafir veya casus olup olmadığına bakmaları için sapanıyla onları oyalarken Jacob da diğer yöne koşup atın bağını çözmüştü.

Her şeyi riske atıyordu ama başka seçeneği yoktu. Lordlar üç gün önce, Timaeus ve Jacob'a nereye gittiklerini söylemeden, ansızın Pella'dan ayrılmışlardı. Şehirden yaklaşık sekiz kilometre uzaklaştıktan sonra yoldan sapmış sonra yeniden şehre yönelmişlerdi. Ağaçlık bir tepenin arkasında yüz kişinin çadırları kurup tuvaletleri kazdıkları alana gelmişlerdi. Başta Jacob çadır ve tuvaletlerin neden insanlardan daha fazla olduğunu merak etmişti fakat ertesi sabah cevabını almıştı.

Şafak vakti ilk takviye kuvvetleri gelmişti; üzerlerinde Kuzey'in karmaşık dövmeleri vardı. Öğleye doğru da çok sayıda Asaryan Lordu gelmişti kampa. Bazıları kıvrak Güneyli aksanıyla konuşurken bazıları Doğulu aksanıyla konuşuyordu ama hepsi de kuşatma teçhizatlarıyla dolu arabalarla gelmişlerdi. Sanki

demirci tanrı Hephaistos ile metal devleri Olimpos demir ocağında üretiyorlarmış gibi her geçen saat silah yığını –mızrak, ok, kılıç, kalkan– giderek büyüyordu.

Makedonyalı yüzlerce askeri kolayca katletmeye yetecek kadar silah vardı.

Makedonyalı binlerce sivil.

Saraydaki konuşmaya kulak misafiri olduğu andan beri Jacob, oradaki büyüün kökünü kazıyana dek lordların durmayacaklarını biliyordu. Fakat Lord Bastian’a yeni görevlerinin ne olduğunu sorduğunda beklediği ve korktuğu cevabı almıştı: “Yeni üyeler emirlere uyar. Soru sormazlar. Ama yaptığınız şeyin onurlu, doğru olduğuna ve dünyayı Arkadya Kralı Lykaon’un makus talihinin daha da beterinden kurtaracağına emin olabilirsiniz. Dünyayı kötülüklerinden temizlemek için Kan Büyüsü’ne sahip olanları buluruz.”

Jacob, Zeus’a insan eti sunma cüreti gösteren gururlu, acımasız kralın hikâyesini hatırlayınca ürperdi. Kralın cezası kurda dönüş-türülmek ve Zeus da onun elli oğlunu yıldırımlarla katletmişti.

Krallıkların yükselişi ve sonu hiçbir zaman Jacob’ın ilgisini çekmemişti. O artık bir askerdi ve üstleri olan Asaryan Lordları’nın emirlerini yerine getirmeye yemin etmişti. Planlarından Makedonyalılara bahsederek kardeşlerine ihanet etmeyecekti. Sonuçta kendisinin de katılım töreninde şahit olduğu kara büyü, sarayın içinde gerçekten de kötü güçlerin olduğuna dair ciddi bir kanıttı ve yok edilmesi gerekiyordu. Baldıran Meşalesi’ni taşıyan Lord Akamas’ın rahatsız edici görüntüsünü ve bir anda kül yığınına dönüşünü aklından çıkaramıyordu.

Hayır, planlarını açığa vurmuyacaktı.

Ama onu oradan *çıkaracaktı*.

Kat’i.

Aciliyet hissi tüm bedenini ele geçirmişti ve ormanlardan, tarlalardan uçarcasına gidip şehrin kapılarını kırıp açmak, Kat’i

atına atıp prenslerin, ölümcül meşalelerin ya da kargaların olmadığı çok uzak yerlere gitmek istiyordu. Giderek daha da hüsrana kapıldığında atı tökezleyip az kalsın onu sırtından düşürmek üzereyken kendini fırlatılmaya hazır mancınık gibi hissediyordu.

Belki buna gerek bile kalmaz, dedi içinden, kendi kendini sakinleştirmeye çalışarak. O gün kampta, Makedonyalıların gece ve gündüz gözcülerinin sayısını artırdıkları konuşulmuştu. Askerler zar oynarken şehir kapıları artık ardına kadar açık değildi. Günün belli saatlerinde yalnızca biraz açılıyordu ve askerler Asaryan simgeleri var mı diye herkesin üstünü arıyor, gizli silahlar var mı diye tüm at arabalarını kontrol ediyordu. Bugün istila planları çakışan Asaryan İhtiyar Meclisi, Yüce Lord Mordecai'nin çadırında saatlerce görüşmüştü ve çadırdan zaman zaman öfkeli sesler yükselmişti.

Çadırın yakınlarında büyük bir özen ve sabırla ağaç kesen Timaeus kampın birkaç kilometre ilerideki bir dağ geçidine yakın, daha savunulabilir bir pozisyona taşınacağını ve batıdan takviye kuvvetler gelene kadar Pella'ya herhangi bir saldırıda bulunulmayacağını duymuştu. Lord Bastian'ın Kraliçe Olympias'ı zehirleme girişiminde bir kızın onu durdurduğunu, başarısız olan Bastian'ın kızı komplo kurup kaçmak zorunda kaldığını da duymuştu. Böylece Bastian'ın girişimi yüzünden Makedonyalılar artık tehlikeye karşı tetikteydi. Lord Bastian, İhtiyar Meclisi'nden, kusursuz bir saldırı planıyla gelmediği sürece kardeşlikteki pozisyonunun belirsiz kalacağına dair ciddi uyarılar almıştı.

Bastian'ın bütün gece önüne çıkan herkesi yumruklamaya hazır olduğunu düşününce, Jacob adamın kusursuz planı bula- madığını anlamıştı. Belki şehri ele geçiremezlerdi ve böylece Kat de tehlikede olmazdı.

Ama ne olursa olsun, böyle bir riski göze alamazdı.

Şehre birkaç kilometre kala atını bir ağaca bağladı ve yolun geri kalanını karanlık ev ve dükkânların arasında koşarak geçti.

Bir bostandaki sıra sıra asılı salatalık sarmaşıklarının arasından parmaklarının ucunda yürüyerek geçerken bir köpeğin öfkeli havlamasını duydu ama neyse ki hayvan direğe bağlıydı. Sahibi kepenkleri açıp küfredince Jacob eğildi.

Kalenin ana şehir kapısı her zamanki gibi açıktı fakat Jacob'ın o duvarların arasında geçirdiği zamankinden farklı bir şey vardı: Kalabalıktı. İki taraftaki kuleler silahlı adamlarla kaynıyordu, bronz miğferleri meşalelerin ışığında kehribar renginde parlıyordu. Jacob fark ettirmeden yanaşıp gözlerini kısarak o tarafa baktı. Omzunda sadak ve yay takımı olan Telekles olmalıydı. Başka hiçbir askerin, miğferinin altından at yelesi gibi dökülen uzun, kumral saçları yoktu. Yüzü yaralı, iriyarı bir adam mızrağını duvara yasladı, miğferini çıkardı ve elini ağarmış saçlarında gezdirdi. Diodotus.

Jacob hızlıca soluklandı. Bu adamlar onu tanıyordu. Onun Asaryan Lordu olduğunu biliyorlardı. Yakalanacak olursa, boynuzlu miğferini ve siyah pelerinini çadırında bıraktığı halde adamları kandıramazdı.

Giderek artan bir telaşla giriş kapısının iç duvarındaki büyük çana baktı. Kıvrımlı pirinçten meşale ışıkları yansıyor; yeni cilalanmıştı. Lordlar haklıydı. Şehir en yüksek alarm durumuna geçmişti.

Ve her şeyden çok değer verdiği kişi, başına geleceklerden habersiz, bu duvarların içinde yürüyordu.

Tırmanabileceği bir ağaç bulmaya çalışarak duvarların çevresinde yürüdü ama kalın çalılıklar ve cılız fidanlardan başka bir şey yoktu. Fakat sonra sarayın arkasında, nehir kenarında, ağırlığını iyi dengelerse beş metre kadar tırmanabileceği genç bir ağaç gördü. Biraz yukarısında duvardaki engebeli taşları görebiliyordu; aslında yıldızların ışığıyla oluşan gölgelerdi ama kendini kaldırmak için tutunup ayaklarını koyabileceği tuğlalar

da olabilirdi. Bu da fırsat demekti. Kat'i kurtarmak için eline geçirebileceği tek fırsat.

Ağacın onu taşıyabildiği yere kadar tırmandı. Sağ elini tuğlaların çukurlu yüzeyine uzatıp çıkıntılı bir tanesine tutundu. Kendini yukarı çekerken sol ayağını dar bir çıkıntı bulana dek yukarı aşağı kaydırды. Sanki son derece tehlikeli bir yere tırmanan, kanatları olmayan kör bir böcekti. Düşerse bacaklarını ya da belini kırardı. Bunları düşünmemeliydi. Aşağı bakmadı.

Sağ elini uzatıp parmaklarıyla tutunabileceği yeni bir tuğla bulunca ayağını da başka bir tuğlanın üstüne koydu; böylece neredeyse kartal duruşunu aldı. Başını kaldırdı. Tepeye üç ya da dört metre kalmıştı. Başarabilirdi. Çok yaklaşımıştı. Neredeyse ulaşmıştı. Sağ elini kaldırdı ve...

Aşağıda bir dal sertçe çatırdadı, ayak sesleri yankılandı. Jacob donakaldı, duvara yosun gibi yapıştı.

Soğuk havada sesleri duyabiliyordu.

Jacob sert bir tokat sesi duyduğunda, "Sivrisinekler," dedi tam altındaki bir adam. "Daha önce gece nöbetinde hiç bu kadar sivrisinek görmemiştim."

"Çünkü daha önce hiç bu kısımlarda nöbet tutmuyorduk," dedi yanındaki adam kısık, boğuk bir sesle. "Son günlerde yağın yağmur da toprağı bataklığa çevirdi. Sivrisinek üreme alanı. Gerçi beni rahatsız etmiyorlar."

Jacob başını sağa çevirip aşağı baktı. Ne kadar yüksekte olduğunu fark edince paniğe kapıldı. Altında iki asker vardı. Meşaleleri yoktu ama ibikli miğferlerini ve tekerlekli bir platformdaki alarm çanlarını andıran şeyi seçebiliyordu. İkinci askerin söylediğı doğrudu. Jacob saraydayken, nehir kenarında nöbet tutulmuyordu. Peki neden şimdi orada nöbet tutuyorlardı? Bu tarafta koruyacak bir şey yoktu ki.

Tuğlaların sivri çıkıntılarını tutmaktan parmak uçları ağrımaya başlamıştı.

İlk konuşan asker iç geçirdi. “Bence senden hoşlanamayacakları kadar kötü kokuyorsun, Haemon. Ben günlerce kaşınacağım.”

“Bak gördün mü? Banyo yapmamanın yararları da var,” dedi Haemon gülerek.

“Tabii kızların senden koyun gübresiymişsin gibi kaçtıklarını saymazsak ve gerçekten öyle kokuyorsun.”

“Her zaman değil. Geçen hafta güzel bir hizmetçi...”

Jacob ağırlığını tuğlalara vermeye odaklandı. En hafif bir rahatlama bile yere çakılmasına sebep olabilirdi. Alnını duvara yasladı. Omuzları acıyla haykırıyordu.

“... o da güzeldi ama prensin hoşlandığı o köylü kız kadar değil.”

Jacob merakla başını kaldırdı... Hayır. Sarayda İskender’in flört ettiği sayısız kız olmalıydı.

“Bu yeni gece nöbetine sebep olan kızı mı diyorsun? Bu gece ondan bahseden onuncu adamsın! Truvalı Helen kadar çekici değilse konuyu değiştir lütfen çünkü bu kızın adını duymaktan gına geldi.”

“Çekici mi? Saraydaki bütün kadınlardan daha güzel. *Canlı*, anlıyor musun? Zindandan kaçacağını bilseydim onun tadına bakan ilk kişi ben olabilirdim.”

Diğer asker, Haemon’a vurmuş olmalıydı çünkü Jacob sert bir çarpma sesi ve ardından acı dolu bir haykırış duydu.

“Ne var? Köylü kızlardan hoşlanıyorum!”

“*Ben* olsam en azından üstünü arardım. Kaçarken çiçekli bir kolye takıyormuş. Heiraks çok değerli görüldüğünü söyledi.”

Afallayan Jacob az kalsın düşüyordu. Çiçekli kolye mi? Bahsettikleri kız Kat olmalıydı!

Zindandan kaçan Kat.

Prens duvarın bu tarafına fazladan muhafız göndermesine sebep olan Kat.

Şimdi taşlar yerine oturuyordu. Fakat yine de ne düşüneceğini bilemiyordu. Kat –*onun Kat'i*– tutuklanmış ve kaçmıştı!

“Bir şey duydun mu?” diye sordu Haemon.

“Nöbetteyken ne zaman bir şey duymuyorum ki? Baykuşlar, kemirgenler, yarasalar, senin osuruğun...”

Jacob adamların, kalp atışlarını duymamalarına şaşırdı çünkü davul gibi gümbürdüyordu. Kafasını boşaltmak için sessizce derin derin nefes aldı.

Kat’ın zindanda ne işi vardı? Bastian’ın kraliçeyi zehirleme suçunu üstüne attığı kız o olabilir miydi? Yine de ne olursa olsun en azından işgal tehlikesinden uzaktaydı. Her neredeyse, savaş ödülü olmayacaktı. Satılmayacak, işkence görmeyecek, tecavüze uğramayacak ya da öldürülmeyecekti. Kuşatma sırasında açlıktan ölmeyecekti.

Jacob’ın parmakları tuğlaların kenarını sıkıca kavramaktan uyuşmaya başlamıştı. Birkaç dakika sonra artık onları hissedemeyecekti. Yavaşça, dikkatlice önce sağ, sonra sol elini esnetti. Biraz daha iyi hissediyordu ama şimdi de bacakları kasılmaya başlamıştı. Sırtını ve omuzlarını duvara yaslamakta zorlanıyordu.

Bir şey hantalca ona doğru kanat çırparak sağ elinin yakınına kondu. Siyah, boncuk gibi gözleri olan küçük bir şeydi.

Yarasa. Jacob zararsız olduklarını bilse de yarasalardan hep korkmuştu. Hayvan tiz sesler çıkararak Jacob’ın eline yaklaştı. Bir yanı sıra ondan uzaklaşmak için ellerini bırakıp düşmek istiyordu. İstedığı gibi nefes alırsa aşağıdaki askerler onu duyardı. Yüzünden akan ter sırtına damlıyordu. Bir yanı gülmek istiyordu. Kan Turnuvası’nın galibi on santimetrelik kanatlı bir kör fareden korkuyordu.

Askerlerden biri duvarın dibindeki fundaları itti. Jacob gıcırdayan menteşelerin sesini duyup aşağı baktığında sarı sarı parlayan ışığı gördü. Tünelde bir meşale olmalıydı.

“Seni bilmem ama ben nöbeti devralanlar geldiğinde emekleyerek o tünelden geçmeyeceğim,” dedi Haemon.

Kapı gıcırtyıyla kapandı. “Küçük yerlerden nefret ederim. Karnımın üstünde yılan gibi sürünmektense şehrin etrafından dolaşıp normal insan gibi ana girişten gireceğim.”

Korumalar devriyelerine devam ederken sesleri giderek azaldı. Yarasa artık Jacob’ın elinden sadece birkaç santimetre uzaktaydı. Adamların sesleri artık duyulmaz olunca Jacob elini oynatıp yarasayı kovdu ve hayvan yüksek sesle bağırarak havada döne döne uzaklaştı.

Jacob zahmetli aşağı inme işine koyuldu. Düzensiz tuğlaların nerede olduğunu biliyordu –bu kısım kolaydı– ama kasları kasılmıştı, acıyordu ve uzun süre rahatsız pozisyonda tutunmaktan neredeyse uyuşmuştu. Bir de sinirden terlediği için kaygandı. Sağ eli yerini bildiği tuğlaya uzanırken kayınca sol eliyle duvara asılı kaldı. Sol ayağı bir çıkıntı bulana dek havada sallandı.

Sonunda ağaca ulaşmış oradan da yere atladı. Çalılarının arasından sürünerek şehir duvarı boyunca ilerledi ve anayola çıkıp atını bıraktığı koruya gitti. Atını kampa sürerken bütün bedeni rahatlamıştı. Sanki atının toynaklarının sesi, *Kat güvende, Kat güvende, Kat güvende* diyordu.

Dikkati o kadar dağılmıştı ki karanlıkta gürültüyle ona doğru gelen başka bir atın toynak seslerini duyması bir dakikasını aldı. Hayır, başka atların. Neden arkasından kovalamıyorlardı da önden ona doğru geliyorlardı? Atını sağa çevirip sertçe vurdu ve kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atarken dörtlüyle bir tarlayı geçti. Makedonyalıları *yakalanamazdı*. Fakat toynak sesleri giderek yaklaştı ve bir adam bağırды: “Hayatına değer veriyorsan dur!”

Eğer durmazsa ya bir mızrak ya da ok sırtını delip geçecekti.

Onu neyin beklediğini bilmemenin verdiği korkuyla başı dönüyordu, atını dizginlediği sırada dört atlı etrafını sardı.

İlk olarak Bastian durdu ve Jacob'ın atının dizginlerini öyle sert çekti ki hayvan şaha kalktı ve az kalsın Jacob yeri boyluyordu. Diğer adamlar da yaklaştı: Uzun, sarı örgüleri yıldızların ışığında gümüş gibi parlayan Ambioriks; yay gibi bacakları atın beline çok sıkı dolandığı için onun bir parçasıymış gibi görünen Turshu ve bir de Timaeus. Jacob hepsine tek tek baktı. Makedonyalılara yakalanmak kadar kötü değildi. Ama en az onun kadar kötüydü.

“Bizi düşmana satmak ha?” dedi Bastian. “Asaryan birliklerinde ihanetin cezası en yavaş ve en acılı ölümdür.”

Jacob neyi kastettiğini biliyordu. Lordlar ona ve Timaeus'a eğitimleri sırasında anlatmışlardı: Kurban canlıyken derisi öyle ustalıklarla yüzölürdü ki bir süre hiç derisi olmadan yağ, kas ve kemik kütlesi olarak yaşamaya devam ederdi.

“Bir dakika!” dedi Timaeus, atını Jacob'inkinin yanına sürerek. “Asaryan yönteminin, birini cezalandırmadan önce onu dinlemek olduğunu sanıyordum.”

“Pekâlâ,” dedi Bastian. “Anlat bize, *Lord Jacob*, bu gece neden kamptan gizlice kaçtın ve neden biz seni Pella'dan *dönerken* yakaladık?”

“Ben daha çok yeniyim ve kanıtlamam gereken çok şey var,” dedi Jacob, korkudan çığlık atmak istediği halde sesini kontrol etmeye çalışarak. “Ailem yoksuldu, babam çömlekçi. Yetiştirildiğim koşulların ağırlığını omuzlarımda hissediyorum.”

Bastian'ın yüzü taş bir maske gibi soğuk ve ifadesizdi. Jacob sakın olması gerektiğini biliyordu ama iki direğin arasında, nabzı atan kanlı bir kas yığını olduğunu hayal edince yüzünden soğuk terler akmaya başladı. “Ben yalnızca şeref peşindeyim,” diye gevelerken buldu kendini. “Kendimi kardeşliğe kanıtlamak, saygınızı ve aranızdaki yerimi kazanmak istedim.”

“Senin yerin mezar,” diyen Bastian, Jacob'ın atının dizginlerini Turshu'ya uzattı ve kılıcını çingirdataarak kınından çıkardı.

“Çocuğa bir şans ver, Bastian,” dedi Ambioriks, atı diğerlerine biraz yaklaşıp sonra geri çekilirken. “Bir zamanlar emirlere karşı gelmek pahasına hayatını tehlikeye atan ve bunun kanıtını da yüzündeki yarada taşıyan hırslı bir çaylak hatırlıyorum. Devam et, Jacob.”

“Bugün kampta Makedonyalıların gözcülerinin sayısını artırdığını ve şehre giren herkesin üstünü aradıklarını duydum,” dedi Jacob. “İhtiyar Meclisi’nin bir çözüm bulmak için toplandığını biliyordum. Yardım etmek, geceleri şehrin savunmasının nasıl olduğunu öğrenmek istedim.” Saçmalayıp saçmalamadığını, aptal gibi görünüp görünmediğini ama en çok da sesinin bir suçlununki gibi çıkıp çıkmadığını merak ediyordu.

“Biz bunu çoktan yaptık,” dedi Bastian gözlerini devirerek. “Her kapıyı, her kuleyi, silahlarını, adamlarını, teçhizatlarını, atlarını, eğitimlerini inceledik. Bunları sarayda kralın davetlisiyken yaptık ve biz oradan ayrıldıktan sonra da casuslarımız bu işi yapmaya devam etti. Sen bizi aptal mı sanıyorsun?”

Jacob başını iki yana salladı. Hayatını kurtarmak için söyleyebileceği tek bir şey vardı: Bastian’ın hem onurunu hem de İhtiyar Meclisi’ndeki yerini korumak için yana yakıla peşine düştüğü bilgi. “Hiç de değil, lordum. Ama kuzey duvarından saraya girmenin bir yolunu öğrendim.”

“Pella’nın kuzey kapısı yok ki,” diyerek araya girdi Turshu. “Orada yol yok, sadece sık sık sel basan araziler var. Dimdik bir duvar var.”

“Dışarıdan doğruca sarayın içine giren tüneller var,” dedi Jacob. “Fundaların arkasında, doğruca zindana çıkan eski kanalizasyon tünellerine açılan bir kapı var.”

Jacob dikkatle Bastian’ın yüzüne baktı. Lord konuşmuyordu ama dikkatle dinlediği belli oluyordu. Jacob hızla devam etti. “Şu an kapıyı koruyan iki adam var. Oradaki nöbet sırasında

öğrendiğim kadarıyla tünelin çıktığı zindanın önünde de iki adam var.”

Atı kişneyip sabırsızca sağa sola kıpırdanırken Lord Bastian bir süre düşündü. “Tünele atları sokabilir miyiz?” diye sordu. “Bütün işgal kuvvetlerini?”

Jacob başını iki yana salladı. “Hayır, lordum. Kulak kabarttığımı iki muhafız oradan sürünerek geçmek gerektiğini söylüyordu.”

Lord Ambioriks dizginlerini bir elinden diğerine aldı ve “İhtiyar Meclisi’nin bunu bilmesi gerek,” dedi.

“Evet,” diyerek ona katıldı Bastian. Başını eğip siyah, kurnaz gözleriyle Jacob’a baktı. “Sen de bizimle geliyorsun, Lord Jacob. İyi iş çıkardın.” Turshu, Jacob’ın atının dizginlerini bıraktı ve Jacob atını tekmeleyip eşkin eşkin peşlerinden gitti.

Kat güvendeydi. Kardeşlerini etkilemişti. Mutlu olmalıydı ama saraydan uzaklaşıp kampa yaklaştıkça bütün şehri ölüme mahkûm edip etmediğini merak ediyordu.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Cyn bir düzine lambanın titrek ışığında, İskender'in en sevdiği koltukta otururken koridorda üvey kardeşinin ayak seslerini duydu. Onun ayak sesleri olduğunu biliyordu çünkü sol ayağı yere değmeden önce, belli etmemek için canını dişine taktığı topallayışından dolayı çok küçük bir duraksama olurdu. Kimse fark etmiyordu.

Cyn dışında.

Kapı açıldı ve İskender, öküz boynuzundan tablasını yukarıda tuttuğu fenerle içeri girdi. Odadaki alevlerin ışığı deri kınının altın bezemelerine yansıyor, loş ışıktaki parlamalarını sağlıyordu. Cyn gerildi. İskender saraydayken kılıcını kuşanmazdı. Ayrıca sabahın erken saatlerine dek muhafızlarla devriye de gezmezdi.

Günlerdir çok az uyumuş gibi bir hali vardı ve Cyn itiraf etmek istemese de etkisi çok güçlüydü. Daha olgun görünüyordu. Daha dayanıklı. Daha ciddi.

"Seni görünce, Tanrıça Athena'nın tanrısal silueti beni ziyarete gelmiş sandım," dedi İskender sakince. Cyn dizlerine kadar bağcıklı deri savaş çizmesi, deri uçlu asker eteği giymiş, gerçek gibi görünen göğüs kalıbı yerleştirilmiş bronz göğüs zırhını ve siyah tepeli miğferini takmıştı. Kılıcı belinde, hançeri çizmesinin

içindeydi. Savaş kalkanını sandalyenin yanındaki kaplumbağa kabuğu masaya dayamıştı. “Bu şekilde Atina’ya gitsen heykeltıraşlar onlara poz vermek için sana bir servet öder.”

Lambasını Cyn’in yanındaki masaya bırakıp başını eğdi. “Beni ziyaret etmen ne tuhaf. En son ne zaman gelmiştin? Beş sene önce yatağıma ölü fare koyduğunda mı? Gerçi yakın zamanda buraya geldiğini tahmin ediyorum. Anka kuşu hançerimi çalmak için.”

Acı verici bir an boyunca öfke ve utanç, zehirli bir dalga gibi Cyn’i tepeden tırnağa yıkayıp onu nefessiz ve kıpkırmızı bıraktı. İskender biliyordu. O zaman Heph de öğrenmişti.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedi ayağa kalkarak. İskender’le aynı boyda olmaktan ve farklı renkli gözlerine doğruca bakmaktan memnundu. “Asaryan Lordları’nın kampına seninle geleceğimi haber vermek için buradayım.”

“Ah.” İskender kollarını göğsünde birleştirerek dikkatle Cyn’e baktı. “Seni iki sebeple geri çevireceğim.”

“Peki, neymiş onlar, veliaht prens?” diye sordu Cyn, küçük kardeşinin kendisi üzerindeki etkisinden nefret ettiği için dişlerini sıkarak. Böyle tepeden bakmasından nefret ediyordu.

“Öncelikle, ne kadar eğitilmiş olursan ol, daha önce hiç savaşa katılmadın.”

Geri çevrilen bir çocuğun öfkesi ve çaresizliğiyle, “Sen de katılmadın,” diyerek cevabı yapıştırdı Cyn. Elinden gelen tek şey, ayağını yere vurmamaktı.

Cyn bir an onun gözlerinde tereddüte benzeyen bir ışıltı gördüğünü sandıysa da bir an sonra öyle olmadığını anladı. “Babamla böyle bir şeye katıldım,” dedi İskender. “Onunla omuz omuza, sığır hırsızlarıyla savaştım. Gerçek bir savaş kadar şiddetli olmayabilir ama sonuçta o da prova sayılır. Ben hazırım.” Ensesini kaşıyıp başını iki yana salladı. “Lordlara gelince, onlar

apayrı bir konu. Ölüme karşı ilk gerçek savaşın onlarlaysa muhtemelen son savaşın olur.”

“Peki ikinci sebep?” diye sordu Cyn. O kadar öfkeliydi ki koridordaki sesleri bile hayal meyal duyuyordu.

“Güven,” dedi İskender. Sesi sakın çıksa da gözleri öfkeyle parlıyordu. “Sen arkamdayken hem önümü hem de arkamı kollamakla meşgul olacağım ve bu en büyük savaşçılar için bile zordur.”

“Senin...”

Kapı açıldı ve kılıçlarını çeken iki saray muhafızı içeri daldı. “Ne olu...” diyen İskender onlara dönünce sözlerinin devamını getiremedi.

Cyn o anda adamların İskender’i korumak için gelmediklerini fark etti. Onu öldürmeye gelmişlerdi.

Zaman dondu. Cyn bir anlığına geri çekilip adamların İskender’i öldürmelerine izin vermeyi düşündü ama bu düşünceyi hemen kafasından attı. Düşmanın prensi, kardeşini öldürmek için onurlu bir şekilde savaşmak yerine saraya gizlice girme cüreti yüzünden beklenmedik bir öfkeyle doldu. Makedonya böyle bir zayıflığın verdiği utancı asla unutmazdı. Bir sandalye aldı ve üzerlerine gelen adamlara savurarak kılıçlarını çekmek için hem kendine hem de İskender’e zaman kazandırdı. Adamlar İskender’in üstüne atılırken kardeşinin kalkanını duvardan çekip alarak ona fırlattı.

İskender bir darbeyi kalkanıyla, diğerini de kılıcıyla ustaca savurdu. İki suikastçinin hedefi de İskender’di. Hata etmişlerdi. Cyn adamlardan birinin üstüne atıldı ve adamın kılıcını cınlama sesiyle karşıladı. Cyn ve rakibi kılıçlarını birbirine bastırarak İskender’den uzaklaştılar. Adam Cyn’den birkaç santim uzun ve yaklaşık otuz beş kilo daha ağır olsa da Cyn kıvraktı, hızlıydı, kolayca toparlanıyor, hızlı hareketlerle daire çizerek dönüyor ve

nerede olduklarını, nereye yöneleceklerini bilerek gözlerini ne kılıcından ne kalkanından ayırıyordu.

Hızla sola dönerek kalkanının kenarıyla adamın yüzüne sertçe vurdu. Adamın ağzından ve burnundan kan fışkırdı.

“Kaltak,” diye homurdandı adam, bir dişini tükürürken. İnsanüstü bir hiddetle, Cyn’in daha önce kimsede görmediği bir şiddetle saldırdı. Cyn ilk defa hayatı için savaşıyordu. Bu düşünce onu heyecanlandırdı. Algıları daha da açıldı, kanın boynundaki damarlara pompalandığını hissedebiliyor, adam kılıcını ve kalkanını kaldırırken onun ekşi ter kokusunu alabiliyordu. Adam bir kez daha ağırlığının avantajını kullanarak devasa kalkarıyla üstüne atılınca Cyn geriye gitmek zorunda kaldı. Birkaç adım daha gerilerse köşeye sıkışacaktı.

Çabucak etrafına bakarak durumunu değerlendirdi. Arkasında bir sandalye vardı. Sandalyenin üstünde, eskiden İskender’in tavanının ortasındaki demir avizeyi indirip kaldırmak için kullanılan demir zincir vardı. Kölesi fitili yakmamıştı. Sandalyenin üstüne zıplayıp zincire asıldı. Demire asılıp sallanarak iki ayağıyla adamın suratına tekme attı. Afallayan adam geriye doğru tökezledi. Cyn zinciri hemen bıraktı ama çok geçti. Zincirin avizeyi tutan kancası kızın ağırlığıyla gevşeyip koptu.

Ağır demir saldırganın omzuna çarptı, devrilen lambaların yağı üzerine döküldü ve bir an için dengesini kaybetti. Cyn boşta kalan zinciri adamın boynuna sarıp sıktı.

Adam feryat ederek bir elinin parmaklarını boynu ile zincirin arasına soktu, diğer elini ise Cyn’i yakalamak için arkaya uzattı. Öne eğilip kızı omzunun üstünden fırlatmaya çalışırken ikisi birden odada süregelen diğer çekişmeye doğru savruldular. Cyn, İskender ile diğer askerin kılıç savaşını hayal meyal görüyordu. Karşısındaki askerin boynundaki zincirin adam serbest kalmadan ya da Cyn’i duvara fırlatmadan onu bayıltmasını ummaktan başka bir şey gelmezdi elinden. Masanın yanından geçerlerken

yanan bir lambayı alıp adamın yağ dökülen tuniğini yaktı. Tunik meşale gibi alev aldı.

Zinciri bırakan Cyn yere düşüp yuvarlanarak ondan uzaklaştı. Adam haykırarak yakasına vurdu fakat alevler lambanın yağına bulanarak sakalına sıçradı. Saçları da yanmaya başlayınca miğferini çıkarıp yüzüne vurmaya başladı. Odanın diğer tarafındaki asker dehşet içinde donakaldı. İskender adamın dikkatinin dağılmasından yararlanarak kılıcını kalbine sapladı. Adam yere kapaklanırken deri göğüs zırhı kanla kaplandı.

Cyn'in rakibi acıyla feryat ediyordu. Dumandan ve alevlerden önünü göremeyen adam ona doğru atıldı. Alevler yüzünü kızgın yağ gibi yakıp derisinin kabarmasına sebep olurken adam yere düşüp kıvranmaya başladı.

Cyn zırhına yaslanıp gülerek adama baktı. "Bir daha bana kaltak de bakalım."

Fakat adam onu duymadı. İskender kılıcını adamın boynuna saplayarak acısına son verdi. Duvarın kenarındaki bir kova kumu alıp adamın kafasını ve kollarını saran alevlerin üstüne döküp ateşi söndürdü. Sonra yağ ve kan birikintilerine değmemeye özen göstererek öldürdüğü adamın yanına gitti. "Göğüs zırhını çıkarmama yardım et," dedi cesedi çevirirken. Arkadaki ipleri çözdü.

Cyn hızla üvey kardeşinin yanına gitti ve kanlı tuniği ön kısmından yırttı. Ölümçül yara bir kısmını gizlese de Cyn Asaryan damgasını hemen tanıdı. Beş parmaklı alev ve hilal.

"Asaryan Lordları," dedi İskender kanlı ellerini adamın tuniğiyle silerken. Cyn'le aynı anda durumu anladılar: Lordlar geri dönmüş, şehre gizlice girmenin bir yolunu bulmuş ve muhafız kılığına girmiş olmalıydılar. "Kraliçeyi bulmam gerek." İskender, Cyn'e bakmadan çabucak odadan çıktı.

Cyn öldürdüğü adamın yanına gidip karşısındaki erimiş et yığınınına baktı. Tuhaf bir şekilde, Asaryan Lordları'nın ölümü

ona yaşadığını hissettiriyordu. Bir tane daha öldürmek istiyordu. Bu adamlar içeri girebildiklerine göre daha fazlası da olabilirdi.

Uzaktan saldırıyı haber veren çanların sesini duydu. Hemen odadan çıkıp gölgelerde kalmaya dikkat ederek İskender'in peşinden gitti. Koridorun aşağısından, kraliyet askerlerinin alarm çanına karşılık veren ayak seslerini ve birbirine çarpan zırhlarını duydu. Askerler emirler yağdırıp siviller korku içinde bağırışırken ellerinde lambalarla, meşalelerle ve silahlarla avluya akın eden insan kalabalığına karıştı.

Askerlerin arasına girmek üzereydi ki gözucuyla gördüğü bir hareket üzerine durdu.

Avlunun karşısındaki kütüphanenin kapısı hafif aralıktı. Gecenin bir vakti kütüphanede kimin ne işi olabilirdi ki?

Cyn kılıcını kınından çıkarıp kalkanını kaldırdı, uzun adımlarla koşarak avluyu geçti, basamakları çıktı ve kütüphanenin karanlık orta avlusuna girdi. Durup etrafı dinledi. Yalnızca havuzun şırıltılı sesini duyuyordu.

Fakat sonra nerede duysa tanıyacağı o tiz, endişeli sızlanmayı işitti.

Arrhidaeus.

Beyin özürlü kardeşini pek sevmese de sonuçta Makedonya kraliyet ailesinin bir üyesiydi. *Kendi* kraliyet ailesinin. Lordlar ne cüretle ailesinden birine el sürmek için gizlice saraya girerdi?

Cyn sessizce ilerleyip eğilerek aralık kapıdan kütüphanenin ana okuma odasına girdi. Nefessiz kaldığı birkaç dakikalık sessizliğin ardından konuşmaları ve kâğıt hışırtısını duydu. Sol tarafındaki arşivde lambanın alevi titreyordu.

Titreşen gölgelerin içinde kilit ile zincirin aceleyle yere atılmış olduğunu gördü. İçeri girenler alarm çanlarının çalıp askerlerin yerlerinden ayrılmalarını beklemiş olmalıydı. Cyn sırtını raflara dayayarak yaklaşırken adamların aceleyle parşömenleri açtığını gördü. Ağzı kapatılıp sandalyeye bağlanmış olan Arrhidaeus'un

gözleri kocaman açılmıştı. Adamlar büyük bir kanvas çuvala bazı parşömenleri dolduruyor, diğerleriniyse yerdeki yığının üstüne atıyorlardı. Hepsinin kılıcı vardı fakat hiçbirini kınından çıkarmamıştı. Saldırı olacağından bihaberlerdi.

Cyn kadim Amazon savaş çılgılığını atarak odaya daldı ve kılıcını en yakındaki adamın göğsüne sapladı. Adamın tuniğinin altındaki sert bir şey kılıcın vücuduna saplanmasına mani oldu; muhtemelen bronz göğüs zırhıydı. Cyn adamın yüzünü hedef almaya çalıştı ama adam dönüp kılıcını çıkarırken çuvala ona vurdu. Diğer iki adam da silahlarını çıkardılar fakat oda küçük olduğu için hareket alanları sınırlıydı.

Bir tanesi Cyn'in üstüne atılınca kılıçları çarpıştı. Arkasındaki adam kılıcını ona doğru savurdu ama Cyn kalkanını kaldırarak darbeleri savurdu. Üçüncü adam diğer ikisinin arkasında kalmış, savaşamıyordu. Arri'nin sandalyesi arbede sırasında devrilince daha da yüksek sesle inlemeye başladı.

Cyn rakipleriyle ne kadar süre savaştığından emin değildi. İki dakika mı olmuştu on dakika mı, bilmiyordu. Arkadaki üçüncü adamın masaya çıktığını görünce üzerine atlamayı düşünüp düşünmediğini merak etti. Eğer atlarsa kılıcı onu et gibi işlemeye hazırды. Fakat adamın, arkadaşlarının başlarının üstünden fırlattığı sert ve büyük bir şey Cyn'in yüzünün hemen yanından geçip yere düştü. Neredeyse fırıncıların kullandığı oklavalar kadar büyük, ortasında ağır ahşap silindirlerin bulunduğu koca bir parşömen tomarıydı.

Cyn yara almasa da –darbenin büyük kısmını miğferi almıştı– hazırlıksız yakalanmıştı. Dengesini korumaya çalışırken adamlardan biri üstüne atlayıp onu yere devirdi. Cyn tek bir hızlı hareketle ayaklarını yukarı ve geriye uzatıp çizmesindeki hançeri çıkardı ve adamın boynuna sapladı.

Diğer iki lord bağırarak adamın cansız bedenini kızın üstünden kaldırdılar. Cyn yeniden ayağa kalkıp kılıcını ve kal-

kanını sıkıca kavradı. Eski masa ve cesedin yarısını kapladığı küçük odada manevra yapacak çok az yer olsa da Cyn kılıcını adamlardan birinin göğüs zırhına –ve içine– saplamayı başardı. Adam geriye tökezleyip bir gaz lambasını da devirerek masanın üzerine düştü ama yalnızca ufak bir sıyrık olduğu için daha büyük bir hiddetle saldırdı.

“Faustus!” diye bağırdı kılıcını savurup darbeleri savuştururken. “Parşömenleri al!”

Cyn’in ciğerleri bitkinlikle haykırsa da düzenli nefes almak için derin derin soludu. Ter ve kan kokusuyla karışık parfüm kokusu aldı. Bir de duman.

Arri’nin yanına koşup ağzındaki bağı ve ipleri çözerken iki adamın arkasında alevler yükseliyordu. Arri’nin yüzünden yaşlar akarken çocuk hemen öksürüp tükürmeye başladı.

“Koş, çocuk. Elinde fırsat varken koş,” diye fısıldadı.

Hızla arkasına dönünce gaz lambasının yerdeki parşömenleri tutuşturduğunu gördü. Yaz gündönümünde yakılanlar kadar büyük bir ateş olmak üzereydi. Onları alevlere yaklaştırmaya çalıştı fakat adamlar o kendini savunamasın diye ileri atılıp kılıcına ve kalkanına vurmaya başladılar. Gözucuyla bakınca Arri’nin, adamlardan birinin bacaklarının arasından emekleyerek kapıya, güvenli bölgeye gittiğini gördü.

Sağındaki adam dairesel hareketlerle Cyn’in kılıcını elinden fırlatıp yere düşürdü. Diğer Cyn’i yanan parşömen yığınının itti ve hızla kütüphane masasını devirip kızı sıcak hava dalgası ile küllerin arasına sıkıştırdı.

Cyn yanan etinin dayanılmaz acısını hissederken adam, “Çuvalı al da Bastian’a götürelim,” dedi diğerine. Cyn ağır masayı itip üstünden savurarak tüyler ürpertici bir çığlık attığında adamların ikisi de donakalıp ona baktılar. Cyn duman bulutunun ve dans eden alevlerin arasından onları görebiliyordu.

Tuhaf bir hissizlik çöktü üstüne; hiçbir şey hissetmiyordu. Havayı dolduran, diğer askerlerin öksürüp boğulmasına neden olan yoğun dumana rağmen rahatça nefes alabiliyordu. Hatta alevler kendisine değmiyormuşçasına ayağa kalkıp aralarından geçtiğini fark etti.

“Belki de tanrıcadır,” dedi Faustus, titrek bir sesle.

“Bence cadı da olabilir. İşte bu İhtiyar Meclisi’nin ilgisini çeker.”

Cyn de bunun cevabını merak ediyordu. Bu mümkün müydü? Dilencinin kanıyla yaptığı büyü işe yaramış olabilir miydi? Acı... hatta ölüm karşısında yenilmez olabilir miydi? Bunca sene sonra sonunda gerçek ihanetin kanını bulmuş olabilir miydi?

Faustus onu sımsıkı yakalayıp ellerini hızlıca arkasında bağlarken hâlâ son derece şaşkın olduğundan tepki veremedi. Duman büyüünü başarmış olamazdı.

Yoksa başarmış mıydı?

Diğer adam ağzına bir eşarp bağladı. Onu nereye götürdüklerini bilmiyordu. Adamlar onu ana salona sürüklerken boğazından tuhaf bir kahkaha yükseldi fakat ağzındaki bağ yüzünden boğuk hırıltılara dönüştü.

“Burası meşale gibi yanacak,” dedi askerlerden biri, arşivdeki cehennem alevlerine bakarak. “Gidelim buradan.”

Adamlar Cyn’i kütüphaneden dışarıya sürüklerken sarayın ana avlusunda toplanmış onlarca kişi kütüphaneyi işaret ederek yandığını haykırıyorlardı. Adamlardan biri, “Düşmanlar kütüphaneyi yaktı! Kum ve su getirin!” diye bağırdı. Cyn’i merdivenlerden aşağıya itti, bir kapıdan geçirip kütüphanenin arkasındaki küçük, kullanılmayan avluya çıkardıktan sonra bir kapıdan daha geçirerek dar bir sokağa çıkardı. Zindanın önündeki küçük sundurmaya gelinceye kadar kızı hunharca itip kaktılar. Adamlar kapıya beş kez vurdular. Cyn bir sürgünün kaydığını duydu, bir saniye

sonra kapı açıldı ve içeri itildi. Önündeki yerde üniformaları çıkarılmış iki Makedonyalı asker kan gölünün içinde yatıyordu.

Meşalelerle aydınlatılmış odaya göz gezdiren Cyn altı Asaryan lordunu gördü. Bir tanesi öne çıktı. Cyn adamı hemen tanıdı: Her zaman kendinden emin görünen Lord Bastian. Cyn adamın alnında atan damarı görünce şaşırdı, dudağının üstünde oluşan ter damlalarına baktı. Ziyafette çok daha yakışıklı göründüğünü hatırladı. Bir zamanlar onunla flört ettiğini düşününce...

“Bu nedir?” diye sordu Bastian adamlara.

“Bize saldırdı, lordum,” dedi bir tanesi, çaldıkları parşömen çuvalını yere bırakırken. “Ve Lord Ajax’ı öldürdü. Ve... ve...”

“Ne yaptı?” Bastian, Cyn’e yaklaşıp kızı tepeden tırnağa süzdü.

“Yangından etkilenmiyor gibiydi. Alevlerin arasından yürüdü.”

“Bu kız Ajax’ı öldürdü ve alevlerin arasından mı yürüdü?”

“Evet, efendim. Kütüphanede yangın çıktı ama heyetin ilgisini çekebilecek bir sürü belge aldık.”

Kapıya beş defa sertçe vuruldu. Bir adam kapıyı açtı. Cyn başını çevirince sepet taşıyan iki çirkin kadının zindan odasına girdiğini gördü. Uzun tül eşarplarını ve uzun, siyah dalgalı peruklarını çıkarınca kısa saçları ve yaralı suratları ortaya çıktı.

Asker tıraşlı, kır saçlı olan, “Lordum,” dedi. “Adamlarımız sarayın kapılarını açamıyorlar. Açsak bile orduyu içeri almak için şehrin giriş kapılarını açamayız. Prens İskender şehirden ya da saraydan kapılara yaklaşan tüm sivillerin öldürülmesi emri verdi.”

Bastian siyah kaşlarını çatarak başını salladı. “Prens İskender mi? Lord Melampos ve Kebes’e ne oldu? Prensi öldüremediler mi?”

Üzerine bol gelen bir peplos giymiş olan adam, “Öldüler, lordum,” diye cevap verdi. “Prens ve kız kardeşi tarafından katledildiler.”

“Kız kardeşi mi?” Cyn’e döndü. “Menos, ağzındaki bağı çıkar.”

Cyn eşarbı çıkaran kaba parmakları ısırmamak için kendini zor tuttu. Sonunda ağzı açıldığında derin bir nefes aldı ve sırtarak Bastian'a baktı. "Hayal kırıklığına uğradım," dedi. "Askerlerinin çok iyi olduğunu..." diye söze başladıysa da Bastian'ın yumruğu yüzüne inince yanağının acısından ve kendi kanının tuzlu tadından devamını getiremedi.

"Hayal kırıklıklarıyla dolu bir gece," dedi Bastian ona ve askerlerine sert sert bakarak. "Birkaç parşömen ve bir kız."

"Herhangi bir kız değil, lordum," dedi Cyn'i tutmaya devam eden adam. "Kral Philip'in kızı. Fidyeye için kullanabileceğimiz bir prenses. Ateşin tenini yakamadığı bir kız. Baksanıza, alevler ona hiç değmemiş gibi yalnızca birkaç sıyrık almış."

Bastian yeniden Cyn'e baktı ve o gece ilk kez gülümsedi.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Zo atına vurarak, ileride durmuş sabırsızca ona bakan üç adama yetişmeye çalışıyordu. Bacakları yanıyordu ve eyere değen yerde yaraların oluşmaya başladığını hissediyordu. Her günün sonunda ayakları temelli yamulmuş gibi hissediyor, ayakta bile duramıyordu. İki ayağı da düzgün birer yarım daire şeklini almış gibi hissediyordu.

Daha önce de ata binmişti ama böyle zorlu bir yolda günün on saatini at sırtında geçirmemişti. Kırış buruş kocakarıların her akşam üstüne kova kova sıcak su döküp teni parlayana dek sünger ve fırçayla masaj yaptıkları dinlenme yerine gitmeyi iple çekiyordu. Uzun zaman önce nesli tükenmiş yaratığı bulamayacakları bu bitmek bilmeyen yolculukta hayatı çekilir kılan tek şey sıcak banyolardı.

Zo gelip yanında durduğunda Ochus uzaktaki mor-gri zirveleri göstererek, “Doğu Dağları,” dedi.

Zo sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görünen uzun sıradağlara baktı. Kuhinur, Zo’nun Makedonyalı İskender’le evlenmekten kurtulup Cosmas’la –ölüm tehlikesi olmadan– yeniden bir araya gelmesinin tek yolunun Doğu Dağları’ndaki Ruh Yiyicileri bulup onlardan kaderini değiştirmelerini istemek olduğunu söylemişti.

İyi ama *Doğu Dağları'nda* nereye gidecekti? Peki ya Kuhinur'un sözlerine inanması onu sonunda lanetleyecek miydi? Yoksa şu an bile onu hayatta tutan şey bu muydu?

Sıradağlar Orta Anadolu'dan Pers İmparatorluğu'nun merkezine kadar uzanıyor, kuzeyde iki büyük içdenizin arasındaki göçebe topraklarına yayılıyordu. Zo yalnız olduğunu, nereye gittiğini bilmeden aç susuz oradan oraya tökezleyerek dağa çıktığını ve bir kez daha azılı köle tacirlerinin hedefi haline geldiğini hayal etti.

En azından yiyecek ya da uyuyacak yer için verebileceği parası –altını– vardı. Gök mavisi elbisesinin içindeki mücevherlere dokundu. Ochus kızın Cosmas için giymeyi planladığı tunik ve pantolonu köle tacirlerinin çantasında bulduğunda Zo'ya fırlatıp üstündeki kirli paçavraları değiştirmesini söylemişti. Prens bakmadığında Zo altınlarını paçavraya dönmüş tunikten çıkarmış, elbiseyi kendine göre ayarlıyormuş gibi yaparak temiz kıyafetinin bel kısmına iliştirmişti.

“Babanın haritasının, Kral Yolu'nun kuzeyinden doğuya kıvrılan bir yol gösterdiğini söylemiştin,” dedi Ochus. “Babana Pegasus sürüsünün orada bir vadide yaşadığı söylenmişti, öyle değil mi?” Gözlerini kısarak kıza baktı.

Zo başıyla onayladı. Mandana masal anlatırken ona böyle söylemişti. Ya da buna yakın bir şey. Şimdi düşününce, Mandana ona mantar başlarının altında şeytani cinlerin yaşadığını da söylemişti. Gölden çıkıp uzun, yeşil, ıslak kollarıyla insanı derinliklerine çeken su perileri olduğunu da...

“Haydi,” dedi Ochus. İki adamı –Javed ve Payem– atlarını tırıs sürünce Zo da istemeye istemeye peşlerinden gitti.

Yük arabalarından oluşan bir katar, doğu yönünden onlara doğru geliyordu. Bir tanesinin içinde tuhaf, rengârenk işlenmiş kıyafetleriyle tacirler tentenin altındaki yastıklarda bağdaş kurmuş oturuyor ve küçük kadehlerde şarap içiyorlardı. Zo son günlerde bunun gibi birçok araba görmüştü; laciverttaşı, baharat, parfüm

ve dünyanın bir ucundaki ağaçlarda kurtçukların dokuduğu nadir bulunan parlak kumaşlar gibi değerli hazineler taşıyorlardı.

Arkalarından bir bağırış duyuldu.

“Kralın ulağı!”

Mavi ulak üniformalı adam asil atının üstünde hızla geçerken herkes çabucak yolun kenarına çekildi. “Kralın adamları!” diyen bir bağırış daha duyuldu. Süvari alayı peşlerinde toz bulutu bırakarak geçerken Ochus grubuna oldukları yerde kalmalarını işaret etti.

Günün ilerleyen saatlerinde yanlarından gürültüyle bir *harmanaxa* geçti. Püsküllü perdelerin arasından kadın kahkahaları yankılandı. Zo arabada oturanların halı ve minderlerin üstüne yayılmış oturan kraliyet ailesine mensup kadınlar olduğunu biliyordu. İçinde bir sızı hissetti. Şirin ve Roksana’yla dayısının *harmanaxa*’sında yolculuk yapmayı ne kadar da severdi.

Arabanın yanında hassas tenlerini korumak için geniş kenarlı şapkalar takmış hadımlar da atlıydı. Zo sürekli peşinde dolaşıp sıkıntı çıkaran işgüzar harem ağalarını bile özlüyordu. Şekerlemelere bayılan Frava yanında her zaman şekerli hurma taşırdı. Alingan Kisra her zaman kadınlardan mücevher ve eşarp ödünç alır ve istekleri kabul edilmeyince ağlardı. Çocukken köle tacirlerinin kılıcı yüzünden kaybettiği şeyi çok özleyen yakışıklı esmer İrfan, elinden geldiğince normal bir erkek gibi görünmeye, öyle davranmaya çalışırdı.

Fakat bu hayatı uzun zaman önceydi. Bir daha ne harem ağalarının olduğu bir sarayda yaşayacak ne de *hermanaxa*’yla yolculuk yapacaktı. Özlemle omzunun üstünden baktıysa da araba ve atlılar gözden kaybolmuşlardı bile.

İşkence gibi gelen birkaç kilometrenin sonunda bir sonraki dinlenme yerine ulaştılar. Köşe kulelerde bulunan ok aralıkları ve gümbatımında gürültülü bir şekilde kapanan kale kapısı dışında dışarıya bakan penceresi olmayan kerpiç bir binaydı.

Zo şanslı olduğunu biliyordu. Her gece bir dinlenme yerinde kalıyorlardı. Hepsi birbirine benzese de Zo'ya göre temiz ve rahatları: Kraliyet postası için zinde atları olan geniş ahırları, tacirlerin arabalarını koruyan nöbetçiler ve yiyecek, içecek ve dedikoduyla dolu meyhaneleri vardı.

Zo atını durdurup Ochus'un inmesini bekledi ama adam ellerini gözlerine siper ederek güneşe baktı. "Bugün erken durabiliriz," dedi, "ya da devam ederiz ve dışarıda kamp kurarız. Bir sonraki dinlenme yerine karanlık basmadan varamayız."

"Yeterince rahat yaşadık," diyen Javed gözlerindeki tozu temizlerken dişlek ağzı gülümsemeyle kıvrıldı. Zo içinden homurdandı. Dinlenme yerleri ne kadar rahat olsa da günde yirmi beş, otuz kilometre yol boyunca at sırtında olmak Zo'ya göre pek rahat bir yaşam sayılmazdı.

"Payem?"

"Katılıyorum," dedi Payem, kıvrıcık saçlı başıyla onaylayarak.

"Sen ne diyorsun, Zotaşa?" diye sordu Ochus. Zo adamın dudağının seğirdiğini görünce iyice sinir oldu. Ağzından çıkan her kelimeyle bir şekilde Zo'yla alay ediyordu. *Cosmas*, diye düşündü, *seni özlüyorum*. Sevgilisinin utangaçlığını, kibarlığını özliyordu. Sakin ve huzur veren bir havası vardı. Oysa birlikte yolculuk yaptığı bu adamlar öylesine şiddetli bir enerji yayıyorlardı ki adeta bir yangının alevleri gibiydiler.

"Sana kalmış, at yetiştiricisinin kızı," diyen Ochus'un kızın şaşkınlığından zevk aldığı her halinden belliydi. Zo düşünmeye fırsat bulamadan cevap dudaklarından dökülüverdi: "Devam etmeliyiz."

"Peki öyleyse," dedi Ochus. "Devam ediyoruz!" Atına vurunca hayvan eşkin gitmeye devam etti.

Yüce Mithras, ben ne yaptım? Zo gönülsüzce atını sürerken sırtı, ayakları ve parmakları adeta haykırıyordu. Yol aldıkça aklında bir düşünce belirdi. Sırt kasları ağrısına da kaçmak için tek şans

bu olabilirdi. Kaçmalıydı. O meşhur Ruh Yiyicileri bulmalıydı. Eve gitme şansı yoktu ve Ochus da onu kandırdığını anlarsa hayatta kalmasına asla izin vermezdi.

Ve Zo'nun, doğmamış bebeğini kurtarması gerekiyordu.

Askerler onu hiç yalnız bırakmıyorlardı. Bazen Ochus'un Javed ve Payem'le sessizce konuştuklarını ve üçünün birden kendisine bakıp başlarını salladıklarını görüyordu. Geceleri üç adam aynı odada kalırken Zo'nun ayrı odada kalmasına izin veriyorlardı fakat Zo lambaları söndürmeden önce Ochus kapıyı kilitleyip anahtarı alıyordu. Zo dinlenme yerlerinde tuvaleti ya da banyoyu bile kullanırken adamlardan biri ona eşlik ediyor ve dışarıda bekliyordu.

Güneş, atların önüne uzun gölgeler düşürdüğünde yoldan çıkıp bir araziye girdiler, ormanlık bir alanda durup ateş yakmak için çalı çırpı toplayıp yol azıklarından yediler: Kurutulmuş et, tütülenmiş balık, salatalık ve badem. Yıldızlar parlamaya başladığında pelerinlerine sarındılar.

"Payem, ilk nöbet sende," dedi Ochus. "Ay yükseldiğinde beni uyandır."

Zo, kaçmasın diye gözlerini üstünden ayırmadıklarını biliyordu. Fakat bir günlük zorlu bir yolculuğun ardından zifiri gece karanlığında rüzgâr ağaçları hafifçe sallayıp onlara ninni fısıldarken ve çekirgeler usul usul ötüşürken uyanık kalmak ne-redeyse imkânsızdı. Kat arkasını dönüp uyuma numarası yaptı. Payem'in uyumasını bekleyip kaçacaktı.

Uyandığında uyuyakaldığı için kendine küfretti. Sessizce doğrulup etrafına bakındı. Üç adam da yan dönmüş, derin derin soluyorlardı. Nöbetleri buraya kadardı demek.

Şimdi.

Pelerinini üzerinden atıp dikkatlice ayağa kalktı. Bacaklarını gererken dudaklarını ısırarak iniltisini bastırdı ve yavaşça yürüyerek çadırdan uzaklaşıp gecenin karanlığına çıktı.

Kısa bir süre yürüdü. Üşüyordu, ağrısı vardı, kendini kayıp ve yalnız hissediyordu fakat kamptan mümkün olduğunca uzaklaşmaya kararlıydı. O sırada aniden çok yakınından gelen bir hırıltı karanlık geceyi yardı.

Tanrıça Anabita aşkına, yine ne var? Endişeyle etrafına baktı. Nefesini tutup çalılığın arasında kıpırdamadan durdu. Karanlıkta güçlükle gören gözleri sonunda koyu renkli bir silüet ile iki parlak sarı gözü seçebildi. Bir dağaslanı. Bir ısırıkla Zo'nun boynunu koparırdı. Zo kıpırdayamadan hayvan korkunç bir sesle kükredi. Devasa pençeleri girilip sivri dişleri ay ışığında parlayarak havaya sıçradı.

Çığlığı boğazına takılan Zo kendini yere attı. Yanından hızla bir şey geçti ve hayvan acıyla haykırıp havada çırpınarak Zo'nun birkaç metre ilerisine düştü. Zo'nun arkasında duran Ochus'un bir elinde meşale, diğerindeyse mızrak vardı. Onun birkaç metre ötesindeki Javed yayına bir ok daha taktı ve diğer tarafındaki Payem ise uzun, kavisli kılıcını tutuyordu.

Bacağına ok saplanmış olan dağaslanı acıyla kükrüyordu. Javed okunu fırlatmadan hayvan üzerine atıldı ve asker acıyla haykırdı. Payem kılıcını kaldırıp onlara doğru koştu fakat hayvan bu yeni tehdidi bertaraf etmek için döndü. Derken Ochus, kılıcının arkadaşlarını değil dağaslanını yaraladığından emin olmak için meşalesini yukarıda tutarak arbedenin arasına girdi. Çalılığın arkasında, elleriyle başını korumaya çalışan Zo karanlıktaki tek bir meşalenin titreyen ışığında olan biteni zar zor görebiliyordu. Çılgık sesleri geliyordu ama Zo hangisinin insandan hangisinin hayvandan çıktığını ayırt edemiyordu.

Sonunda yerde hareketsizce yatan üç bedeni gördü: Javed, Payem...

... ve dağaslanı.

Meşalesini tutmaya devam eden Ochus, Zo'ya döndü. "Pantolonunu çıkar."

“Ne?” diye sordu Zo inanamayarak.

“Sargıya ihtiyacımız var. Adamlar çok kötü yaralandı.”

Zo pantolonunu çıkarıp Ochus’a attı. Altınlar. Kemerine iliştirdiği altınları atmıştı.

“Şunu tut,” dedi adam meşaleyi ona uzatarak.

Bıçağını kınından çıkarıp mavi pantolonun bacak kısmından bir parça keserek Payem’in kanayan bacağına sıkıca sararken bir yandan da adama rahatlatıcı ve umut verici sözler mırıldanıyordu. Ardından bel kısmını kesti, kaşlarını çatarak kumaşı yırttı. Yere saçılan altın yüzükler ve küpeler meşalenin ışığında parlıyordu.

Adam başını kaldırıp içinde bir nefret parıltısı beliren suçlayıcı gözlerini Zo’nunkilere dikti. Ama hiçbir şey söylemedi ve eğilip Javed’in karnındaki derin yarayı sarmaya koyuldu. Adam ne hareket ediyor ne de ses çıkarıyordu. Ochus elini adamın boynuna götürüp uzunca bir süre bekledikten sonra hükmünü bildirdi: “Ölmüş.”

Zo yerin dibine girmek istiyordu. Atları gibi büyük, beyaz dişleri olan kibar Javed...

Ochus kolundan tutup kızı hızla kaldırdı. “Bir at yetiştiricinin kızı olmadığını biliyordum. Yola çıktığımız ilk gün anlamıştım. Öyle olsaydın her gece atından sakat gibi inmezdin. Ve şimdi de bu altınlar.” Küpelerden birini ışığa tuttu. “Üstelik kraliyet altını.” Ortasında kocaman parlak bir yakut bulunan geniş, yuvarlak altından sarkan küçük, zarif taneciklerle kaplı karmaşık desenli altın amfora.

“Bana kalırsa sen saraydan çaldığın mücevherlerle kaçan bir hırsızısın.” Kızı hışımla kendine çekip tuniğinin kenarını yoklayınca içindeki çıkıntılarını hissetti. “Dahası da varmış,” dedi parmaklarıyla tuniğini kontrol edip ellerini kızın bedeninde, bacaklarında gezdirerek. “Burada büyük bir hazine varmış.”

“Ailemden kaçıyordum,” dedi Zo gözlerini yakan yaşları bastırmaya çalışarak geri çekilirken. Adam onun ağladığını gör-

memeliydi. Boğazına yükselen hıçkırığı onu boğmakla tehdit ediyordu; Roksana ve Jopata, Cosmas ve içindeki bebek için yükselen acı haykırış.

“Oldukça varlıklı bir aileden,” diye devam etti, titreyen sesini kontrol etmeye çalışarak, “ve köle tacirleri beni kaçırdı. Altınlar senin olsun ama bırak da gideyim.”

Ochus dikkatle ona baktı. “Peki ya Pegasus? O da mı yalandı?”

“Dadım Doğu Dağları’ndandı,” dedi Zo bir kez olsun doğruyu söylemenin iç huzurunu hissederek. “Alevli Tepeler’in yakınındaki bir vadide yaşayan Pegasus atlarının hikâyelerini anlatırdı. Bu yalan değil.”

“Yalan söylemediğini söyleyen bir yalancıya nasıl inanabilirim?” diye sordu Ochus, Zo’nun etrafında dönerek. Zo çok gerilmişti ama sakın kalmaya çalışıyordu. Adamın onu köle pazarına satıp hatırı sayılır bir kâr elde edebileceğinin fazlasıyla farkındaydı. Ya da onu, hırsız nedimeyi, bir saraya götürüp ödül alabilirdi. Veya oracıkta boğar, altınları kendine saklardı.

Zo’nun boğazından bir hıçkırık kaçtı ama Ochus hiç oralı olmamış gibi devam etti. “O halde muhakkak Pegasus’la ilgili bir şeyler biliyorsundur. Bir Pegasus bulursak altınların sende kalır, özgürlüğün de senin olur.”

Volta atmayı bırakıp Zo’ya baktı. “Yok, eğer bu yolculuk bir hiç uğrunaysa, altınlarını alırım ve sen de hayatının sonuna kadar benim kölem olarak kalırsın. Bana tek bir ters bakışını yakalarsam itaatsizliğin yüzünden seni kırbaçarım. Bu açıdan bakınca,” dedi gözleri ay ışığında dağaslanının gibi sarı sarı parlarken, “her şekilde ben kazanıyorum.”

Zo meşaleyi adamın kafasına geçirmek için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Sarayda hiç kimse –ne annesi ne de kral– onunla bu şekilde konuşmazdı.

“Şimdi Payem’in yanına otur ve ona su içirmeye çalış,” diye emreden Ochus meşaleyi Zo’dan aldı. Zo söyleneni yaptı, ke-

merindeki keçi derisi su torbasını çıkardı. Sırf başındakinden nefret ediyor diye Payem'le ilgilenmeyecek değildi. Adam kesik kesik nefes alıyordu ve gözleri kapalıydı. Zo ona su içirmeye çalıştıysa da adam ağzını açmadığı için çenesinden aşağı aktı.

Ochus ışığı dağaslanının esmer, kıvrımlı silüetine tuttu. "Bundan güzel bir savaş pelerini olur." Diz çöküp meşaleyi yere bıraktı ve hayvanın derisini yüzmeye koyuldu.

Bu manzaraya tahammül edemeyen Zo yaralı adamın yanına oturdu ve yüzünde sıcak ve ıslak bir şey hissetti. *Benim yüzümden bir sürü kişi öldü.*

Ölümün kıyısındaki adamın yüzüne baktı, uyuyan bir bebeği andırıyordu. Payem'm de evinde bekleyen, Zo'nun Cosmas'ı sevdiği kadar onu seven bir kadın var mıydı? Belki babasız büyüyecek bir çocuk? Yaşlı ebeveynler? Adam inleyince Zo içgüdüsel olarak başını kucağına koyup soğuk alnını okşadı.

Ochus dağaslanının başına dikkat ederek derisini kas ve kemikten sıyırdı. Bakırımı kan ve pis bağırsakların kötü kokusu havayı sarınca Zo kusacak gibi oldu. Annesini özleyip uyuyamadığı gecelerde Mandana'nın onu sakinleştirmek için söylediği bir melodiyi mırıldanmaya başladı. Bunu Payem için mi yoksa kendisi için mi söylediğini bilmiyordu.

Beni içine çek, aşkım

Ve sıkıca sarıl

Gecenin karanlığında burada, yanımdayım

Sana altın yüzükler vereceğim

Ve sen krallar kadar büyük olacaksın.

Payem'in ağır ağır soluk alıp verişinin ansızın kesildiğini fark etti. Payem ölmüştü. Gülen gözleri, kıvrıcık, koyu saçlarıyla tombul yüzü adam. Biri daha ölmüştü. Onun yüzünden.

Şarkı söylemeyi bıraktı.

Artık tek kaçışı ölümdü. Diğerlerini gönderdiği yoldan gitmeliydi. Ochus'un en iyi iki adamını öldürmüştü ve dünyada hiç Pegasus kalmamıştı. Yine köle olacaktı.

Hayır, dedi içinden, kendisini de şaşırtan bir öfkeyle. Bir daha asla.

Yerde Ochus'un mızrağını gördü, demir ucu fenerin ışığında parlıyordu. Ölüm, tek kaçış yolu olabilirdi ama kendi ölümü olması gerekmiyordu. Uzanıp mızrağı aldı. Yapabilirdi. *Yapmalıydı.* Ochus'un sırtına saplamak için mızrağı kaldırdı.

Fakat tereddüt etti ve mızrağın ucunu indiremeden Ochus dönüp tahta sapından tutarak mızrağı kızın elinden düşürdü. Zo'nun üstüne atılıp onu yere devirdi. Üzerindeydi, ellerini başının yanında sabitledi. Elleri kan yüzünden kaygan olduğu için artık Zo'nun elleri de kaygandı.

Zo kıvrılıp onu kasıklarından tekmeledi. Adam bağırarak gücünü ikiye katladı. Kol ve bacakları birbirine dolanmış halde ikisi de terliyor, sıcaktan nefes nefese kalarak boğuşuyorlardı.

İkisi de aynı anda durdu. Zo, Ochus'un yüzüne yakından bakarken zaman durdu. Hafifçe çenesine düşen dalgalı saçı. Esmer teninde varla yok arası görünen çilleri. Kirpiklerine yapışan toz. Sonra tetikte ve kısılmış o bal renkli gözleri. Bu davranışı Ochus'u eğlendirmişti.

Zo adamın suratına okkalı bir tükürük savurdu.

Ochus sonunda kahkahalarla güldü. "Neyse ki heybemde zincir ve pranga var," dedi.

"Bize yemek söyle," dedi Ochus. "Ben defin işini halledip elimizdeki fazla atları satacağım." Sendeleyerek ilerlerken omzunun üstünden bakıp bir emir daha verdi. "Zo, canım, bir yere gideyim deme. Unutma, sana güveniyorum."

Zo kaşlarını çatıp ellerini yumruk yaptı; bileğini süslü ahşap koltuğun alçak tarafına bağlayan zinciri hafifçe çingirdiyordu.

Kral Yolu'ndaki bir hana gelmişlerdi yine. Dışarıdaki rahatsız uykusundan sonra –Ochus onu kendi bileğine kelepçelemişti– Javed ile Payem'in cansız bedenlerini atlara yükleyip battaniyeyle bağlamasına yardım etmişti. Şimdi de kızın altınlarını onların cenazeleri için har vurup harman savuracaktı.

Ochus en azından o sabah kenarlarından yağ ve kas parçaları sarkan kanla kaplı aslan postunu berbat kokan bir tabakhaneyle bırakıp ondan kurtulmuştu. Ochus'a zincirli olan Zo dükkâna girmek, kokuya tahammül etmek ve derinin nasıl idrar ve hayvan beyinlerinin içinde bekletilip gübreye ezildiğini dinlemek zorunda kalmıştı. Artan bulantısı ona içinde çocuk taşıdığını hatırlatmıştı.

Şimdiyse kurt gibi acıkmıştı ve önündeki alçak masalardan nefis kokular geliyordu. Etrafına bakınca kırmızı beyaz kareli pantolon ve yeşil tunik giyen Pers İmparatorluğu askerlerini –*Tarıça Anahita adına, Cosmas'ı ne kadar özliyordu*– ve parlak üniformalı imparatorluk ulaklarını gördü. Kalabalık odanın karşısında bir yığın yastığın üstüne uzanmış neşeli bir ulak kadehini ona kaldırıp göz kırptı. Zo hemen bakışlarını başka yöne çevirdi.

“Adım Bahar,” dedi bir kadın. “Bugün kuzu var ve keçi yahnisinin yanında meyve ve salata var. Şarapla başlamak ister misiniz?” Zo başını kaldırıncı elinde şarap kadehleriyle dolu bir tepsi olan tombul kadını gördü. Tel tel olmuş beyaz saçları topuzundan çıkmış, terli yüzüne yapışmıştı.

“Evet, iki kişilik şarap,” diyen Zo içkinin, karnında hissetmeye başladığı, içinde tomurcuklanan hayatın erken belirtileri olan krampları yatıştırmasını umuyordu. Uzanıp kadehlerden birini almaya yeltendiyse de yapamadığını fark etti.

Bahar, Zo'nun kelepçeli ellerini görünce dudak büktüyse de eğilip alçak sehpayı iki kadeh koydu. Zo kadının iğrençliğinin ve ihtişamın karışımı bir denizi andıran Kral Yolu'ndan geçen nice insanı –krallar, dilenciler, tüccarlar, katiller, fahişeler ve

hırsızlar- görmüş biri olarak çok daha tuhaf şeylerle karşılaşmış olabileceğine karar verdi. Kralların esir alınmış gebe yeğenleri ve mağrur süvari komutanları da cabasıydı. Zo bu kadına her türlü hikâyeyi anlatabilirdi ve kadın en ufak bir tepki bile vermezdi.

“Bir dakika, Bahar,” dedi Zo kadın gitmek üzereyken. “Dadım bana uzun zaman önce Ruh Yiyiciler denilen bir grup büyüdüden bahsetmişti. Onları hiç duydun mu?”

Bahar tepsisini masanın üstüne koydu ve eskiden beri yapılageldiği gibi kötülükten korunmak için elini yumruk yapıp serçe parmağı ile işaret parmağını kaldırdı. “Duyduğum kadarıyla doğru,” dedi ona yaklaşarak. “Buradan yaklaşık iki yüz elli kilometre doğuda, Kral Yolu’nun kuzeyinde, büyülu taşlar diyarı Korama’dan geçen bir yol var. Ruh Yiyiciler orada yaşıyor; hâlâ eski tanrılarla iletişim halinde olan, dağda yaşayanlarla gizli bir biçimde anlaşılan kadim bir halk.”

“İsimleri neden bu kadar korkunç?” diye sordu Zo.

Bahar omuz silkti. “Kimileri insan bile olmadıklarını, çok güçlü *cinler* olduklarını söyler. Kimileri de Hunor denen, yalnız kalmak isteyen ve insanları uzak tutmak için korkunç hikâyeler uyduran sakın bir kabile olduklarını söyler.” Bahar dikkatle ona baktı. “Böyle bir şey varsa da işe yarıyor. Oraya çok az insan gider ve çoğu asla geri dönmez.”

“Ah, işte benim kızım,” dedi Ochus, bir masadan kalkan birkaç şişman tüccarın arasından gülümseyerek geçerken. “Hiç sözümünden çıkmaz. Hep böyledir, ben kal dedim mi yerinden kıpırdamaz.” Bahar başını yana çevirip Ochus’a baktı ve hızla sarhoş tüccarlarla dolu bir masaya seğırtti. “Eee, canım sevgilim,” dedi Ochus, Zo’ya, “aç mısın?”

Zo’nun kelepçeli elini kaldırıp bir tabağa uzatması ve Bahar’ın kokulu sıcak suyu kızın ellerine boca edip kahkahalarla gülmesiyle akşam yemeğinin utanç verici bir hadiseye dönüşmesinin fitili ateşlenmiş oldu. Zo, Ochus’a bakınca adam sinir bozucu

bir sırtışıla karşılık verdi. Ardından dilimlenmiş etlerin, meyvelerin ve sebzelerin olduğu tabağa uzanmaya çalışırken zincirleri ahşap masaya çarpıp çingırdayınca yakındaki müşteriler onu birbirlerine işaret edip gülmeye başladılar. Sonunda zincirleri dikkatlice yanındaki yastıkların üzerine koydu ama bu, şarap kadehini doldurması, ekmeğini yoğurda banması ve tabakları uzanabileceği şekilde yaklaştırması gibi her şeyde Ochus'tan medet umması anlamına geliyordu. Ne kadar kötü de olsa Zo yemeğin bitmesinden korkuyordu.

Ochus, ahşaba sürtünen metalin çingırtısıyla ayağa kalkıp Zo'yu divana bağlayan kilidi açtı. "Hazır mısın, canım?" diye sordu.

"Sen aşağılık birisin."

Ochus sırıttı. "Ama ben çok eğleniyorum! Uslu davranacağına söz verirken odaya çıkarken zincirlerini taşımana izin veririm." Ona zincirin diğer ucunu verdiğinde Zo odaya tasmalı evcil maymun gibi çıkmayacağı için ne kadar minnettar olduğunu göstermemeye çalıştı. Prenses gibi dimdik durarak adamın peşinden merdiveni çıkıp odaya girdi. Ochus kapıyı kilitleyip anahtarını cebine attı.

Sadece bir tane yatak vardı.

Adam gömleğini çıkarıp tastaki su ve masadaki havluyla kendini temizlemeye koyuldu. Zo ne yapacağını bilemeyerek öylece dikilip kaldı, kesinlikle o yatağa girmeyecekti. Ochus'un birkaç savaş yarası dışında ışıktaki pürüzsüz ve altın gibi parlayan geniş, kaslı sırtından gözünü alamıyordu. Adam ona dönünce geniş omuzlarını, iri kol kaslarını ve sert göğsünü gördü. *Tanrıça Anahita aşkına*, karnı Şirin'le Yunan tüccarların tapınağına gizlice girdiklerinde gördükleri Apollo heykelininki gibi kumsuzdu. Böyle bir karın ancak tanrılara bahşedilirdi, fanilere değil. Adam daha önce onu kurtardığında, gölde yıkanırken de kısacık bir an görmüştü ama bu kadar muazzam olduğunu hiç

fark etmemişti. Onu dehşete düşüren şeyse Ochus'un, bakışlarını fark edince imalı imalı sırtması oldu. Yanaklarını ateş basınca kendine kızarak bakışlarını yere indirdi.

"Al," dedi Ochus, "temiz havlu. Zincirlerini çıkarayım da temizlen."

Adam yatağa uzanıp ona bakarken Zo da arkasını döndü, ellerini ve yüzünü hızlıca yıkadıktan sonra da tuniğinin içinden göğsünü ve koltuk altlarını temizledi.

"Bu kadar mı?" diye sordu Ochus ona yaklaşarak. "Daha fazlasını umuyordum."

Adam bileğinden tutunca Zo'nun kalbi küt küt atarak Ochus'un onu yatağa atmasını bekledi. Ama adamın tek yaptığı kelepçeleri yeniden kızın bileklerine geçirip anahtarı pantolonunun cebine atmak oldu.

"Ayağa kalkıp hareket edersen seni duyarım," dedi yaramaz bir çocukla konuşur gibi azarlayarak. Lambayı söndürüp ekledi: "Ve bir şey yapmaya kalkarsan" –yaklaşıp parmağını çenesinde gezdirdi– "zincirleri o güzelim boynuna geçiririm."

Ochus ondan uzaklaşıp yatakta kendi tarafına yatınca Zo sonunda rahat bir nefes verdi. Adam çok geçmeden uykuya daldı; yavaş, düzenli soluk alıp vermesinden anlaşılıyordu. Zo ise deli gibi çarpan kalbi, Ochus'un bedeninin sıcaklığı ve yakınlığı yüzünden uyuyamıyordu. Cosmas'ın yanına kıvrılıp onun sıcaklığını hissederek ve kokusunu içine çekerek uyuduğu geceyi hatırladı. Göğsüne oturan yalnızlık hissi onu boğuyordu. Şirin, Roksana, Cosmas... hepsini kaybetmişti.

Yatağın diğer ucuna yatarken zincirleri birbirlerine çarpıyordu. Titrek hıçkırığını bastırmaya çalışarak gözlerini sıkıca yumdu. Cosmas'ı düşündü; üzüntüsünü geçirip battaniyeyle üstünü örterken, sıcacık eliyle sırtını sıvazlayıp onu yatıştırırken yumuşak nefesini neredeyse hissedebiliyordu.

Gözyaşlarıyla uykuya dalmadan hemen önce hayatında ilk kez tüm benliğiyle dua etti.

Kutsal Tanrıça, sevdiğim adamı bulmama yardım et.

Sabah uyandığında kendini hâlâ huzurlu hissediyordu. Örtünün iyice altına girip başını yavaşça eğince nerede olduğunu fark etti: Ochus'un çenesinin altına sokulmuştu, adamın eli onun belindeydi.

Tam adamın sıcaklığının tadını çıkarmaya başlayacakken Ochus diğer tarafa dönünce Zo kendini her zamankinden daha çıplak, üşümüş ve yalnız hissetti.

Küçük, açık pencerenin dışında şafak sökerken gökyüzü siyahtan solgun bir gümüş rengine dönüyordu.

Derken, çok tuhaf bir şey oldu.

Bembeyaz tüyler pencerenin pervazını yalayıp gözden kayboldu. Dünyanın en büyük kuşu olmalıydı. Leylek olabilir miydi? Belki de bir pelikan?

Ses çıkarmamalarına dikkat ederek zincirlerini kaldırıp sessizce yataktan çıktı ve titreye titreye pencerenin önüne gitti. Başını pencereden dışarı uzatırken karnının içinde belli belirsiz bir kıpırtı hissettiğine yemin edebilirdi. Uzakta, beyaz bir kısraka benzeyen silueti seçebiliyordu... *kanath*, beyaz bir kısrak... sıra sıra ağaçların bulunduğu yere sıçradığında güneş tam da ufku üzerine çıktı ve ansızın etrafı saran ışıyla gözlerini kamaştırdı.

Gözlerini kırptırdığında yaratık –görüntü, hayal, her ne ise– uçup gitmişti.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kat gözlerini açınca toprak zemine düşen ılık huzmelerini gördü. Kaskatıydı. Boynu ve sırtı ağrıyordu ve birkaç dakikalığına nerede olduğunu anlayamadı. Oturup inleyerek etrafına bakındı. Bir hücredeydi. Yüksek bir uçurumun tepesinde, daracık penceresinden serin bir rüzgârın ve uğultusunun girdiği küçük, taş bir hücredeydi.

Yavaşça ve acı içinde ayağa kalkıp demir parmaklıklardan dışarı baktı. Bir önceki gün ne kadar yükseğe tırmandığının farkında değildi ama şimdi dünyanın tepesinde olduğunu görüyordu. Güneş dağların arkasından yükseliyor, pembe ve ametist, turuncu ve altın renkler zirvelere ve bulutlara vuruyor, aşağıdaki vadileri koyu mor gölgelerle boyuyordu.

Öfkeyle parmaklıklara asıldı ama yerinden oynatamadı. Oynasalar bile vadinin dibini boylaması için dokuz yüz metreden düşmesi gerekirdi. Ada'nın tutsağıydı. Kafese kapatılmış bir hayvan gibiydi. Bir önceki akşam Ada onu karşıladıktan sonra iki yanında da tüylerle kaplı cüppeler giymiş hizmetkârlar belirmişti. Omuzlarına gelen siyah saçları, gagaya benzeyen burunları ve sarı gözleriyle kadın mı yoksa erkek mi olduklarını anlayamamıştı

ama onu kollarından tutup bu hücreye sürüklediklerinde soğuk parmakları etine pençe gibi batmıştı.

Ada onu neden buraya kapatmıştı? Burada ne kadar kalacaktı? Kerkenezin, annesinin geçmişine dair sırları çözmesi için onu buraya sürüklediğine aptal gibi inanmıştı. Oysa şimdi zindandaydı. Yine. Duvardan kayarak yere oturdu, dirseklerini dizlerine dayayıp başını ellerinin arasına aldı.

Başta uçurumdaki yarıkların arasından esen rüzgâr dışında bir şey duyduğunu sanmıyordu ama başını kaldırıncâ gördü.

Bir akrep. Siyah. Boncuk gibi altı gözü, sekiz bacağı, iki büyük pençesi ve öfkeyle titrer gibi görünen kıvrık bir kuyruğu vardı.

Git buradan, dedi Kat yüksek sesle. *Sana zarar vermeyeceğim.*

Bir tane daha geldi. Bu defaki o kadar büyüktü ki kapının altından zar zor geçerek diğerini takip etti. Sonra birkaç tane daha geldi. Kat korkudan duvara yapışıp ayaklarını elbisesinin altına sakladı. Bu yaratıkları daha önce yalnızca bir kez, Sotiria'yla Erissa'nın güneyine giderken üç gün süren yolculuğunda görmüştü. İğnelerinin zehirli ve çoğu zaman ölümcül olduğu konusunda onu uyarmışlardı.

Gergince yutkundu.

Size zarar vermeyeceğim, dedi yeniden, bu kez zihninden. *Beni rahat bırakın, yalvarıyorum.*

İşe yaramadı.

Onlarcası –hayır, yüzlercesi– hücreye doluşup etrafını sardıkça nefesi kesildi. Yerdeki parlak ışık huzmelerinden uzak durarak ya duvarlara ya da elbisesine tırmanıyorlardı. Cesur olmak istese de tüm bedeni titreyerek iyice köşeye sindi.

Tesadüf olamazdı. Biri bu yaratıkları ona zarar vermeleri için göndermişti.

Ada.

Kıpırdamadan duran Kat herhangi bir ani hareketin, onların güvenliğine tehdit olarak algılanıp ölümcül iğnelerini batırmalarına sebep olacağını biliyordu.

Küt küt atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı.

Ceylanın yanında koşuşunu hatırladı. Kütüphanede onu kurtarmaya gelen fareleri ve zihninde onunla konuşur, onu çağırır gibi görünen kerkenezi hatırladı. Sonra gözlerini kapadı, giderek büyüyen korkusunu bastırmak için nefes almaya çalışırken bir yandan da akreplerin duygularını anlamak için elinden geleni yapıyordu.

Derin, içini kemiren bir açlık, iştahını kabartan canlı av hissi doldurdu içini.

İşe yaradı.

Dev kısaçlarını büktüğünü, havada ve yerde bilgi aradığını hissediyordu. Aynı zamanda kendi bedeninde akreplerin ona yaklaştığını, birkaçının elbisesinin uçlarına tırmandığını görüyordu. En büyük akrebin zihnine yeniden odaklandı ve ucu iğneli, parçalı kuyruğunu kıvrarak açıp kapadı. Biraz geri çekildi. Burası çok aydınlıktı. Kayaların altındaki karanlık yuvası neredeydi? Dönüp gece olmasını beklemeli, sonra yiyecek daha iyi bir şey bulmalıydı.

Evet, git, dedi akrep benliğine ve odadaki tüm akrep benliklerine. Işık gözlerimizi acıtıyor. Burada yiyebileceğimiz bir şey yok, tehdit yok.

İşe yarıyordu.

Elbisesinin üstündeki akrepler yavaşça yere indi, diğerleri de dönüp kapının altından çıkıp gittiler. Kısacık bir an uzaklaşmalarını izledikten sonra kendisi de onlardan biri olarak kapının altından geçip ışığın gözlerini acıtmadığı karanlık bir tünele çıktı. Güvenli ve karanlık evine dönüyordu. Tereddüt etti. Ada. Hücresinin anahtarını elinde tutan Ada'yı bulmalıydı. Anahtarı buraya getirip yere bırakır, böylece insan bedeninde uyandığında

kaçabilirdi. Ada anahtarı almasını engellemeye çalışırsa da onu sokardı.

Güçlü bir içgüdü onu sarayın koridorlarında yönlendirdi: Sağ, sol, tekrar sağ. Cilalı zeminde ne kadar çok çatlak olduğunu, taşa ne kadar çok çentik, kir ve toz olduğunu daha önce hiç fark etmemişti. Sekiz büyük bacağı bir kirpiğin üzerinden atladı ve bir süre sonra da bir böceğin kanadının üzerinden. Kaygı verici bir an boyunca yeniden kendi hücresinde gözleri kapalı, yaprak gibi titriyordu ama hemen sonra öfkeyle titreyen kuyruğu ve kapıya yönelen iğnesiyle Ada'nın odasının önünde duruyordu. Kokudan anlayabiliyordu. Yere iyice yapışıp kapının altından geçti.

Altın renkli mermer zemin, uçsuz bucaksız bir çöl gibi uzanıyordu. Kararlı bir şekilde ilerlerken, Ada'nın elbisesinden düştüğü anlaşılan küçük, siyah tüyü fark etti. Makyaj masasının yanında ince bir yüz pudrası kabuğu kırılıp etrafa saçılmıştı. Sonunda devasa yatağın oymalı abanoz bacağına tırmandı. Ama rengârenk çiçek işlemeli uçsuz bucaksız yeşil yün tarlasının üstünde kadın falan yoktu.

Dev bir el onu kaldırdı. Kat –akrep olarak– döndü, kuyruğunu kaldırdı, titredi. Karşısında gülümseyen bir yüz belirdi ve ona öpücük gönderdi. Kat gökyüzünden düştüğünü hissederek bütün bacaklarını, kuyruğunu, kısıkaçlarını sallayarak yere düştü ve kendini yeniden hücredeki insan bedeninin içinde buldu.

Telaşla etrafına bakındı. Akrep yoktu. Ada yoktu. Yalnızca yerdeki ışık huzmeleri ve bitmek bilmeyen uğultusuyla serin bir rüzgâr vardı. Ellerini ve ayaklarını esnetti, neyse ki her birinden iki tane vardı. Her şey kalbinin hızla çarpmasına, başının dönmesine sebep olan, tuhaf bir şekilde gerçekçi bir rüyadan ibaret olmalıydı. Ama hayır, akrepler gerçektir. Nasıl kaçmışlardı?

Midesi bulanıyor, başı dönüyor, kusacak gibi hissediyordu. Birden kapının kilidi açıldı.

Ada kapının eşiğinde dikildi. Bugün elbisesi ve şalı tavus tüylerindendi; parlak camgöbeğinin üstüne serpiştirilmiş onlarca kraliyet mavisi göz şaşkınlıkla ona bakıyordu. Kat doğrulup oturdu ve bir önceki akşam yerdeki karanlık noktadan bir kılıç gibi yükselerek beliren kadına dikkatlice baktı.

Ada kırklı yaşlardaydı, gür siyah saçları yer yer ağarmıştı. Fildişi renkli teni, şu an yaptığı gibi gülümsediğinde ağzının kenarında oluşan çizgiler dışında soluk mermer gibi kusursuzdu. Kömürü andıran kapkara gözlerinin ortasında bembeyaz bir halka parlıyordu. Kat hemen bakışlarını kaçırdı. O tuhaf gözlere bakarken bir girdabın içinde kayboluyormuş gibi hissettiren bir şey vardı.

“Artık konuşabiliriz,” dedi Ada.

“Konuşmak mı?” dedi öfkesi giderek artan Kat. “Hücreme yüzlerce akrep gönderip beni öldürme teşebbüsünde bulunduktan sonra mı?”

Ada başını iki yana sallayınca tavus kuşu tüyleri zarifçe dalgalandı.

“Seni öldürmek gibi bir niyetim yoktu, aptal kız. Seni sıınyordum. Sınavımı geçtin. Kanıtlandı.”

“Ne kanıtlandı?” diye soran Kat dehşete kapılmıştı. Ada’nın gözlerine bakmak istiyor ama bakamıyordu. O yüzden elmacık-kemiklerine baktı.

Ada dikkatlice etrafına bakındı. “Benimle gel,” dedi. “Burada duvarların kulağı vardır. Eh, gerçek kulakları olmasa da içlerindeki yaratıkların kulağı var.”

Ada, Kat’i karanlık bir tünelden ve bir kapıdan geçirerek avluya çıkardı. Ortasında bir çeşmenin su sıçrattığı dikdörtgen, mavi bir havuz vardı. Etrafları, üzerlerinde şafakla birlikte ötmeye başlayan rengârenk kuşların olduğu çiçekli ağaçlarla doluydu. Kat taş banklara doğru yürümeye başladı. Açlıktan, uzun yolculuktan

ve soğuk hücrede neredeyse hiç uyumadığı için kendini güçsüz hissediyordu ama Ada'nın sesi onu kendine getirdi: "Burası değil."

Duvardaki küçük kapıdan geçerek üç tarafı uçurumla çevrili ıssız, çorak bir alana çıktılar. Kat, sağ taraflarında çıkıntılı kayaların üstüne dökülen köpüklü şelaleyi rüzgârda uçan ince, keten bir perdeye benzetti. Su gürültülüydü; herhangi bir insanın ya da yaratığın, konuştuklarını duyması mümkün değildi. Kat vadinin aşağısına, kıvrılan zümrüt yeşili, ıslıl ıslıl gümüş nehre baktı.

Kenara çok yakın duruyorlardı. Kat geri geri gitmeye başladı ama Ada bileğinden tuttu.

"Çok, çok uzun zaman önce, zamanın da öncesinde, tanrılar ile canavarlar arasında büyük bir savaş çıktı," diye başladı Ada tam karşıya bakarak. "Tanrılar kazandılar ama güçlerinin büyük kısmını kaybederek neredeyse birer faniye dönüştüler ve insanlarla çiftleşmeye başladılar."

Kat gözücuyla Ada'ya baktı. Ne saçmalıyordu bu böyle?

"O çiftleşmelerin sonucunda iki tür kan büyüğü ortaya çıktı ve genellikle birkaç nesil atlasa da nesilden nesile geçmeye devam etti. Yılan Soyu zihninin büyüğü, Toprak Soyu ise fiziksel bedeninin büyüğüdür. Bu büyüler insanın kanındadır, soydan gelir."

Kat bunun neredeyse aynısını İskender'in yıldız haritası üzerine araştırma yaparken arşivlerde okumuştı. Bir de Karya'yla ilgili bir şeyler vardı, değil mi? Zihnini zorladı. Evet, *Nadiren de olsa hâlâ Karya'dan Yılan Soyu'nun Farklı yaratıkların şeklini alma kabiliyetiyle ilgili haberler duyulur.*

Yine de o eski parşömente böyle yazıyor diye doğruluğu kanıtlanamazdı. "Herkes geçmişte pek çok büyü olduğunu bilir," dedi umursamazca elini sallayarak. "Ama bunların hepsi çok geride kaldı."

Ada başını iki yana sallayınca sert bir rüzgâr başlığının ve elbisesinin tüylerini uçuşturdu. "Hepsi değil. Hâlâ böylesi

büyük güçlere sahip olup aramızda yaşayanlar var ve kendileri bile bunun farkında değil.”

Kat ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Bir sonraki cümlesini duymak istemiyordu. Bu tehlikeli, rüzgârlı yüksek yerden ve bu tuhaf kadından uzaklaşmak istiyordu.

Ada devam etti: “Toprak Soyu’na sahip olanların genellikle iyileştirme gücü olur ama en güçlü yetenekleri kayaları, ağaçları, rüzgârı, suyu ve toprağı kontrol etmelerinde yatar; doğanın bu harikaları da canlıdırlar ama bilinçli değildirler. Yılan Soyları hayvanlarla, düşünceleri ve duyguları olan herhangi bir canlıyla yakınlık kurarlar. İnsanlarla da. Diğer canlı türleriyle iletişim kurabilir hatta nadiren onlardan birine dönüşebilirler.” Kat’e dönüp buz gibi bir sesle ekledi: “Mesela akrep.”

Kat’in kanı damarlarında dondu. Nefes almaya çalıştı ama alamadı.

Sonra Ada, Kat’in duymak istemediğı sözleri söyledi. “Sen, Katerina, Yılan Soyu’ndan geliyorsun, tıpkı benim gibi. Ama senin benden daha güçlü olacağına inanıyorum. Belki de pek çok neslin en güçlüsü olacaksın. Bu yüzden eğitilmen gerek. Eğer eğitilmezsen yeteneklerin seni tehlikeye sürükleyebilir. Ya sen akrep formundayken üzerine bassaydım? Hücredeki insan bedeninin de öldü.”

Kat derin derin nefes alırken rüzgâr saçlarını yüzüne savuruyordu.

“Sana inanmıyorum,” dedi sıkıdığı dişlerinin arasından. “Rüya olmalıydı. Böyle güçlü büyüler artık yok.”

Ada siyah, kavisli kaşını kaldırıp gülümsedi. “Gerçekten mi?” dedi parmaklarını açıp iki elini de uzatırken. Gözlerini kapayıp başını eğdi. Kat içine yayılan sıcak ve nabız gibi atan enerjiyi hissedebiliyordu. Ondandır birkaç adım uzaklaştı.

Başta Ada’nın daha sert rüzgâr çıkardığını sandı. Şelalenin diğer tarafından bir gürültü geldi. Eğer tek yapabildiğı buyusa

Kat'i etkilemeyi başaramamıştı. Bütün köylerde hava durumunu değiştirebilen bir kocakarının varlığına dair hikâyeler anlatılırdı.

Fakat sonra bir anda gökyüzünden geliveren on binlerce minik, siyah ve vızıldayan yaratık etraflarında daireler çizerek üzerlerine gelmeye başladı.

Çekirgeler.

Çekirgeler geniş dairelerinden çıkıp kollarını uzatmış, kalçasına kadar inen saçları omuzlarının etrafında ve belinde savrulan devasa bir kadın şeklini aldılar.

Ada'nın şakaklarından ter damlaları akıyordu. Bu gösteri çok fazla enerji harcamasına sebep oluyordu. Kat çekirgelerden oluşan on beş metre uzunluğundaki kadına baktı. Sanki kadın da ellerini sallayarak ona bakıyordu. Soluna baktı, paniklemiş gibi gökyüzünde biçimli bacaklarını sertçe vurarak koşmaya başladı.

Kuşlardan kaçıyordu. Binlerce karatavuk daireler çizerek, alçalarak çekirge sürüsünü yemek için üzerlerine akın etti. Cır cır öten böcekler gökyüzüne dağıldılar, bağırان kuşlar küçük kalana dek onları takip ettiler ve sonunda mavi-gri ufukta gözden kayboldular.

Kat hayretle izliyor, gördüklerinin insan –büyücü– işi olduğuna inanmak istemiyordu. Yıllardır kendisine hayvanlarla olan yakınlığını gizli tutması söylendiği için şimdi böylesine bir gösteri iddialı, aptalca ve *çılğınca* geliyordu. Yine de büyülenmişti. Ada'nın güçleri özgürce hareket ediyordu.

İçten içe, derinlerde bir yerde bir şeyin karşılık verircesine canlandığını biliyordu. Ada haklıydı. Kendisi de Yılan Soyu'ndan geliyordu.

Farkındalık hissi üzerine çöktükçe, çaresizlik nefesini ke-siyordu.

Annesinin çılgınlıklarını duydu, cinayet anını, yerde şarapla karışan kanını gördü. Kat dehşetin, çaresizliğin onu ele geçirdiğini, dondurduğunu hissetti. Sanki ayaklarında ağırlıklarla

doğruca karasulara dalıyordu. İki büküm olurken güçsüzce, acı çekerek annesinin öldüğünü baştan sona yeniden gördü. Karanlıkta yalnızdı. Annesine ağlıyordu. Kendi yoluna giden, sırları yüzünden onu affedemeyen Jacob'a ağlıyordu. Kısa sürede çok fazla ortak yönü olduğunu keşfettiği, hiç beklenmedik bir *ait olma* duygusu hissettiği Prens İskender'e ağlıyordu. Dünyanın bir ucunda yapayalnız olduğu için kendine ağlıyordu.

Karanlığın onu sonsuza dek yuttuğunu, kör edip kalbini zorla ele geçirdiğini hissederken ansızın biri onu kaldırdı.

Altın renkli göğe. Yükseldi. Baş döndürücü ışık dev dalgalar halinde etrafında hareket ediyor, onu temizliyordu ve Kat safi neşeyle kahkahalar atıyordu. Hiçbir şey göremeyeceği kadar parlak olmasına rağmen Helen, Jacob, Erissa'daki ailesi ve İskender'le ziyafetteymiş gibi hissediyordu. Herkes hayatta, mutlu ve sonsuza dek birlikteymiş gibi.

Neşesi azaldı ama tamamen geçmedi. Işık azalırken Kat etrafını görmeye çalışınca ona dikkatlice bakan Ada'yı zar zor seçebildi.

"Şimdi etkilendin mi?" diye sordu dudağını büzerek.

Bir kez daha başı dönen Kat sallandı ve uçuşunun kenarına, şelaleye, kesin ölüme ne kadar yakın olduğunu fark etti. "Bunu sen mi yaptın?" diye sordu nefesi kesilerek. "Ama... nasıl?"

"Yılan Soyları iyi bir eğitimle başkalarının duygularına müdahale edip onları kontrol edebilir," dedi Ada. "İnsanların zihinlerinin gelgitlerini kontrol etmek büyük bir güçtür, belki de en büyük güç. Bu yüzden eğitilmelisin. Büyü tek başına ne iyi ne kötüdür; doğaldır. Fakat bizim aptallığımız ya da bilgeliliğimizle son derece tehlikeli de olabilir, son derece güçlü de."

Kat ellerini kulaklarına götürdü. "Daha fazla dinlemek istemiyorum. Yılan Soylu olmak istemiyorum. Büyü eğitimi almak istemiyorum. Sadece eve gitmek istiyorum."

“Peki, evin neresi?” diyen Ada’nın soğuk sesi rüzgârla Kat’ın kulaklarına taşındı.

Evi *neresi*? “Artık bilmiyorum,” derken sesindeki acıdan ve belirsizlikten nefret etti.

“Dinle, Katerina,” diyen Ada o kadar yakınındaydı ki dudakları adeta Kat’ın kulağına değiyordu. “Annemi, Helen’i tanıyordum. Biz arkadaştık.”

Kat umut ve temkin karışımı bir duyguyla başını kaldırdı. Bu cadı doğruyu söylüyor olabilir miydi? “Öyle mi?”

“Doğumundan aylar önce senin Yılan Soylu olacağını biliyordu. Bunun beraberinde getirdiği tehlikeleri de biliyordu. Hazır olana dek bilmeni istemedi ama artık hazırsın.”

Kat gözüne hucüm eden yaşları gözlerini kırıştıtarak bastırdı. Uçsuz bucaksız gökyüzü bir istiridenin içi gibi beyaz ve gri, mor ve altın rengiydi. Sert rüzgârda yağmurun kokusunu aldı. Gün daha yeni başlamıştı ama fırtına yaklaşıyordu.

“Yılan Soylu olacağımı nereden biliyordu?” diye sordu Kat. Yüzlerce sorusundan yalnızca bir tanesiydi. “O da mı Yılan Soyu’ndandı?”

“Hayır,” dedi Ada. “O Yılan Soylu değildi ama geleceği büyük oranda görebilen güçlü bir kâhindi. Burada, Karya’da doğmuştu, birlikte büyüdük. Çok küçükken bile transa girer, kehanetlerde bulunurdu. Kehanetleri o kadar net ve doğrudu ki üzü giderek uzaklara yayıldı. Pek çok kutsal yer, ondan hizmet alabilmek için birbiriyle rekabete girmişti. Sonunda Epirus’taki Dodona Tapınağı’na gitti. Orayı hiç duydun mu?”

Kat’ın nefesi kesildi. Dünyadaki herkes kadın kâhinin Delphi Kâhini’nden sonra ikinci en büyük kâhin olan Dodona Tapınağı’nı bilirdi.

Annesi Dodona Kâhini’ydi ve bunu ona hiç söylememişti. Başta kızdı, ihanete uğramış gibi hissetti. Ama sonra Helen öl-

düğünde kendisinin ne kadar küçük olduğunu hatırladı. Bunları öğrenmek için fazla küçüktü.

“Neden oradan ayrıldı?” diye sordu Kat. “Kâhinlerin hayatları boyunca tapınaklarında kaldıklarını sanıyordum.”

“Genelde öyle yaparlar. Ama bir Epirus prensesi Kral Philip’le evlendiğinde kâhini hizmetçisi gibi göstererek Pella’ya götürdü, oysa aslında elinin altında bir kâhin bulunduruyordu.”

“Olympias.” Kat ismini nefretle söyledi. “Kraliçenin hizmetçileri annemle baş başa ne kadar çok vakit geçirdiğinden bahsetmişlerdi. Bu yüzden çok yakın arkadaş olduklarını düşünüyorlarmış.”

“Hayır,” dedi Ada sertçe. “Helen bana kraliçenin sürekli gelecekle ilgili bilgi edinmek istediğini söylemişti. Annen orada mutlu değildi. Yine de gitmek zorunda kalıncaya dek orada yaşadı.”

Kat, bir sürü duygu uyandıran beyaz halkalı siyah gözlere bakma isteğiyle Ada’ya döndü.

Alacağı cevaptan korkarak, “Ne oldu?” diye sordu.

“Kâhinlerin âşıkları olması yasaktır, Katerina. Tanrıların onların içine girip onlar aracılığıyla konuşması için el değmemiş kalmaları gerekir.”

Kat arkasını döndü. Adeta çökmüştü. “Hamileydi...”

“Evet. Henüz erkendi ve belli olmuyordu ama biliyordu. Senin doğacağını biliyordu. Bana bu kadarını itiraf etmişti. Karanlığın yasaklı kız çocuğu. Kraliçe’den Karya’daki akrabalarını ziyaret etmek için izin aldı ama aslında Yılan Soylu çocuğu doğunca nerede saklayacağına dair tavsiyemi almaya gelmişti. Çocuğun saklanması gerektiğini, Asaryan Lordları’ndan ve casuslarından uzak tutulması gerektiğini biliyordu. Halikarnas’a geldiğinde, Yılan Soylu olmam yüzünden lordların beni yakaladığını öğrendi. Benim hayatımı kurtardı. Transa girip tanrının sesiyle konuşuyormuş gibi yaparak, beni bırakmazlarsa tanrıların onları lanetleyip yok edeceğiyle tehdit etti.”

Uzaklarda, gökyüzünde bir şimşek parladı.

“Ve seni bıraktılar.”

“İstemeye istemeye bıraktılar, evet. Ama geri döneceklerini bildiğim için bu sığınağı yaptım. Ben izin vermediğim sürece kimse gidemez. Annene gelince, işlek yolun uzağında, sakin, küçük bir yer olan Erissa köyüne gitmesini söyledim. Prens doğduğu gece tüm sarayda kutlama varken bir süreliğine yokluğu belli olmazdı. Ona göz kulak olup bana rapor vermesi için bir kerkenez gönderdim. O gece Helen’in, Gazap Perileri peşindeymişçesine Erissa’ya gittiğini görmüş.”

Kat sonunda birtakım cevaplar alıyordu. Helen’in hamileliği belli olmadan saraydan ayrılması gerekiyordu ve İskender’in doğumunu fırsat bilmişti. O gece doğmamış çocuğunu korumak için Erissa’ya gitmişti. Olympias ona çok kızmıştı ve sonunda izini bulup saraydan ayrıldığı için onu öldürmüştü.

“Peki, babam kimdi?” diye sordu Kat. Belli ki Helen’in ona anlattığı, Kat’in doğumundan kısa süre sonra ölen gezgin yün tüccarı değildi. “Sana söyledi mi?”

“Bana hiç söylemedi ama bir büyü için yardımımı istedi. Korkarım...” Ada başını iki yana salladı. “Korkarım babana zarar vermek istiyordu. Sessiz kalmasını istiyordu.”

Kat tüm bunların ne anlama geldiğini merak ederek yutkundu.

Karmakarışık düşünce ve duygularının arasında bir ayrıntıyı fark etti.

“Fildişi ve turkuvaz kutunun içinde ne vardı?” diye sordu. “Olympias onu neden istiyordu?”

“Ne kutusu?” diye sordu Ada.

“Olympias bizi bulduğunda annem bir kutu çıkarıp ona vermişti. Kraliçe annemi yine de öldürdü. Sarayda kraliçeyi gözetlerken o kutuyu açtığını gördüm. İçinde bebek kemikleri vardı, Ada. Onları annem mi oraya koydu? Yoksa daha sonra kraliçe mi?”

Ada kaşlarını çatı. “Kutuyla ilgili hiçbir şey bilmiyorum,” dedi. Uzakta gök gürlledi. “Anlaşılan Helen’in pek çok sırrı varmış, Katerina. Belki ikimiz birlikte o sırları öğreniriz.”

Ertesi hafta –yoksa daha uzun zaman mıydı?– çabucak geçti. Kat kendini bildi bileli bu kadar canlandırıcı, böyle göz açıp kapayana kadar geçen bir zamanı hatırlamıyordu. Bir güne o kadar çok şey sığdırıyordu ki Ada’nın iki günlük işi bir güne sığdırmak için zamanı bir şekilde yavaşlatıp yavaşlatmadığını merak ediyordu. Daha önce güneşin gökyüzünde hiç böyle hırsız gibi bir görünüp bir kaybolduğunu görmemişti. Ama Kat yine de kendini fazlasıyla işine vermişti. Annesi için. Daphne için. Amacını gerçekleştirip kraliçeyi öldürseydi, önüne geçebileceği amansız ıstıraplar için.

Zihnın büyüü bedeni güçsüz ve hassas kıldığı için Ada fiziksel gücün ve esnekliğin önemini vurguluyordu. Kat sarp dağların zirvelerine tırmanıyor, uçurumdan halatla aşağı iniyor, dağda bayırda saatlerce koşuyor ve iliklerine kadar uyuşturan buz gibi sularda yüzüyordu.

Kat’in ıslak, donmuş, yaralı ve biraz da kızmış bir halde saraya döndüğü bir gün, Ada, “Hepimiz beden ve zihinden oluşan yaratıklarız,” demişti. “Çoğu insan bedenin baskın olduğunu zanneder. Ağır, açtır, yorgundur ya da ağrı çekiyordur. Sürekli bir şeye ihtiyacı olan mızımız bir çocuk gibidir. Amacı –ki çoğu zaman bunu başarır– zihnin kendi güçlerine değil bedene odaklanmasıdır.”

Kat ona hak vermişti. Bedeni onlarca şeyden adeta yüksek sesle yakınıyordu ve Kat sırf bu yüzden başka bir şey düşünemiyordu.

Ada devam etmişti: “Kan Büyüsü’ne sahip olanlar dengeyi nasıl kuracaklarını bilir. Yılan Soyları, bedenin insafına

bırakılmaması gereken gücü zihne yönlendirir, böylece bedeni kontrol eder.”

Kat, yaptıkları zihin egzersizleri sırasında yanındaki Ada’yla bir kuşun bedenine girer, aşağıdaki ovanın üstünde daireler çizerek uçar, yüzlerce kuşla hava akımlarında süzülür, mümkün olduğunu hayal bile edemeyeceği bir özgürlük hissiyle esintinin, tüylerinin arasından geçtiğini hissedirdi. Balık olur, dağdan inen nehrin ıslıl ıslıl su dünyasında yüzgeçlerini sallardı.

Her deneyiminde, annesinin nilüfer yağı sürülmüş, zihnin bitmek bilmeyen gürültüsünü yatıştırıp odaklanmasına yardım eden Yaşam Çiçeği kolyesini takıp transa girmiş insan formunun yatak odasında oturan anlık görüntüsü gelirdi gözünün önüne.

Bir gün Ada, Kat’i iki yanında kemerli pencerelerin olduğu uzun, parlak bir odaya götürdü. Tüylü kaftanını çıkarıp uzun, kaslı uzuvlarını ortaya çıkararak Kat’e bir kılıç fırlattı.

“Ne? Ben? Kılıç?” dedi Kat. Yumruklarını iyi kullanabilirdi ama kılıçla dövüşmeyi öğrenmemişti. Hangi köylü kızı öğrenirdi ki? Yalnızca Jacob’la arada sırada paslı, körelmiş silahlarla atışmışlardı ama Jacob ona zarar vermekten korktuğu için o kadar da eğlenceli olmamıştı.

“Evet. Sen. Kılıç,” diye taklit etti Ada alay edercesine.

Kat’e temel hareketleri öğrettikten sonra konuştu: “Kılıç karşılaşmalarındaki en büyük başarı rakibinin kılıcını nereye savuracağını görmek değil, onun zihnini okumak, o daha harekete geçmeden nereye yöneleceğini bilmektir. Bunu yapabilmek yılların kılıç deneyiminden daha önemlidir, Katerina. Şimdi zihnimi açıp bir sonraki hareketime odaklanacağım ve zihnime girip kendini ona uygun bir şekilde savunmanı isteyeceğim.

Karnını deşeceğim.

Ada kılıcını savurmaya başlar başlamaz Kat kalkanını gövdesinin önünde tuttu.

“Güzel. Bir kez daha.”

Kellesini uçuracağım.

Ada'nın kılıcı boynuna yaklaşmadan Kat kılıcını kaldırıp onu engelledi.

"Güzel. Bir daha." Eğitimleri artık bulanık kılıç ve kalkandan ibaret oluncaya dek bu şekilde devam etti. Kat terden sıırsıklamdı, kalbi küt küt atıyor, bütün uzuvları ağrıyordu ama daha önce kendini hiç bu kadar güçlü hissetmemişti. Çok geçmeden Ada'nın düşünceleri artık kelime ya da talimat olmaktan çıkarak Kat'in kendine aitmiş gibi algıladığı içgüdülere dönüştü.

Açık pencereden içeri büyük, benekli bir kuş girip sandalyenin üstüne konarak kendini temizlemeye başladı. Kat onun ne tür bir kuş olduğunu merak ederken...

Ada köreltilmiş kılıcını Kat'in boğazına sertçe bastırdı.

Kat boğulur gibi çığlık atarak geri geri sendeledi. Gözlerini kırpıştırarak, acıyla gelen sıcak gözyaşlarını bastırdı. Güçlkle yutkunabiliyordu.

"Gerçek bir dövüşte bu hareketin ölümüne neden olabilirdi," dedi Ada, gözleri hiddetle parlayarak. "Kendini savunmak için fiziksellğe güvenemezsin. Rakiplerinin sahip olacağı vücut gücüne ya da yılların deneyimine sahip değilsin sen. Demir gibi kaslara sahip, senin iki katın ağırlığında adamlar olacaklarını tahmin etmek zor değil. Tek elleriyle kemiklerini kırıp seni bez bebek gibi kaldırıp odanın diğer tarafına savurabilecek adamlar. Tek avantajın düşmanın zihninde kalmak. Onun zihninden çıktığın anda ölürsün."

Her günün sonunda güneş nihayet dağların arkasına geçerken Kat fiziksel ve duygusal olarak o kadar yorulmuş oluyordu ki neredeyse hiç hareket edemiyordu. Kendini yatağa attığında başı daha yastığa değmeden uykuya dalıyordu.

Bugün Ada ona kendi anılarıyla deneme yapmasını söylemişti. Yatak odasında oturmuştu. Gün ışığı kapalı panjurların ardından parça parça içeri sızarken oda düzinelerce titrek gaz

lambasıyla aydınlanmıştı. Tütsünün mavi dumanı yavaş yavaş tütüyor, kokusu fevri düşüncelerini sakinleştiriyor, ağrıyan bedenini rahatlatıyordu.

“Kendi anılarına ulaşırsan, başkalarınınkine de ulaşırsın,” dedi Ada kısık ve hipnoz edici bir sesle. “Ama davet edilmediğin sürece başka bir Yılan Soylu’nun zihnine asla giremezsin. Şimdi içindeki sessizliğe dal ve geçmişini gör. Unutma, *her şey sessizlikte var olur.*”

Kat tüylerin hışırtısını ve kapının yavaşça kapatıldığını duydu. Zihninin sessiz mağaralarına çekildi. Karanlık ve sıcaktı. Uzunca bir süre huzur içinde orada süzüldü.

“Turnuvaya katılacağım,” dedi Jacob sersemce gülümseyerek. Onu dünyanın hâlâ güzel olduğu zamanlarda, eski haliyle, evlerinin yanındaki patikada dağınık kahverengi saçları ve gölde tutkuyla öpüşmelerinin ardından hâlâ ıslak, ağartılmamış tuniğiyle görünce Kat’ın kalbi tekledi. “Verecek bir şeyim olduğunda geri geleceğim. Sana verecek bir şeyim olduğunda.”

Şu anda gerçekten onunla mı birlikteydi? O kadar gerçek görünüyordu ki... Yanağına değen parmakları sıcak ve nazikti. Bir şeyleri değiştirerek her şeyin muhteşem son gündeki gibi kalmasını sağlayabilir miydi?

Hayır, çünkü yüzüne dokunmak için elini kaldırdığında Jacob’ın yüzünün yerini babasının yüzü aldı ve ona uzanan el minicik, pembemsi tombul bir eldi. “Artık bizimle yaşayacaksın,” dedi Cleon, siyah gözlerinde yaşlarla. “Biz senin ailen olacağız ve sana bakacağız.”

Kat kollarını ona dolayınca adamın sarılmasındaki büyük acıyı hissetti ve geri çekildiğinde annesinin gülümseyen yüzünü gördü. “Akşam yemeğine hazır mısın?” diye sordu Helen gülen mavi gözleriyle. “Sana özel bir şey yaptım!”

Annesinin yüzüne dokunmak için uzandı ama eli artık o kadar küçüktü ki onu göremiyordu bile, yalnızca sıcak, saydam

karanlıkta parmaklarını germekle yetindi. Yavaşça takla atarken yüreklerin huzur veren çarpma sesini duyuyordu. Derken ansızın bir hareket, bir bozulma oldu. Ağzını açıp çığlık atmaya çalıştıysa da yapamadı. Kör edici ışığa ve kaba ellere düştü. Teninde soğuk ve ıslak bir şey hissediyordu ve etrafındaki sesler gürültüyle akan suyun sesini andırıyordu. Hiç bilmediği halde, nedense bunun kendi doğum anı olduğunu anlamıştı. Hem o zamanki haliyle hem de şimdiki haliyle deneyimliyordu. Çünkü bu anıdan fazlasıydı. Giderek güçlenen kan büyüyüdü. Tıpkı aynı anda hem akrebin bedeninde hem kendi bedenindeyken hissettiği gibi.

Seslerin arasında ince, boğulurcasına bir haykırış duydu. Kendi haykırışıydı. Sıcak bir şeye sarınarak birinin kollarına verildi.

Hıçkırarak gözlerini açıp kırıştırdı. Büyük yeşil gözlerin ona baktığını gördü. Yeşil gözler. Ama Helen'in gözleri maviydi.

Helen'in gözleri maviydi.

Helen'in gözleri maviydi...

Kat'in çığlıkları bebeğinkilerle bir oldu. Sese başka birinin haykırışları da karıştı... yanındaki başka bir bebeğin.

"Kızı öldür," dedi sert bir ses. Tanıdığı bir ses.

"Burada olmaz!" dedi daha yumuşak ve yine tanıdığı bir ses. "Burada bir masum öldürülürse Furialar buraya üşüşür. Onu köye götürüp uygun şekilde kurban etmeme izin verin."

Kat minik, kırmızı yumruklarını sallayarak çaresizce hıçkırırken bir duraksama oldu.

"Pekâlâ. Onu şu çarşafılara sar. Kimse onu götürdüğünü görmesin. Bana kanıt getirmek için masamın üstündeki fildişi kutuyu al. Kehanet gerçekleşmemeli."

Uzaktan alçak sesle gelen kelimeleri duyuyor ama bebek zihniyle algılayamıyordu.

Çılgına dönmüş bir halde etrafına bakıyordu ama gözleri odaklanamıyordu. Çok fazla ışık vardı. Burada, doğduğu günde mahsur kalmıştı. Çıkamıyordu. Şimdiki zamana dönemiyordu. Avazı çıktığı kadar bağırdı çünkü onu öldürmek isteyen o korkunç yeşil gözlerle hapsolmuştu.

Burnunun hemen altındaki güçlü, tatlı bir koku onu dehşetinden uyandırdı. Başını hızla geriye atıp gözlerini açtı. Bedeni kasılıyor –kolları ve bacakları düzensizce hareket ediyor– ve yüzünden ter akmasına rağmen üşüyor, titriyordu. Ada nilüfer çiçeğini burnuna bir kez daha tuttu. Kat'ın başını arkadan tutarak hareket etmesini engellemeye çalışıyordu.

“Derin nefes al, evet,” dedi.

Kat nefes aldı ve bedeni hâlâ titrerken yavaşça sakinleşmeye başladı. Hissetti.

Ada çiçeğin yapraklarını ezerek Kat'ın kolyesine sürdü. “Seni bu kadar rahatsız eden neydi?” diye fısıldadı Ada.

Kat konuşmak için ağzını açıtsa da tarif edemeyeceğini fark etti. Henüz olmazdı. Anıları fazla taze, fazla acı vericiydi. Her bebeğin rahmin sessiz sakin dünyasından acı verici ışığa ve sese çıktığı doğumdan çok korktuğunu bilirdi. Ama Kat'ı asıl korkutan, o yeşil gözlerdi.

Çünkü o gözlerin kime ait olduğunu biliyordu...

Alnından yine ter dökülürken bayılacağını sandı.

“Bu sana ders olsun,” dedi Ada. “Kendinden çıkıp ya geçmişine ya da başka bir canlıya girdiğinde biri demin yaptığım gibi sana seslenmezse ya da kendi başına çıkacak kadar iyi eğitilmezsen sonsuza kadar orada kalabilirsin. Bu yüzden bu kadar ilerleme kaydetmene rağmen öğrenecek çok şeyin var. Şimdi dinlen, Katerina. Sonra konuşuruz.”

Ada çıkınca Kat panjurları açıp gün ışığının ve ferah dağ havasının içeri girmesini sağladı. Lambaları ve tütsüyü söndürüp yüzünü naneli soğuk suyla yıkadı. Bitkin halde uzandı.

Ama dinlenemiyordu. Gözleri açık da olsa kapalı da olsa, sola da dönse sağa da, hep aynı şeyi görüyordu.

Yeşil gözler.

Ama olamazdı. Çünkü bu diğer her şeyin yalan olduğu anlamına gelirdi.

Yalandı.

Ada bile bilmiyordu. O da Kat'ın annesini Helen sanıyordu.

Kat güçlükle yutkunurken arşivlerde okuduğu, bir laneti tersine çevirme büyüsü olan Kan ve Kemik Ayini'ni kelimesi kelimesine hatırladı.

Bu ayinler yalnızca büyük değişim zamanlarında, bir çağ kapanıp yenisi başlarken yapılabilir. Kişinin kendi çocuğunun kanı ve kemiği kullanılmalıdır...

Ne laneti olduğunu bilmiyordu ama midelerini bulandıracak kadar çok şey öğrenmişti. Dehşet içinde titreyerek oturdu ve avuçlarını açıp bileklerine çıkan ince mavi damarlarına baktı. Ne yapması gerektiğini bilerek yumruklarını sıktı.

Pella'ya geri dönmeliydi.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

İskender güneydeki tepenin etrafındaki ağaçlarla gizlenmiş açıklıktan aşağıdaki Makedonya kampına bakarken üç fenerin yavaşça çadır çadır gezdiğini, alevlerin ışığının ateşin çevresinde oturan ya da uyuyan adamların bronz miğferlerinden yansıdığını gördü. Yeniayın karanlığında adamlar şafak vakti başlayacak savaşa hazır görünüyorlardı ama kamp adeta bir hayalet kampıydı.

Askerleri eski miğferlerini ve pelerinlerini yere çakılmış tahtalara asmış ya da boş paletlerin üzerine koymuşlardı. Sessiz sakın öküzler getirip boynuzlarından birine yanan ıslak samanlarla dolu bir sepet yerleştirmişlerdi ve kamp alanında dolanmalarına izin vererek savaştan önceki gece yavaşça gezinen generaller gibi görünmelerini sağlamışlardı. Amforadaki suları içtikten sonra sarhoş olup kavga etme taklidi yapan askerler bir bir çekilmişlerdi: Çıkan sesleri bastırması için toynaklarına çuval bezi, ağızlarına da ağızlık geçirdikleri atları alıp her biri bir tepeye gitmişti. Kampta tek bir adam bile yoktu. İskender anlamamaları için dua ediyordu.

Savaş. Gerçek savaş. Bunun için eğitilmişler ve bunun hayalini kurmuşlardı. Trakyalı sığır hırsızları ya da İliryalı asilerle çatışma değil, güçlü bir düşmanla gerçek bir savaş olacaktı. Onun

için anlamı daha da büyüktü: Başkomutan olarak ilk savaşıydı. Her şey –yaşam ve ölüm, zafer ya da yenilgi, özgürlük ya da kölelik– onun kararlarına, emirlerine bağlıydı.

Hep bu anın hayalini kurmuştu. Ama artık o an geldiği için ne hissettiğinden emin değildi. Arkadaşlarla şarap içerken savaş meydanında kahramanlık hayalleri kurmak başka, savaşın iğrenç yüzüne bakmak başka bir şeydi. Kaybederse Asaryan Lordları Makedonya'yı yönetecek, hayatı cehenneme çevireceklerdi. Bütün kasabaların meydanlarında cadıları yargılamak için mahkemeler kurulacaktı.

Şehrin duvarlarının ardındaki binlerce insanı düşündü: Öküzlerle, keçilerle, kuzularla, eşeklerle, şarap arabaları ve zeytin fıçılarıyla sarayın kapısında uzun kuyruklar oluşturan vatandaşları. Pella surlarının dışında kalanları yakında gerçekleşecek saldırı hakkında uyarmaları için haberciler göndermişti. Şehirdeki insanlar yüksek surların arkasına saklanırken çiftçiler katlediliyor, köle yapılıyor, kadınları öldürülüyor, hayvanları ve mahsulleri çalınıyor, zeytin ağaçları kesiliyor, kuyular zehirleniyor, evler yakılıyordu. Sadece taht odasında bile on aile yatıp kalkıyordu.

“Uyuyabildin mi?”

Heph'in sesi İskender'i düşüncelerinden uyandırdı.

“Pek değil,” diye itiraf etti. Ne kendine ne de Heph'e açıklamadığı şeyse yaklaşan savaşla ilgili hiç durmadan strateji geliştirirken geceleri Kat'ın görüntüsünün onu rahat bırakmadığıydı. Güvenliğinden endişe duyuyordu. Sadece birkaç haftadır tanıdığı bu köylü kız için endişeleniyordu. Hiç mantıklı gelmiyordu ama kızda, aralarındaki bağda özel bir şeyler olduğunu biliyordu ve kızın yokluğunun bugünkü olaylar için kötüye işaret olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Bir de tabii Cynane'in ortadan kaybolması vardı. Üvey kardeşini ne kadar sevmese de Lordlar tarafından kaçırılma olasılığı tuhaf bir seçimdi ve lordların daha büyük planları olduğundan

şüpheleniyordu. İlk defa Cyn'e acıdı çünkü onu düşmanlardan kurtarmak için bu savaştan çok daha fazlası gerekebilirdi.

Bu düşünceleri bir kenara itmek için elinden geleni yaptı. Hephaestion'a ya da diğer adamlarına şüphelerini yansıtamazdı. Zihnin pek çok zayıflığının karşılıklarına çıkmasına izin veremezdi. "Çok fazla şey bize bağlı," dedi sessiz geçen bir dakikanın sonunda.

"Sis olması için dua ediyorum," diye fısıldadı Heph. "Mieza'ya gitmeden önceki yazı burada geçirmiştik, hatırlıyor musun? Tarlayı bir metrelik kar gibi kaplayan sis olurdu hep."

İskender başıyla onayladı. Güneş doğduktan sonra yarım saat içinde ortadan kaybolurdu ama o yarım saat, ihtiyaçları olan tek şey olabilirdi.

Etraflarındaki adamlar uyanıp savaşa hazırlanmaya başlamışlardı. Yakınlarda bir yerde bir tarlakuşu karanlıkta tatlı tatlı şakıdı. Diğer kuşlar öterek ona karşılık verdiler. Gökyüzü siyahtan koyu gümüşe dönerken tüm dünya uyanıyordu. Güneş ufka çıkarak aşağıdaki tarlanın üzerinde tam da umdukları gibi süt beyazı sisi ortaya çıkardı. Bronz miğferler doğan güneşin turuncu ışığında sisin üstünde akik gibi parlıyor, kırmızı Makedonya pelerinleri sabah melteminde hafifçe dalgalanıyordu. Uzun boylu Makedon muhafızlar mancınığın iki yanında ve kampın dört bir yanında nöbet tutuyordu ama onlar da yalnızca sopalara üzerindeki pelerin ve miğferlerdi.

Gerçek Makedonya askerleri ise tepenin yukarısında pozisyon almışlardı.

Vakit gelmişti. Her zaman hayalini kurduğu muzaffer general unvanını kazanma vaktiydi. Heyecanlandığını hissetti. İçi enerjiyle dolup taşıtı.

"Okçular, hazır olun!" diye fısıldadı İskender ve her adam emri yanındakine tekrarlardı. Ordudaki en iyi okçu olan Heph önde ve ortada, göğsüne gelen bir çalılığın arkasındaydı. İskender, kendinden emin bir şekilde okunu yayına yerleştirmesini izledi.

“Ben emri verene kadar bekleyin!” dedi İskender ve bir kez daha, sessizce uzaklaşan bir yılanın tıslaması gibi adamların emrini tekrar ettiklerini duydu. Hepsi planı biliyordu. Yüce Lord Mordecai’ı miğferinden tanırlarsa –bronz boynuzları olan tek Asaryan’dı– ne pahasına olursa olsun ok atmayacak, hemen toplanıp etrafını saracaklardı. Mordecai’ın yeri konusunda diğerlerine haber vermeleri için her askere savaş çılgınlıklarını bastırarak tiz sesli bir koç boynuzu verilmişti. Birlikleri geri püskürtmeye ek olarak tek öncelikleri buydu. İskender, Baldıran Meşalesi’yle ilgili soruların cevabının Mordecai’da olduğunu biliyordu. İleride Cynane’le değiş tokuş da edilebilirdi. Hayır, böyle bir fırsatları varsa bunu kaçırmayı göze alamazlardı.

Beklediler. Her saniye sonsuzluk gibi geliyordu. İskender yumruklarını sıkıp açıyor, anda kalmaya, odaklanmaya çalışıyordu. En büyük tehlike, bedeninin kendini gösterme zamanıyken zihninin tüm endişeleriyle kontrolü ele geçirmesine izin vermektir.

Kalbi göğsünde savaş davulu gibi atıyordu. Sis geçmeden düşmanın saldırması gerekiyordu.

“Kardeşlik! Doğruluk! Asaryanlar!” Aşağıdaki düzlükten düşmanın haykırışları duyuldu.

Makedonya ordusu, Asaryan atlılarının ve yüzlerce süvarinin tepelerin arasındaki düzmece Makedonya kampına koşmalarını bulundukları yerden, nefeslerini tutmuş izliyordu. Sis arasında bacakları ve belleri görünmediğinden neredeyse efsanevi sentorları –insan başlı ve gövdeli, alt bedeni ise at olan yaratıkları– andırıyorlardı. Üzerinde beş tane alev ve beyaz hilal olan siyah savaş bayrakları onlar ilerledikçe hızla dalgalanıyordu. Atlıların ilk sırası kampa ölümcül oklarını fırlattıklarında “askerlerin” ayakta kaldıklarını fark etmediler. “Adamların” aslında üzerlerine pelerin asılmış tahtalar olduğunu fark edemeyecek kadar saldırıya odaklanmışlardı. Deneyimsiz bir çocuğun komuta ettiği bu acınası orduyu yok etmeye odaklanmışlardı.

İskender'in boğazında bir kahkaha yükseldi. Dünyanın en iyi savaşçılarını kandırmıştı. Ama kendine bunun daha başlangıç olduğunu hatırlattı. Çok geçmeden kendini savaş meydanında kanıtlaması gerekecekti.

Lordlar kampa dalıp düzmece askerleri doğruyor, kesiyor, boş pelerinlere mızrak saplıyorlardı. Sonra her şey durdu. Kandırıldıklarını fark ettiler. İskender yayını sabit tutarak onlara bakıyordu. Çok yakında saldırı zamanı gelecekti. Asaryan atlıları kişneyen atlarıyla küçük daireler çiziyordu. Piyadeler sağa sola bakıyor, öldürülecek canlı bir asker arıyordu.

"Hile!" diye bağırdı biri.

"Kandırıldık!" diye bağırdı bir başkası.

"Ateş!" diye bağırdı İskender; sesi sonunda serbest bırakılan bir ok gibiydi. Beklemenin yarattığı tüm gerginliğin, beklentinin eyleme dönüşmesiyle üzerinden uçup gittiğini hissetti ve şimdi hiç olmadığı kadar kendini zinde hissediyordu.

Makedonya okları havada vınlayarak uçtu. İskender kahverengi bir atın üstündeki uzun boylu Asaryan Lordu'na nişan almıştı ve okunun adamın boynuna saplanmasını izledi. Lord yere düşüp sisin içinde gözden kaybolurken atı korkuyla kişneyerek kaçtı.

Okçular tekrar tekrar nişan alırken ölümcül siyah oklar tepenin iki yanından uçuyordu. Bazıları hedeflerini ısıtıyor; bazıları atlara isabet ediyor ve atlar binicilerini üzerlerinden atıp kaçarken piyadeleri eziyorlardı. Bazı oklar kalkanlara, miğferlere ve göğüs zırhlarına çarpıyor ya da kol ve bacaklara saplanarak lordları göğüs göğüse muharebe için yavaşlatıyordu. Birkaç tanesi boyunlarına ya da gözlerine saplanarak hedeflerini anında öldürdü.

"Kaplumbağa!" diye bağırdı Asaryan generali ve bronz bozazanın beş kere kısa kısa çaldı. Süvarilerden kalanlar okların ulaşabileceği alandan çekilirken, piyadeler kare şekli oluşturdu ve ön sıradakiler kalkanlarını önlerinde tutarken içeridekiler

başlarının üzerine kaldırdılar. Uzaktan gerçekten de kaplumbağaya benziyorlardı. Hiçbir ok bu birliği delemeydi.

İskender sadağındaki okları hızlıca sayıp adamlarına baktı. Makedonyalıların okları neredeyse bitmek üzereydi. Bir anda fark etti: Gerçek savaş vaktiydi. Hepsi onu bekliyordu. “İleri!” diye emretti.

Kadmus savaş borazanını üç kez öttürünce tepenin diğer tarafındaki borazan da üç kez çalarak karşılık verdi. Makedonyalılar, “*Alala! Alala!*” diye bağırarak atlarının üstünde ve yaya olarak tepelerden inmeye başladılar. Savaş tanrısı Polemus’un kızı Alala, savaş narasının tanrıçasıydı. Yüzlerce adam onun ismini haykırıyordu.

Altındaki Bukefalos toynaklarını itaatkârca çamura vururken hayvanın enerjisi kendisinin bir parçasıymış gibi İskender’in bedenine yayılıyordu. Yüzüne çarpan rüzgârı, atının yelesinden sıçrayan terini hissederek coşuyordu.

Bunun için doğmuştu.

Asaryan piyadeleri kaplumbağa düzeninden çıkıp alana yayıldılar. Arkalarındaki süvariler Makedonya ordusuna taarruza geçmişti. İskender tüm alanı hareket eden tek bir organizma gibi görüyordu –açıları, eğimleri, hızı ve ritmiyle–; sanki kol ve bacaklardan ve yaratıklardan, kılıçlardan, kalkanlardan, göğüs zırhlarından, miğferlerden, fışkıran kandan ve ısırap dolu haykırışlardan oluşan devasa bir matematiksel yapbozdu.

Karmaşanın içinde çabucak hedefini seçti: Yaklaşık bir kilometre mesafede, benekli atının üstünde mızrağını kaldırmış, hızla ona doğru gelen bir Lord. İskender ve düşmanı mızraklarını aynı anda fırlattılar. İskender’inki adamın karnına saplanırken düşmanıninki İskender’in kraliyet kalkanına öyle güçlü çarptı ki az kalsın Bukefalos’un üstünden düşecekti fakat düşmanın dehşete kapılan atı ölümcül yara alan binicisini yere fırlattı.

İskender'in mızrağı kalkandan çıkarmak için sadece bir saniyesi vardı. Kolluğunun tam üstünden girmişti. Bir santim aşağıdan saplansaydı İskender sol kolunu dirsekten itibaren kaybederdi. Kalkanında şimdi ufak bir delik vardı ama en azından fırlatabileceği iki metrelik bir mızrağı daha vardı. Düşmanlar kendi mızraklarını çoktan fırlatıp bir metrelik kılıçlarla savaşmaya başladıklarında bu onun için büyük bir avantaj olacaktı.

Kendi birliklerine baktı. Sol taraf kayıp veriyordu ama orta kısım kenardan ilerleyen lordlara saldırıyordu. Başını onaylarcasına salladı. Adamları tam da eğitildikleri şeyi yapıyordu. Sağ tarafı gerçekten de kazanıyordu. Etrafı savaş naralarıyla, acı çığlıklarla, yere vuran toynaklarla, kişneyen atlarla sarılıydı ama sesler giderek azaldı ve kendi nefes alma sesi ile kalp atışlarını duymaya başladı.

Heph. Heph neredeydi? Yakınlardaki adamlarına bakındı ama onu göremedi. Fakat Diodotus'la çarpışan bir piyade gördü. Birbirine denk iki kişinin arasında geçen çaresiz bir çarpışmaydı. İskender hızlıca oraya gidip mızrağını Asaryan'ın sırtına olabildiğince sert sapladı. Zırhı ve adamı parçalayan mızrağın demir ucu göğsünden çıktı. Adam yere düştü. Diodotus kenara çekilirken İskender'e gülümsedi. "Anlaşılan verdiğim mızrak eğitimi işe yaramış," dedi eğilip botunu adamın sırtına bastırarak mızrağı çekerken. Silahı İskender'e attı.

Fakat böbürlenecek vakti yoktu çünkü başka bir lord mızrağını kaldırmış, İskender'e değil atına nişan alarak ona doğru koşuyordu. İskender bir an paniklediyse de daha kendisi tepki vermeden bir anda ortaya çıkan Heph dörtmala geldi. Mızrağıyla bronz göğüs zırhı ile deri kolluğu arasındaki korumasız bölgede kalan kol altındaki beyaz eti hedef aldı. Mızrağı sapladı. Adamın önce mızrağı, sonra kendisi yere düştü.

Ordu... Ordusu ne yapıyordu? Keşke kuş olup yukarıdan izleyebilse, etrafında olanları net bir şekilde görebilseydi. O an

görebildiği tek şey kargaşa ve çarpışan öbek öbek adamlardı. Omzuna mızrak saplanmış bir at Bukefalos'a çarpınca at şaha kalkarak İskender'i üstünden attı.

İskender kalktığı anda karşısında pis pis sırttan bir adam duruyordu. Lord Bastian. İki hafta önce Makedonyalıların yetenek müsabakasında kendilerine meydan okuyacak birini çıkarmayacak kadar korkak, sakat bir ırk olduğunu ima eden adam. İskender o müsabakayı kaybetmişti ama bunu da kaybetmeyecekti çünkü bu seferki ölümüneydi.

İskender kılıcını kaldırdı ve iki adam yavaşça birbirlerinin etrafında dönmeye başladılar. "O gün odeonda savaştığımızda başladığımız işi başka bir gün bitirebileceğimizi söylemiştin," dedi İskender öfkeyle. "O gün bugün."

"El bebek gül bebek büyütölmüş sakat bir prensi öldürmek gerçek bir zafer sayılmaz," diye küçümsedi Bastian.

"Zar oyununda hile yapan bir sahtekârı öldürmek de kahramanlık değildir," diyen İskender rakibinin gözlerindeki kararsızlığı görmekten memnun oldu. Savurduğu kılıcı Bastian'inkinde çınladı.

Göstermelik kibarlığı bir yana bıraktılar. Bu, ölümüne bir savaştı. Kılıçları defalarca birbirleriyle buluştu ya da mızraklarına çarptı. İskender, Asaryan numaralarına karşı tetikteydi. Savaşçı dönerken kılıcı kalkanın ucundan ya da belin altından savurmak. Bastian, İskender'in müsabakada gördüğü tüm hareketleri yapıyordu ve İskender hepsine hazırды. Ölümü amaçlayan darbelerden hızlıca kurtulurken Bastian'ın giderek artan öfkesini hissetti. Fakat İskender'in sırtışı bitmek bilmeyen saldırıdan dolayı güçsüzleşen, kalkanı tutan kolundaki ağrıyı maskeliyordu.

Aniden bir mızrak İskender'in kalkanına o kadar sert çarptı ki kalkan elinden düştü. O salisede Bastian diğer elindeki kılıcı fırlattı. Kendi kılıcını ölümcül darbe için kaldırdığında savunmasız kalan İskender öleceğini biliyordu. Kılıç üzerine inerken sırtına kirpi okları gibi üç ok saplanmış olan bir başka Asaryan

Lordu, İskender'in önüne düşerek kılıç darbesini omzuna aldı. İskender yuvarlanarak kalktı, kılıcını alıp Bastian'a bakındı ama adam gitmişti.

Aslında hepsi gitmiş ya da gidiyordu. İskender talimat veren Asaryan borazanını duyunca sayısız siyah pelerinin ve boynuzlu miğferin uzaklaşarak sonsuzluk gibi gelen bir süre önce çıktıklarını iki tepenin arasındaki geçide çekildiklerini gördü. Asaryanlar geri çekilirken zafer sarhoşu Makedonyalılar peşlerinden gidiyor, arkalarından yakalayabildiklerini yaralıyorlardı.

Hileydi. İskender bundan emindi.

Heph, Bukefalos'u dizginlerinden tutarak İskender'in yanına geldi. Kolunda kötü bir kesik vardı ama onun dışında yara almamış görünüyordu. Rahatladı.

"Fazla kolay oldu," diyen İskender atına binerken dudakları gergin bir çizgi halini aldı. "Geri çekilin!" diye bağırdı ve borazanını çıkarıp beş kez üfledi. Meydanın diğer tarafında mesajı alan diğer borazanlar onu tekrarladılar. Şaşkına dönen adamlar düşmanı kovalamayı bırakıp geri döndüler.

Bu kez kahverengi atının üstündeki Kadmus, İskender'in yanına gelerek, "Yeniden toplanıyorlar," dedi ve İskender adamın göğüs zırhındaki çukurları ve bacağındaki yarayı fark etti. "Takviye güçler olacak, çoğu yeni atlara binmiş yeni adamlar. Şu an adamlarımızın çoğu atsız, yaralı ve yorgun."

"Tabii ki," dedi İskender ciddiyetle. "Baştaki aldatmacamızla bile kolay bir zafer olmayacağını biliyorduk. Ama en azından toparlanacak vaktimiz var. Çift taraflı kuşatma pozisyonu alın!" diye bağırdı ve borazanını dört kez kısa kısa üfledi. "Okçular, hazır olun! Mancınık hazır olsun!" Herkesin duyabilmesi için adamlar emirlerini tekrarladılar.

"Onlar üstümüze gelirken biz onların savunma gücünü azaltacağız," dedi İskender. "Heph, sol tarafı yönet. Kadmus

da sağı yönetecek. Önce oklar. Heph, beş yüz adım uzaktan atış yapabilirsin.”

“Kalkanın nerede?” diye sordu Heph.

“Kırıldı.”

Heph kendisininkini ona verdi. “Git,” dedi. “Ben başka bir kalkan bulurum. Adamların şimdi sana ihtiyacı var.”

İskender gülümsedi, deri kayışları tutup Bukefalos’u dörtlüye koşturdu. Savaş meydanını inceledi; ölü ve yaralı Makedonyalılar ile Asaryanları, kalan birkaç atı, adamların silahlarının durumlarını ve hepsinden de önemlisi savaş ruhunu. Savaşamayacak durumda olanların kalkanların üzerinde kenara taşınmaları emrini verdi, böylece hekimler onlarla ilgilenebileceklerdi. Sorular sordu, emirler verdi ve sık sık adamlarına isimleriyle hitap ederek onları övmek için durdu. Yıllarca babasının ordusundaki herkesin ismini öğrenmek için çaba göstermişti. Bugün için. Bu an için.

“Clytias, iyi savaştın!” diye bağırırdı, mızrağına yaslanmış terli, sakallı bir adama. “Babanın ruhu seninle gurur duyuyor! Saldırdıklarında bu tarafta olmaya dikkat et.”

Asker gözleri parlayarak, “Ederim, lordum!” dedi.

İskender atını çevirdi ve kolunda altından kan sızan sargı bezli adamı gördü. “Alcon! Kötü bir yara. Meydandan ayrılmak ister misin?”

“Sadece bir sıyrık, lordum,” dedi adam cesaretle. “Ben onurum için savaşırım.”

“Yanımda olmandan gurur duyuyorum,” dedi İskender. “Adamlarının tek tek değil birlik halinde savaştıklarından emin ol. Hepiniz bir bütünün parçalarısınız.” Adam övgülere sevinerek başını onaylarcasına salladı. “Protokolü biliyorsun.”

Adam başını yeniden salladı. “Yüce Lord’u gördüğümüzde borazanı çalacak, etrafını çevirecek ve onu uzaklaştıracğız.”

“Doğru.”

Mor pelerini arkasında dalgalanan İskender bir oraya bir buraya gidiyor, tüm meydanı gözden geçiriyor, cesaret veriyor, talimat veriyor, tahlil ediyordu. Adamlardan bazılarının çatışmada silahlarını kaybettiklerini gördü.

“Mızraklarınızı bulun!” diye bağırdı. “Oklarınızı alın. Kalkanınız zarar gördüyse daha iyi bir tane bulun! Miğferler, kalkanlar ve kayışlar uzun süre dayanmalı!”

Bir sürü Makedonyalı kaybettikleri ya da zarar gören silahlarını yenilemek için etrafta koşturuyordu. İskender’in adamları üstünden mızrakları ve okları alırken bazı askerler –hem Makedonyalı hem Asaryan– hâlâ hayattalardı ve demir, bedenlerinden çıkarken acı içinde haykırdılar.

Ordu şimdi karşıya dönüktü. Orta kısım özellikle güçsüz bırakılmıştı: Düşman için cezbedici olacak yalnızca iki sıra vardı, oysa sol ve sağ kanatta sekizer uzun sıra vardı. Lordlar ortadan saldırırsa iki taraf kısaç gibi kapanarak onları ezecekti.

Hafif esinti kan ve ter kokusunu yayıyordu.

Makedonyalılar hazırlanırken Asaryan ordusu hizaya giriyordu. İskender başta sayılarından fazla endişe etmiyordu ama sonra siyah ve ölümcül bir sel gibi araziye yayıldılar. İkiye bir üstünlerdi. Hayır... Gelmeye devam ediyorlardı. Daha fazlası geliyordu. Üçe bir. Makedonyalılar yekvücut hızla nefes alıp verdiler.

Bu onların sonu olacaktı. Bu savaşı kazanamazlardı. Lordlar tüm Makedonya ordusunun etrafını çevirecek ve onları giderek daralan bir çembere sıkıştıracaklardı. İskender, Medusa’nın gözlerine bakmış gibi tüm vücudunun kaskatı kesilerek taş döndüğünü hissetti. Medusa’ya bakmak ölmek demekti ve o an kendi ölümüne, herkesin, değer verdiği her şeyin ölümüne bakıyordu.

Donakalmıştı, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki güçlkle nefes alıyordu. Yüzlerce surat, bakışlarını yaklaşan ordudan çekmiş, ona bakıyordu. Yönlendirme için ona bakıyorlardı. Cesaret için. Bir şey söylemeliydi. Bir şey yapmalıydı. Herkesin hayatı ona bağlıydı. Korktuğunu gösterirse yalnızca ölmekle kalmazdı, anılarına da leke sürülmüş olurdu.

İçinde bir öfke kabardı. Kendine öfkeliydi. Bu onun ilk büyük savaşıydı. Kolay olmasını *istiyor muydu?* Üstesinden gelinemecek durumlara rağmen zaferinin şanının dünyaya yayılmasını istemiyor muydu?

Rahatladı, genişçe gülümsedi ve kılıcını kaldırırken bağırdı: “Böylesine ebedi bir zafer kazanma fırsatı verdikleri için tanrılara şükürler olsun!”

Adamlar da gülümseyerek kılıçlarını kaldırdılar. “Zafer için tanrılara şükürler olsun!” diye bağırdılar. “Şükürler olsun!”

Savaşmaya can atarak düşmana döndüler. İskender, düşmanın üstüne atılmak için Bukefalos’u tekmelemeye hazır, kılıcını havaya kaldırdı. O birkaç saniyede atların kişnemesi ve yeri eşelemeleri dışında çıt çıkmıyordu.

Bir de at arabasının takırtısı.

Yanan sisin içinden alçak, korkunç bir hırıltı duyuldu. İskender başını çevirince o kadar tuhaf bir manzarayla karşılaştı ki yine bir imgelem görüp görmediğini merak etti.

İleride, savaş meydanının sağ tarafında, savaş kıyafetleri içinde, ağarmış saçları bronz göğüs zırhından sarkan Timandra, hizmetçilerin başı, eski şarap amforalarıyla dolu bir at arabası sürüyor, geçtiği yollarda toz kaldırıyordu. Arkasında iki kadın oturuyordu. Genellikle sessizliği ve sabırla bilinen Sarina, Arri’nin hizmetçisi, güçlü ve çevik görünüyor, koyu teni güneşte parlıyordu. Diğer kadın da kraliçenin nedimelerinden biri olmalıydı ve bayılıp arabadan düşecekmiş gibi bir hali vardı.

İkinci at arabası göründü. Sürücü koltuğunda savaş zırhlarına bürünmüş... Katerina oturuyordu.

Dönmüştü.

Arabanın içindeki kafesteyse kanatları içeri tıkılmış, tıslayan ve parmaklıklara saldıran *hellion* vardı.

Hades aşkına, bu *kadınlar* ne yapıyorlardı?

Cevabı öğrenmeyi bekleyemezdi. Kılıcını indirdi ve "İleri!" diye bağırdı.

OTUZUNCU BÖLÜM

Ordular köpüren iki deniz gibi birbirlerine akın ederek şiddetle ortada çarpıştılar. Bir piyade, kalkanını kaldıran Hephaestion'a kılıcını savurarak sığır derisi kalkanda delik açtı. Heph adamı kılıcıyla keserek düşürdü.

Önünde, atını kaybetmiş Priksos iki lordla tek başına savaşıyordu. Heph o tarafa koştu ama atlı bir Asaryan önüne atlayıp yolunu kesti. Heph hasarlı kalkanını ve kılıcını kaldırıp hızla rakibine ilerledi. Atının karnındaki deri korumaya bir ok saplanınca hayvan şaha kalkarak Heph'i üstünden atıp kaçtı.

Heph daha ayağa kalkamadan başında durmuş, bir zincirin ucundaki sivri uçlu gürzü gaddarca sallayan bir lord gördü. Ancak kalkanını kaldırıp gürzün hasarlı kısma isabet etmemesi için dua edecek kadar vakti vardı. Hasarlı kısma denk gelmedi ama kalkanı bir uçtan diğerine yararak Heph'in üstünde yumurta kabuğu gibi çatlatınca sivri uçları Heph'in suratının sadece bir santim uzağında durdu. Öldüğünü düşünmesini istediği için kıpırdamadan yatarken, lordun gürzü kalkandan kolayca çıkaramayacağını biliyordu. Belli ki yarılan ahşaba ve sığır derisine takılmıştı. Sinirle homurdanan adam sonunda kalkanı tümüyle

Heph'in üstünden çekince Heph de onunla birlikte kalkarak kılıcıyla adamın boğazını kesti.

İskender neredeydi? Siyah atın üstünde dalgalanan mor pelerine bakındı ama görebildiği tek şey, hızla üstüne gelip onu yere deviren yaralı at oldu. Ayağa kalkıp kılıcına bakındı ama neredeyse iki katı iriliğindeki bir lord güçlü ellerini boynuna sararak boğazını sıkmaya başladı. Heph, Diodotus'un öğrettiği bir hareketi hatırlayınca tüm gücüyle adama kafa atarak burnunu ve dişlerini kırdı. Çenesinden kanlar fışkıran lord geri çekilirken Heph yerden kılıcını alıp adamı doğradı.

Heph'in başı acıyla çınlarken, kanla sırlıslıklam olmuş toprağa oturdu. İlk savaşının böyle olmaması gerekiyordu. İskender'in zafer kazanmasına yardım etmesi gerekiyordu. Prens in ebedi minnetini kazanmak için. Kıskanılmak, imrenilmek ve... güvende olmak için.

Oysa şimdi başını ikiye ayıracak gibi hissettiren bir baş ağrısıyla yerde oturuyordu.

Sersemlemiş olsa da yeniden kalkmaya çalıştı. Aniden kokuların saldırısına uğradı: Toz ve ter içindeki atlar, ezilmiş çimen ve tuzlu yoğun kan, yağlanmış bronz, korkunun ekşi teri ve tuhaf bir şekilde bir önceki gecenin kamp ateşinde yayılan rahatlatıcı, sıcak deri ve duman kokusu. Etrafı savaş naraları ve ölen adamların haykırılarıyla çevrilmişti. Binicisiz atlar şaha kalkıp hızla yanından geçiyorlardı. Kılıçlar güneşte turuncu renkte parlıyordu. Şafağın sisi, üzerine su dökülmüş şömineden çıkan beyaz duman gibi havaya yükseliyordu.

Heph öne doğru tökezlerken yerde bir kılıcın üstünde, parmakları açılmış yaralı bir el gördü. Her an uzaklaşmaya hazır kıllı, kahverengi bir örümceğe benziyordu.

Boğazından tuhaf bir kahkaha kopuverince aklını kaybedip kaybetmediğini merak etti. Zonklayan alnını sıvazladı. Boğazı acıyordu, ağzı tozla doluydu. Gözleriyle etrafı taradı. İki ordunun

da kalabalığı kendisinden uzaklaşmıştı ve Asaryanlar Makedonyalıların çevresini sarıyordu. Asaryanlara arkadan saldırmak için adam toplamalı, onları Makedonyalıların orta kısmından uzaklaştırmalıydı. İskender'e yardım etmeliydi.

Yerdeki bir Makedonyalının kalkanını çabucak eline alırken karşısına elinde kılıcıyla, bronz boynuzlu bir lord çıktı.

Yüce Lord Mordecai.

Heph içgüdüsel olarak darbesini savuşturup etrafında daireler çizerek üstüne atılırken kendine geldiğini hissediyordu. Bu karşılaşmadan sağ çıkacaksa kendine gelmek zorundaydı. Makedonyalılara sinyal vermesi gerektiğini, böylece pozisyon alıp Mordecai'ın etrafını sarabileceklerini biliyordu; İskender'in planının başarıya ulaşması, Heph'in düşman liderini canlı yakalama yeteneğine bağlıydı.

Lord yaşına rağmen –Yüce Lord kırklı yaşlarda olmalıydı– tuhaf bir şekilde güçlü *ve* esnekti ve kılıç ustalığı adeta ışıktaydı. Heph kendini savunurken kemerindeki boynuzla uzanmak için hiç şansı yoktu fakat İskender'i başarısızlığa uğratmak gibi bir seçeneği olamazdı.

Şiddetli bir enerji patlamasıyla Mordecai'a saldırdı, saatlerce antrenman yapmaktan sertleşmiş kaslarını zihninin bir sonraki hareketi algılamasına fırsat bırakmadan hareket ettirdi. Yüce Lord tökezledi, Heph öne atıldı...

... ve havayla çarpıştı.

Asaryan taktığıydı bu. Lord Mordecai bilerek düşmüş, yuvarlanıp yeniden kalkmış ve kılıcını Heph'in boğazına savurmuştu. Kılıcın ucu Heph'in yanağını çizip miğferinin çene kayışını kopardı. Bir saniye sonra miğferi başından düşüp bronz para gibi yerde yuvarlandı.

Yüce Lord parlayan soğuk ve gri gözleriyle, "Bu İskender'in akılsız yardakçısı mı yoksa?" dedi.

Heph geri çekildi. Başına alacağı her darbe onu öldürebilirdi. Adamlarının gelip ona yardım etmesi gerekiyordu. Sinyali çalması gerekiyordu. Kılıcını indirdi, başparmağı kemerindeki deri kayışa bağlı borunun kabuksu kıvrımına dokundu. Tereddüt etti.

“Borunu çalsana, çocuk,” diye alay etti Mordecai ince, tiz sesiyle. “Destek çağır. Yaşlı bir adamı alt edemediğin için kendinden utan.”

Heph hâlâ kararsızdı. Kılıcı elinde sıcaktı. Borusu kayışından sarkıyordu.

“Haydi,” diye sıırıttı Mordecai, savaş bıçağını ölümcül darbe için kaldırarak. “Ne kadar değersiz, ikinci sınıf, önüne ne atılsa yiyen bir asalak olduğunu herkes görsün. İskender’in lazımlığı.”

Heph koç boynuzunu unuttu. Görevini unuttu. Elindeki kılıcı, canlıymış gibi, Mordecai’ya saplanarak kemiğe geldi. Bambaşka bir şey olmuştu. Sonsuz bir öfkeyle dolmuştu. Hayvanat bahçesinde hellion’u savuşturduğu günkü gibi, gözlerinin önünde kırmızı bir pus vardı. Kız kardeşine saldıran adamı öldürdüğü günkü gibi.

Heph kılıcını tekrar tekrar Yüce Lord’un boynuna sapladı, yaşam ışığı bedenini terk ettikten çok sonra bile...

Heph önündeki parçalanmış bedene bakınca aniden midesi bulandı. İskender’in o beden içindeki adama canlıyken ihtiyacı vardı. Heph, prence gururunun davranışlarının önüne geçmeyeceğine dair söz vermişti ama prensi ve arkadaşını bir kez daha hayal kırıklığına uğratmıştı.

İskender bunu öğrenmemeliydi.

Bir şey havada kendisine doğru uçunca içgüdüsel olarak ok olduğunu düşünüp kalkanını kaldırarak geri çekildi ama gelen şey bir miğferdi. Ya bir tanrı ya da tehlikede olduğunu gören

bir adamı, ölmüş bir Makedonyalının miğferini atmıştı ona. Miğferi yakalayıp sıkıca başına bağladı.

Başka bir düşman askeri Heph'in solundan geldi ama yerde yatan kanlı bronz boynuzları gördü.

"Yüce Lord ölmüş!" Diğerleri de sesi duydu ve çok geçmeden haber savaş meydanına yayıldı. Asaryan hücum birlikleri tereddüt ettiler ama Heph'e en yakın grup, liderlerini kaybettiklerini anlayınca dağıldı.

"Yeniden toplanın!" diye birkaç bağırış duyuldu, peşinden emirler yağdıran trompetlerin sesi geldi.

Asaryan Lordları'nın dağınkılığında Heph etrafına bakınıp kendini toparlamaya, bunu prence nasıl anlatacağını düşünmeye çalışırken birdenbire mancınının yanında onu gördü...

Katerina.

Teri ve çamuru silerek gözlerini kırptırdı. Olamazdı.

Miğfer takmıştı. Göğüs zırhı. Kemerinde bir kılıç. Mancınının yanında durmuş, ona sırtıyordu.

Bir kez daha gözlerini ovuşturdu. Hâlâ oradaydı.

"Kat," dedi sonunda biraz kendine gelerek. "Sen ne... Boş ver. Diğer kadınlarla birlikte buradan gitmelisin. Hemen!" Makedonyalıları saldıran Asaryan ordusunu işaret etti. "Hepiniz öleceksiniz!"

Kat dönüp mancınıktaki iki kadına bağırdı: "Bırakın!" Havada uçan şeyin kaya olmayıp, zindanın altındaki depoda duran geniş gövdeli ve ağızlı eski amforalardan olması Heph'i şaşırttı. Adamlar havada uçan devasa şarap sürahisini işaret ettiler, bazıları gülüyordu. Makedonya birliğinin etrafını saran Asaryan atlarının arasına düştü. Üç kadının sapana bir başka amfora yerleştirdiklerini gören Asaryanların kahkahaları savaş alanında yankılandı.

"Siz delirdiniz mi?"

Bir başka amfora Asaryan hattına uçarken Kat sertçe, “Bekle de gör,” dedi. “Ben tartışmak için iki günde aşmadım denizi.”

Atların arasında kırılan amfora daha fazla kahkahaya sebep oldu. Fakat atlar aniden korku ve acıyla şahlandılar. Kadınlar amforaları birbiri ardına göndermeye devam ediyorlardı. Atlar acı içinde haykırarak binicilerini üstlerinden atıp Makedonyalı-lara doğru koşarken, lordlar, etrafları sarılan Makedonyalıların üstüne atılmak yerine şaşkınlıkla ortada dolanıp duruyorlardı. Bazı adamlar çığlık atarak acı veren siyah lekelerin belirlediği yüz-lerini tutuyorlardı. Yaralanmamış olan atlar bile etraftaki telaşı hissediyor, diğer hayvanların kişnemelerini duyuyor, korkunun ve tehlikenin kokusunu alıyorlardı. Asaryan süvari birliği bir anda etkisiz hale gelmişti.

Heph hızla mancınığa gidip henüz fırlatılmamış amfora-lardan birini kaldırıp üstündeki tülbenti açtı ve içine baktı. Bir yığın tıslayan, sürünen yılan ve akrep vardı.

“Piyadeler, ileri!” diye bağırdı bir Asaryan komutanı. Mızraklı iki yüz adam savaş meydanının diğer tarafına koşmaya başladı.

Heph çabucak mancınığın yayını kısa mesafeye ayarladı. “Fırlat!” diye bağırdı. Şimdi amforalar adamların arasına düşüp kırılıyordu. Yılanlar sivri dişlerini koşan adamların bacağına geçiriyordu. Akrepler parçalı kuyruklarını bedenlerine doluyor, zehirli iğnelerini sallayıp adamları sokuyorlardı. Adamlar çığlık atıp onları üzerlerinden atmaya çalışınca da ellerini ısııyorlardı.

Peş peşe amforalar kırılıp içlerindeki ölümcül yaratıklar etrafa saçılırken Asaryan saldırısı suya düştü. Onlar geri çekiliyor ancak Makedonyalılar peşlerini bırakmıyordu.

“Daha fazla atmayın,” dedi Heph. “Bizim adamlarımıza da zarar verir. Gidin. Güvenli bir yer bulun.”

“Hayır. Beni savaşın ortasına götür,” dedi Kat. “*Hellion*’u getirdim. Onu tamamen kontrol edemiyorum –çok vahşi– ama onu yönlendirebilirim.”

“Ne?” Heph’in başı yeniden ağrımaya başladı ama Kat *inan bana* dercesine sabırsızca ona bakıyordu. İskender’in adamları artık kaybetmiyorlardı ama ilerleme de kaydetmiyorlardı. Savaşın sonucu hâlâ belirsizdi. Kat yarattığı gerçekten düşmanla savaşa sokabilirse, zafer *hellion*’a bağlı olabilirdi. “Tamam. Ama arkamda kal.”

“Hayatta olmaz.” Kat kılıcını kınından çıkarıp bir kalkan aldı. Birlikte arbedenin içine girdiler. Nereden geldiği belli olmayan bir ok. Heph onu yoldan çekemeden Kat kalkıyla oku savuşturdu. Ölü görünen bir Asaryan, kılıcıyla kalkınca adam doğrulamadan Kat tekme atıp adamın elindeki kılıcı düşürdükten sonra da kendi kılıcıyla adamı yere yıktı. Heph büyülenmişti ve onu korumaya tamamen odaklanması gerektiğini fark etti; kendi başına iyi iş çıkarıyordu. Topallayan bir atın üstünden sıçrayan bir lordun işini hızlıca bitirdi.

Savaşın orta yerine geldiler. Etraflarında ölümüne savaşan öbek öbek adamlar vardı.

Heph onu kollarken Kat, yumduğu gözleri ve kıpır kıpır hareket eden diudaklarıyla başını kaldırdı. Heph siyah bir gölgenin savaş alanının çevresinde döndüğünü gördü ve kadim bir açlık ve öfkeyle kükreme sesini duydu.

Haykırışı o kadar tüyler ürpertici, o kadar şeytaniydi ki herkes savaşı bırakıp yukarı baktı. Havaya kaldırılmış kılıçlar aşağı inmedi. Gerilmiş yaylardaki oklar fırlatılmadı. Mızraklar atılmadan kaldı.

Hellion iki Makedonyalıyla savaşan dört Asaryan’ın üstüne atıldı. Pençeleri kalın deriyi parşömen gibi yırttı. Sivri dişlerini açtıktaki boynulara, bacaklara, ellere ve koltuk altlarına batırıyordu.

Parlak siyah kürk ve fışkıran kandan oluşan bir görüntüydü. Dört Asaryan da yaratığı bıçaklayamadan öldüler.

İki Makedonyalı kılıçlarını kaldırıp dehşet içinde sindi. Canavar daha fazla Asaryan kanı için savaşın ortasına daldı.

Dehşet içinde bakan binicisiz iki at Heph'in üstüne geliyordu. Heph kenara çekildiyse de atlar ona çarpıp yere düşürdüler. Kol ve bacaklarını ezen toynakları hissediyordu ama bir saniye içinde gittiler, hellion'dan olabildiğince uzağa kaçıyorlardı. Heph yaralı ve sersemlemiş halde ayağa kalktı ama kırılan bir yeri yoktu.

Kat gitmişti. Telekles'in yerde bir lordla boğuştuğunu gördü, ikisi de çamurla kaplanmıştı. Yanlarına gidip lordu boynundan bıçakladı, sonra da Telekles'le birlikte askerlerin yardımına koşup her mücadeleyi kazanmalarının ardından bir sonrakine geçtiler. Bir ara Kat'i Priksos'un yanında savaşırken gördüğünü sandı ama onların yanına gideceği sırada ikisinin de artık orada olmadığını gördü.

Tüyler ürpertici Asaryan borusu ötünce savaşmaya devam eden lordlar dönüp kamplarına doğru kaçmaya başladılar. Lordların geri çekilmesi vahşi bir fırtınanın dinmesi gibiydi; köpükler geride yerdeki cesetler ve kırık silahlarla kaplı kana bulanmış bir kıyı bırakarak yavaşça geri çekiliyordu.

Telekles bacağı kırılmış bir arkadaşına yardım etmek için durmuş, bir mızrağı kırıp eğreti bir kırık tahtası yapıyordu. Heph alanın diğer tarafında Bukefalos'un üzerindeki İskender'in bir grup adama emir verdiğini gördü. Onun yanına gitmesi gerektiğini biliyordu. Yeri, muzaffer komutanın yanıydı. Olmak istediği yer orasıydı. Makedonya'nın zaferini arkadaşıyla kutlamak istiyordu. Hayatı boyunca beklediği andı bu.

Peki ama Kat neredeydi?

Askerlerin kanlı bedenlerinin ve atların cesetlerinin üstünden geçti. O sırada bir Asaryan Lordu'nun elinde kılıçla çömeldiğini

gördü. Heph kılıcını kaldırıp koşarken onun Jacob olduğunu gördü. Kan Turnuvası'nda galibiyetini çalan ve lordlara katılmadan önce kralın ordusuna davet edilen köylü çocuk.

Kat'in üzerine eğilmişti. Kat'in gözleri kapalıydı ve göğüs zırhından fışkıran kanların içinde yatıyordu.

"Hayır!" diye bağırان Heph onların yanına koştu. Rengi atmış, bitkin Jacob ayağa kalkıp kılıcını ve kalkanını kaldırdı. Birbirlerinin etrafında dönerken kılıçları tekrar tekrar birbirine çarptı. Heph turnuvada da bunun olması gerektiğini fark etti. Savaş yetenekleri test edilmeliydi, ağaçların üzerindeki ağlar ya da numaralar olmamalıydı. Son derece hızlı bir şekilde düşmana dönüşen –ve Kat'i yaralayan– bu sonradan görme köylü çocuğa turnuvada yenildikten sonra bastırdığı öfkesine odaklandı.

Alanın diğer tarafından Asaryan borusu bir kez daha çaldı. Jacob, Kat'e bakıp geriledi ve geri çekilen Asaryanlara katılmak için olabildiğince hızlı koştu. Heph onun peşinden gitmek, yaptığı şey yüzünden onu öldürmek istiyordu ama Kat'i o halde bırakamazdı.

Göğüs zırhını çıkardı. Kan lekesi tuniğine yayılıyordu. Kessesinden askere verilen kalın sargı bezini çıkardı. Ardından kızın tuniğini açıp kırmızı, pürüzlü bir ağız gibi duran çirkin yaraya baktı. Sargı bezini belinden geçirip yaranın üzerine tekrar tekrar sarıp bağladı. Daha önce böyle yaralar görmüştü. Dışarıdan olduğu gibi muhtemelen içeriden de kanıyordu. Hiçbir hekim bu yaraya bir şey yapamazdı. Uykuya daldıktan sonra yaklaşık altı saat içinde ölecekti.

Başını kucağına alınca İskender'e ne kadar benzediğini fark etti. Hatları daha yumuşaktı, daha küçüktü ama ikisinin gözleri de aynıydı –gerçi Kat'inki İskender'inki gibi farklı renklerde değildi– geniş bir alın, düzgün bir burun ve sivri bir çene.

Savaş alanına yeniden baktığında boynuzlu miğferleri göremedi, yalnızca yaralı ya da ölü arkadaşlarını arayan ve onları kenara taşıyan kırmızı pelerinli Makedonyalıları vardı.

“Kat, iyi olacaksın,” diye yalan söyledi. Kat cevap vermedi. İlgiyle gökyüzüne bakıyor, solgun dudaklarını kıpırdatıyordu.

Onu bu kadar büyüleyen şeyin ne olduğunu merak eden Heph başını kaldırıp gökyüzüne baktı. *Hellion* savaş meydanının üstünde yavaşça daireler çizip daha da yükselerek gözden kayboldu.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Olympias katıksız ve doludizgin bir öfkeyle, atının üstünde hızla çömlekçi Cleon'un evine gidiyordu.

Hâlâ yaşıyor.

Kızı, İskender'in ikizi hâlâ yaşıyordu. Bu yüzden Riel'i lanetten kurtarması gereken ritüel başarısız olmuştu. Kutudaki kemikler kendi çocuğunun değildi. Başka birinin çocuğuna aitti. Helen yalancı, hain bir sürtüktü. Olympias'ın elinde olsa onu yeniden öldürürdü ama bu kez yavaş yavaş öldürürdü.

Güce sahip olan bir erkeğe –sevdiği adam bile olsa, lanetle kapana kısılmış bir adam bile olsa– hizmet etmektense kendisi kan büyüsüne sahip olsaydı her şey çok daha kolay olurdu.

Kendi kızının yaşadığına, iyi olduğuna, Pella'dan bir günden kısa süren bir yolculuk mesafesinde yaşadığına, bunca yıldır resmen arka bahçesinde saklandığına hâlâ inanamıyordu. Helen'in onu aptal yerine koyması Olympias'ın adeta damarlarını yakıyordu.

Bu da yetmezmiş gibi, kız hakaret edercesine, yanında Kan Turnuvası'nı kazanan o köylü oğlanla onun sarayına gelmişti. Tesadüf diye bir şey yoktu. Olympias bunu çok uzun zaman önce öğrenmişti. Hayır, o kız, Katerina, doğru yaşıyordu. Ve gözleri... Olympias tahmin etmeliydi.

Bunca zaman kendi kızının gözlerine bakmıştı. Bu düşünce midesini bulandırdı.

Olympias köylü kızın İskender'le yakınlığından hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Kızın onun yanında yürüdüğünü, ona gülümsemediğini, soylu gibi giyindiğini görmek zoruna gidiyordu. Bu hissin karşılıklı olduğunu da biliyordu. Olympias, Katerina'nın nefretini güçlü bir tütsü gibi aralarındaki havada hissedebiliyordu.

Olympias balkonunda o bıçağı bulduğunda o aptal kızın neden onu öldürmek istediğini bilmiyordu ve öğrenme gereği de duymamıştı. Sadece ondan kurtulması gerekiyordu.

Olympias oğlunun nefretini kazanmadan Kat'i tutuklamak için mükemmel bir fırsat bulduğunu sanmıştı. Lord Bastian'ın kendisini zehirlemeye çalıştığını öğrendiğinde durumu kolayca değiştirmiş ve adamın taraf değiştirmesini sağlamıştı. İsteklerini yapmasını. Kat'i takip etmesini. Bastian, Kat'in gizli arşiv odasına pencereden gizlice girdiğini söylediğinde Olympias ona anahtarı vermiş, kesesine zehir koymasını ve ardından muhafızların duyacağı şekilde olay çıkarmasını söylemişti. Kat'in, ölümüne sebep olacak kadar pis bir hücreye kapatıldığını öğrendiğinde ne kadar sevinmişti.

Kat'in tutuklanmasının üzerine Olympias'ın odasına gelen İris, başı eğik, tombul ellerini yumruk yapıp gevşetiyordu. "Leydim," demişti, "Kat'in tehlikeli olduğunu bilmiyordum. Size hemen söylemem gerekirdi –bunu şimdi daha net anlıyorum–, çok üzgünüm. Ama gerçekten önemli olduğunu düşünmemiştim..."

Elinde gümüş saç fırçasıyla, "Artemis ve Athena aşkına, ne var?" diye bağırmıştı Olympias, geveleyen kadına.

Kıpkırmızı olan İris derin derin nefes almıştı. "Buraya ilk geldiğinde prensin doğduğu geceyle ilgili bir sürü soru sorup duruyordu. Annesi ve neden ortadan kaybolduğuyla ilgili."

"*Annesi mi?*" diye soran Olympias'ın ensesindeki tüyler diken diken olmuştu.

“Helen, leydim. Katerina annesinin Prens İskender’in doğduğu gece ortadan kaybolan, en sevdiğiniz hizmetçiniz Helen olduğunu söyledi. Hırsız olduğunu söylediğiniz hizmetçiniz.”

Ah.

Olympias sendeleyerek bir sandalyeye oturmuştu. Zihninde düşünceler ve anılar dönüp duruyordu. Zihni durulduğunda aniden her şey berraklaşmıştı.

Katerina, Helen’in ölümü için intikam istiyordu.

Katerina annesinin *Helen* olduğunu sanıyordu.

Katerina gerçek kimliğini bilmiyordu.

Ve Katerina sarayın altındaki zindandaydı.

Olympias sersem hizmetçisini gönderip Katerina’nın bıçağını almış ve zindana inmişti. Onu kendi silahıyla öldürmekten zevk alacaktı ve ritüelde ondan geriye kalanları kullanmaktan daha da büyük zevk alacaktı. Sonra kâhinin kehaneti asla gerçekleşmeyeceği için rahatlayabilirdi. Tabii Helen’in yıllar önceki sözlerine güvenilebilirse.

Fakat muhafız kapıyı açtığında hücre boştu. Kız kaçmıştı.

Olympias atını sürerken sınırdan tüm vücudu titriyordu. Dizginleri sıkıca kavramış, derinin yumuşak avuçlarına sertçe sürttüğünü; altındaki hayvanın sıcaklığını ve enerjisini, sert toprağa vuran toynaklarını hissediyordu.

Kızı bulmak için hâlâ şansı vardı. Erissa’daki pazaryerinde insanlarla konuşunca Helen’in ölümünden sonra Katerina’yı kimin büyüttüğünü hemen öğrenmişti. Zindandan kaçan köylü bir kız nereye giderdi?

Evine.

Önden gönderdiği askerlerden biri yanına gelip atını durdurdu. “Leydim, çömlekçinin evini bulduk. Elias aileyi bağladı, sizi bekliyor.”

“Peki ya kız?” diye sordu kalbi küt küt atan Olympias.

Adam başını iki yana salladı. “Oğullarının, kızın Pella’da olduğuna dair haber gönderdiğini ama üzerinden zaman geçtiğini söylüyorlar. O günden beri de haber alamamışlar.”

“Göreceğiz,” dedi Olympias sıkıdığı dişlerinin arasından. Atını topuklarıyla iki yandan tekmeleyince hayvan tökezledi. İskender’in ordusu bütün iyi atları savaşa götürmüştü.

Fark etmezdi. Olympias aradığı cevapları –ve kızı– bulana dek Erissa’yı yakıp işkence edecekti.

Kızı ölü ya da diri bulacaktı.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Kuşlar... daireler çiziyordu. Saldırıyorlardı. Yüzlerce, belki binlercesi...

Ve Ada ortalarında uzun, koyu renkli ve kuş tüylü kollarını iki yanında açmıştı.

“Şimdi sıra sende,” dedi yakıcı bakışlarını Kat’ın üzerine çevirerek. O koyu renkli gözler onu tüketebilirdi.

Kat atikliklerini hissettiği kuşlara sessizce seslendi. Uçun, uçun. Tüylerini çırpma sesi ve ötmeleriyle havada yükselerek yeniden daire çizdiler. Gizli yuvaları ve kaçan avları, çatlamış yumurtaları ve içeride fürüyecek olan kayıp ve pis kokulu yumurtaları parça parça görüyordu. Sıcak güneşi, sert rüzgârı ve arındırıcı yağmuru hissediyordu. Havada daireler çizirken damarlarındaki uçma aşkını hissediyordu.

Bir süre sonra artık uçmuyor, düşüyor, düşüyordu ve etrafında dönen kuşlar insan yüzlerine dönüştü.

Yeniden saraydaydı ama ayrıldığı saraydan çok farklıydı. Kütüphanenin çatısı yoktu, cephesi yangından islenmiş ve çatlamıştı. Timandra ona erkeklerin savaşta olduğunu, kadınların sarayın güvenli duvarları içinde kalmalarının emredildiğini söylüyordu. Ama Kat bu emrin kendisine uymadığını biliyordu. Güzel. Timandra ona yardım edebilirdi.

En çok şaşırdığı şeyse Arrhidaeus'un yanında beliren esmer güzellikti. Genç hizmetçisi Sarina. "Size katılmama izin verin," dedi.

*

Kat yatağında kıpırdanırken alnından ter akıyordu. Gözlerini kırıştırdı, bilinci yeniden kapandı. Çadırın eteklerinden içeri giren sabah ışığı gümüş ılık huzmelerine dönüştü.

*

Hayır, kendisine göz kırpan Pella sarayının arkasındaki nebirdi, doğan güneşle birlikte sıvı altın gibi parlıyordu. Ellerini kaldırmış, tüm gücüyle sesleniyordu. Ama kuşlara değil. Depodaki eski amforalar açık geniş ağızlarıyla alana saçılmıştı. Yüzlerce yaratık –bir yılan ve akrep dalgası– sürünerek itaat edercesine amforaların karanlığına girerken bembeyaz yüzlü askerler ve gözleri fal taşı gibi açılmış hizmetçiler geri çekildi.

Korkunç bir acı, dünyasının kararmasına sebep oldu.

Ama o karanlıkta kendisine sarılan eller vardı. Hephaestion'un yüzüne baktı. Ciddi. Öfkeli. Rahatlamış. Onu tutkuyla, dokunuşuyla toza dönüşebilirmiş gibi usulca öptü. Şimdi tüm vücudu parlak, nabız gibi atan ışıkla dolmuş ve tüm acısı kaybolmuş gibi hissediyordu ve rahatlama, zevk ve neşeye ürperdi. Üstündeki artık Heph'in değil, Jacob'ın yüzüydü. Bu kadar sevildiğini hiç hissetmemişti. Artık umurunda değildi, varsın karanlığa gömülsün... Yeter ki aşk hep onunla olsun.

*

Sıçrayarak oturdu. Çadırın içindeki küçük kamp yatağında daydı. Sabah olduğunu anladı: Çadırın girişi açıktı ve kamp ateşinin güzel kokuları burnunu kaşındırıyordu. Dışarıda bot çıtırtıları ve adamların boğuk seslerini duyuyordu. Yanındaki küçük sandalyede oturan Ariadne'nin başı düşüyordu, ağzı açıktı. Kat kadının komik görüntüsüne gülünce Ariadne gözlerini açıp doğruldu.

"Leydim!" diye bağırdı. "Nasılsınız?"

Kat nasıl olduğundan emin değildi, olanları hatırlamaya çalıştı. Jacob onu gerçekten öpmüş müydü? Hayır, o düşmanın tarafındaydı. Yanına gelmiş olamazdı. Gelmezdi. Rüya olmalıydı.

Yoksa... Hephæstion olabilir miydi?

Yarası... Öleceğinden emin olacağı kadar kan fışkıran yarasını görmeliydi. Tuniğini kaldırdı –hizmetçiler temiz bir tane giydirmiş olmalıydılar– ve mızrağın karnının sol tarafını yardığı yerde yalnızca belli belirsiz bir yara gördü. O öpücüğün –kim öptüyse– kendisini iyileştirdiğine dair tuhaf bir hisse kapıldı.

“Aç mısınız, leydim?” diye sordu Ariadne.

Kat kurt gibi aç olduğunu fark etti. “Evet,” dedi. “Açlıktan ölüyorum.”

Ariadne başıyla onayladı. “Gidip yeni gelen erzaktan neler alabileceğime bakayım.”

Heph içeri girerken Ariadne çadırdan çıktı. Kat’ın yatakta oturduğunu gören Heph’in gözleri parladı. Boynunda ametist parçalı bir boyunluk gibi duran mor-mavi yaralar vardı. Sağ kolu sargıdaydı ve alnının ortasını büyük, gri bir yara kaplıyordu. Yanağında üzeri iyileştirici merhemle kaplı uzun bir kesik vardı ama bunların dışında gayet sağlıklıydı.

Rüya-öpücüğü düşünmeden edemiyordu.

“Kat!” İki uzun adımda aralarındaki mesafeyi aşıp yatağın ucuna oturdu ve elini tuttu. “Dün gece sandım ki... Seni kaybettiğimizi *sandık*.”

“Şey,” dedi Kat, “Anlaşılan benden o kadar kolay kurtulamayacaksınız.” Hızlıca bir şey söyleme ihtiyacı hissederek elini çekti. “Jacob’ın... elinde kılıçla başımda durduğunu hatırlıyorum. O rüya mıydı, Heph? Yoksa gerçekten oldu mu?”

“Oldu,” dedi Heph ve Kat ses tonundan anladı. Jacob onu öldürmeye çalışmıştı.

Ama hayır. Jacob yapmazdı. *Yapamazdı*.

Tabii artık Makedonya'nın düşmanıydı. Diğer taraf için savaşıyordu.

Yine de bu düşünce zehir gibi aniden güçsüz hissetmesine ve başının dönmesine sebep oldu. Buna inanmayı reddediyordu.

Dışarıda bir kargaşa olunca Heph'in gözleri hemen alarma geçti. "Çıkmam gerek. Ama yine geleceğim."

O sırada İskender içeri girip Heph'le göz teması kurmadan yanından geçip Kat'ın yanına çömeldi. Elini kızın alnına koydu ve şaşkınlıkla geri çekti.

"Sen... sen..."

"Daha iyiyim." Kat gülümsedi.

İskender inanamayarak başını iki yana salladı. "Savaşı bizim lehimize çevirdin," dedi. "O amforalar olmasaydı, hellion olmasaydı kaybederdik. Zindandan kaçtığından beri neredeydin? Bunu nasıl yaptın?"

"Karya'daydım," dedi Kat. "Orada pek çok şey öğrendim."

İskender'e baktı. Kardeşine. İkizine. Kat bu sırrı biliyor, İskender ise bilmiyordu. Ona söylediğinde ne diyecekti?

Bir adamın kan dondurucu çığlığı duyuldu.

"Hekimin çadırı yakında," dedi İskender, üzgün bir ifadeyle. "Muhtemelen bir uzvu kesildi. Kollarını ya da bacaklarını kaybetmiş birçok yaralı var. Üç kişi gözlerine kılıç darbesi aldı ve kör kaldı. Neyse, onlarla kişisel olarak ilgilenip ailelerini geçindirecek bir maaş bağlayacağıma söz verdim."

"Ölü sayısı çok mu?" diye sordu Kat.

"Seksenden fazla." Yavaşça, uzun uzun iç çekti. "Ayağa kalkabilir misin? Sana bir şey göstermek istiyorum."

Kat başını evet anlamında salladı, battaniyeyi üstünden çekip biraz sersemleyerek ayağa kalktı. İskender hemen yanına gidip onu kolundan tuttu.

Dışarıda, bir gecede küçük bir çadır şehri kurulmuş olduğunu gördü. Duman tüten kazanların başında bazı askerler tahta

küreklerle bandajlarını karıştırırken bazıları da yahni pişiriyordu. Kat bir askerin taşınabilir ordu fırınından somun ekmekler aldığı görüncə karnı kıskançlıkla guruldadı.

Birkaç adam Pella'ya geri götürüp tamir ettirmek üzere at arabalarına kırık mızraklar, oklar, kirişi kopmuş yaylar, miğferler, delinmiş göğüs zırhları dolduruyordu.

İleride, savaş alanının yanındaki zırhlarının içinde ölü adamlar ve atlardan oluşan yüksek bir yığın vardı. Atların kaskatı bacaları aralardan çıkmıştı. Askerler üzerlerine yağ ve susamış ruhları için şarap döküyordu. Günbatımında tüm Makedonya ordusu etrafında çember oluşturup ilahiler söylerken yakılacaklardı. Sabah üzerine toprak atacak, savaşın ebedi anıtı olarak yeni bir tepe oluşturalacaklardı.

Kat, Asaryanların, ölmüş askerlerinin bedenlerini kendi ölü yakma odununu hazırladıkları yere taşıdıklarını gördü.

Jacob. O adamlardan biri ölü Jacob'ı taşıyor olabilir miydi? Savaş alanına koşup ismini seslenme isteğini bastırdı. Ona gerçekten ihanet etmiş olabilir miydi? Onu öldürmeye çalışmış olabilir miydi?

O an Jacob ölse de aynı şey olacağını fark etti. Sonsuza dek farklı taraflarda olacaklardı.

Dört adam itiraz edercesine kişneyen atı tutarken bir hekim yan tarafındaki ok yarasıyla ilgileniyordu. Kat en kısa zamanda onunla –ve tüm yaralı atlarla– ilgilenmeyi aklına yazdı.

“Biraz sonra onunla ilgilenebilirsin,” dedi İskender tek kaşını kaldırarak. “Şuraya bak.”

Ölmüş bir atı bacalarından çeken araba yavaşça ilerlerken İskender'in Kat'ın görmesini istediği şeyi ortaya çıkardı. İki tarafında geniş omuzlar gibi duran dallarıyla, yere kök salmış bir ağaç gövdesiydi. Üzerinde bronz boynuzları olan bir miğfer vardı. Ortasına gümüş göğüs zırhı ve deri pantolonun üstüne siyah deri pelerin bağlanmıştı. Her bir dalına deri kol kayışlarıyla

birkaç Asaryan kalkanı bağlanmıştı. Dibinde bir yığın düşman kılıcı, mızrağı, oku, miğferi ve kanla kaplı, yırtılmış beş siyah Asaryan sembolü vardı.

Savaş ganimeti.

Onları duymuştu, Homeros'tan okumuş ve Erisa'da yaşlı gazinin savaş hikâyelerinden dinlemişti. Ama hiç görmemişti.

Kat kutsal bir şeymiş gibi ağaca baktı. Bir bakıma kutsal sayılırdı. İskender'in ilk ganimetiydi.

"Zafer," dedi kelimenin tadını çıkararak.

"Zafer kazandığımız bir *çarpışma*," diye düzeltti İskender. "Savaşmaya devam edeceğiz. Lordlar yüzlerce değil, binlerce adamla geri dönecekler ve bizim de en az o kadar adam toplamamız gerek. Philip'e haber gönderip Makedonya'yı korumak için daha fazla adam yollamasını istedim. Ayrıca Makedonya'dan ve müttefik sınırlardan askeri güç göndermelerini istedim."

Bir elini saçında gezdirdi. "Philip ve ordusu olmadan lordlar saldırırsa diğer düşmanların ve sözde müttefiklerin bu fırsatı bizi işgal etmek için kullanmalarından korkuyorum. Trakya her an isyana hazır. Atina ikili oynuyor. Pers İmparatorluğu'nun en çok istediği şey, Makedonya'yı ele geçirmek."

Eğri büğrü boyunlu, kel ve kırmızı kafalı iki kerkenez, Makedonyalı ölüleri yakmak için toplanan odun yığınının tüneyince, yağ döken adamlar bağırıp elleriyle kışkırtarak onları kovdu.

"Öncelikli kaygımız ise," diye devam etti İskender, "lordların ejderha gibi ateş üfleyen ve şehrin kapılarını yakabilecek aletleri. Makedonyalı tüccarlar Sphacteria Adası'nda test ettiklerini ve buraya gelen bir gemiye yüklediklerini görmüşler. Denizci ve liman çalışanı kılığına giren birliklerimiz onu arıyor. Önümüzde uzun bir yol var, Kat."

Şimdi. Ona şimdi söylemeliydi. "İskender, bilmen gereken bir şey var. Özellikle de yakında hepimiz öleceksek."

İskender anlamamış gözlerle ona baktı.

“Karya’dayken doğuştan sahip olduğum birtakım doğal yeteneklerim olduğunu öğrendim. Hayvanları anlamak gibi. Bu yeteneğimi güçlendirmeyi öğrendim ve sırf hayvanlar için değil... insanlar için de. Dahası da var. Senin... senin...” Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki kelimeyi söyleyemedi.

“İskender,” dedi omuzlarını geriye atıp başını kaldırarak. “Sen benim kardeşimsin. *İkizimsin.*”

“Ne?” İskender’in gözleri fal taşı gibi açıldı ve sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca ona bakakaldı. Yeniden konuştuğunda kendi sesini unutmuş gibiydi. Sözleri fısıltı gibi çıktı: “Bu doğru mu?”

Başını onaylarcasına salladı. “İkimizin de yerine getirmemiz gereken bir yazgımız var. Ne olduğunu henüz bilmiyorum, yalnızca birlikte yapmamız gerektiğini biliyorum. Annen, annemiz...” Olympias’tan bahsederken bu kelimeyi kullanmaktan nasıl da nefret ediyordu, “benim ölmemi istedi. Bacağının yaralı olmasının sebebi benim...” Bacağını işaret edince İskender yüzünü buruşturdu. “Doğumum yüzünden. Beni cezalandırmak istedi.” Kan ve kemik ritüelinden bahsetmedi. Daha fazlasını anlayana kadar bahsetmeyecekti.

“Peki nasıl kurtuldun?” diye sordu İskender alçak sesle.

“Helen, annenin hizmetçisi, Olympias’a Furialar’ın öfkesinden kaçabileceğini söyleyip beni bir köyde öldüreceğine ve kemiklerimi kanıt olarak ona götüreceğine söz vermiş. Sonra bir gün, ben altı yaşındayken, annen bizi buldu ve askerleriyle evimize geldi.” Kat sesinin titrediğini hissediyordu ama devam etti: “Helen’e hırsız dedi. Bunca zamandır çalındığımı biliyordum. Bahsettiği şeyin değerli bir nesne olduğunu sanıyordum. Çaldığı şeyin... ben olduğumu bilmiyordum.” Derin derin nefes aldı. “Helen, Olympias’a içinde bebek kemiklerinin olduğu bir kutu verdi ama Olympias onu yine de öldürdü. Ben yün sandığımda saklanıyordum ve her şeyi gördüm.”

İskender alçak sesle inledi. “Üzgünüm, Katerina.”

“Sanırım artık kemiklerin bana ait olmadığını anladı ve gerçek kızını aramaya başladı. Beni bulduğunda öldürecek.”

İskender onun gözlerine o kadar yoğun bir ifadeyle baktı ki Kat onun da kendisiyle aynı güce ya da bir benzerine sahip olup olmadığını merak etti. Birbirleri hakkında, kendileri hakkında öğrenecekleri daha pek çok şey vardı.

İskender uzun süre hiçbir şey söylemedi. “İkimizin de çok düşmanı var,” dedi sonunda. “Yakın zamanda ölmesek iyi olur bence. Soyumuz için büyük bir kayıp olur.”

“Sana katılıyorum,” diye karşılık verdi Kat onun gözlerine bakarak. Kendi gözlerinden çok farklı ama bir o kadar da benzer olduklarını fark etti. Elini tuttu. “Savaş daha yeni başlıyor.”

TEŞEKKÜR

Genelde pek çok kitabın kapağında yalnızca bir isim yer alsa da ben her zaman kitapların takım çalışması ürünü olduğunu düşünmüşümdür, özellikle de bu kitabın. Kurmaca olmayan yetişkin kitapları yazmaktan genç-yetişkin türüne geçiş kolay olmadı.

Önceki kitaplarımda enteresan gerçekleri araştırıp onları eğlenceli bir şekilde birleştirdim. Tıpkı örgü örmek gibi, gerçekten çok kolaydı. Bu romanda kurgu unsurlarına rağmen tarihi açıdan olabildiğince doğru, görüntüsüyle, sesleriyle ve kokularıyla capcanlı bir dünya yaratıp bu dünyayı altısı genç, yedi farklı kişinin bakış açısından aktarmam gerekti. Gerçekçi diyaloglar yaratmam ve hızımı kaybetmemem gerekiyordu.

Titizlikle yazılmış romanları okumak kolaydır ve bu da kitabın yazımı için çok az beceri gerektiği yanılgısı yaratabilir. Artık biliyorum ki iyi bir roman yazmak, buz patencinin uçlü axel⁸ yapması gibidir. İzleyiciler doğal karşılarlar çünkü çok zarif ve kolay görünür. Performanstan önceki tüm o çabayı, patencinin defalarca poposunun üzerine sert düşüşlerini görmezden gelirler.

8 Artistik buz pateninde ileri doğru sıçrayarak yapılan tek atlayıştır. “Kral atlayışı” olarak da adlandırılır. (ç.n.)

Paper Lantern'daki öğretmenlerim Lexa Hillyer ve Kamilla Benko'ya bunu başarabileceğime inandıkları için teşekkür ederim. Tavsiyeleriniz, teşvikleriniz ve birlikte attığımız kahkahalar için teşekkürler. Günümüzde rekabetin çok olduğu edebiyat dünyasında artık birçok temsilci ve editör, yetenekleri geliştirmeye vakit ayırmıyor. Siz bana bu heyecan verici yeni alanla ilgili bir sürü şey öğrettiniz ve bunun için her daim minnettar kalacağım.

Perde arkasında, Paper Lantern'ın bu projeyi geliştirmek için sayısız saatler harcayan yıldız stajyer editörü Alexa Wejko'ya şükranlarımı sunuyorum. Ayrıca Paper Lantern'ın pazarlama bölümü çalışanı Tara Sonin'e bana sosyal medyayı öğretmesi de dâhil tüm çabaları için teşekkürler.

Harlequin Teen'le anlaşma yapan ve sonraki yıl boyunca desteklerini esirgemeyen Stephen Barbara'yı ne kadar özlem azdır. Yabancı yayın haklarını satan –ve satmaya devam eden– *Foundry Literary and Media*'dan Jessica Regel'a çok teşekkürler.

Harlequin Teen'den genel yayın yönetmeni Natashya Wilson'a, Amy Jones'a, Mary Sheldon'a ve *Kralların Mirası*'nın başarılı olması için çok sıkı çalışan tüm pazarlama, tanıtım ve tasarım çalışanlarına çok teşekkür ederim.

Ayrıca genç-yetişkin edebiyatından asla bıkmayan, bu alanda çalışmaya tapan ve beni bu alana iten olağanüstü kuzenim Emily Heddleson'a teşekkür etmek istiyorum. O daha küçük bir şeyken ve benden beş bin kilometre uzakta yaşarken ona denizkızları, prensesler ve büyülü orman perileri hakkında hikâyeler yazardım. Belki de bu hikâyeler, bugünkü genç-yetişkin kurmaca sevgisinin tohumlarını ekti. Eğer öyleyse, beni Paper Lantern'ın kurucu ortağı olan arkadaşı Lauren Oliver'la tanıştırtarak bunun karşılığını fazlasıyla ödedi. Lexa'yı benimle

görüşmeye ikna ettiğin ve taslağımdaki çalışmaların için teşekkür ederim, Lauren.

Son ve en önemlisi, kafasını geçmişe takmış ve masasından ayrılmayan dört kedisiyle benim gibi tuhaf bir eşe katlanan kocam Michael Dymant'a teşekkür etmek istiyorum.

VAZARIN NOTU

Büyük İskender'in kahramanlıkları antik dünyayı kendine hayran bırakmıştır. İlk zaferini on altı yaşında kazanmış, gelmiş geçmiş en başarılı askeri liderdir. İmparatorluğu Balkanlar'dan Hindistan'a kadar yayılmıştır ve modern zamana göre Türkiye, Mısır, Doğu Akdeniz bölgesi, İran, Irak, Afganistan ve Pakistan'ı kapsayan yaklaşık iki milyon kilometre karelik bir alana denk gelmektedir. İskender, Mısır'daki İskenderiye de dâhil, kurduğu yirmi şehre kendi adını vermiştir.

İskender'in fetihleri Doğu ile Batı arasındaki ticareti ve kültürel yayılmayı büyük oranda artırmıştır. Kendi kayalık adalarına ve güçlü şehirlerine kapanmış olan Yunanlar aniden çok daha geniş ve çok daha heyecan verici bir dünyanın parçası haline gelmişlerdir. Baharat ve ipek gibi lüks mallar –o zamanlar mücevher kadar pahalı ve nadir bulunurlardı– çok daha makul fiyatlara Yunan pazarlarını doldurmuştu. Çin'den şeftali gibi yeni yiyecekler Yunan dünyasıyla tanıştırılırken Hint Buddha heykelleri ilginç bir biçimde Yunan Tanrısı Apollo'yla benzerlik göstermeye başlamıştır.

İskender gözü pek savaş taktikleriyle –ki günümüzde hâlâ askeri okullarda öğretilirler–, savaş meydanındaki korkusuzluğuyla,

yenilen düşmanları, kazanan diğer çoğu komutanın yapacağı gibi katledip köle yapmak yerine onlara gösterdiği cömertliğiyle bilinirdi. Bugün İskender'in ne hakla insanların ülkelerine girip savaş çıkardığını, canları yaktığını ve sonrasında insancıl ve refah hükümdarlığını kurduğunu sorgulayabiliriz. Fakat o dönemde krallar savaşırdı.

Bu, bazı kurmaca karakterler kattığım –Katerina, Jacob ve Zofia– bir kurgu olsa da M.Ö. 340'taki dünyalarını tarihe olabildiğince uygun yazmaya çalıştım. Kıyafetleri, silahları, yiyecekleri, ısıtmayı (şömine değil, maltız), at donanımlarını (üzengi ve nal ancak bin yıl sonra icat edildi), banyolarını (kokulu yağlar vardı, sabun ya da şampuan yoktu) ve aydınlatmayı (mum değil, gaz-lambaları) iyice araştırdım. Elektriğin icadından asırlar öncesinde geçen tarihi romanda beni en çok zorlayan alan aydınlatma oldu. Karakterler gece karanlık bir odada uyanıp ışığı nasıl yaktıklarını açıklamadan harekete geçemiyor. Ya da insanlar lambaları yanar vaziyette bırakamıyor: Evde yangın çıkabilir ve itfaiyenin sadece kovalarla su döken insanlardan oluştuğu düşünüldüğünde tüm şehir alevler içinde kalabilirdi. Karanlıkta ışık elde etmek o zaman hep biraz sorun yaratıyordu ve kurguda dönemi doğru yansıtmak adına bunu göstermem önemliydi.

İskender'in üvey kardeşi Cynane fazla modern gibi gelse de kendisine gerçekten de Amazonları örnek almıştı ve askeri hüneleriyle meşhurdur. Üstün sınıf Yunan kadınların çoğunun evde oturup yün dokuduğu bir gerçek fakat Cynane'in annesi Audata'nın memleketi İliya koşan, güreşen ve at sırtında ok atan fiziksel açıdan formda kadınlarıyla meşhurdur. Makedonya'nın kuzeydeki komşusu Trakya da savaşçı kadınlarıyla bilinirdi. Yunanların Karadeniz'in kuzeyindeki İskit topraklarında kurduğu sayısız ticaret kolonisinde de seksi, vahşi Amazon kadınlarının hikâyelerinden bahsedilirdi. Hatta arkeologlar onlarca yıl önce Ukrayna höyüklerinde bulunan "savaşçı kralların" –kafatasları

savaş baltalarıyla ayrılmış, kaburgalarına oklar saplanmış ve etrafları silah ve savaş atlarıyla dolu– yüzde yirmi beşinin aslında kadın olduğunu ortaya çıkarmıştır.

Antik dünya insanları etraflarındaki her şeyi zeki yaşam için bir potansiyel olarak görürdü. Bir ağaç, pınar, kılıç ya da tapınak, sahibine ya da yanından geçene manevi güç, iyi şans veya delilik ve ölüm getirebilirdi. Kuşlar ve hayvanlar tanrı ya da şekil değiştirmiş büyücüler olabilirdi. Kendilerini kötülükten korumak için lanet, muska ve büyüleri kullanır, iyilik getirmeye çalışırlardı. Kadim büyü tariflerinin olduğu kitaplar günümüze kadar gelmiştir ve ben de bazı büyüleri kitapta kullandım.

İskender'in zamanındaki Yunanlar yüz yıl önce –Truva Savaşı öncesinde ve sırasında– Zeus ile Hera'nın, Apollo ile Afrodit'in Olimpos Dağı'ndan inip insanlarla ilişkiye girdiklerine, sevdikleri savaşçılara yardım etmek için savaşa katıldıklarına ve insan sevgilileri olduğuna inanırdı. Fakat M.Ö. dördüncü yüzyılda Yunanlar hâlâ muazzam tapınaklarda tanrılara tapsalar da kimse onları uzun zamandır görmemişti. Nereye gitmişlerdi? Yoksa yorucu insan ırkına olan ilgilerini birdenbire yitirmişler miydi? Bu serinin devamındaki üç kitapta, ortadan kaybolan Yunan tanrılarıyla ilgili mümkün olduğunca makul bilgiler vereceğim.

Antik dönemdeki savaşlar hile ve aldatmacalarla doluydu. Askerler düşman şehrin kapılarından tüccar ya da kadın kılığında girerdi. Ordularını daha küçük –ya da büyük– gösterecek şekilde kamp kurarlardı. Taburlar pusu kurmak için kampları terk eder fakat ateşleri söndürmez, öküzlerin boynuzlarına yanan saman koyarak serbest bırakırlardı. Sopalardan düzmece askerler yapar, yeni taburları tepelerin arkasına saklar ve çatışmanın en kritik anında vahşi hayvanları salarlardı. İskender'in adamları ile Asaryan Lordları arasındaki savaşta yapılan hileler gerçek antik dönem savaş kayıtlarından alınmıştır.

Antik dönemde Katerina'nın yılanı ve akrep bombaları bile bir tür biyolojik savaş olarak kullanılmış ve günümüzde kullanılan hakiki mühimmat terimine yeni bir anlam kazandırmıştır. Kartacalı General Hannibal M.Ö. 190'da Bergama Kralı Eumenes'in gemilerine bir amfora dolusu zehirli yılan fırlatarak gemideki askerlerin suya atlamasına sebep olmuştur. Milattan Sonra ikinci yüzyılın sonlarında Roma İmparatoru Septimius Severus çöldeki bir kaleyi kuşattığında ordusu içinde ölümcül derecede zehirli yaratıklar –muhtemelen akrep– olan kil çömleklerle karşılaşmıştır. Bu durumda imparator kuşatmayı kaldırmıştır.

Makedonya gözü pek, bakımsız bir ülkeydi ve güneydeki Yunan komşularından bolca entelektüellik almıştı. Fakat en incelikli ülke, birçok milletin karışımından oluşan Pers İmparatorluğu'ydü. Canlı ekonomisi, gelişmiş bilimi, mağrur sanatı, zaferlerle dolu ordusu, karmaşık siyasi sistemi ve iki bin beş yüz kilometrelik Kral Yolu'yla haklı olarak gurur duyan Persler aksi, kötü kokan, geçimsiz küçük milletlerden oluşan Yunanları küçümserdi. Persler özellikle de ata binerken ya da soğuk havada pantolon giymeyi reddederek kabarcık ve donma riskine girmelerine hayret eder, bunu aptallıklarının açık bir kanıtı olarak görürlerdi.

Öte yandan Yunanlar ise mücevher takan efemine erkeklerin bacaklarını tuhaf bir kıyafetle örtüp parfüm kokulu rahat koltuklarda miskin miskin uzandıkları nazik, parfümlü imparatorluğa kem gözlerle bakardı. Prenses Zofia'nın saraydan çıktığı, köle at arabasında Kral Yolu'ndaki yolculuğunda Yunan toprakları ile Pers İmparatorluğu arasındaki kültürel farklılık uçurumunu umarım hissettirmişimdir. İskender, Pers İmparatorluğu'nu fethettiğinde bu uçurum sarsıcı bir kültürel çatışmaya dönüşmüştür.

İskender'in yirmi yaşında kral olduğunda başlayan fetih macerası yaşamı süresince ve ölümünden sonra detaylıca kayıt altında tutulmuştur. Fakat atı Bukefalos'u nasıl yola getirdiğiyle

ilgili popüler hikâye dışında gençliğine dair hikâyeler bulunmamaktadır. Gençlik yılları kim olduğumuzu ve kim olacağımızı ya da en azından kim olmak istediğimizi sorguladığımız dönemlerdir. Tüm insanların ortak noktası ise şanslı bir azınlık dışında –ki onlar da yalan söylüyordur– gençken ailelerimizle sorunlar yaşadığımızdır. İskender'in hepimizden daha çok zorluk çektiğini söylemek doğru olur. Babası, kral, soğuk ve sert bir adamdı; çıkarıcı, hırslı annesi kendini yılanlarına adamıştı ve pek çok kişi tarafından cadı olarak görülüyordu; üvey ablası Cynane kıskanç, rekabetçi bir Amazon'du; üvey erkek kardeşi Arrhideus zihinsel engelliydi; öğretmeni Leonidas ise bugün olsa çocuk istismarından hapse atılacağı eğitim yöntemleri kullanıyordu.

On altı yaşındaki İskender'in rahatsız edici aile üyeleriyle, etrafındaki herkesten daha zeki olmasına rağmen ciddiye alınmayacak kadar genç olduğu için yaşadıklarını ancak hayal edebiliriz. Ağılında öfkeyle volta atan safkan bir tay gibi olmalıydı; biri kapıyı açsa dörtlü rüzgâra koşardı.

İskender'in ilerleyen yıllarda yaptıklarını bildiğimizden karanlık güçlerin, büyü'nün, efsanevi yaratıkların ve hilelerle dolu kanlı savaşların geçtiği dönem hakkında tahminlerde bulunabiliriz. İskender ile Hephaestion'un, Jacob ile Katerina'nın, Cynane ile Zofia'nın büyük bir değişimin eşiğindeki dünyada hatalarını düzeltmek, aşkı bulmak için hayatta kendilerine bir yol çizmelerini ancak hayal edebiliriz.

Çünkü İskender ağılından çıktığında, hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.